

Yêm Nô

Contents

Yêm Nô	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	11
3. Quyển 1 - Chương 3	24
4. Quyển 1 - Chương 4	34
5. Quyển 1 - Chương 5	50
6. Quyển 1 - Chương 6	61
7. Quyển 1 - Chương 7	73
8. Quyển 1 - Chương 8	89
9. Quyển 1 - Chương 9	99
10. Quyển 1 - Chương 10	112
11. Quyển 2 - Chương 1: Văn Án	125
12. Quyển 2 - Chương 1-2	125
13. Quyển 2 - Chương 2	134
14. Quyển 2 - Chương 3	148
15. Quyển 2 - Chương 4	161
16. Quyển 2 - Chương 5	170
17. Quyển 2 - Chương 6	183
18. Quyển 2 - Chương 7	193
19. Quyển 2 - Chương 8	208
20. Quyển 2 - Chương 9	223
21. Quyển 2 - Chương 10	239
22. Quyển 3 - Chương 8	255
23. Quyển 3 - Chương 9	273
24. Quyển 3 - Chương 10	288
25. Quyển 3 - Chương 11: Phiên Ngoại 1. Nợ Cũ	301
26. Quyển 3 - Chương 12: Phiên Ngoại 2. Tâm Sự	311
27. Quyển 3 - Chương 13: Phiên Ngoại 3. Làm Tức Giận	348

Yêm Nô

Giới thiệu

Thể loại: phúc hắc cường Vương gia công x bình thường thái giám thụ, cổ trang, vương phủ, HENhân vật chính: Mạnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yem-no>

1. Quyển 1 - Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối xuân đầu hạ, khí hậu vô cùng dễ chịu.

Thành Biên Kinh phồn hoa người người qua qua lại lại, các phố chợ là nơi tập trung của thương phẩm khắp nơi, cổ đồng (đồ cổ) hay hàng tạp hóa đều được mua bán, trong đó cũng bao gồm cả những nha hành (người môi giới) buôn người.

Kiều Bảo Nhi mới vừa tròn mười ba cùng phụ mẫu từ một thôn nhỏ xa xôi đi tới kinh thành. Nó mở lớn mắt nhìn cảnh tượng náo nhiệt xung quanh, khi thì thấy người giàu có đi ngang qua, cách ăn mặc của họ đúng là rất khác so với đám người quê mùa nhà nó.

Đời này nó chưa bao giờ thấy qua các cô nương xinh đẹp xuyên kim đai ngân (đeo đồ vàng, mang đồ bạc), trang sức trên đầu toàn là châu ngọc lung linh. Các cô nương ở thôn quê chỉ bện hai bím tóc trên đầu, đại thẩm ngay bên cạnh nhà nó thì lại búi hết tóc ra sau đầu.

Nó ngẩng đầu nhìn tóc của nương (mẹ), chỉ dùng một cây trâm bằng gỗ vấn lên, trên mặt đầy mồ hôi, chốc chốc lại lấy tay áo chà lau.

Khuôn mặt nương ngăm đen, không giống làn da trắng nõn của các cô nương trong thành, môi cũng không tô son đo đỏ. Trong ấn tượng của nó, mỗi ngày nương đều nấu cơm nấu nước gánh phân, còn nó ở bên cạnh giúp đỡ bắt sâu và chăm sóc đệ muội còn nhỏ.

Hôm nay, đa và nương đưa đệ muội sang tạm nhà đại thẩm sát vách nhờ chăm sóc giùm, hai người bọn họ dẫn nó vào thành mua bán. Kiều Bảo Nhi biết, thường ngày đa làm ruộng cho đại địa chủ, mỗi ngày phải đến khi trời tối đen mới về nhà, cả nhà nó và hàng xóm xung quanh không khác gì nhau, cuộc sống nghèo túng, đồ đạc thiếu thốn.

Cứ đi theo con đường, hai chân đã nặng như đeo chì, càng ngày càng nặng. Thân thể chạm vào nương, nó thấy đa không ngừng hỏi han người qua đường chỗ phố tử (cửa hàng) nào đó.

Cái gì là đạo tử tượng phô [1]? Kiều Bảo Nhi không hiểu. Nó không nhận được nhiều mặt chữ lắm, bởi ở hương dã (nông thôn) không được đọc sách, chỉ thỉnh thoảng được tiếp xúc với hài tử nhà địa chủ, người đó đã dạy nó viết vài chữ.

Nhớ lúc đó, tay nó cầm một cọng rơm mà vẽ nghệch ngoạc trên đất vài cái, ít nhất cũng biết viết tên mình. Về nhà luyện tập thêm vài lần, đến bây giờ nó vẫn chưa quên những đường nét trên bức tranh ấy.

Nét chữ cong cong vẹo vẹo ấy, làm nó thấy thật mới mẻ.

Kiều đại nương nắm chặt tay nhi tử, sợ sẽ đánh mất hài tử này trong thành. Suy nghĩ một chút, mục đích hai phu thê vào thành hôm nay mà hai mắt nàng phiếm hồng, đưa tay lau mặt, len lén lau đi nước mắt trên mặt

Lời nói tắc nghẹn ở yết hầu, hai mẫu tử đi theo sau trượng phu hồi lâu, Kiều đại nương thấy có sạp bánh bao bên đường, nàng chợt dừng lại, lập tức lấy vài đồng tiền trên người mình, mua ít bánh bao thịt thơm ngào ngạt cho nhi tử.

Lúc này, đa của hài tử quay đầu lại giục, “Lão bản, ba bánh bao.”

“Có ngay.” Động tác của lão bản nhanh nhẹn, đưa tay nhận tiền, cùng lúc đó dùng giấy dầu lấy ba cái bánh bao cho khách.

Đôi mắt Kiều Bảo Nhi trông mong nhìn bánh bao thịt bên trong lồng hấp, rất muốn cắn một miếng, nhưng dù bụng đói kêu vang cũng không dám yêu cầu.

Nó thương đa kiếm tiền khổ cực, nương bán rau ở chợ cũng không được nhiều lắm, nuôi cả nhà cũng không dễ dàng. Trong nhà còn có đệ muội nhỏ, đứa thứ hai năm nay mới được mười tuổi, đứa thứ ba tám tuổi, thứ tư sáu tuổi, đứa thứ năm mới ba tuổi *.

Nó nuốt nước bọt, nghĩ trong nhà mấy đệ muội cũng giống nó, chưa từng được ăn qua bánh bao thịt, sẽ giảm được ý muốn được ăn thử một lần. Tiện tay nhận lấy bánh bao từ tay nường, nó quay lại, nở nụ cười sáng lạn. “Đa, nường, sau này con sẽ mua thật nhiều bánh bao thịt về nhà.” Như phát thệ, đôi mắt trong suốt của nó mang theo ý chí kiên định.

Kiều đại nường mấp máy môi, hai tay quấn chặt quanh bao giấy dầu, giây tiếp theo liền đưa nốt bánh bao trên tay cho nhi tử. “Đừng trách đa và nường...”

Kiều Bảo Nhi lắc đầu, hạ mắt xuống, áp bánh bao nóng hằm hập vào ngực. Thật ấm áp, gương mặt cũng nóng nóng, đường nhìn không còn rõ ràng, một giọt lại một giọt nước rơi xuống bao giấy dầu kia.

“Con sẽ không trách đa, nường... Con là đại bảo nhi**... là bảo vật trong lòng nường...”

(*nguyên văn là Nhị Bảo nhi, Tam Bảo nhi... nên em thụ mới xưng mình là đại bảo nhi, ta dịch luôn thành đứa thứ hai, đứa thứ ba luôn cho tiện. Bảo nhi ở đây là chỉ đứa con bảo bối, không phải là tên của em.)

Đa hài tử ngoảnh mặt đi, nhìn xung quanh một chút liền cất bước rời đi.

Kiều đại nường nhìn hài tử trước mặt, vẻ mặt mờ mịt, như người mất hồn...

Nàng nghĩ đến lời người ta kể, nghĩ rằng hài tử sau này sẽ kiếm tiền trở về, nghĩ về cuộc sống cả nhà sẽ được cải thiện... Quan trọng nhất là hài tử cả đời chỉ ở cái nông thôn đó sẽ không có tiền đồ...

“Bảo Nhi, nghe lời nường, bắt luận sau này gặp phải chuyện gì cũng phải chịu đựng.”

“Vâng ạ.” Nó cúi đầu xuống, xiết chặt bao giấy dầu, như nắm chặt lấy thân tình khó có thể dứt bỏ.

Kiều đại nường đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt hài tử, tựa như đang nâng niu trân châu trong tay mà lau đi nước mắt nó, “Đừng khóc...” Nàng nghẹn ngào an ủi, tầm mắt mơ hồ, nhìn không rõ gương mặt của hài tử – làn da ngăm đen do trường kì phơi nắng, đôi mắt thật to, miệng cong cong, giống đa cũng giống nường, là hài tử đầu tiên nàng sinh ra.

Mắt thấy đa của hài tử mang theo một gã hán tử đi tới, “Đa con hẳn là đã tìm được người mà thôn trưởng ta giới thiệu rồi.”

Kiều Bảo Nhi theo đường nhìn của nường, cũng nhìn thấy người xa lạ kia. Nó đưa tay vội vàng lau đi dòng lệ trên mặt, sợ lưu lại ấn tượng xấu cho người ta thì không hay.

“Là hài tử này?” Hán tử cảm thấy giật mình.

Đa hài tử có vẻ bối rối mà cúi đầu, như cất từng khúc tuột mà nói, “Nó là Bảo Nhi.”

“Hài tử này bao nhiêu tuổi?”

“Mười ba tuổi.”

Hán tử tỉ mỉ quan sát tướng mạo hài tử, nhìn màu da ngăm đen của nó, trên mặt vẫn còn nét trẻ con chưa hoàn toàn biến mất, vừa nhìn là biết ngay là hài tử ở hương dã.

Theo ánh mắt của hán tử thì hàng thượng đẳng phải là môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, thông minh thảo hỉ (lành lợi); hàng nhị đẳng tuy có tướng mạo kém chút nhưng cũng phải thông minh cơ trí, về phần hạ đẳng...

“Sách...” Gã lắc đầu, miệng đầy ghét bỏ, “Hài tử này quá gầy, đen nhẻm, hai con mắt lại to.” Nhìn khung xương cũng không tráng kiện, không làm được việc nặng, chỉ làm người ta thấy gai mắt, không có giá trị gì cả.

“Đại Thuận giới thiệu hài tử... Tạm được.” Căn bản là gã đã lỗ vốn.

Đa hài tử nói, “Chúng ta là nông dân nghèo khổ, thường ngày ăn không ngon.”

“Một lạng hai bạc.” Hán tử nói giá.

“Một lạng hai ít quá.”

“Không chịu thì thôi.”

Đa hài tử có vẻ giật mình, “Nhưng... Hài tử rong thôn chúng ta đều mang đến thành này, giá như thế là không được.”

“Các người suy nghĩ đi, cân nhắc đi.” Nếu không phải được người khác giới thiệu, gã cũng không muốn nhận lấy hài tử này. Hân tử tự định giá, sinh ý này chưa chắc đã tốt, hầu hết hài tử bị đưa đến đây đều là do trong nhà không nuôi nổi, cho nên mới đưa đến đây để tìm đường ra cho tương lai.

“Nếu các người chê bạc ít, hài tử cứ mang đi.” Gã khoát tay áo, xoay người muốn đi.

“Chậm đã, chúng ta thành giao.”

Hân tử dừng một chút, hỏi, “Không cần cân nhắc?”

“Không.” Đa hài tử đã quyết tâm, trọng trách đặt trên vai hân không nhỏ, cho nên hân đành phải ra hạ sách này.

Trưởng thôn đã giới thiệu cho không ít hài tử của mấy hộ trong vào thành, chỉ qua vài năm, hài tử lớn lên là sẽ hồi hương, trên người không thiếu bạc và tơ lụa, bộ dáng phong quang khiến kẻ khác phải ước ao.

“Hài tử này giao cho người.” Ngữ khí hân kiên quyết.

Hân tử lập tức lấy ra một lượng hai đưa cho phu thê hai người, giải quyết xong chuyện mua bán. Lời hân tử nói như báo trước tương lai, “Vô luận tương lai hài tử này làm sao, toàn bộ phải xem tạo hoá của nó.”

“Chúng ta hiểu rõ.”

“Vậy là tốt rồi.” Gã tin rằng với sự giới thiệu của thôn trưởng, một ít quan hệ lợi hại cũng đủ nói rõ với đối phương.

Gã nhéo nhéo cánh tay gầy nhẳng của hài tử, nói, “Đi theo ta.”

“Vâng...” Kiều Bảo Nhi nháy hai mắt đắm lệ, lưu luyến không rời nhìn đa nương. Nó đi vài bước, hô to, “Đa, nương, con sẽ trở lại, Nhị Bảo, Tam Bảo, Tứ bảo, Ngũ Oa.... Bảo bọn nó chờ con trở lại...”

Kiều đại nương suy sụp gục đầu vào ngực trượng phu, khóc không thành tiếng.

Hai người bọn họ bán hài tử... Bán!

Kiều Bảo Nhi liên tiếp quay đầu lại, đôi mắt ướt át nhìn đa đang dìu nương, thân ảnh hai người càng lúc càng mờ hồ.

Đôi tay nhỏ bé của Kiều Bảo Nhi ôm chặt bao giấy dầu, bánh bao ấm áp cũng dần nguội lạnh...

Nương nói với nó rằng: vô luận gặp phải chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn, nó sẽ làm thế. Theo bước chân xa dần, nó không ngừng thì thào tự nói, “Một lượng bạc có thể mua được rất nhiều bánh bao về nhà... Rất nhiều, rất nhiều...”

Kiều đại nương và đa hài tử nhìn hài tử bị mang đi, hi sinh một trưởng tử có lẽ có thể đổi lấy tương lai cả nhà cơm áo không lo, về bất đắc dĩ trong mắt và hy vọng sâu tận đáy lòng đan vào nhau, biểu hiện rõ trên nét mặt bi thương.

Hân tử mang hài tử vừa mua được đến phố đối diện, đẩy nó vào bên trong cánh cửa, đồng bạn của gã lập tức tiếp lấy nó, đưa vào nội thất; còn hân tử tiếp tục đứng ở ngoài, chờ sinh ý tới cửa.

Đạo tử tượng pho không phải nơi mài dao hay bán dao, mà bên trong cũng không thấy có việc gì để có thể quay vòng vốn, mà đây chính là nơi xem xét vận may của mỗi hài tử sau này.

Gã không chú ý xem phu thê đã bán hài tử kia khi nào thì đi, mà chú ý đến cỗ kiệu được vài tên nha sai khênh không xa.

Mọi người đều tránh xa, kiểu cách phô trương của đỉnh cổ kiệu kia không giống như loại kiệu mà bách tính thường dùng. Trong kiệu không phải ai khác, chính là thân thích hoàng thất có danh tiếng khá xấu Mạnh Diễm.

Hắn, làm kẻ khác e ngại.

Lén lút nuôi dưỡng một đám đao tử chuyên sinh ý về thiên người, hài tử chết trong quá trình này cũng nhiều, khi đó quần sự bên trên chỉ cần vẽ một nét bút trên sổ, cần gì quần người họ gì, tên gì, dù có là do chó mèo sinh ra cũng đều như nhau, tựa như heo chết mà vùi chỗ nào cũng được, mạng người cũng chỉ như con kiến, không còn giá trị.

Hán tử không khỏi rung mình một cái, mắt thấy bách tính không kịp chạy, bị quan sai dạt vào bên đường, quyền đâm cước đá lãnh đủ. Chuyện này bách tính đã thấy từ lâu nhưng không thể trách, chỉ có thể trách mình không may cản đường của đại quan mà thôi.

“Sách, con mẹ nó... Người có mệnh, vận khí tốt hay ngậm thìa vàng từ khi sinh ra (ý chỉ những người giàu sang sung sướng), đầu thai vào nhà phú quý. Vận khí kém cõi... không nghi ngờ gì chính là tiện mệnh (số mạng hèn kém), mặc người lằng nhục!”

Kiều Bảo Nhi bị bán vào trên tay người khác, liền bị mang vào một gian phòng, bên trong có ít nhất mười một hài tử độ tuổi tương đương nó. Nó chỉ yên lặng ngồi một góc, cúi đầu nhìn bao giấy dầu trong tay, không nỡ ăn bánh bao do đa nương mua cho.

Bốn phía khi thì truyền đến tiếng khóc nức nở, là tiếng khóc không muốn rời nhà, rời khỏi người thân.

Hài tử thất thân tựa như con diều đứt dây, rốt cuộc bị thổi đến chân trời mệnh mông nào cũng không biết, có rơi xuống nơi viễn phương nào cũng không hay... Nó không có đáp án.

Trong đầu nhớ đến gương mặt người thân, nghĩ đến đệ muội đang khóc nháo ở nhà, nhớ đến một căn nhà gỗ trog thôn quê heo lánh... Nó đã rời nhà xa, thật xa.

Nghẹn ngào hồi lâu, nó rốt cuộc vùi đầu vào giữa hai chân, thút thít khóc.

Trong gian phòng nhỏ hẹp, chen chúc với một đám hài tử có hoàn cảnh như mình, vô luận là bị lừa hay chính tay người thân đưa tới, bọn nó đều thấy nhớ nhà như nhau.

Bỗng nhiên ngoài cửa phòng truyền đến thanh âm, “Chúng ta nên bắt tay vào làm thôi.” Lão Trương cố gắng bĩu môi, chỉ thị tên còn lại, “Chọn mấy đứa đẹp đẹp trước, một đao xuống, xem thử ba ngày sau còn có thể sống được không.”

“Ai, có trời mới biết cuối cùng có mấy đứa ra khỏi được chỗ này. Chúng ta làm nghề này, quả thực đúng là làm cái nghề vác xác (mang xác người đi chôn ấy) mà.” Vương Ngũ nhổ nước bọt, nghĩ đến mà muốn nôn. Gã chẳng có chút kĩ thuật thiên người nào, không thể làm gì khác hơn là nghe người khác sai phải làm mấy công việc vừa tốn sức vừa không có được kết quả tốt.

“Người đừng oán giận, biết được là nghề vác xác là được rồi, không lẽ người muốn nằm trên trên kháng (giường đất), bộ dạng ngay đơ?”

“Khu! Người đừng có nguyên rửa ta.”

Vương Ngũ khép tay áo, đá văng cửa phòng. Rầm! Một tiếng, làm đám hài tử bên trong kinh hoảng.

Đám trẻ mở lớn miệng, tuy thất kinh nhưng cũng không phát ra tiếng hét nào.

Lão Trương không nói hai lời đi vào, hai mắt đảo qua hết một lượt, cấp tốc xem xét xem tướng mạo đứa nào xứng đáng với hai chữ ‘nhị đẳng’ của gã.

Gã đưa tay chỉ, “Người.” Miệng nói, tay đã kéo một thiếu niên trắng nõn ra ngoài.

Lão Vương cũng xem xét hai thiếu niên khác, không thèm để ý đến chúng đang khóc cha gọi mẹ, cổ tay khỏe mạnh đã kéo chúng đi, lưu lại đám hài tử về mặt thất kinh, căn bản không hiểu tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

“Bọn họ bị kéo đến đâu thế?”

“Không biết...”

“Ta muốn về nhà...”

Trong khoảnh khắc, có người gào khóc, làm mấy đứa khác cũng bắt đầu khóc theo, “Ta muốn về làm ruộng, không muốn vào thành kiếm tiền!”

“Ta muốn tìm nương...”

“Nãi nãi ”

“Ta muốn đi về...”

Tiếng khóc, tiếng kêu rên vang vọng, Kiều Bảo Nhi vẫn không khóc theo chúng, chỉ ôm lấy bao giấy dầu, không ngừng tự nhắc nhở mình – phải mua thật nhiều bánh bao thật trở về, nó không muốn đi.

Ngoài cửa có một gá hán tử canh gác ở đó, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, cười nhạo đám nhỏ quá mức ngây thơ.

“Nơi này cũng không phải kho lúa mà cứu tế. Còn muốn chạy? Không có cửa đâu!” Gã phụ trách trông coi, phòng ngừa những hài tử này muốn chạy.

Rầm! Cửa đóng lại, ngăn cách tiếng khóc với bên ngoài.

Hừ hừ, thân thể cao to của gã chặn trước cửa, nhìn về phía trước – trên xà thính đường bên trong phô tử đó có treo một dây vải đỏ, nơi đó có bày ‘bảo bối’, có chút đáng giá a.

Ban đêm, cuối hành lang tựa như quỷ môn quan, trên tường là hai ngọn đèn dầu. Ván gỗ kín kẽ không khe hở kệt kệt mở ra, hạo quang tối tăm chiếu sáng hai gá hán tử và một đứa trẻ.

Hài tử cả người co quắp, một đường cứ rầm rứt khóc, nước mắt nước mũi tràn ra đầy khuôn mặt trắng bệch, mặc người kéo đến một chỗ khác trong nội thất.

Giấy lát, từng đợt huyết vị tanh nồng lan tràn khắp từng góc ngách hành lang, hằng hà sa số những u hồn bị cầm tù bởi hồi lưu luyến trước quỷ môn quan, phiêu tán khí tức tử vong.

Trong không gian không hề hở, đao tử tượng đang tiêu độc yêm đao đặc chế trong tay, lưỡi đao cong cong sắc bén, chiếu sáng lờ lờ.

Gã diện vô biểu tình, động tác lưu loát như máy, ngữ khí cứng nhắc ra lệnh, “Mang hài tử lại đây.”

Đám còn lại trong phòng như đầu trâu mặt ngựa đến từ cõi âm tào địa phủ, tuân lệnh gã, lập tức chấp hành.

Một lát sau Kiều Bảo Nhi bị người từ trong góc đập tỉnh. Nó xoa xoa mắt, mờ mịt hỏi, “Đại thúc, phải làm việc rồi sao?”

Hai ngày nay, đám hài tử trong phòng bị mang đi, nó chưa hề thấy ai trở về, chỉ ngây thơ nghĩ rằng có lẽ bọn nó đã được đưa đến đại hộ nhân gia (nhà giàu) làm bang dong (người hầu).

Nó chỉ biết đa nương bán nó tới đây là vì được trưởng thôn giới thiệu, nó cũng chỉ biết đổi nó lấy ngân lượng sẽ giúp cho đa nương và đệ muội có thể có một cuộc sống tốt hơn, nó hiểu rằng mình phải nghe lời.

“Ta có sức khỏe, có thể nấu nước, đốn củi, cũng nấu được cơm...” Nó cố gắng giải thích rằng mình có thể làm được rất nhiều việc, không phải là kẻ chỉ biết ăn.

“Đại thúc, đừng đuổi ta đi...” Sắc mặt sợ hãi ngay lập tức biến hóa, chỉ sợ đại thúc coi thường nó mà đuổi nó ra ngoài.

Lão Vương bỗng nhiên giật mình. Tiểu hài tử này an tĩnh đợi hai ngày nay mà không khóc không nháo, hóa ra là sợ bị đuổi.

“Hắc...” Gã nhếch miệng cười cười, “Người sợ bị đánh đuổi... Chắc chắc, bây giờ theo lão tử đi, chỉ cần đợi ba ngày sau xem số mạng của ngươi có thể lưu lại hay không.

Đến lúc đó... Ha ha, muố n ở l ại đây n ữ a... Th ự c s ự là chuy ệ n cư ở i l ớ n nh ấ t a!

“Đi thôi, lão tướng đang đợi người, nếu làm lão không nhận được, cẩn thận lão làm không sạch sẽ, lưu lại tai họa, về sau càng đau đớn.”

Lão Vương nói gì, hài tử nghe không hiểu nổi. Đợi hài tử dạo một vòng quanh quỹ môn quan, cái gì cũng hiểu được hết.

Kiều Bảo Nhi thấy đại thúc cất bước rời khỏi, nó chăm chăm theo sau, sợ sẽ lạc đường. Ở đây có bao nhiêu là phòng, hành lang gấp khúc đến bảy tám chỗ, hoàn toàn không biết sẽ thông đi đâu.

Nó vẫn khờ dại nghĩ rằng chỉ cần nghe lời sẽ có việc làm, có tiền cầm; không nghe lời sẽ bị đánh, sẽ bị đuổi về, sẽ làm đa nường thất vọng.

Đưa tay sờ sờ cái túi nhỏ trong lưng quần, bên trong vẫn còn bao giấy dầu mà nó luyến tiếc vứt bỏ. Người thân không có bên cạnh, đây là thứ duy nhất liên hệ với họ.

Cái bao nho nhỏ bao trọn giấc mộng của nó, nó hiểu thuận, còn lời nường căn dặn, “Bảo Nhi, nghe lời nường, tương lai sau này bất luận gặp phải chuyện gì cũng phải cố gắng chịu đựng.”

Nó hiểu rõ.

Khi cửa phòng đóng chặt, Kiều Bảo Nhi choáng váng...

Trước mắt có mấy vị đại thúc, trong phòng có một kháng, trên kháng có một cái lỗ, dưới kháng là một tầng bụi dày, rất quý dị.

Đao tử tượng quay người lại, liếc nhìn đứa nhỏ cuối cùng mà lão phải làm, “Người là Kiều Bảo Nhi?”

Kiều Bảo Nhi gật đầu, tay không tự chủ được nắm chặt vạt áo mà run rẩy.

“Cởi quần ra, nằm lên kháng.” Về mặt đao tử tượng nghiêm túc, kiểm tra chậu rửa bên cái bàn cạnh kháng. Yêm đao (dao thiền TT^TT) đã được tiêu độc qua, tay cũng đã rửa sạch, trên bàn cũng đã chuẩn bị đầy đủ hai miếng mật heo, băng vải, xú đại ma thang (một loại thuốc mê/thuốc tê thời đó).

Nhất thời, Kiều Bảo Nhi sợ run, chỉ biết lắc đầu cự tuyệt.

“Hừ, con mẹ nó, vẫn là một loại hài tử.”

Hai gã hán tử bên cạnh chờ không được nữa, “Lão tử hầu hạ đám hài tử các người đến tận nửa đêm, tinh lực cũng bị chà đến sáng bóng, người còn lễ mà lễ mà cái gì!”

“Mau cởi quần!”

Mấy đại thúc vừa quát vừa dọa, Kiều Bảo Nhi lập tức ngậy người.

Giây tiếp theo đã bị nú lấy ném lên kháng, làm nó hoàn toàn không kịp phản ứng, mắt mở trừng trừng nhìn hai đại thúc cầm dây thừng, cấp tốc lột quần của nó, trối gô nó lại.

“Các người muốn làm gì ” Nó thất kinh la hét.

Giây lát, miệng đã bị nhét một miếng vải rách, nút kết cứng rắn làm nó nói không nên lời.

“Ô ô...”

Nó ngộp thở, cố gắng lắc đầu, nước mắt lưng tròng viền quanh hốc mắt.

“Ô ô... Ô ô... Ô...”

“Ồn chết!” Hừ thành tiếng, lão Vương vung tay cho nó một đám, ngoài miệng kêu gào, “Con mẹ nó! Tốt nhất người nên ngoan ngoãn một chút!”

Đôi má rất bồng đau đớn, Kiều Bảo Nhi mở lớn đôi mắt sợ hãi cùng chút ủy khuất, cảm nhận thể dịch ấm áp chảy tràn từ mắt, bóng người nơi đáy mắt đã trở nên mơ hồ không rõ, đầu choáng váng, giống như cảm giác khi bị đá đánh vào gáy lúc trước.

Lông mi run rẩy, tầm nhìn mơ hồ dừng lại bên bộ y phục bên cạnh kháng, một góc bao giấy dầu vẫn còn lộ ra ngoài, đúng lúc làm nó tỉnh táo lại đôi chút.

Nương... mu ố n nó ph ả i nh ấ n n ậ i...

Vô lu ậ n g ặ p ph ả i chuy ệ n gì...

Nó nh ấ t đ ị nh ph ả i ki ế m ti ề n tr ở v ề ... Bao gi ấ y d ầ u ch ứ a r ấ t nhi ề u, r ấ t nhi ề u bánh bao th ị t... Nó ph ả i tr ở v ề ...

Dần dần, nó nằm trên kháng, không giấy dựa nữa, tứ chi bị trói buộc, mặc cho người sờ loạn nắm bậy trên người.

“Hài tử sợ bị đánh, ha ha... Cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn. Sách, thật đúng là con mẹ nó thiếu đánh!” Lão Vương lần nào cũng đúng, nhếch mép cười, vẻ mặt dữ tợn.

Đao tử tượng vẫn diện vô biểu tình như trước, tiện tay cầm lấy một miếng vải sạch, thấm xú đại ma thang lau xuống hạ thể hài tử. Động tác của gã tương đương lưu loát, kinh nghiệm phong phú, khéo léo cầm lấy mệnh căn của hài tử, nhắm chuẩn vị trí, nhấc dao lên mà xoẹt! một cái, một miếng thịt bị cắt ngọt xớt.

A Kiều Bảo Nhi mở lớn đôi mắt đỏ sẫm, cắn chặt răng ngăn tiếng hét chói tai, từng giọt từng giọt nước mắt lớn rơi xuống. Hạ thể đau quá!

“Ô ô... Ô ô ” Cả người nó không ngừng co quắp, chỉ có thể rên rỉ thống khổ.

Không rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là thịt trên người bị cắt, đại thúc như đám buôn thịt trong chợ, cầm một con dao lớn mà cắt thịt.

Còn chưa được hưởng qua hương vị của thịt heo, người đã ném tử tư vị đau đớn khôn cùng.

Tiếp đó, hạ thể lại bị người cầm nắm, giãy tiếp theo như có thứ gì đó rơi ra. Nó trợn trắng mắt, đau đến muốn hôn mê, đảo mắt một cái đã bị cơn đau bức tỉnh, đau đớn cứ từng cơn từng cơn, nó cảm giác như mình đang rơi vào ngọn lửa hùng hực nơi luyện ngục (địa ngục).

“Ô ”

Đau quá... Đau quá... Nương... Đau quá...

Đao tử tượng máu chảy đầy tay, cầm cây kim có tẩm giấm châm vào niệu đạo của hài tử, sau đó lại mang mật heo đến chia thành hai nửa, dán vào vết thương ở hạ thể hài tử. Thủ thuật thiên đã gần hoàn thành, mặt gã vẫn nghiêm nghị như trước, không nhìn ra tâm tình.

Kiều Bảo Nhi rơi lệ đầy mặt, đau đến hôn mê, chậm rãi quay đầu nhìn bao giấy dầu rơi trên mặt đất; bao giấy mở ra, chảy ra cái vô tri của nó, cái ngây thơ của nó. Giờ, nó chảy máu như một đứa trẻ sơ sinh...

Thiên xong, Kiều Bảo Nhi cho rằng mình đã chết ngay lúc đó, đến khi miếng vải rách trong miệng được cởi bỏ, dây thừng trên người cũng được tháo ra, nó đã đau đến không nói nên lời.

Không rõ hai vị đại thúc kia đã khiêng nó đi thế nào, cả người nó giờ như miếng vải rách mặc người tha đến nội thất kín bưng khác, liên tục lớn vồn đảo quanh.

“Đau quá...”

Mồ hôi lạnh chảy ròng, vết máu trên khuôn mặt nhỏ nhắn hợp với mồ hôi, từng giọt từng giọt chảy xuống, hai đùi run rẩy không nghe lời, mỗi lần đi từng bước là đau đến tận xương tủy.

“Úc... Ta đau quá...”

Hai gã hán tử bấu môi, không nhìn xem nó có đau hay không đã mắng chửi, “Người kêu đủ chưa? Con mẹ nó đã lĩnh một dao rồi, còn không mau cầm mồm, hảo hảo giữ lại một hơi thở đi.”

Kiều Bảo Nhi lập tức mím chặt môi, hai mắt sưng đỏ không ngừng chảy nước mắt, tố cáo rằng nó đang phải chịu ngục đải.

Hừ, lão Vương trừng nó, nghĩ thầm không biết hài tử này có thể sống quá ba ngày hay không.

Đồng bạn gã đi vào nói, “Di chuyển một chút, sau hai canh giờ nữa người có thể ngủ trên kháng. Đừng tưởng rằng lão tử ăn rồi không có chuyện gì.”

Nếu không phải vì sự sống chết của đám hài tử này, gã và lão vương đã sớm vỗ mông về ngủ cho đã giấc.

Ở trong phòng cố gắng di chuyển, lại di chuyển, nó cũng nghĩ, không biết nhóm hài tử vào cùng nó còn mấy người có thể sống?

Nội thất không chút thanh âm, theo thời gian chậm rãi trôi qua, Kiều Bảo Nhi đau đến sắc mặt trắng bệch, không ngừng mà đi thêm vài lần, đau đến choáng váng.

Gần ba canh giờ sau, hai vị đại thúc rốt cuộc cũng chịu dừng lại, hợp sức đưa nó lên nằm trên kháng.

Trong đó một gã đại thúc bắt ép nó phải uống một chén canh gay mũi nào đó, sau đó hai người họ lại dùng dây trói chặt nó, không cho nó động đậy được chút nào.

Cảm giác hạ thế vẫn còn chảy máu, nội thất kín mít vừa tanh vừa hôi, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, nghe thấy cánh cửa mở rồi đóng, đám đại thúc đã rời khỏi.

Một mình nó nằm trên kháng, nhìn cái quần bị vứt trên mặt đất, cũng không thấy bao giấy dầu trong túi đầu nữa, càng không thấy được tương lai sau này...

Nó không muốn chết... Còn muốn kiếm ngân lượng hồi hương...

“Nương, con đau quá...”

Tiếng khóc nức nở nghẹn ngào quanh quần trong phòng “Đau quá... Ô ô... Con đau quá...”

Hạ mắt xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, tràn qua tóc, chảy xuống thân thể đau đớn của nó. Không ngừng nghẹn ngào, cả người co quắp, mặc cho chính nó khóc đến mệt mỏi, đau đớn trên thân thể không bớt được chút mảy may.

“Đa, nương... Đau quá... Con đau quá...”

“Đau quá... Đau quá...”

“Đau...”

Trong căn phòng tối tăm tanh hôi, quanh quần ở đó là hơi thở mỏng manh, là tiếng khóc thảm thiết, hư vô mờ mịt, nhưng không cách nào truyền được vào tai người thân, như một cô hồn không nơi nương tựa, chờ đợi một lời an ủi.

Đêm dài đằng đẵng, cực khổ gian truân trong đời nó, giờ mới bắt đầu...

Đặc thù dong phụ: Ngoài đao tử tượng chuyên hoạn, còn có một loại chuyên gia được xưng thái giám ‘đặc thù dong phụ’ (người phụ nữ được thuê đặc biệt). Có những người phụ nữ quyết định cho con mình sau này lớn lên làm thái giám, từ khi đứa bé còn quần tã đã mời một ‘đặc thù dong phụ’ đến ‘chăm sóc’ đứa bé. Đặc thù dong phụ có một loại thủ thuật đặc biệt: nhẹ nhàng xoa bóp tinh hoàn của đứa bé, ngày ba lần, mỗi lần mạnh đến mức đứa bé khóc lên mới thôi, sau đó dần tăng sức, trải qua thời gian lâu dài sẽ phá hủy cơ quan sinh sản của đứa bé. Sau khi lớn lên, cơ quan sinh dục của đứa bé sẽ dần dần héo rút. Tuổi càng lớn thì càng thể hiện về nữ tính: không có râu kết, hai vú to ra, giọng nói trong, đi lại uốn ẹo, biến thành bộ dáng như thái giám.

chú thích: hôm nay chúng ta sẽ tìm hiểu về quá trình làm ‘hoạn quan’ >”

Người bị hoạn sẽ bị bịt kín mắt, cột tay chân dang rộng, có người sẽ dè chặt đầu, tay chân và eo để tránh người bị cắt giầy dũa, gây mất máu quá nhiều. Trước khi hoạn, người hoạn sẽ hỏi kĩ người bị hoạn có tự nguyện vào cung không, nếu người đó tỏ ra do dự hoặc nói không muốn thì sẽ được thả ngay lập tức, nếu kiên quyết muốn làm thái giám thì mới hoạn.

Quá trình hoạn: đầu tiên dùng vải trắng hoặc băng vải quấn quanh bụng dưới và phần trên đùi, lấy nước ớt cực cay để rửa bộ phận sắp hoạn, dùng loại dao lưỡi cong như lưỡi liềm cắt hết cả dương vật và tinh hoàn, lấy sáp chàm ong cắm vào niệu đạo, tạo thành cái chốt. Miệng vết thương sau khi rửa qua nước lạnh sẽ lấy giấy bao lại, cẩn thận băng bó. Bộ phận bị cắt sẽ được cất lại vào bình, chờ người đó đến chuộc lại

(thường được chôn cùng với người bị hoạn, vì muốn đầu thai sang kiếp khác làm người lành lặn, hoặc do quan niệm ‘thân thể tóc tai là của cha mẹ sinh ra’, nên khi chết muốn đầy đủ bộ phận để khỏi mang tội bất hiếu). Sau khi phẫu thuật xong, hai đao tử tượng nữa sẽ nâng người vừa bị hoạn dậy, đi chậm chậm quanh phòng khoảng 4-6 tiếng, sau đó mới cho phép nằm xuống.

Dao để hoạn

3 ngày sau giải phẫu sẽ không được uống nước. Qua 3 ngày sẽ nhỏ châm sáp ong, nếu nước tiểu có thể ra thì coi như thành công. Nếu không có nước tiểu thì chỉ có thể chờ chết. Loại phương pháp này hầu như chưa từng thất bại, theo tư liệu ghi chép lại thì chỉ có một người 30 tuổi là không thành công.

2. Quyển 1 - Chương 2

Vương phủ.

Đêm khuya yên tĩnh, tên nô tài mới vừa nuốt xuống miếng cuối cùng đã bị hai gã gia đình kéo ra khỏi phòng, sau đó đi theo một gã nam tử trung niên. Hắn là Nghiêm tổng quản trong vương phủ, ngày thường về mặt vốn dữ tợn, không giận mà uy.

Tay cầm một hộp gỗ khắc hoa, Nghiêm tổng quản bĩu môi, ngữ khí cứng nhắc phân phó, “Quăng thi thể này đi nuôi chó.”

Hai gã gia đình cường tráng gật đầu, lập tức nháy mắt với nhau, mười phần ăn ý kéo thi thể về hầm ngầm trong phủ.

Tiểu nô tài đứng ngoài cửa phòng mang theo hai ngọn đèn lồng đỏ, cả người run rẩy không nói nổi thành lời, sợ đến hồn bay phách tán.

Vừa nãy, Nghiêm tổng quản dẫn hai người vào nhà giáo huấn nô tài tay chân không sạch sẽ. Trong cái phủ này, có người mật báo với Nghiêm tổng quản một vụ ăn cắp, chuyện này đã được chủ tử hạ lệnh, chỉ trong một ngày đã lúc soát được tang vật, lập tức bẻ gãy tay tên ăn cắp.

Nghiêm tổng há lại chỉ hạ lệnh bẻ gãy tên ăn cắp? Phần thưởng hiểm độc vẫn còn ở phía sau: lập tức đánh chết tươi tên dám ăn cắp.

Y thấy thi thể da tróc thịt bong, tứ chi gãy khúc, chết không nhắm mắt... Thực sự khiến người ta sợ hãi.

Khóe miệng Nghiêm tổng quản nhếch lên, “Ha ha...” Đắc ý dào dạt, giết chết một tên yêm cầu (yêm = người bị thiến, cầu = chó)... Căn bản không phải là chuyện lớn gì.

Chủ tử không thiếu thứ gì, chỉ là một tên yêm cầu trong phủ bị chết, bắt một tên nữa về bổ sung vào chỗ trống là được. Nói chung, nô tài trong phủ đều nghe lời, nếu dám một dạ hai lòng với chủ tử, chỉ có duy nhất một con đường chết.

“Tiểu Cầu Tử, vào nhà thu thập đi, chủ tử của chúng ta không thể thấy máu, bằng không... mọi người đều gặp tai ương.”

“Vâng, vâng, Nghiêm... Nghiêm tổng quản.” Rằng Tiểu Cầu Tử va vào nhau, nói gì cũng không được nhưng gật đầu như già tởi.

Nghiêm tổng quản thoả mãn cười cười, cầm hộp gỗ khắc hoa đến chỗ chủ tử nằm linh thiêng. Gã cảnh cáo trước, “Ngươi a, học thêm chút đi, cái gì nói, cái gì không nên nói, mồm miệng phải kín như con trai ấy, chỉ cần làm bốn phận của mình là được, nhưng tay chân nhất định phải sạch sẽ lưu loát, hiểu chưa?”

“Hiểu... Hiểu, tiểu nhân... hiểu rõ...” Tiểu Cầu Tử mãnh liệt gật đầu. Để bảo trụ mạng nhỏ, cho dù có sợ đi nữa cũng phải miễn cưỡng tiến vào phòng chà lau vết máu đầy đất cho sạch sẽ.

Ba ngày sau, trong mật thất bắt đầu có hài tử chết đi; một số vì vết thương sau khi cắt bị nhiễm trùng, lở loét mà đau đến chết; một số thì do lúc cắt thất bại, lúc tháo kim tẩm giấm không cách nào đi tiểu được mà chết.

Mười một hài tử đến đây, chỉ có phân nửa còn sống. Kiều Bảo Nhi rốt cục cũng sống được qua ba ngày sinh tử này.

Trong thời gian này, đao tử tượng tự mình đến đổi dược; mỗi khi miệng vết thương dính giấm hoặc băng bả dính bột dầu ớt, nó đều đau đến chết đi sống lại, hai mắt khóc đến vừa đỏ vừa sưng.

Kiều Bảo Nhi không biết đao tử tượng trong dân gian chỉ xử lý qua loa vết thương sau khi cắt. Lúc này đao tử tượng mở trối cho nó, ép buộc “Cố sức nâng chân lên.”

Dứt lời, gã kéo thẳng hai chân hài tử xuống.

“A đau quá!” Kiều Bảo Nhi chớp mắt liên động thân ngồi thẳng dậy, kêu rên không ngừng, cúi đầu xuống, rốt cuộc thấy được bộ dáng thê thảm của mình, giữa hai chân nó đã không còn miếng thịt kia...

Vì sao... Vì sao phải cắt?

Nó ngẩng mặt lên, đôi mắt mờ mịt nhìn đại thúc, hỏi, “vì sao phải cắt thịt của ta...”

Đao tử tượng liếc nó, diện vô biểu tình mà trả lời có lệ, “Không có miếng thịt đó, người mới có thể vào phủ của kẻ có tiền mà làm việc.”

Gã tiếp tục nâng chân hài tử, không đếm xỉa đến hài tử đang đau đớn vạn phần, “Kéo chân thẳng ra, sau này sẽ không bị còng lưng.”

“A!” Kiều Bảo Nhi đau đến cong gập cả lưng, run rẩy như lá thu trước gió.”Úc... Đau quá...” Hốc mắt hốc mũi nó ràn rụa nước.

Đúng vậy, chỉ cần nghĩ đến chuyện có thể vào nhà có tiền làm việc, sau này có thể giúp cho cả nhà, thân thể có đau đớn, giữa hai chân có thiếu mất miếng thịt cũng chỉ là chuyện nhỏ bé đến không đáng kể.

Dư quang khóe mắt thoáng thấy bao giấy dầu trên mặt đất, ngực đau còn hơn cả nỗi đau trên thân thể.

Đau quá!

Không ngừng kéo chân, lăn qua lăn lại một lát, rốt cục cũng xong. Cả người đau đến chết đi sống lại, cả gian phòng tràn ngập một mùi kì lạ, mầu loăng, vật bài tiết đều chảy xuống cái lỗ dưới kháng.

Ba ngày nay không ăn không uống, vừa đói vừa đau, chịu đủ dần vật.

Nghĩ đến cuối cùng sẽ có bánh bao ăn, không nhịn nổi mà nhớ đến đa nương và đệ muội. Ý muốn về nhà nhất thời hiện lên, nước mắt lại rơi xuống như mưa, đáy lòng mong ngóng một ai đó có thể cho nó ấm áp.

Đương nhiên, đao tử tượng xử lý xong liền đi ra, chỉ lưu lại một ngọn lửa nho nhỏ làm bạn với nó.

Kiều Bảo Nhi cắn chặt răng, chậm rãi động đậy thân thể, nỗ lực xuống kháng để nhặt lại đồ đạc của mình.

Thoáng chốc, trọng tâm bất ổn, cả người rơi xuống đất, bụi bặm tung lên mù mịt.

“Úc... Đau quá...”

Tác động đến vết thương, thân thể nhỏ bé co quắp cả lại. Vì muốn nhặt lại đồ, đôi tay bé nhỏ run rẩy khó khăn vươn dài mà lực lại, dùng sức xô dịch, thật vất vả mới lấy được trường khôi (quần dài), và bao giấy dầu bên trong.

Nắm chặt trong tay, từng giọt lệ trong suốt nhiễm ướt cả quần, bao giấy dầu, tiếng nghẹn ngào nức nở vang lên đến tận đêm khuya mới dần dần lắng xuống...

Trải qua hơn một ngày, Nghiêm tổng quản phụng mệnh cầm danh sách đến đây, hai gã tay chân theo bên cạnh, bộ dáng nghênh ngang đi lại trên phố. Người bên ngoài chỉ cần thấy bọn họ đều tức tốc chạy vào một bên nhường đường.

“Chắc chắc...” Hưởng ké danh hào của Vương gia quả nhiên không giống người thường, dáng vẻ bề thế không nhỏ.

Ba người tới ngoài Đao tử tượng phô, Nghiêm tổng quản quay đầu lại, chỉ một ngón tay, ra lệnh, “Mở cửa ra.”

Hai gã tay chân lập tức đá văng cửa, cung thỉnh Nghiêm tổng quản tiến vào.

Giây lát sau, đao tử tượng cùng vài tên thủ hạ đi vào phòng, không cần Nghiêm tổng quản phân phó, đao tử tượng đã tắt cung tắt kính, dâng lên danh sách đã được chuẩn bị tốt từ lâu.

Nghiêm tổng quản đưa tay tiếp nhận, đôi mắt tinh nhạy nhú lại, tỉ mỉ nhìn bức họa và ghi chú nhân thể rõ ràng trong danh sách.

Trong phòng, ngoại trừ hai gã tay chân ở ngoài, những người khác đều câm như hến, một đám trộm dò xét sắc mặt Nghiêm tổng quản.

Gã có vẻ không hài lòng mà lắc đầu, “Quái lạ... Lão tượng, những hài tử này... chỉ còn những mặt hàng hạ đẳng thế này?”

Trong tám đứa đó, không đứa nào xinh đẹp hay trông có vẻ lanh lợi, có nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt.

“Ách... Chuyện này... phải coi vận khí.” Trong pho tử (cửa hàng) này đều là hài tử ta nhận từ những kẻ nghèo khổ, luận xấu đẹp, đó là do phụ mẫu sinh ra, gã không có cách nào quản được.

Nếu nói về vùng, hài tử vùng Lĩnh Nam đa số tương đối thanh tú, ngũ quan đẹp. Nhưng mà... gã không có người đến vùng đó lừa gạt, buôn bán hài tử được a.

“Nghiêm gia, ngài thông qua được thì thông qua, không thông qua được thì thôi. Những hài tử này đều xuất thân từ nông gia, chịu khó làm việc, tay chân linh hoạt.”

Nghiêm tổng quản khép danh sách lại, nhướng mi hừ lạnh, “Hừ, hài tử ở hương dã... cuộc sống quá mức nghèo nàn, một ngày ngủ được mùi tiền, chỉ sợ tay chân không sạch sẽ!”

Hừ, gã muốn tìm yêm cầu trung hậu thành thật đến hầu hạ chủ tử, chuyện này không thể qua loa được, trong vương phủ đã có kẻ trộm, nếu lại xảy ra nữa... có lẽ sẽ liên lụy đến mình, chỉ sợ cái đầu trên cổ cũng khó giữ được.

Nghiêm tổng quản tâm tư kín đáo, lo chủ tử khó hầu hạ, tính tình khó nắm bắt, lại âm tình bất định, chỉ sợ nô tài làm chủ tử mất hứng, ăn roi ăn vọt là chuyện bình thường. Huống hồ trong phủ có nhiều quý củ, trước khi gã an bài nô tài hầu hạ chủ tử phải huấn luyện trước.

Nghiêm tổng quản suy nghĩ một chút, đơn giản cầm danh sách mở ra lần nữa, cuộn tờ giấy ra. Theo kinh nghiệm chọn người của gã: thứ nhất: không chọn hài tử đẹp, bởi chúng sẽ mị hoặc chủ tử, ảnh hưởng đến địa vị tổng quản của gã trong phủ. Thứ hai: không chọn hài tử xấu, chỉ làm chủ tử nuốt không trôi, một khi tâm trạng chủ tử không tốt, đám nô tài thuộc hạ đều phải nơm nớp lo sợ hàng ngày. Thứ ba: cũng không được chọn hài tử nhìn có vẻ ngu ngốc, làm việc vụng về, vạn nhất đánh vỡ bình hoa hay cổ đồng gì đó trong phòng thì nguy, cho dù có mười cái mạng cũng không đủ bồi thường.

Nghiêm tổng quản nhìn bức họa trên danh sách, đông chọn tay tuyền, bỗng nhiên hô lớn, “Mang bút lại đây.”

Lão Vương đao tử tượng phô lập tức tìm một cây bút giao cho Nghiêm tổng quản. Người này có chỗ dựa vững chắc, gã nơm nớp lo sợ, trăm triệu lần không dám đắc tội.

Nghiêm tổng quản cầm bút, đồ đen cái tên ‘Kiều Bảo Nhi’ trên bức họa, ngoài miệng phân phó, “Lão tượng, lưu lại hài tử này, trăm ngày sau sai người đưa vào vương phủ.”

Đao tử tượng lập tức lên tiếng, “Vâng.”

Nghiêm tổng quản bỏ bút, cầm danh sách lên, lại mang theo hai gã tay chân nghênh ngang rời đi.

Qua ba tháng tĩnh dưỡng, một số vết thương ở hạ thể Kiều Bảo Nhi đã gần như khỏi hẳn.

Bởi trong khoảng thời gian này, nó bị an trí tới một gian phòng có cửa sổ luôn đóng chặt, ba bữa cơm chỉ là cơm thừa canh cặn, lúc tắm rửa chỉ dùng một thùng nước mà chà lau thân thể, trong phòng cũng chỉ có một cái bô để giải quyết vấn đề sinh lý.

Mỗi ngày, đều phải mang bát đĩa và bô đến một cái hốc nhỏ trên cửa, vào thời gian cố định sẽ có người khác đến xử lý.

Thời gian khá lâu, nó phát hiện thân thể nó vì không phải phơi nắng nữa mà đã dần trắng hơn, cũng xuất hiện ít biến hóa vi diệu, lông ở dưới nách và dưới khố bộ đã rụng đi, tiếng nói cũng lạnh lạnh.

Nó mượn ánh trăng ngoài cửa sổ để kiểm tra thân thể, “Thịt của ta a... có phải đã mất rồi không... sau đó có thể dài ra nữa không...”

Sợ run một hồi, lại thắt chặt khố đầu (under wear). Nó quay mặt, mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa bị khóa lại. Chẳng biết sẽ bị nhốt bao lâu nữa, chẳng biết đại thúc đến khi nào mới dẫn nó đến đại hộ nhân gia làm việc.

Trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện sớm kiếm ngân lượng về cho đa nương, Kiều Bảo Nhi rũ mắt, trong gian phòng vang lên tiếng thở dài, ngồi xuống tám ván giường vững chắc, cả người co rúm lại một góc, an tĩnh nhớ người nhà.

Nửa đêm, lão Vương say túy lúy, vui vẻ trở lại phô tử. Hức! một tiếng, gã nén một bụng tức giận mà không có chỗ phát tiết.

“Thực con mẹ nó... Gặp quỷ rồi. thua liên tục ba ngày, thiếu chút nữa là quần cũng phải cầm lại.” Tức giận, gã liêu xiêu loạng choạng đảo một vòng qua hành lang, đi vào mật thất, dự định tìm người phát tiết tức giận.

Vẻ mặt say rượu, loạng choạng đi đến một cánh cửa, lấy tay tháo thiết liên ra, cùng lúc đó nhấc chân đá. Rầm! một tiếng, làm người trong phòng cũng tỉnh lại.

Kiều Bảo Nhi ngồi trên giường, vẻ mặt kinh hoàng nhìn người mới tới, “Đại... Thúc...” Hai môi nó run rẩy, trực giác bảo ó rằng đại thúc này lại muốn cắt thịt nó.

“Kêu đại thúc cái gì, câm miệng lại!” Lão Vương chỉ vào hài tử trên giường, thô thanh ác khí cảnh cáo, “Lão tử tâm tình bất hảo, người bò lại đây như chó cho tao xem.”

Kiều Bảo Nhi sợ quá độ, cả người mềm bò xuống giường, tứ chi chầm đất, bò lại bên chân đại thúc. Nó liên tục cầu xin tha thứ, “Đừng đừng đừng... cắt thịt ta, đau lắm...”

Lão Vương không nói hai lời, nhấc chân đá, lập tức nghe một tiếng thổ gấp hoảng sợ, “A ”

Mắt thấy một con chó đã bị gã đá ra xa, “Ha hả... Lão tử tâm tình khó chịu, đáng đời người không may.”

Kiều Bảo Nhi bị đập vào giường, đưa tay vỗ vỗ cái đầu đau đớn, không dám hé răng nửa lời.

Lão Vương khi dễ hài tử đã thành thói quen, nhất là mỗi khi đánh bạc hết tiền, trở về phô tử sẽ tùy tiện tìm một hài tử nào đó để trút giận.

“Bò lại đây liếm chân cho lão tử.” Gã đá văng hài, chờ đợi.

Kiều Bảo Nhi không dám qua đó, lập tức trốn xuống giường, đồng thời cầu xin tha thứ, “Đại thúc, đừng đánh ta... Ta không làm gì sai cả...”

Lão Vương không thèm để ý xem nó có làm gì sai hay không, một bụng tức giận chưa được phát tiết, gã nhanh nhẹn đi qua bên giường, lấy tay khuya loạn dưới giường, ngoài miệng kêu gào, “Tiểu tử chết tiệt, dám trốn à... Con mẹ nó, có gan thật! Bị lão tử bắt thì người chết!”

Kiều Bảo Nhi sợ đến mức lui cả người sát vào trong, cả người run rẩy, trái trồn phải né, bị dọa cho thất kinh.

Lão Vương không tóm được nó, tức giận ngày càng tăng, không ngừng rống giận, “Tiểu tử chết tiệt, lăn ra đây cho tao ”

“Không...” Nó bị dọa cho hoảng hồn.

“Được a.. Trốn a, lão tử không đánh cho người kêu cha gọi mẹ thì không xong mà.” Thở phì phì, lão Vương quỳ rạp cả người trên mặt đất, dõ vào gầm giường bắt người.

Trong nháy mắt đã bị bắt được, Kiều Bảo Nhi hoa cả mắt, giây tiếp theo đã bị đại thúc lôi ra khỏi gầm giường.

Giương tay, bốp! bốp! bốp! thưởng cho nó vài cái bạt tai, lão vương ngồi trên người nó, một quyền lại một quyền xả cơn giận.

“Ồ đừng đánh ta đừng đánh ”

“Con mẹ nó, có gan thì trốn đi, tao không tin cái đứa chết tiệt như mày còn có trốn!”

Hai tay che đầu nhưng vẫn không chịu được những nắm đấm đau đớn, Kiều Bảo Nhi bị đánh đến đầu vầng mắt hoa, nước mắt nước mũi ràn rụa khắp khuôn mặt nhỏ nhắn. “Ồ ô... Đừng đánh ta... Đừng ... đánh nữa...”

Lão Vương càng đánh càng không ngừng được, từ lâu đã ném mọi chuyện lên chín tầng mây, quên luôn chuyện hài tử này sẽ được đưa vào vương phủ, trên người nó không được có bất kì tổn thương nào.

Được một lát, tức giận dần tan, thu tay lại, lay lay lắc lắc đứng lên, thò tay vào đũng quần móc bảo bối ra.

Kiều Bảo Nhi kinh ngạc không ngớt, vài giọt nước tiểu phun tung tóe lên xiêm y nó. Nó không nghĩ được gì nữa, lập tức chạy khỏi phòng.

Lão Vương xoay người rống lên, “Tiểu tử chết tiệt, trở về cho lão tử ”

“Không...” Kiều Bảo Nhi cắn răng một cái, dùng sức giật cửa, tông cửa chạy đi – “Không, người chạy!”

Đi tiểu được phân nửa, lão vương ghen hòng nhìn trần trối, nhìn nhìn trần trần vào căn phòng trống rỗng, lúc này đầu óc đã thanh tỉnh hơn một nửa. *Không thể để cho nó chạy!*

Kéo khó đầu lên, gã lập tức đuổi theo, chỉ chốc lát sau đã thấy thân ảnh của hài tử, lập tức rống lên, “Tiểu tử chết tiệt – trở về mau!”

Kiều Bảo Nhi nghe vậy, càng sợ đến không khống chế.

Không để ý đến đũng quần còn ướt, nó càng cuống cuống mà chạy, sợ bị bắt lại sẽ tiếp tục ăn đòn.

Trên mặt nóng rát đau đớn, nó đưa tay gạt đi nước mắt trên mặt, chạy theo hành lang quanh co gấp khúc mà vọt thẳng ra ngoài phô tử.

Ác quỷ phía sau vẫn còn kêu gào, nửa đêm trên đường như không có điểm tận cùng, bốn phía tối om, không biết nên chạy theo hướng nào, cũng không biết đường nào về nhà.

“Đa, nương...”

Khóc kêu người thân, nhớ bao giấy dầu bảo bối vẫn còn trong ngực, trong lòng nó nhất thời nổi lên mộng tưởng: nó phải kiếm tiền trở về, muốn cho người nhà sống tốt hơn.

Mắt thấy phía trước có ánh sáng, nó lập tức chạy về hướng đó, chân không dừng bước. Bất tri bất giác, cảnh sắc xung quanh biến đổi, phố xá tấp nập, lầu gác hai bên treo đầy cờ xí rực rỡ, truyền đến tiếng ca uyển chuyển thanh thúy. Kiêu Bảo Nhi giật mình, hoảng hốt nhìn đám người mang kim ngân trên người. Đây là nơi kẻ có tiền lui tới.

Không hề nghĩ ngợi, nó chui vào Túy Hương lâu.

Lão Vương cũng bước vào, chợt bị một cánh tay cản lại. “Này này, chậm đã, chậm đã.” Quy công (aka bảo kê) chặn lại.

Gã tròng mắt nhìn thân ảnh hài tử biến mất, vừa tức vừa vội rống giận, “Mau tránh ra! Ta muốn bắt tiểu tử chết tiết về!”

Quy công của Túy Hương lâu nghe vậy, hừ lạnh hai tiếng, “Ta không nhìn thấy tên tiểu tử nào cả.”

“Người tròng mắt nói dối, tiểu tử chết tiết kia rõ ràng mới theo khách nhân chạy vào đây.”

Quy công dang hai chân ra, hai tay khoanh trước ngực, bộ dáng sắt đá, liếc hai gã tay chân, hỏi, “Các người có tiểu tử chết tiết nào chạy vào đây không?”

Hai gã tay chân chặn ngoài cửa trăm miệng một lời phụ họa, “Không nhìn thấy.”

Lão vương giậm chân rống lớn, “Các người nói bậy! Rõ ràng là tròng mắt nói dối!”

Quy công hừ hừ, lười đời co với gã, khoát tay như đuổi ruồi, “Xùa xùy xùy, đừng vo ve trước đại môn, làm khách nhân e ngại.” Dứt lời, hần lập tức nháy mắt với tay chân, ý bảo tha gã ra ngõ nhỏ.

“Này này... Các người làm gì?”

“Không làm gì a, muốn người cút!”

Hai gã hần tử một tả một hữu nhắc hần tử say rượu tha ra xa.

Lão Vương giãy dựa một lát, không cam lòng bị người quản chế, quay đầu lại đe dọa, “Này, ta cảnh cáo người, hài tử đó của lão tử, các người không đụng được đâu!”

“Hừ!” Quy công liếc gã một cái, coi như là chó sủa cần. “Cái gì hài tử... Hanh! Đầu năm nay, hài tử tự động đưa lên cửa, đương nhiên là ngân lượng từ trên trời rơi xuống. Muốn ta thả người... không có cửa đâu!”

Kiều Bảo Nhi vừa tiến vào trong lâu, lập tức bị người ta nhìn chăm chú, bởi trong lâu đầy tân khách, nơi nào cũng có thể thấy được những cô nương và khách nhân liếc mắt đưa tình, hoặc đang ôm ôm ấp ấp ra vào sương phòng. Đám tay chân không dám làm loạn trong Túy Hương lâu, chỉ còn cách cố gắng bám theo vị khách không mời xông loạn khắp nơi kia.

Tựa như chim sợ cành cong, Kiều Bảo Nhi hết nhìn đông lại nhìn tây, căn bản không biết chạy đi đâu. Đi tới cuối hành lang, thấy đại môn đen kịt được chạm trổ tinh xảo, nó không chút suy nghĩ đẩy cửa chạy vào.

Lập tức cài chốt cửa, cả người nó tựa vào cửa thở dốc, trái tim đập loạn xạ, lo sợ đại thúc sẽ tiến đến đây.

Bỗng nhiên, nó kinh ngạc phát hiện xung quanh tối om, hai chân nhất thời không khống chế được mà run rẩy, thân thể cũng mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Đây là đâu...

Ngửi thấy bên trong nồng nặc mùi rượu, lẫn trong đó là mùi hương khí. Không hiểu gì cả, nó muốn chạy trốn, nhưng lại sợ đi ra ngoài lại bị đại thúc bắt lại.

Giống như kẻ trộm, nó chậm rãi di chuyển thân thể, cách xa khỏi cửa. Rầm! Chớp mắt, nó bị hù sợ, chẳng biết đã vấp vào cái gì.

Nó vội vàng cầm đồ vật lên, lúc này mới biết hóa ra là vấp vào một cái ghế.

Dùng tay lục lọi trên đất, nó cẩn cẩn dực dực không dám gây ra thêm bất kì tiếng động nào nữa, sợ gây sự chú ý cho người khác. Lúc này, nó như người mù sờ xung quanh, một lòng muốn tránh đến nơi ẩn mật, đợi đến khi đại thúc hết giận sẽ không động thủ đánh nó nữa.

Kiều Bảo Nhi dè dặt né qua một tấm bình phong lớn, hoàn toàn không biết mình đã vào nội thất. Đột nhiên đầu nó đụng vào một vật, không bò được nữa, hai tay sờ sờ vật thể, không biết lúc này đã đụng phải thứ gì.

Chậm rãi nâng mắt, trên tóc trên mặt cảm giác được khí tức lạnh lẽo. “A!” Nó kêu lên sợ hãi, sợ đến mức đặt mông ngồi phịch dưới đất.

Đôi mắt sắc bén nhú chặt, Mạnh Diễm nhìn không rõ bộ dạng người kia là tròn hay dẹt, chỉ biết ‘nàng’ lén lút, như thế... Bây giờ xương nhi trong Túy Hương lâu cao hững, sờ soạng người nam nhân để kích thích sao?

Lạnh lùng cười, liên tưởng đến loài chó nịnh bợ, mỹ nữ tối nay đưa lên cửa thật khiến cho người ta kinh hãi.

Mạnh Diễm lấy tay túm lấy, nghe thấy xương nhi kêu lên một tiếng.

“A, đừng đánh ta ”

Kiều Bảo Nhi cả người run run, cánh tay đã bị đại chương kiềm chế, Bịch! Chóp mắt một cái đã bị người vút lên chiếc giường mềm mại, đầu nó quay cuồng.

“Úc...” Nó xoa xoa cái đầu vẫn còn choáng váng, đau đến nhe răng trợn mắt.

Mạnh Diễm ôm lấy xương nhi tha đến mép giường đè xuống, cảm nhận xương nhi dưới thân quá mức nhỏ gầy, nhưng hắn cũng chẳng biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, bất kể nàng ta có béo gầy thế nào, dục vọng của hắn đã bắt đầu ngóc dậy rồi.

“A ”

Kiều Bảo Nhi hít được vài hơi, nhiệt độ của người phía sau quá cao, nóng hừng hực như noãn lô (lò sưởi), chóp mũi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, kinh hãi khi biết mình đã đụng phải một tên say rượu.

“Đừng... Đừng... Đừng đánh ta...”

Mạnh Diễm không nói hai lời liền xông tới, lột nửa người dưới của xương nhi xuống, tiện tay ném đi, sau đó lập tức kéo chân xương nhi ra, một tay vén vạt áo dưới lên, dục vọng bùng bùng phần chân đè ép thân thể bên dưới, theo bản năng mà tìm kiếm huyết khẩu mềm mại, chốc lát liền mạnh mẽ đỉnh đầu, cường hân xé rách miếng thịt trên thót.

“A đau quá ” Kiều Bảo Nhi thét chói tai, hạ thể như bị người xé rách thành hai nửa, vật cứng xỏ xuyên trong cơ thể, không ngừng đâm đá lung tung, lực phủ ngũ tạng như bị quấy đảo, muốn vọt hết ra khỏi cổ họng.

Một đôi tay nhỏ bé khua loạn xạ trên giường, vừa khóc vừa giãy dụa. “Buông ra... Buông...”

Mạnh Diễm phun nước bọt, “Đến đây còn giả bộ.”

Kể dưới thân hần là xương nhi nghìn người cười vạ người đè, chỉ là tiện nhân!

“Ta chịu thượng người... Người nên cười thầm mới đúng.” Hần cúi đầu, ghé sát vào bên tai xương nhi mà để nói ra những lời tàn nhẫn, “Bằng không với người... có xách giày cho bản vương cũng không đủ tư cách!” Hoa khôi cái khỉ gì, nếu nghĩ rằng có sắc đẹp mê hoặc nam nhân thì đã tìm lầm đối tượng rồi.

Kiều Bảo Nhi căn bản không hiểu đối phương đang nói gì, nó chỉ không ngừng lắc đầu xin tha, “Ô ô... Buông... Đừng đâm ta nữa... Đau quá...”

Nước mắt lưng tròng, cong gập hai chân, nỗ lực muốn rời xa khỏi nam nhân kinh khủng kia, nhưng chớp mắt đã bị bắt lại, vật cứng như lạc thiết (que sắt nung đỏ) bỗng nhiên va chạm, thân thể nho nhỏ bị đâm vào, đau đến thét chói tai, “A ”

Vòng eo mạnh mẽ liên tục đóng đũa, Mạnh Diễm không thèm để ý mà thao xương nhi đến khóc cha gọi mẹ, thân thể dưới sự thôi thúc của rượu càng lúc càng say mê với tiết tấu phóng túng.

Roẹt! Hai tay kéo mạnh, lỗ mông xé rách xiêm y xương nhi, hần cúi đầu, hung hãn cắn xuống.

“A! Đau quá...” Kiều Bảo Nhi không tự chủ được mà ưỡn lưng, cảm giác như vết thương đã kết vảy dưới hạ thể lại vỡ ra, máu chảy xuống giường. Đau quá...

Nam nhân say rượu loạn căn người, mộc côn của hần vẫn còn đâm loạn. Vì sao...

Mắt nhắm lè, không thoát khỏi sự khống chế của nam nhân, nó chỉ còn cách vùi cả người vào trong bị nhục (đệm giường), thân thể nhỏ nhắn phải chịu đựng một trận đầy đọa như cuồng phong sậu vũ (mưa rền gió dữ).

Trong nội thất không ngừng truyền ra tiếng thở dốc và nức nở đứt quãng. Ngoài lầu các, quy công và ba gã tay chân đưa mắt nhìn nhau, hài tử dâng tận cửa đã xông loạn vào cửa cấm, bên trong lại có mãnh hổ nổi tiếng xấu tính... Cái này, nên làm sao đây?

Sắc mặt ba người trắng nhợt.

Giấy lát, hoa khô trang phục rực rỡ, trang điểm xinh đẹp, mỹ lệ, gơ tay nhấc chân đều hiển lộ mười phần mỹ thái như thiên tiên, khoan thai đi đến. “Các người...” Nàng buồn bực, chưa hỏi được cái gì, giấy tiếp theo đã bị quy công chạy tới bịt miệng.

“Ngô ngô...” Hoa khô trừng mắt, không rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

“Hư hư, đừng lộ ra, chúng ta đi mau.”

Chuyện phát sinh tối nay không phải đùa, hoa khô không phục vụ chu đáo, lại bị một hài tử chạy vọt vào đây thay mặt đối đào, làm rối loạn tất cả.

Xong rồi...

Sợ rằng hậu quả sẽ lớn đến mức không tưởng tượng nổi, quy công và ba gã tay chân mang hoa khô vội vã rời khỏi. Một lát sau, quy công lên hạ lệnh cho hai gã tay chân canh giữ chặt chẽ hai bên hành lang, nghiêm cấm các cô nương trong lâu và tân khách đến gần lâu một.

Bởi sự tình phát sinh đột ngột, đành phải dậm lao thì theo lao. Quy công chỉ có thể âm thầm cầu khẩn: việc này có thể lờ được.

Mưa tạnh gió ngừng, Mạnh Diễm mệt mỏi ngã phịch xuống người xuống nhi một hồi lâu, đợi đến khi ý thức thanh tỉnh, lập tức quăng người dưới thân xuống.

Kiều Bảo Nhi lập tức bị đá văng xuống giường. “Ai u!” Nó quỳ rạp trên mặt đất, cả người đều đau đớn.

Tứ chi di chuyển khó khăn, lại dùng tay sờ soạng trên đất, chốc lát sau liền mò được quần của mình.

Mím chặt môi, cả người Kiều Bảo Nhi run lẩy bẩy, ôm quần quay về.

Bên trong yên tĩnh không tiếng động.

Mạnh Diễm biếng nhác nằm trên giường, nhắm mắt lại, dường như di động theo thân ảnh bên dưới. “Còn muốn chạy?” Hắn không khỏi buồn bực. Tại sao xuống nhi này không vô sỉ mà bò lên giường nữa?

Kiều Bảo Nhi há lại không muốn chạy, quả thực là chạy như chạy nạn, tay chân sờ soạng, tìm đường ra đại môn.

“Chậm đã!” Thanh âm trầm thấp, mười phần đe dọa.

Cả người Kiều Bảo Nhi chấn động, không dám nhúc nhích.

Mạnh Diễm tiện tay lấy vật phẩm từ thắt lưng ném xuống cho xướng nhi, xua đuổi. “Thưởng cho người, Bây giờ mau rút đi.”

Nhắm mắt lại, trên môi tràn ra tiếng thở dài. Kiều Bảo Nhi kinh ngạc, lập tức sờ soạng trên đất xem đó là vật gì, hồi lâu sau rốt cuộc cũng mò được một vật nhỏ lạnh lẽo.

Lập tức bỏ vào cái túi trong khóe đầu, nó mặc y phục đã rách nát, giống như kẻ trộm mà nhẹ chân nhẹ tay đi tới cạnh cửa, duỗi tay cố gắng mở cửa.

Hai tay nó run rẩy liên tục, sợ hãi đến mức ngay cả hai hàm răng cũng run lên.

Sau bình phong, Mạnh Diễm nghe thấy tiếng lộc cộc! không ngừng, cố gắng quấy nhiễu giấc ngủ của hắn.

Khẽ mở mắt, mi tâm (vùng giữa hai lông mày) nhăn chặt.

Giống một con báo, xuống giường không tiếng động, tới gần phía sau xướng nhi, trừng mắt nhìn thân ảnh đen ngòm, bắt lấy cái then cài cửa, đồng thời lên tiếng, “Ngay cả mở cửa mà người cũng không làm được?”

Trên đỉnh đầu đột nhiên có khí tức lạnh lẽo phủ xuống, Kiều Bảo Nhi nhất thời đình chỉ hô hấp, cả người cứng ngắc như tượng gỗ.

Mạnh Diễm chậm rãi mở then cài, ngay khi cửa mở ra một khe nhỏ liền nhấc chân đá người ra ngoài.

Bịch!

Lão đại khó chịu đóng sầm cửa, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn xướng nhi một cái. Hắn mắt đếc tai ngơ, bỏ mặc tiếng kêu khe khẽ ngoài cửa.

Bị đá ra ngoài cửa, Kiều Bảo Nhi chật vật bò lên, chân mềm nhũn, muốn đứng cũng không đứng thẳng được.

Ủy khuất dùng tay lau nước mắt, đôi mắt nhìn xung quanh, càng lúc càng sợ nơi xa lạ này. Tâm hoảng hốt, nó lao đảo một đường chạy ra.

Trên đường không ai ngăn cản; chỉ chốc lát sau, Kiều Bảo Nhi chạy được đến ngoài Túy Hương lâu, lập tức

bị lão Vương tình mắt bắt được.

Đợi hài tử đi tới đầu phố, lão Vương túm nó đến trước mặt, nhìn y phục rách nát của nó, mặt mũi lại bầm tím như đầu heo. “Sách, bị người ta đánh hả?”

Kiều Bảo Nhi cúi đầu xuống, từ lâu đã hoang mang lo sợ, không dám mở miệng nói về việc kinh hoàng mà mình đã trải qua.

Lão Vương ôm cây đợi thỏ ngoài Túy Hương lâu đến hai canh giờ, mùi rượu trên người đã bay gần hết, mắt thấy trời dần sáng, phải nhanh chóng mang hài tử quay về phố tử.

Nhịn không được uy hiếp, “Con mẹ nó, ngươi còn dám chạy loạn, lão tử đánh cho ngươi răng rơi đầy đất.”

Kiều Bảo Nhi không dám hé răng, tay nắm chặt lấy cái túi nhỏ trong khó đầu, không biết phần thưởng của kẻ vừa bắt nạt nó là cái gì.

Lúc này, đôi mắt ướt át dừng ở da thịt lỏa lồ trước ngực, lúc này mới kinh hãi phát hiện đã đánh mất bao giấy dầu, chợt quay đầu lại, nhìn từ lâu phía xa. Nó đã bỏ mất một phần hoài niệm ở đó. “Bao giấy dầu của ta...”

3. Quyển 1 - Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt trời lên cao, Nghiêm tổng quản sai người nâng kiệu đến Túy Hương lâu nghênh tiếp chủ tử. Biết được chủ tử đang ở lâu các nói chuyện với người khác, Nghiêm tổng quản đơn giản ngồi dưới lầu chờ. Quy công lập tức sai người ngâm hương trà thượng đẳng vào nước, hầu hạ gần như hầu hạ lão tổ tông.

Lúc này, Túy Hương lâu đã đóng cửa, trong lâu rất yên tĩnh, không giống như ban đêm người ra ra vào vào như nước chảy.

Nghiêm tổng quản bắt chéo chân, híp mắt, cực kì buồn chán mà gãi gãi móng tay, nghĩ: ngày thường hoa khôi ở Túy Hương lâu này đã vừa duyên dáng vừa dụ hoặc, không biết chủ tử hôm qua có được ngoạn đến tận hứng hay không.

Mạnh Diễm ở trong lầu các, khẽ uống một hớp hương trà, mùi hương nhàn nhàn như làm tan đi mùi rượu còn lưu lại trong người.

Nhú mày xem xét kẻ đang cúi cung cúi gập người trước mắt, chỉ cần hần còn chưa lên tiếng thì bầu không khí bên trong phòng này như bị đóng băng.

Buông chén xuống, hần chậm rãi hỏi thăm, “Lý đại nhân, quan tốt không làm, lại đến đây làm sinh ý dẫn mối khách a.”

“Ách, này...” Mặt tri phủ quản lý nơi này lúc xanh lúc trắng, gượng gạo không biết làm sao. Lập tức cười gượng hai tiếng, nói rõ ý đồ đến, “Mạnh vương gia, đây là Đồng đại nhân dặn dò tiểu nhân dâng phần lễ này cho ngài, thỉnh ngài nhận lấy.”

“Hừ!” Mạnh Diễm không thèm nhìn lễ vật do con chó canh nhà này dâng lên là gì, cố ý hỏi lại, “Tại sao Đồng đại nhân không đích thân đến đây?”

“Ách...” Lý đại nhân sửng sốt, đầu cúi xuống như muốn cao bằng cái đầu gối. Mọi người trong triều đều biết Mạnh vương gia từ trước đến nay không bao giờ mua yếm nhân, không thể nghi ngờ là cầm võ nhằm mông ngựa*.

(Nguyên văn: nhiệt kiểm khứ thiếp lãnh thí cổ (): mặt nóng dán vào mông lạnh, ý nói nịnh nọt nhằm người)

“Đồng đại nhân... Không ở trong thành, cho nên mới phái tiểu nhân...”

Mạnh Diễm không đợi hần áp ứng nói xong, lập tức trầm giọng gầm lên, “Không bằng loài cẩu, quả nhiên không có can đảm!” Biến sắc, nháy mắt đã ra tay phá hủy chiếc gậy như ý bằng thủy ngọc trong phòng lập tức vang lên tiếng rắc rắc! miếng ngọc vỡ rơi đầy xuống đất.

Hừ! Hần đứng dậy, bước lên những miếng ngọc vỡ, phất chốc, những miếng ngọc vỡ đã hóa thành bụi phấn.

Lý đại nhân không ngờ sợ tình lại biến thành như vậy. Rõ ràng đêm qua Mạnh vương gia đã nhận mỹ nữ...

Đôi mắt sắc bén đảo qua, Mạnh Diễm thoáng nhìn vết máu còn lưu lại trên giường, không khỏi cười nhạt. Thật khó tin rằng mỹ nhân được đồn đãi là quyến rũ mê người vẫn còn tấm thân xử nữ, làm hần phải phỉ nhổ.

Hần trừng mắt nhìn Lý đại nhân, ra lệnh, “Mang xương nhi vào đây.”

“Vâng vâng vâng.” Lý đại nhân lắp bắp, lui mấy bước, mở cửa phân phó quy công trong lâu gấp rút đưa hoa khô đến.

Một lát sau, hoa khô nhẹ nhàng tiến vào phòng, gỡ hết tất cả mị thái, một đôi nhân thần như câu hồn. Nàng làm lễ vạn phúc, “Dân nữ Vô Song bái kiến Vương gia, Lý đại nhân.”

Mạnh Diễm nhìn chằm chằm hoa khô. Nàng, trán hạ xuống, châu ngọc trên tóc sáng long lanh, mùi hương nồng đậm tập kích vào khứu giác... A, cũng được, ấn tượng lưu lại đêm qua trong trí nhớ hần quá khác bây giờ.

Lạnh lùng thoáng nhìn, Mạnh Diễm bất động thanh sắc nghĩ: Lý đại nhân rốt cuộc là phô trương mê hoặc cái gì? Hần không nói được chỗ không thích hợp. Ngón tay thon dài, khéo miệng khê nhếch, ra lệnh, “Người, bỏ ra ngoài.”

Hoa khô Vô Song giật mình, ngẩng mặt lên nhìn, không thể tin được mình vừa nghe thấy cái gì.

“Mau lên!”

Nội thất đột nhiên bao phủ một tầng hàn ý băng lãnh. Vô Song run môi, sắc mặt trắng bệch quỳ trên mặt đất bỏ ra.

Chật nhìn chằm chằm thân ảnh của nàng, mãi đến khi làn váy biến mất ngoài cửa, hàn ý trên mặt Mạnh Diễm lại tăng thêm một tầng.

Lý đại nhân đại ra nhìn cửa phòng, kinh hãi ngây ngốc không thua gì hoa khô mới vừa bỏ ra khỏi cửa.

Giây tiếp theo, hần dùng tay áo lau mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, lắp bắp hỏi thăm, “Vương gia, đêm qua... Đêm qua... Vô Song có phải hầu hạ không chu toàn không?”

Mạnh Diễm cười lạnh, “Hừ, nói sao nhỉ? Nàng hầu hạ tốt lắm a, ta còn thưởng cho nữa mà, không phải sao?”

Xương nhi là do chính Lý đại nhân phụng mệnh an bài, Túy Hương lâu là viện do yếm hoạn (hoạn quan) họ Đồng mở ra, quan viên bình thường trong triều ra vào nơi đây cũng là bình thường. Hần bước vào đây đã là cho họ Đồng kia mặt mũi.

Kể đó được triều đình phái đến phía nam bình loạn (dẹp loạn), thu dưỡng nghĩa tử (nhận con nuôi), nhưng dám làm bậy trong thành, vu hãm trung lương (vu oan cho quan tốt), cường thường dân nữ (cướp đoạt con

gái), cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân... Hừ, hần sao có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ mà danh tiếng còn vang dội hơn cả ‘Mạnh vương gia’ hần chứ!

Mạnh Diễm thầm than chính mình cũng không phải là thứ tốt lành gì, cứ cố gắng cúc cung tận tụy vì triều đình, nhưng khi chết rồi thì cũng coi như xong. Đó là chuyện ngu xuẩn mà chỉ có kẻ ngu dốt mới có thể làm ra. Cái gì mà lưu danh sử sách? Buồn cười!

Nhân sinh ngắn ngủi có mấy chục năm, phải tận hưởng lạc thú trước mắt.

Hần hừ nhẹ. Đùa bốn quan viên trong triều trong lòng bàn tay, lợi dụng nhược điểm của của người khác để làm theo yêu cầu của mình; Lý đại nhân nịnh bợ họ Đồng kia, nguyên nhân cũng chỉ muốn được thăng tiến trên quan lộ, mà chính hần thân là hoàng thân quốc thích, kế thừa phong hào và thực ấp (đất được ban khi có chức), chỉ là phần phong hào này cao hơn người khác một bậc, hần chỉ cần ngồi yên một chỗ mà người khác nịnh bợ.

Nhất là lúc bầu khí bất chính ở triều chính trong niên đại này; trên nghiêng dưới ngã, đám hoàng tử trong cung một lòng muốn chơi bời, lén ăn (hối lộ), uống (rượu), phiêu (chơi gái), đổ (cá cược); tất tần tật mọi thứ.

Ngân lượng chi ra cũng chỉ có hạn, lại không có cách nào sử dụng quốc khố, cũng chẳng có ai có bản lĩnh nghĩ ra cách nào để có thêm ngân lượng. Vì vậy hần đã đen chút trí óc này ra để chiêu chuộng các hoàng tử và các phi tần đang phải trải qua cuộc sống cực độ nhàm chán trong cung.

Đầu tiên là nắm trong tay Đạo tử tượng pho trong dân gian: phạm là người tiến cung làm nô tài đều phải qua tay hần an bài, đây chính việc là sắp xếp cơ sở ngầm trong nội viện hoàng cung, giám thị tất cả sinh hoạt của các quý tộc, lợi dụng yem nô để thăm dò cuộc sống và sở thích của từng người. Hần sẽ nhất nhất nắm rõ tất cả.

Một khi đã bảo trì được mối quan hệ tốt đẹp với các vị quý tộc đó, hần sẽ bắt đầu giật dây bọn họ đầu tư.

Vô luận là mở tiền trang (ngân hàng), đương pho (tiệm cầm đồ), học viện (trường học), chức phường (phường dệt vải) ở dân gian đến thuyền vận [1] khắp đại giang nam bắc, cái nào hần cũng nhúng tay vào. Chỉ mỗi việc triều đình thu thập đá hoa cương ở phía nam để vận chuyển lên phía bắc, vật tư tương đối nhiều, hần đã thu được không ít ngân lượng từ đó.

Đây là chỗ tốt của việc dựa vào quyền lực (ý là ảnh hưởng mấy người có chức có quyền á, không phải lợi dụng địa vị vương gia của mình đâu), nắm trong tay mạch lạc (kinh mạch aka con đường) kinh tế của hoàng thất. Cho dù hần không có danh hiệu, không được can thiệp vào triều chính, nhưng vẫn có kẻ phải nhìn vào ba phần sắc mặt của hần.

Lúc này đây, Lý đại nhân cũng đang trộm dò xét sắc mặt của Mạnh vương gia, chỉ thấy ba phần thâm trầm, bảy phần tuấn đạt, tính tình đúng là rất khó nắm bắt.

Nghe nói, Mạnh vương gia yêu tiền, nhưng hần lại không nhận hối lộ.

Nghe nói, Mạnh vương gia yêu thích tiểu mỹ nhân, nhưng trong phủ hần lại không thê không thiếp.

Nghe nói, Mạnh vương gia mê muội mất cả ý chí, mặc kệ chính sự, yêu thích sưu tầm cổ đồng, bình hoa, thư họa, nhưng hần lại không thêm nhú mảy lầy một cái mà bóp võ gậy như ý thúy ngọc vô gia...

Lão thiên a! Hần nghe nói không ít đồn đãi, rốt cuộc là cái nào là thật, cái nào là giả?

“Tiểu nhân... Không... Không biết.” Lý đại nhân ấp úng cả buổi, sao có thể biết được đêm qua hoa khôi đã nhận được phần thưởng gì chứ.

Mạnh Diễm liếc nhìn bao giấy dầu trên bàn bát tiên. Hừ, một hoa khôi sao có thể mang theo thứ rác rưởi này trong người? Đồ vật trên người hần tuyệt không ít, nhưng yêu quý nhất là một miếng Phù dung thạch [2] cực kì hi hữu, có mang bao lâu cũng không dám làm vỡ. Vậy mà đêm qua, hần đã mang miếng thạch đó thưởng cho xướng nhi.

Hồn trưởng! Mỹ tửu giai nhượng (rượu ngon ủ tốt), uống quá nhiều quả nhiên làm đầu óc người ta hồ đồ hỗn loạn.

Âm thầm ảo não, Mạnh Diễm siết chặt lấy bao giấy dầu, chẳng biết đêm qua hắn đã thượng kê nào.

Không thể nháo sự làm trò cười cho kẻ khác, cũng không có cách nào đi kiểm tra tất cả xướng nhi ở tiểu lầu này mà bắt cho được kẻ thực sự chịu ơn.

Càng nghĩ càng thấy tức giận, hắn nện mạnh một đấm xuống bàn. Bình! Phát tiết đầy bụng tức giận.

“Người cũng cút! Đừng... để ta phải thấy người!” Như coi đây là vương phủ của mình, cơn giận dữ của hắn làm người ta phải chần động.

“Mạnh... Vương... Gia...” Lý đại nhân nháy mắt suy sụp, vẫn chưa chịu đi.

“Cút!”

Lại một mệnh lệnh trầm thấp ập đến, Lý đại nhân không dám coi cái mạng nhỏ của mình như trò đùa, nhưng chưa hoàn thành thì không dám rời đi. Hắn chậm rãi thối lui tới bên cạnh, còn cố cầu tình, “Tiểu nhân sẽ cút, nhưng chuyện... Đồng đại nhân...”

“Cút ” Tiếng rống giận đã rung trời.

“A, ta cút... Ta cút...” Đón nhận sát ý trong mắt Mạnh vương gia, làm Lý đại nhân thiếu chút nữa bị ánh mắt kia giết chết, vội vã xoay người, chạy như bay ra khỏi lầu các.

Mạnh Diễm hừ hừ, phì nhổ, “Khá lắm Đồng đại nhân... Đúng vậy đấy!” Hừ! Hắn căn bản không thêm để vào mắt.

Trước đó, nghĩa tử của họ Đồng kia đánh chết người tại cửa Nam thành; nếu là bách tính bình dân thì thôi, lần này đối phương lại là nhi tử độc nhất của Lục bộ thị lang. Chuyện này có hơi khó giải quyết.

Án theo luật lệ, một mạng đền một mạng, hoặc là từ bỏ chức quan để giảm bớt hình phạt.

Việc này vốn dĩ phải giao cho Hình bộ thẩm tra xử lý, yêm hoạn họ Đồng kia biết tin, liền dùng bồ câu đưa tin phái người đến đàm phán.

Mạnh Diễm mỉm cười. Vì sinh ý, chính hắn khó tránh khỏi có lúc lén lút làm vài chuyện xấu xa dơ bẩn; Hình bộ đại nhân ít nhiều cũng có giao tình với hắn, chỉ cần hắn hạ lệnh cho quan viên Hình bộ gian lận một chút, tìm một kẻ thế thân chết thay, vô luận là tội danh lớn lao gì, nháy mắt sẽ hóa thành hư ảo.

Bất quá, hắn làm việc luôn luôn có một quy củ yêm cầu đề tiện chỉ cần nắm lấy mà dùng, đã xưng là yêm cầu thì phải cẩn thận, nếu không chúng sẽ cản ngược lại một miếng.

Qua một lần lịch kiếp (tai họa), Kiều Bảo Nhi tỉnh dưỡng mấy ngày, đao tử tượng đợi đến khi ứ thanh trên mặt nó biến mất, liền tự mình đưa nó đến vương phủ.

Ven đường, Kiều Bảo Nhi không nói một câu, nội tâm thấp thỏm bất an, cả tháng chỉ nghĩ đến tào ngộ đó đã làm cho nó biết phải cảnh giác với người khác; sợ không nghe lời sẽ bị đánh, sợ lại bị cắt thịt, sợ lại trở thành nơi trú ẩn cho người khác.

Cúi đầu, đôi mắt kinh hoàng trộm nhìn bốn phía. Trên con đường náo nhiệt, khi thì truyền đến tiếng hét to rao hàng, khi thì tiếng nô đùa ầm ĩ của đám hài tử, cùng với âm hưởng của mã xa vang lên trên đường đá.

Mặc dù hiếu kỳ với đoàn người đang xúm xít ven đường, nó lại chẳng dám xem họ đang xem chuyện náo nhiệt gì; thấy đám hài tử vui đùa ầm ĩ chạy trốn, nó lại ước ao giá như mình con đáng vẽ vô tư lự như vậy.

Sinh hoạt trong thành rất khác với dưới quê. Nó mang theo bao phục (bao quần áo) duy nhất, bên trong chỉ có hai bộ xiêm y để thay đổi. Bàn tay nhỏ bé cầm túi tiền trong khó tử, lòng bàn tay nắm chặt một viên tiểu thạch dầu. Mấy ngày liên tiếp nó đã kinh hãi với việc kẻ có tiền xấu xa kia lại thưởng cho nó vật nho nhỏ xinh đẹp này, vô cùng cẩn thận không dám cho người nào khác nhìn thấy nó.

Đêm nào nó cũng lên lấy ra xem dưới ánh nến. Nó luôn lên lấy ra xem dưới ánh nến ban đêm, tiểu thạch đầu của nó trong suốt, có thể thấy được tinh quang màu phấn hồng bên trong, trong đêm lại càng sáng bóng, trong suốt rất đẹp.

Cái này nhất định rất quý giá.

Kiều Bảo Nhi nhớ nương cũng không có trang sức nào đẹp dễ cả, nó sẽ đưa tiểu thạch đầu xinh đẹp này cho nương đeo. Lúc này, khoe miệng cong cong, nghĩ đau khổ cả tháng nay mà nó phải chịu cũng chẳng là gì.

Hai người đi hết đoạn đường, rốt cuộc cũng đến trước một tòa phủ đệ huy hoàng. Kiều Bảo Nhi ngẩng đầu, chớp mắt sợ ngây người. Khẽ nhếch miệng hỏi, “Ta sẽ làm việc ở đây sao?”

Đao tử tượng gập đầu, lập tức đẩy hai tử vãn còn ngây ngốc đứng đó vào cửa.

Kiều Bảo Nhi quay đầu lại nhìn hai con sư tử đá ngoài đại môn, nghĩ: kẻ có tiền quả thực không giống với bách tính bình thường.

Lão tượng đưa người tới giao, đợi thủ vệ của vương phủ đi thông báo, lấy được tiền thưởng liền rồi quay đầu rời đi.

Kiều Bảo Nhi giật mình, đối mặt với một đám người xa lạ, hoàn toàn không biết theo ai.

“Phát ngốc cái gì? Mau theo ta đi vào, Nghiêm tổng quản đang chờ.” Gia đình Vương phủ thấy vẻ mặt thiếu niên đại ra, ánh mắt di chuyển đến cổ nó*, nhất thời hiểu rõ hai tử này đích thị là yem nhân, lập tức khinh bỉ.

(*con trai bình thường sẽ có trái cổ, người bị thiên thì không có hoặc có nhưng không rõ)

Kiều Bảo Nhi hồn nhiên bước vào trong phủ, địa vị thấp hèn bị người khinh thường.

Nó nhu thuận an tĩnh đi theo sau gia đình, giấy lát sau đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Cả tòa kiến trúc Vương phủ tọa nam triều bắc (vị trí ở hướng nam nhưng lại hướng về phía bắc), vừa vào chính môn (cửa chính) đã thấy một bức bình phong thất thải lưu ly chuyên (tường xây bằng gạch lưu ly bảy màu)

Chân bình phong có thể ngồi; thân bình phong có hình voi, sư tử, hươu, ngựa, kì lân, toan nghệ với các tư thái khác nhau, trong sống động như thật; trên đầu bình phong là vân vụ lam sắc (mây mù màu lam) và lưu vân hoàng sắc (mây đổ màu vàng); dưới thân bình phong dùng lưu ly thanh lục sắc (xanh biếc) ghép với thể sơn nhai (sườn núi) và thủy thảo (đồng cỏ và nguồn nước); toàn bộ kết cấu đều được điêu khắc tỉ mỉ cẩn thận, ngũ thải ban lan, tươi tắn hùng tráng.

Bên trong vườn, hành lang gấp khúc tương tiếp (nối liền nhau), lầu thai đình tạ (lầu các, đình nghỉ chân), tiểu kiều lưu thủy (nước chảy dưới chân cầu), ở giữa lục thụ thành âm (cây nhiều như rừng), dương liễu thụ thanh (liễu rủ xanh), hoa bay theo gió, sóng ao xanh biếc, làm không gian trong phủ như một bức mỹ cảnh.

Kiều Bảo Nhi ngẩn ngơ, không nhớ rõ đường ngang lối dọc, cổng vòm chạm hoa cùng cầu đá cong cong, trường lang quanh co uốn lượn. Nó không hiểu được tám biển trên quỳnh lâu ngọc vũ viết cái gì, không rõ trong phủ có cả thấy bao nhiêu viện lạc; nó chỉ biết kẻ có tiền không giống người thường, nơi ở kim bích huy hoàng, lúc nào cũng phải thu xếp dọn dẹp, có làm mấy ngày mấy đêm cũng chưa chắc đã xong.

Gia đình đưa người đến chỗ của Nghiêm tổng quản, thấy gã đang vội vàng chỉ huy nha hoàn bưng trà xếp món. Tiểu thư xuất giá chuẩn bị hồi phủ, tâm tình chủ tử rất tốt, tối nay chắc chắn sẽ ban thưởng.

Trong trù phòng, trù tử chiên, nấu, rán, xào không ít thứ; các nha hoàn, phó dong rất bận rộn, mọi người đều có chức trách và bổn phận của mình. Kiều Bảo Nhi mục trừng khẩu ngốc, Nghiêm tổng quản bận rộn hồi lâu mới chú ý đến nó.

“Người là Kiều Bảo Nhi?”

Kiều Bảo Nhi gập đầu, ánh mắt luyến tiếc rời khỏi món ăn trên tay nha hoàn, bụng kêu òng ọc. Thật đói quá a...

Nghiêm tổng quản nhíu mày, từ ông tay áo móc ra một cây quạt, nhắm đầu nó mà gõ mạnh.

“Úc...” Bị trúng đòn, mặt Kiều Bảo Nhi nhăn lại, vỗ vỗ cái đầu phát đau, trừng mắt nhìn Nghiêm tổng quản.

“Nhìn cái gì mà nhìn, cái này đều là đồ ăn của chủ tử, nhìn người tham ăn như quỷ chết đói đầu thai ấu, quy củ cũng không có.” Nghiêm mặt, giáo huấn nô tài mới vào cửa.

Kiều Bảo Nhi không dám lên tiếng, thần sắc buồn bã cúi đầu xuống, tự rằng không được tái phạm nữa.

“Đi theo ta.”

Mắt thấy Nghiêm tổng quản rời khỏi trù phòng, Kiều Bảo Nhi lập tức đuổi theo, nghĩ người này hung dữ quá a. Nghiêm tổng quản thực sự rất nghiêm.

Nghiêm tổng quản đưa nó vào gian phòng vắng vẻ của gia nhân, trên đường đi bắt đầu nói rõ quy củ mà nô tài buộc tuân thủ. “Từ nay về sau, người sẽ ở chỗ này, mọi việc phải nghe theo người khác sai phải, ta muốn người làm gì thì phải làm nấy, tay chân phải chịu khó, nhanh nhẹn lên một chút.”

“Còn nữa... Ngày mai bắt đầu, trước hừng đông phải dậy làm việc, ta sẽ an bài cho người theo Tiểu Cầu Tử làm việc trước. Buổi tối, người và y sẽ ngủ chung một phòng. Trong phủ này rất rộng, chỉ cần hai ba lần rẽ ngoặt là có thể lạc đường; thường ngày không việc gì thì đừng đi lung tung. Chủ tử chúng ta khó hậu hạ, nếu làm ngài mất hứng, cẩn thận người khó giữ được cái mạng nhỏ này.

“Ta nói trước với người, bất luận người phạm phải điều gì sai, bị phạt là đương nhiên. Từ hôm nay, cái mạng nhỏ của người đã là của chủ tử, bị đánh chết cũng không có người dám lên tiếng. Hiểu rõ chưa?”

Kiều Bảo Nhi nghe được, cái hiểu cái không, nhưng nó nhớ kỹ một điều: mạng nhỏ của nó là của chủ tử, bị đánh chết cũng không có người dám lên tiếng... Hách! Nó thở hắt ra một hơi, gật đầu như già tở.

Lại thêm một quạt nữa đập xuống đầu, Nghiêm tổng quản thở hồng hộc mắng, “Người phải nói, nói ‘Vâng, đã nghe rồi!’”

Kiều Bảo Nhi lập tức hưởng ứng, “Vâng, ta nghe thấy rồi.”

“Lớn tiếng lên!”

“Vâng!”

“Hừ, được rồi.” Nghiêm tổng quản hừ hừ, quả nhiên cái giá không nhỏ.

Kiều Bảo Nhi ôm bao phục trong ngực, nhất thời nhút nhát, chẳng hỏi thế nào cho phải. “Ta... bây giờ phải làm cái gì?” Nó cố lấy dũng khí hỏi.

“Vào phòng, dọn dẹp các thứ trong đó. Ta sẽ bảo Tiểu Cầu Tử tới đây đưa người đi bộ đồ mới để thay. Sau này chỉ cần người an phận thủ thường, làm việc lưu loát, tay chân sạch sẽ, ta sẽ an bài cho người hậu hạ chủ tử.

“Về phần nguyên ngân phát hàng tháng, trong phủ chúng ta có quy định, vì đề phòng nô tài chạy trốn, phạm là nô tài mới vào, phải làm việc đủ nửa năm, quản sự trưởng phòng mới có thể kết toán công tư (phát lương) được.

“Mặt khác, người là bị thân nhân bán đi, không thể như đương soa (người hầu) tự do. Nếu muốn xin nghỉ, phải được chủ tử phê chuẩn mới có thể về quê. Chờ người lĩnh lương bổng, muốn ủy thác người khác mang về hay là xin nghỉ đến lúc đó sẽ xem xét lại sau. Hiểu rõ chưa?”

“Ta hiểu rồi.”

“Ân.” Nghiêm tổng quản có chút thoả mãn. Hải tử này chỉ cần nói chút là hiểu. “Còn nhiều chuyện người phải học, sau này nếu có chỗ nào không rõ thì cứ hỏi Tiểu Cầu Tử.”

“Vâng...”

Nghiêm tổng quản nói xong, lập tức đặt tên cho hải tử, “Từ nay về sau, người tên là tiểu Bảo Nhi. Nhớ kỹ chưa?”

“Vâng, ta nhớ kỹ.” Nó gật mạnh, không dám có bất cứ ý kiến nào khác.

Giây lát, nhìn Nghiêm tổng quản đã rời khỏi, Kiều Bảo Nhi lập tức thở dài một hơi, cả người ngây ngốc, đứng ngoài phòng dành cho dong nhân, chờ Tiểu Cẩu Tử nhân trở về.

Một lát sau, một thiếu niên có tuổi tương đương với nó chạy lại báo tên, sau đó hướng dẫn Kiều Bảo Nhi biết sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi trong vương phủ.

Trong phòng cho dong nhân to như thế mà chỉ có hai chiếc giường ngủ cùng miên bị (chăn bông) đã được xếp chỉnh tề, còn thêm mấy thứ gia cụ, cái bàn, y quỹ (tủ quần áo). Dù chỉ đơn giản bài biện nhưng vẫn còn hơn cái tấm ván gỗ sàng làm chỗ ngủ ở dưới què của nó và đệ muội.

Về phần việc mà nó cần làm, Kiều Bảo Nhi được Tiểu Cẩu Tử giải thích, rốt cục cũng hiểu việc nó phải làm là những việc nhỏ, nhưng lại nhiều như rừng: quét dọn viện lạc trong phủ, xách nước, nuôi heo, dọn chuồng ngựa, làm sạch mao phòng, đổ bỏ, chạy việc vặt... vân vân.

Những tiện dịch (công việc hèn kém) này, ngày ngày mai, lúc trời còn chưa sáng, Kiều Bảo Nhi đã phải rời giường, bắt đầu mặc người sai phái.

Mỗi ngày đều bận rộn từ sớm đến tối mà công việc vụn vặt dường như làm mãi không xong. Kiều Bảo Nhi gánh nước bên cạnh giếng, đi đến trừ phòng; hai vai nó bị sức nặng đè xuống như muốn phá sa, bước đi xiên xiên vẹo vẹo, hai chân đã run rẩy từ lâu.

Tiểu Cẩu Tử mang đèn lồng, nhắc nhở bên cạnh, “Đừng có té đó, làm nước trào ra thì chẳng khác nào công toi, lại phải đi gánh lại đó. Mệt lắm a.”

“Ta sẽ cẩn thận.” Mới nói xong lập tức bị vấp vào thềm đá. “A!” lên một tiếng, trọng tâm bất ổn, nó ngã quỵ xuống. Nước trong thùng văng tung tóe, cũng nhiễm ướt y phục của nó.

Tiểu Cẩu Tử trợn trắng mắt, bực mình kêu lên, “Nhìn người coi, đúng là chân tay vụng về, lại ngã nữa rồi. Nếu tiếp tục thế này, đêm nay chúng ta khỏi ngủ luôn.” Một cước đá thùng nước về trước mặt nó, “Còn nằm đó làm gì, mau đứng lên a!”

Kiều Bảo Nhi trừng mắt nhìn, mím chặt môi, muốn nói nhưng lại không dám, vội vàng bò lên nhặt hai thùng nước về, buồn bực quay lại giếng.

Cả một đường ủ rũ, suốt ngày đều bị mắng, làm việc không tốt. Nghiêm tổng quản phạt, không cho nó ăn; Tiểu Cẩu Tử mắng nó không chịu khó, trừ tử cũng hung ác mắng thiếu nước dùng, củi khô cũng không chất đầy.

Nó rất đói, vừa nghĩ đến thiếu nước là việc nó còn chưa làm xong, sáng mai lại bị phạt không được ăn cơm.

Như đang xem trò hay, Tiểu Cẩu Tử nghĩ cái tên nô tài mới vào này phải làm mấy chuyện trước kia mình phải làm, rốt cuộc cũng có cảm giác mình đã được tăng lên một cấp so với nô tài trong phủ.

Trong phủ, nô tài theo thứ tự đến trước đến sau, kẻ đến trước sai khiến kẻ đến sau là việc thiên kinh địa nghĩa (đương nhiên). Trước đây y bị người khi dễ, bây giờ phong vân luân chuyển, y cũng có thể khi dễ người khác.

Trước mặt Nghiêm tổng quản, y chỉ cần giả vờ làm việc, ra vẻ rất chịu khó. Sau lưng Nghiêm tổng quản, y sai đến hết đi tiểu Bảo Nhi, liên tục sai bảo nó. Hừ hừ, cảm giác này khá tốt a.

Thảo nào... Nghiêm tổng quản suốt ngày ra vẻ uy nghiêm, cái mặt lúc nào cũng phải nghiêm nghị cho người ta nhìn.

Giờ cao đèn lồng, Tiểu Cẩu Tử gấp một cái, nói, “Chúng ta mau mau đổ nước cho xong đi, người có thể về tắm, ta còn muốn về phòng ngủ nữa.”

Lúc này, ngoại trừ thủ vệ gia đình, người trong phủ hầu như đều đã lên giường đi ngủ.

“Ngày mai, người rời giường thì nhanh đi lấy cái xô của mọi người, dọn dẹp mao xí cho sạch sẽ, tránh cho đến lúc Nghiêm tổng quản đi giải quyết lại ngửi thấy mùi, người lại bị ăn mắng.”

“Ta... Đã biết.” Kiều Bảo Nhi dùng sức kéo dây thùng, lòng bàn tay sưng đỏ đã bị trầy da, chạm vào vết thương đau rất.

Lại đổ đầy hai thùng nước, nó cẩn thận nghe lời Tiểu Cầu Tử căn dặn chuyện thức dậy phải làm, phải lau, phải cho ăn, phải quét dọn... đủ loại công việc không thể không làm. Gánh nặng ép nó đến không còn thời gian để thở; từ khi ở trong phủ đến nay, nó chưa hề thấy đáng đáp chủ tử, nội tâm cũng rất sợ hãi nếu gặp phải.

Nghe Tiểu Cầu Tử nó, chủ tử hỉ nộ vô thường (vui giận bất thường), chỉ cần phạm vào kiêng kỵ, chủ tử sẽ bảo Nghiêm tổng quản phái người đánh tên nô tài chết bầm đó sống không bằng chết.

May là thời gian chủ tử ở lại trong phủ khá ít, Tiểu Cầu Tử cũng đã nói qua, chủ tử cũng hay đến nơi khác, có khi mấy tháng trời cũng không thấy hồi phủ.

Nó còn chưa thuộc hết mọi quy tắc trong phủ. Tiểu Cầu Tử nói cho nó biết một số chỗ ở trong phủ không được đi vào, như là Phù Dung các và chủ lầu của chủ tử... Nó không biết nguyên nhân, chỉ biết chủ tử nghiêm cấm người khác tùy ý tiến nhập, trừ phi là để quét tước.

Rũ mắt xuống, nó cẩn thận nhìn đường, đi lại vẫn không vững như trước, theo con đường uốn lượn đến trù phòng, bốn phía có mùi hương nhẹ nhàng tỏa, đột nhiên nó nhớ đến Tứ Oa, Ngũ Oa (em gái bé nó đấy) hay ngắt hoa dại ở điện viên trước kia.

Đôi mắt của hai muội muội thật to, khuôn mặt tròn tròn lộ vẻ ngây thơ, tươi cười, hảo khả ái.

Lúc này, hai đứa đã ngủ chưa? Nửa đêm, có khóc quấy hay không?

Hai đứa nó, có thể nhớ đến người ca ca này không?

Nhớ lại tình cảm ngày trước, Kiều Bảo Nhi mong muốn nửa năm có thể trôi qua nhanh một chút, nó muốn kiếm tiền mang về gia hương, mua một quả, mua bộ đồ mới, hài mới, làm trò vui cho đệ đệ, muội muội xem.

Còn lại, nó sẽ giao lại cho đa nương, cho họ có thể sống tốt hơn.

Kiều Bảo Nhi lảo đảo đi tới trù phòng, lần lượt đổ hai thùng nước vào lu lớn, thở hắt một hơi, lại tiếp tục quay về bên giếng, cố hết sức làm việc tiếp.

Tiểu Cầu Tử đã rời khỏi, bỏ lại một mình nó.

Bóng đêm mông lung, nó té ngã vài lần, lại bò lên. Thật vất vả mới đổ đầy được lu nước, đã thấy quá nửa đêm.

Mệt đến thở cũng khó, nó đứng ngoài trù phòng, đưa tay gạt đi dòng nước mắt trên mặt.

Đôi mắt mờ mịt nhìn vương phủ ban đêm, mấy ngọn đèn ở xa xa còn hắt ra thứ ánh sáng bàng bạc, có thể thấy được mờ mờ chủ lầu thâm u. Không biết vị chủ tử cao cao tại thượng kia đã đi vào giấc ngủ chưa...

Cả người mệt mỏi, không khỏi nghĩ đến ngày mai sẽ lại lặp lại bộ dạng hèn mọn của mình.

Sáng sớm, lúc Tiểu Cầu Tử nhanh nhẹn nhảy xuống giường, thấy tia nắng vàng rực đã chiếu vào song cửa liền hốt hoảng, ngay cả tiểu Bảo Nhi cũng ngủ quên. Y chợt kêu sợ hãi, “Không xong! Tiểu Bảo Nhi, mau đứng lên!”

Vội vã vừa mặc xiêm y, vừa đập lên mép giường bên kia, gấp gáp lay lay vai tiểu Bảo Nhi, “Mau rời giường”

Âm thanh sắc nhọn chớp mắt xuyên qua màng tai, Kiều Bảo Nhi lập tức giật mình tỉnh giấc, động thân ngồi trên giường, nghẹn họng nhìn trần trời một hồi, “A... Không xong...”

Nó nhảy xuống giường, vội vàng vàng xông ra ngoài, suýt chút nữa là đập ngay vào Nghiêm tổng quản cũng vừa mới tới.

Khẩn cấp thu thế, nó lúng túng gọi, “Nghiêm... Nghiêm tổng quản...”

Nhiều này, Nghiêm tổng quản trừng mắt nhìn tiểu Bảo Nhi, ngữ khí băng lãnh hỏi, “Người biết bây giờ là giờ nào chưa?”

“Bây giờ... bây giờ...” Kiều Bảo Nhi ấp úng cả buổi, khẩn trương đến mức ba hồn bay mất hai hồn.

Mùi hờ lạnh, Nghiêm tổng quản hô lớn, “Đánh!”

Ra lệnh một tiếng, vài tên gia đình từ phía sau Nghiêm tổng quản đi ra, ba chân bốn cẳng tiến lên ép Kiều Bảo Nhi nằm xuống đất, ngay cả Tiểu Cửu Tử đang ở trong phòng cũng bị tha ra ngoài.

Hai đứa sợ đến sắc mặt trắng bệch, hai tay hai chân bị vài tên gia đình kìm trên mặt đất, cả người không động đậy gì được, nghe thấy một tiếng, “Đánh!”

Gia đình tay cầm gậy tre dẹp dài năm thước (~ 2m), ngang rộng ba phân, không nói hai lời liền hung hăng đánh lên người. Bép! Bép! Bép!

“A ”

“Đừng đánh nữa ”

Giọng hét chói tai của Tiểu Bảo Nhi và Tiểu Cửu Tử cùng vang lên, cùng lúc gậy hạ xuống là phần mông và đùi cũng truyền đến cơn đau tê liệt phết.

Gia đình chấp pháp không chút nương tay, thay phiên nhau ra sức đánh hai đứa.

Tiểu Cửu Tử nước mắt ngang dọc hết, “A tha ta, lần sau không dám nữa... Nghiêm tổng quản... Ta không dám nữa...”

Kiều Bảo Nhi cũng khóc lóc xin tha, “Nghiêm tổng quản... Tha ta... Ta không dám nữa...”

“Tha mạng...”

“Ô ô...”

Nghiêm sắc mặt, Nghiêm tổng quản hừ hừ, im lặng đếm đến mười, thấy Tiểu Cửu Tử kêu cha gọi mẹ, tiểu Bảo Nhi lại cứng rắn, chỉ mở miệng xin tha.

Dần dần không còn kêu rên nữa, Kiều Bảo Nhi tự trách mình đã ngu quên, chịu đòn là đáng tội.

Tiểu Cửu Tử lại không ngừng la hét, “Ta không dám nữa... Nghiêm tổng quản... Lần tới không dám nữa... Đừng ... đánh nữa...”

Nghiêm tổng quản xem xét hai đứa, nghiêm khắc nói, “Hừ, ta đã sớm nói với các người quy củ, trời chưa sáng phải rời giường làm việc. Tiền lương tháng này trừ các người năm mươi đồng!”

Khoát tay áo, hô lớn, “Đừng lại, không đánh nữa.”

Gia đình chấp pháp lập tức dừng tay, không chút cảm động với cái mông đã nở oa của hai đứa nô tài ti tiện.

“Hừ, xem các người sau này có còn dám lười biếng nữa không.” Gia đình hươ hươ cây gậy tre mà uy hiếp.

“Không dám, không dám nữa...” Tiểu Cửu Tử lắc đầu như trống bỏi, nước mắt nước mũi kể lể, “Đều là tiểu Bảo Nhi lười biếng, ta gọi cả nửa ngày mà nó còn không chịu rời giường.”

Kiều Bảo Nhi sợ run, liếc Tiểu Cửu Tử một cái, lập tức nhận lỗi, “Xin lỗi... Đều là ta không tốt.”

“Ít kể lể dông dài đi, hai người các người còn không đứng dậy làm việc nữa?”

“vâng...”

Hai người chật vật bò lên, Kiều Bảo Nhi vỗ vỗ cái mông sưng đỏ chảy máu, mỗi bước đi đều đau đến nhe răng trợn mắt.

Tiểu Cửu Tử lại không ngừng “Ai da, ai da” kêu mãi, cúi đầu, cũng giống tiểu Bảo Nhi, khắp khiêng rời khỏi phòng bang dong.

Đợi đến khi đã đi khá xa, Tiểu Cầu Tử thấy bốn phía không còn người nào, không thêm giả vờ nữa, khuôn mặt cũng không còn nhăn nhó đau đớn.

Âm thầm thở dài một hơi, “Hô ”

Cái môn y căn bản không đau, bởi y đã sớm phòng bị tất cả. Biết Nghiêm tổng quản thích đánh người, cái môn và đùi y đã được đeo da trâu đặc chế dày đến cả năm tấc, có thể giảm tới đa đau đớn.

Đây là ‘Hộ thân phật’ do nô tài đã chết lưu lại trong phòng, quả thực dùng rất tốt.

chú thích

[1] Các ngành nghề mà Mạnh vương gia của chúng ta mở: tiền trang: ngân hàng; đương phố: tiệm cầm đồ; học viện: trường học; chức phường: phường dệt vải; thuyền vận: vận tải đường sông. Nói thêm một chút về cái thuyền vận này: ngày xưa đường sá chưa phát triển, vận chuyển hàng nhỏ thì đi đường bộ, vận chuyển hàng lớn thì đi đường sông cho nhanh và tiết kiệm chi phí. Những mối buôn bán làm ăn lớn của chính quyền xưa thường gắn liền với đường sông, một số mặt hàng đặc biệt như muối, sắt cũng chỉ có chính quyền mới được buôn bán vận chuyển. Với tình hình tài chính như của anh thì ảnh chính là tài phiệt của hiện đại rồi đóá ^^

[2] Tên một loại đá. Ai có hứng thú xem nó thế nào thì lên gg tra nhé.

Ta tìm được cái hình này, người đăng thì hỏi đây là loại điện ngọc hay phù dung thạch, theo những gì người trả lời bên dưới thì hình như là phù dung thạch. Em nó đây:

4. Quyển 1 - Chương 4

Chịu đói, đã là chuyện bình thường. Kiều Bảo Nhi từ trù phòng chạy đến mao xí, lại từ mao xí chạy đến nơi nuôi heo; chuyện xử phạt đối với nô tài trong phủ là chuyện thấy nhưng không thể trách.

Trù tử thường ngày luôn quát mắng nó, nhưng hôm nay thấy tiểu Bảo Nhi chà xát y phục nhiễm máu trong phòng tắm, lại thấy chân nó run run, rốt cuộc không đành lòng thấy hài tử này vừa chịu đói lại vừa chịu phạt.

Chỉ là một dáng hình nhỏ nhỏ, ngày thường luôn luôn im lặng, lúc nào cũng bận rộn; trù tử mềm lòng đi nhiều, nhưng ngữ khí vẫn hung ác như cũ, “Biến qua chỗ khác, đừng ở đây vướng tay vướng chân. Buổi trưa nhớ về đây rửa chén.”

Kiều Bảo Nhi bị trù tử lớn giọng hét, làm tai nó cũng ong ong lên, lá gan co rút lại, lúng túng nói, “Vâng.” Rồi ủ rũ rời khỏi trù phòng.

Ngoài trù phòng, bay tới mùi vị thơm ngon mỹ vị làm người ta phải nhỏ dãi trương thêm. Nó đói đến mức da bụng dán da lưng, nháy mắt đã ứa nước miếng, quay đầu lại, ngón nhìn cửa trù phòng, vô cùng hi vọng có thể ăn được một chút gì đó.

Gần đến trưa, Kiều Bảo Nhi ngồi xuống bóng cây ở chuồng ngựa. Lúc này, đám phó dong trong phủ đã thay nhau dùng bữa, nhưng không tới phiên nó. Mồ hôi tuôn như mưa, nó vẫn cố sức vận chuyển lương thảo, khắp khiêng tha tới trước mã lan (lan can chuồng ngựa, chỗ ngăn chuồng với người đưa thức ăn ý), đưa tay lau mặt, làm cả mặt cũng bị nhiễm đầy bụi đất.

Không thèm quan tâm xem người mình đã bắn đến cỡ nào, chỉ để ý những chuyện phải làm còn nhưng gì chưa xong. Nó phân phối mĩ lương (cỏ cho ngựa), không làm theo chỉ định vì sợ ngựa bị đói, tựa như bụng nó đang òng ọc kêu vậy, rất khó chịu.

Ngay sau đó Kiều Bảo Nhi lại phải rửa sạch phân rác, cũng không ngại bắn, bởi nếu không làm thì sẽ không có tiền. Nghĩ đến chuyện Nghiêm tổng quản khấu trừ công tư (tiền lương) của mình, vừa khổ sở vừa tự trách. Năm mươi đồng có thể cho người nhà mua được nhiều thứ, nhưng bởi vì sai lầm của nó mà bị mất.

Cái mông sưng đỏ đau đến tận hai ngày, nó dần nhận ra ở trong phủ này sẽ không ai giúp đỡ hay đồng cảm với mình; mọi người cũng không phối hợp với nó, thỉnh thoảng lại lộ ra ánh mắt khinh thường. Nó không ngừng tự nói với mình rằng không được phạm sai thêm lần nào nữa, tránh cho người ta càng thêm căm ghét, coi thường.

Dọn dẹp phân rác xong, nó nhớ lời trù tử, lại uể oải lê thân thể khắp khiêng đi về hướng trù phòng.

Trong đại mộc dũng ở một góc là chén đĩa khay mâm chất cao như một tòa núi nhỏ. Nó nhìn cái bàn hình chữ nhật trong trù phòng, ngay cả cơm thừa canh cặn cũng không có. Dừng một chút, khí lực toàn thân như bị quất cho bay mất.

Nó đặt mông ngã ngồi xuống đất, viền mắt trong nháy mắt đã ngưng tụ thành giọt nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống đùi.

Đã không còn khí lực kêu đau, nó gục đầu xuống, chờ bị trù tử mắng cho một trận.

Trù tử trung niên liên tiếp làm thức ăn, ném một con gà đã chết vào nồi nước nóng. Hắn bĩu môi, liếc nhìn Kiều Bảo Nhi một cái, lập tức lấy một chén cơm còn nóng hầm hập từ trong lồng hấp trên bếp ra, đi tới trước mặt nó, nói, “Này, để lại cho người này, còn ngồi dưới đó làm gì?”

Kiều Bảo Nhi ngẩng mặt lên, sừng sốt một lát, không thể tin mà hỏi lại, “Đây là cho ta ăn sao?”

“Phí lời vô ích!” Trù tử không nhìn được quát, “Người còn ngây ngốc ở đó làm gì? Còn không mau bưng ra góc phòng mà ăn, đừng để Nghiêm tổng quản thấy người lười biếng, bằng không lại phải chịu đòn.”

Kiều Bảo Nhi vươn hai tay run rẩy, nhận lấy ôn tình trù tử cho, nói nhanh, “Cảm tạ trù tử đại thúc.” Lập tức hiểu ra trù tử này tuy có hơi hung dữ, nhưng thật ra đối đãi với người khác không xấu.

“Lúc này không có tên nô tài nào khác đến đây, sẽ không ai nhìn thấy ta cho người ăn cơm, người cũng không được nói ra ngoài. Hiểu chưa?”

Kiều Bảo Nhi gật đầu. Nó lập tức trốn đến một góc trù phòng mà ăn. Cơm vừa vào miệng, viền mắt đã phấp hờn, lang thôn hổ yết toàn bộ thu vào mắt trù tử.

Trù tử không khỏi lắc đầu, thở dài, “Người phải nhìn thoáng một chút, người trong phủ chúng ta khó tránh khỏi khi dễ nô tài mới tới, sau này người cũng đừng để kẻ khác tóm được điểm yếu.” Hấn khéo léo giải thích yêm nô ở trong phủ bị người ta coi thường, còn bị khinh không bằng loài chó.

Kiều Bảo Nhi nhét đầy cơm trong miệng, chỉ ừ hử hai tiếng.

Một ngày, Nghiêm tổng quản dẫn Kiêu Bảo Nhi đi tới Phù Dung các, mỗi một đoạn thời gian ngắn đều phải phái nô tài đến đó quét tước, dọn dẹp, đảm bảo bên trong các không nhiễm một hạt bụi.

“Chủ tử chúng ta thích sạch sẽ, còn đặc biệt chú trọng tới khuê phòng của tiểu thư đã xuất giá. Ta cảnh cáo người trước, đừng di chuyển bày biện trong phòng, nếu chủ tử phát hiện mà trách tội xuống, người lãnh không nổi đâu.”

“Ta hiểu rồi.” Kiêu Bảo Nhi lo lắng nắm chặt khăn lau trong tay, đôi mắt mở to nhìn bốn phía. Ngoài lầu các, tiểu kiều lưu thủy, cả vườn đầy hồ điệp bay lượn. Mặc dù bị cảnh trí bên ngoài hấp dẫn nhưng tâm trạng nó vẫn vô cùng bất ổn.

Nó đã nghe Tiểu Cầu Tử nói: có nô tài đã từng không cẩn thận mà đánh vỡ một chiếc bình hoa trong Phù Dung các. Đến khi chủ tử biết chuyện, vô cùng tức giận, lệnh cho Nghiêm tổng quản đánh cho nô tài kia thừa sống thiếu chết, sau đó đuổi ra khỏi phủ.

Nó lo mình chân tay vụng về, lỡ may...

Hách, cả người Kiêu Bảo Nhi run rẩy, mồm miệng nói không rõ, “Ta... Ta sẽ cẩn thận.”

“Ân ” Về mặt Nghiêm tổng quản nghiêm túc, cố ý kéo dài âm điệu, lập tức mở đại môn Phù Dung các.

Kiều Bảo Nhi chớp mắt một cái, cả kinh đến ngây người.

Quay đầu lại, nó nhìn bên trong Phù Dung các sáng sủa sạch sẽ, gia cụ cổ kính, mặt tường là tự họa sơn lâm thủy diệu (tranh núi rừng chim muông), mấy cái bàn chân cao bày đầy bình hoa cổ đồng và tượng gốm như một tác phẩm nghệ thuật.

Không khỏi huyền tưởng, vị tiểu thư từng ở đây chắc hẳn phải đẹp như một mỹ nhân.

Nàng thích thêu hoa sao? Nàng sẽ vẽ tranh sao?

Nàng nhất định sẽ viết chữ, đánh đàn... thậm chí sẽ bắt hồ điệp ở đình viện này.

Trong lòng nó nghĩ về vị tiểu thư chưa từng gặp gỡ này, so sánh một chút với mấy vị thiên kim tiểu thư của nhà đại chủ ở quê nó, bởi thiếu gia nhà đại địa chủ đã nói với nó rằng: kẻ có tiền ở thành thị đều làm những việc này.

Giây lát, Kiều Bảo Nhi thành linh nhớ rằng nô tài không có tư cách ngẩng đầu nhìn khắp nơi thế này, cũng không được nhìn thẳng vào chủ tử, bằng không sẽ không hợp quy củ. Nó lập tức cúi đầu xuống, y theo bình thường mà theo sau Nghiêm tổng quản.

Nghiêm tổng quản quay đầu lại, thấy bộ dạng ngu ngốc của nó, lập tức vỗ vỗ đầu, thô thanh ác khí phân phó, “Mau lau sạch sẽ bụi bặm ở đây, ngay cả sàn nhà cũng không được làm sơ sài.”

Kiều Bảo Nhi loạng choạng bước mấy bước, thiếu chút nữa diệt một ngã gục. Nghe thấy Nghiêm tổng quản hạ lệnh, “Ta hạn cho ngươi trong vòng hai canh giờ phải dọn dẹp xong xuôi. Chủ tử của chúng ta đến chạng vạng sẽ hồi phủ dùng bữa, đừng để cho ngài thấy ngươi sờ đông sờ tây ở Phù Dung các này, cẩn thận ngài giận dữ sẽ lột da ngươi luôn!”

Hách! Kiều Bảo Nhi sắc mặt trắng nhợt, lập tức đáp lời, “Ta... Ta đã biết.”

“Biết là tốt rồi.” Gã nhất mắt thấy thất vọng, nghĩ: phái một tên quỷ xui xẻo đi làm chuyện cực nhọc, chỉ cần đợi hồi lâu, đám nô tài trong phủ sẽ hiểu rõ, một khi chủ tử nhìn thấy có kẻ ra vào trong Phù Dung các này, vô luận là kẻ đó làm cái gì đều cũng phải chịu sự tứ giận của chủ tử.

Mọi người chẳng biết tại sao mà chủ tử luôn thất thường, tính tình ngày càng cổ quái, không ai dám phạm vào điều kiêng kỵ.

Chưa đến chạng vạng, Mạnh Diễm đã hồi phủ trước. Hắn đi như nện, nha hoàn và gia đình trong phủ đều dạt cả sang hai bên, cúi đầu xuống, không ai dám nhìn thẳng chủ tử.

Ngũ quan tuần dật của Mạnh Diễm lộ ra khí tức băng lãnh, cả người toả ra khí thế không giận tự uy. Đôi mắt sắc bén quét qua bốn phía, hỏi, “Nghiêm tổng quản đâu?”

Gia đình bị hỏi đến nơm nớp lo sợ đáp lời, “Nghiêm tổng quản... Hắn là đang ở trưởng phòng.” Hắn thâm kêu khổ, phủ này rộng ít nhất cũng cả nghìn mét (mét), có trời mới biết Nghiêm tổng quản hiện giờ đang ở đâu. Căn cứ vào ngày hôm nay cũng là ngày phát lương cho các nô tài mà lớn mật đoán rằng Nghiêm tổng quản có lẽ đang cùng quản sự trưởng phòng hạch toán nên phát bao nhiêu ngân lượng.

Mạnh Diễm liếc gia đình một cái, quát dẹp đường, “Không có chuyện của ngươi nữa. Cút!”

Sợ chủ tử sẽ tức giận, gia đình liên tục nói, “Vâng...” Hắn lập tức biến mất khỏi tầm mắt của chủ tử và hộ vệ tùy thân.

Nghiêm mặt, Mạnh Diễm nhắm đến hướng Phù Dung các mà đi.

Hộ vệ Lê Sinh theo phía sau. Y cẩn thận đúng mực, không dám vượt quá phép tắc, lúc nào cũng bảo trì một khoảng cách nhất định với chủ tử, như một cái bóng im lìm, chủ tử không hỏi, y cũng không lên tiếng.

“Lê Sinh, chuyện ta phái người âm thầm tra hỏi, có tin gì chưa?”

“Hồi bẩm gia, thuộc hạ đã tra được trong Túy Hương lâu có một thanh quan*, năm nay mới vừa mười sáu, vì hôm ấy tránh khách dậy đưa nên xông nhầm vào lầu các nơi gia ngủ. Quy công sợ gia trách tội nên đâm lao phải theo lao mà dối gạt việc này.”

(*thanh quan này là con gái trong lầu xanh nhưng chưa phá thân, không phải là con trai còn tân trong các nam quán đầu nhá)

Mạnh Diễm chợt dừng cước bộ, hồi tưởng lại tình cảnh đêm đó uống say tại Túy Hương lâu, ngày hôm sau phát hiện trên sàng nhục có dính lạc hồng của xử nữ, đúng là phù hợp với lời quy công nói.

“Người đi mang nữ tử kia đến đây.”

Lê Sinh nghe vậy giật mình, đứng chết trân tại chỗ nhìn thân ảnh chủ tử rời đi, mãi mà vẫn không tin được lời chủ tử và nói... *Mang nữ tử kia đến ế n? Có thể sao?... Chủ tử luôn nghiêm cấm người khác tiếp cận Phù Dung các, lúc này thay đổi ỉ b á t thư ờ ng?*

Bỗng nhiên ngẩng đầu, trước mắt là một đàn thả điệp (bướm màu) bay lượn khắp nơi, làm người ta không nhận được mà thất thần nhìn thao sắc màu mỹ lệ kia.

Đột nhiên, một con hồ điệp (bướm) bảy màu đậu xuống chỗ cánh cửa khép chặt, đập cánh loạn xạ, nhất thời làm sáng bừng cả cánh cửa khắc hoa.

Tim Mạnh Diễm đập mạnh và loạn nhịp ngoài Phù Dung các.

“Lê Sinh, người nhìn.” Hần thối lui, để cho thuộc hạ thấy tình cảnh trước mắt.

Lê Sinh cũng cảm thấy kinh ngạc, “Thả điệp hình như có linh tính, như muốn ngăn gia đi vào. Gia, gia có muốn thuộc hạ đuổi nó đi không?”

“Người đi làm chuyện ta phân phó đi.” Mạnh Diễm nhìn chằm chằm vào thả điệp, bỗng cười nhạt, “Con hồ điệp này không muốn bay đi, không sợ ta vật nát cánh nó sao?”

Chớp mắt, mắt lộ hung quang, hần chậm rãi quay đầu bắn về phía thân ảnh thuộc hạ rời đi, khóe miệng

về lên ý tàn nhẫn, “Kẻ nào dám nhận Phù dung thạch của ta.. Không nghi ngờ gì là đang tìm chết.”

Hách! Trong các, Kiều Bảo Nhi mặt mũi trắng bệch, đôi mắt kinh hoàng, nhìn về phía cây cối che phủ đại môn được điêu khắc tinh xảo, có thể thấy được bóng dáng cao to xuyên qua cửa sổ giấy bồi hình thoi.

Nó cúi đầu, nhìn hai chân mình đang run rẩy. *Xong... xong rồi ồ i... Ai, ai ở bên ngoài đó...*

Kinh hãi đến cực điểm, bản năng Kiều Bảo Nhi phản ứng trong nháy mắt, vài giọt dịch thể không khống chế làm ướt đẫm quần.

Lập tức, cũng không biết dùng khí từ đâu nó, nó khắp khiêng chạy ra sau tấm bình phong to lớn kia, thấy đại sàng khắc hoa tinh xảo, nó không nghĩ ngợi gì liền chui ngày vào gầm giường.

Hai chân cố sức đạp a đạp, cọ a cọ, đem hết khí lực từ khi sinh ra đến giờ mà chui xuống gầm giường, trái tim bình bịch! đạp, như muốn bắn ra khỏi cổ họng đến nơi, phút chốc cũng quên luôn ngoài giế lau còn đang ở ngoài thì còn có hộp gỗ đàn hương khéo léo nữa.

Nhất mắt tiếp theo, Mạnh Diễm đẩy đại môn ra, lòng bàn tay mở ra, hai cánh thái điệp rơi xuống.

Hạ mi mắt, trên môi tràn ra tiếng thở dài, “Ai nói ta tàn nhẫn...”

Đợi, dường như là vô tận.

Kiều Bảo Nhi nhìn không chớp mắt vào đôi giày và y bào phía dưới, có một nam nhân đứng cách nó không xa, lâu, lâu lắm...

Nó cũng trốn ở dưới sàng lâu, lâu lắm; ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, mồ hôi túa khắp cả người, theo má chảy xuống đôi tay không ngừng run rẩy.

Bịch bịch bịch! Trái tim như muốn nhảy vọt lên cổ họng, bất an. Nó cần khăn, lau lau mồ hôi trên mặt, dần dần cúi đầu, đôi mắt kinh sợ phát hiện ra hộp đàn hương. A! Nó há to miệng, lập tức nhét khăn lau vào miệng, làm cho âm cuối biến mất. Thiếu chút nữa đã phát ra tiếng...

Nó sợ đến đầu óc trống rỗng; giây lát sau, chớp mũi truyền đến mùi hương tao nhã, dường như có thể tiêu trừ bất an trong lòng. Trái tim kinh hoàng dần dần đập có quy luật hơn. Kiều Bảo Nhi thấy tiến không được mà lui cũng không xong, chỉ có thể im lặng chờ nam nhân kia rời khỏi.

Nó lo lắng, nếu Nghiêm tổng quản tìm nó, lại phát hiện nó lười biếng ả núp, nếu lại xử phạt... Nó sợ lại bị

đánh, lại không có cơm ăn.

Cái mông và bắp đùi vẫn còn đau. Mím môi, nước mắt ủy khuất ứa ra, ý muốn kiếm tiền không đổi, nhưng nếu lại bị trừ tiền thì phải làm sao?

Một lúc lâu, truyền đến một tiếng thở dài trầm thấp. Mạnh Diễm đứng ở bàn trang điểm, đôi mắt thâm thúy ngưng thần nhìn cái bàn phấn thúy, được khảm đồ trang trí bằng thủy tinh trong suốt. Hắn nhẹ chân nhẹ tay, môi khẽ nhếch thành một nụ cười.

“Thích không?”

“Ca ca, đây là th ứ ca mang v ề t ừ phía nam a?”

“Là l ẽ v ậ t t ặ ng cho mu ộ i tu ổ i c ậ p kê đ ấ y.”

“C ả m t ạ ca ca.”

H ắ n vươn hai tay, ôm thân th ể m ề m ạ i vào lòng, ngưng m ắ t nhìn lúm đ ồ ng ti ề n trên m ặ t nàng, hài lòng nói, “Ta thích ca ca, r ấ t thích ca ca...”

Quanh quẩn trong tay và tiếng cười không ngừng của nàng. Nàng cười ngọt ngào, hắn cũng cười, tươi cười sung sướng của hắn chỉ vì một mình nàng.

Dần dần, hạ mắt, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

Giấy lát, đôi mắt thâm thúy như đầm nước sâu bao phủ một tầng sương, ánh mắt băng lãnh bắn về phía đại sàng khắc hoa, trái tim rét lạnh. Hắn quay mặt, nhìn thân ảnh đỏ rực lúc gần lúc xa, đáy mắt có nét u buồn vụt qua mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy.

“Phù Dung...”

Hách! Cả người Kiều Bảo Nhi run lên, tiếng nói chui vào tai nó vô cùng quen thuộc. Ngạc nhiên, mắt nhìn theo thân ảnh đang di chuyển, mãi cho đến khi biến mất.

Mạnh Diễm bước đi thông thả ra ngoài bình phong, ước chừng sau nửa canh giờ, thấy sắc trời ngoài cửa đã sẫm xuống, Mạnh Diễm xoay người lại, bước thông thả tới trước bàn bát tiên, thấp một ngọn nến, tính ra thuộc hạ lúc này cũng đã mang người về.

Nghiêm tổng quản chờ ngoài cửa, nhận thấy trong lầu các rốt cục cũng có động tĩnh, lập tức hô lớn, “Gia.”

Nhân thần hung ác nham hiểm trừng ngoài cửa, Mạnh Diễm quát hỏi, “Có việc?”

“Ách... Không có việc gì, tiểu nhân chỉ là muốn hỏi, bữa tối nay có phải dời đến Phù Dung các hay không?”
Gã rất lo lắng, không ngừng suy đoán xem tiểu Bảo Nhi bị bắt đến đây quét tước có gặp được chủ tử hay không?

Nhưng không thấy chủ tử tức giận, hay là... Cậu tể tử (tể tử = nhãi con) kia chắc đã rời khỏi từ lâu, nhưng mà... rốt cuộc nó làm biếng ở đâu đây?

“Cút! Không phải chuyện của ngươi.” Hắc không muốn ăn, lời vừa ra khỏi miệng đã đuổi nhân.

Nghiêm tổng quản bị dọa sợ, liên tục nói, “Vâng vâng vâng, tiểu nhân đi ngay.”

Mạnh Diễm thoáng nheo mắt lại, phát hiện trong Phù Dung các thiếu vật phẩm nào đó, trong tâm dần dần dấy lên lửa giận, cất bước tới trước bàn hoa. Hộp gỗ đàn hương để ở đây đã không thấy đâu nữa...

Nhất thời, hai tay nắm chặt thành quyền, phát ra âm thanh rắc rắc!

“Là ai!” Hắc cắn răng.

Hách! Trốn dưới gầm giường, cả người Kiều Bảo Nhi run rẩy. *H ế t... h ế t r ô i... b ị p h á t h i ệ n r ô i.*

“Ta...” Nó thiếu chút nữa chưa đánh đã khai.

Đột nhiên, tiếng đập cửa vang lên át đi tiếng nói nhỏ đến không thể nghe thấy kia. Kiều Bảo Nhi nhất thời bịt chặt miệng, không dám phát ra bất kì âm thanh nào nữa.

Ngoài bình phong, Mạnh Diễm đầy bụng tức giận không ngừng thiêu đốt, suy đoán tám phần mười là tên cẩu nô tài nào đó đã mượn gió bẻ măng, hoặc là lúc quét tước trong phòng đã phá hư vật phẩm trang sức.

“Vào đi!” Rống lớn một tiếng, cơn tức giận cũng nhen nhóm ra ngoài cửa.

Lê Sinh diện vô biểu tình đẩy cửa ra, hô lớn, “Gia, ta đã đưa người tới.”

Mạnh Diễm nhú mào. Xương nhi đang quỳ ngoài cửa như cũng bị dọa sợ. Nhìn tướng mạo của nàng cũng chỉ được coi như thường thường bậc trung, tuổi khoảng mười sáu, không khác mấy so với miêu tả của quy công Túc Hương lâu.

Khuôn mặt tuần dật dưới ánh nến không giấu nổi vẻ thâm hiễn âm trầm. Hấn trở tay, chỉ đích danh, “Người, đi vào đây.”

“A.” Xướng nhi ghen hợm nhìn trân trối, bản năng bảo nàng nên bỏ chạy ngay lập tức.

Chợt trong óc vang lên lời uy hiếp của quy công, “Đừng để xảy ra bất cứ sai lầm nào, nếu không... Ngay cả nương (mẹ) của người ta cũng mang đi bán.”

Nàng cúi đầu, quỳ lết tới, cả người run a run mà đến gần nam nhân cao cao tại thượng.

Mạnh Diễm diện vô biểu tình ngồi trên ghế, tay chống lên má, nghiêng đầu nhìn nhất cử nhất động của xướng nhi.

“Lê Sinh, đóng cửa lại.”

Mệnh lệnh đưa ra, Lê Sinh lập tức vâng theo. Đóng đại môn lại, y lui ra ngoài đình viện Phù Dung các.

Trong các, bầu không khí ngưng đọng làm người ta khó xử. Xướng nhi lết tới chân nam nhân mới ngừng lại, cúi đầu chờ phân phó.

“Giao Phù dung thạch ta đã cho ra đây.”

Xướng nhi giật mình, nhất thời không hiểu gì cả. “Ta... Ta không...”

Ầm! Đập mạnh bàn, cùng lúc đó Mạnh Diễm nhấc chân đá; trong phòng chợt vang lên một tiếng thét kinh hãi.

“A ” Cả người xướng nhi văng ra thật xa, vừa đập vào cửa, ngọc châu trên tóc rơi xuống, tóc tai tán loạn, có vẻ rất chật vật.

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt kinh hoàng nhìn nam nhân đang đứng dậy, từng bước tới gần. Nàng không ngừng lắc đầu, “Không... Ta... Không lấy gì của ngài cả.”

“Thật không có?” Mạnh Diễm đứng trước mặt nàng, cúi người xuống; đột nhiên, năm ngón tay cong lại, chụp lấy cổ nàng.

Rầm! Toàn bộ phần lưng xướng nhi đập vào cửa, hai chân đập đập, hai tay cào cào loạn xạ, há miệng nói đứt quãng, “Tha mạng... Tha...”

“A...” Mạnh Diễm lạnh lùng cười.

Nướng mi, thưởng thức sắc mặt của nàng chỉ trong nháy mắt đã đỏ bừng cả lên, cố gắng giãy dựa trong tay hắn.

Lúc này, Kiều Bảo Nhi lén lút bò ra khỏi gầm giường, len lén thò đầu ra ngoài bình phong. Giây tiếp theo, nó sợ đến lập tức lùi về. Trời... trời... trời ạ!

Chỉ sửng sốt một hai giây, nó há miệng mà không dám thở, cả người mềm nhũn, từ từ quay người lui về dưới giường mà nấp. Trong đầu nó hiện lên hình ảnh bóng lưng của một nam nhân to lớn, đang bóp cổ một người...

Người này nếu là chủ tử... Hách! Quần lại ướt, sợ đến không thể khống chế.

“Ha ha.” Mạnh Diễm cười lớn, năm ngón tay buông ra, chỉ nghe bịch! một tiếng, xương nhi đã rơi xuống đất.

Hắn cúi đầu nhìn, ngũ quan trắng bệch vặn vẹo, nếu thật sự giết chết ả ta cũng bất quá chỉ là tiện mệnh!

“Khụ khụ...” Xương nhi vỗ vỗ cái cổ, ho mạnh vài tiếng, thở dốc, hai mắt ầng ậc nước, cả người co rúm cạnh cửa, hai tay cào loạn trên cửa, ý chí mạnh mẽ muốn chạy khỏi đây.

“Hừ... được lắm, quy công Túy Hương lâu lắm tùy tiện bắt một kẻ đến lừa ta...” Mạnh Diễm hừ lạnh, đôi mắt sắc bén quét về phía xương nhi chết tiệt, một.. hai... ba ý niệm tàn nhẫn trong đầu lóe lên – giết? Hay không giết?

“Phù Dung các không thể để máu tiện dân nhiễm bẩn...” Hắn đang lăm lăm một mình, bỗng nhiên thét ra lệnh, “Lập tức rút!”

Xương nhi nghe vậy, đẩy cửa ra, lập tức té nhào xuống rồi cố gắng cầm đầu mà chạy.

Kiều Bảo Nhi trốn ở dưới giường, răng không ngừng va vào nhau. *Thật... Thật đáng sợ. Nam... nhân đó có phải... đang tìm... thứ gì trong tay nó không...?*

Lén trộm... không phải...!

Cả người đổ mồ hôi như mưa, nó không ngừng mặc niệm trong lòng, *cần phải tìm cách, nghìn vạn lần phải tìm được... người ở kia phát hiện ra hành tung của nó. Sẽ bị đánh chết... Nhất định phải bị đánh chết...*

Nội thất rơi vào yên lặng.

Mạnh Diễm lấy tay tắt ánh nến, bên trong lập tức tối om, tiếng thở dài khẽ khẽ truyền ra...

Giấy lát, thân ảnh cao to lặng yên tới bên cạnh giường lớn khắc hoa, cúi hài ra. Mạnh Diễm nằm lên giường, khép mắt trầm tư.

Thời gian thông thả trôi qua, dưới giường, Kiều Bảo Nhi nhìn đôi giày mơ hồ, cùng với một góc y bào rơi xuống mép giường.

Nín hơi đợi. *Nam nhân ngủ rồi ồ i sao?*

Đã ngủ chưa?

Nó rất muốn rời khỏi đây, nó còn phải đi gánh nước, không thể để người ta thấy nó lười biếng...

Nghĩ ngợi đến tận nửa đêm, cả người nó đã tê cứng từ lâu.

Nghe thấy bên trong không còn động tĩnh gì nữa, trên giường mơ hồ truyền đến thanh âm xoay người rất nhỏ, Kiều Bảo Nhi rút cục cố lấy dũng khí, lén lút bò ra khỏi giường.

Thật cẩn thận đưa tay mò mẫn xung quanh, sợ lại phát ra âm thanh gì đó là người kia chú ý. Thân thể nhỏ bé đang bò sát dưới đất kia di chuyển đôi giày, không hề hay biết rằng nam nhân đang nằm trên giường kia còn chưa ngủ.

Mạnh Diễm bất quá chỉ khẽ xoay người, con mắt lơ đãng nhìn khắp phòng, không ngờ lại bắt gặp một bóng đen đang di động, chậm rãi bò ra ngoài bình phong. Nhú mắt lại, xác định quả thật là không nhìn lầm bóng người trong phòng, hẩn yên lặng đứng dậy, chân trần bước lên sàn nhà băng lãnh.

Kẻ trộm kia tính lấy cái gì?

Lòng hiếu kỳ tạm thời thay thế tức giận, đến tận cùng là ai dám lớn gan chó trồn ở trong Phù Dung các?

Trong đầu bắt đầu lọc từng người, nhưng nô tài trong phủ rất đông, nếu không phải là người thân cận thì hẩn cũng không thể nhớ rõ ai là ai. Ai, xem ra kẻ có ý định muốn chết không ít, hẩn tuyệt không quan tâm nếu có thêm một kẻ nữa.

Mạnh Diễm tựa như quý my, nhìn chăm chăm tên trước mắt, theo cử động của kẻ đó mà nhếch môi. Tên trộm không biết sống chết kia không phát hiện rằng tất cả cử động của nó đã rơi vào đôi mắt hung ác nham hiểm.

Kiều Bảo Nhi len lén bò tới bên cạnh bàn, cầm hộp đàn hương kia trả về chỗ cũ.

Hóa ra... tên này c ầ m h ộ p g ố đàn hương.

Ngoài đầu nhìn lại nhìn, chỉ có chỗ dưới gầm giường mới có thể núp được. Kẻ này rốt cuộc đã trốn ở đây bao lâu rồi?

Nghẹn một bụng tức giận, mắt bắn ra sát khí. Hấn cúi người, thân ảnh to lớn phủ lên tên nô tài đang bò như chó, lãnh khí phun lên đầu tên kia. Mạnh Diễm cau mũi, ngửi thấy mùi nước tiểu khai khai.

Hấn chán ghét mà lùi mấy bước, nhãn mi suy nghĩ xem kẻ này có phải đã chạy đến chuồng lợn lẫn hai ba vòng ở đó hay không.

Kiều Bảo Nhi hồn nhiên không hề biết mình đã bị lộ tung tích. Nó cần lấy khăn lau, bò dần về phía cửa.

Mạnh Diễm không hề ngẫm nghĩ, lập tức sắp xếp lại phòng, không dả thảo kinh xà, thân ảnh cao to chỉ đơn giản đứng trước đại môn.

Kẻ trộm muốn chạy, không có cửa!

Kiều Bảo Nhi cúi đầu sờ soạng, từng bước từng bước bò đến chỗ nam nhân nguy hiểm, hai tay bất chợt chạm đến một vật nào đó. A! Nó hít một ngụm khí lạnh, hai tay theo phản xạ mà sờ tiếp, xem có phải đó là cái ghế nào đó hay không.

Giây tiếp theo, Mạnh Diễm nhắc chân đạp mạnh.

“A!” theo tiếng thét chói tai là âm thanh Cạch! Rầm! bùng nổ trong phòng.

Giây lát, nền được châm, rọi sáng khắp nơi.

Kiều Bảo Nhi nhếch nhác ngã trên đất, ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh hoảng nhìn thấy một nam nhân tỏa ra lệ khí âm trầm, dọa cho nó càng thêm hoảng sợ. Mạnh Diễm không nói hai lời, tiến lên, đạp vào cánh tay phải đang cầm khăn lau của nó; trong phòng lại vang lên một tiếng thét chói tai.

Hấn rất thoả mãn cười cười, trong nháy mắt, lòng bàn chân dùng thêm lực.

“A a!” Kiều Bảo Nhi đau đến thét chói tai.

Mạnh Diễm thờ ơ nhìn xuống, nhúu mày thương thức bộ mặt đau đến nhăn nhúm của nó, hừ lạnh, “Hóa ra

chỉ là một hài tử.”

Không chút mềm lòng, rắc! một tiếng, xương cốt dưới chân hấn gãy vụn.

“A!”

Kiều Bảo Nhi đau đến suýt nữa hôn mê, cả người không ngừng co quắp, thử rút tay về, “Ô ô... Ta không có... trộm... gì cả...”

Khóe miệng gợi lên nụ cười tàn nhẫn, Mạnh Diễm nói, “A, ngươi có.”

“Không có... Ta chỉ lau dọn... Ô ô...”

Hung ác lại nổi lên, Mạnh Diễm một mực chắc chắn, “Ta nói ngươi có tức là có.”

“Không có... Không có...” Nó mãnh liệt lắc đầu, nước mắt rơi, “Gia... Tiểu Bảo Nhi không phải cố ý... Không phải...”

Mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt chảy xuống, trên mặt đầy nước mắt ủy khuất. Nó rất sợ... sợ nên mới trốn đi.

“Ô ô... Đau quá... Ta ... tay ta hình như.. gãy rồi...”

“Đúng, gãy rồi.” Mạnh Diễm vô thường vô phạt bĩu môi, hai tay khoanh trước ngực, gót chân vẫn doay doay, muốn làm nó đau đến chết.

“A!” Kiều Bảo Nhi hét lớn, khó lóc thảm thiết, “Tha mạng... lần sau ta không dám nữa...”

“Không có lần sau.” Mạnh Diễm nhấc chân, buông tha người bên dưới.

Đôi mắt bê nghệ tỏa ra bốn phía, cái ghế đã đổ, bồn hoa trong phòng cũng vỡ, cả nước lẫn bùn đất văng khắp nơi.

“Chết tiệt...” Hấn cắn răng nguyên rửa.

Kiều Bảo Nhi đặt mông ngồi dưới đất, vỗ vỗ bàn tay sưng đỏ, “Đau quá... Đau quá...” Nước mắt lại rơi xuống; lát sau, nó vươn tay lấy lại khăn lau, chậm rãi di chuyển thân thể, đặt cái ghế vừa đổ về lại chỗ cũ. Tay phải quá đau, nó đổi tay trái, nhặt những miếng bùn đất rơi vãi đầy phòng, cẩn thận thu dọn.

Đau quá...

Ô ô... Đau quá...

đau!

Ánh mắt sắc bén rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia, miệng không ngừng kêu đau.

A! Hấn giật mình, thật quen thuộc...

Không dám tin mà híp mắt suy nghĩ lại, chậm rãi tới trước trước người nó, quan sát cái cổ không chút dấu hiệu, cái đặc trưng nam tính lại không có (ý nói trái cổ ấy)...

Đường nhìn dần dần hạ xuống, nhãn thần lạnh lùng tràn ngập khinh thường, lại liếc về phía đũng quần nó. Mạnh Diễm cười cười giấu cợt, “Hóa ra... là một tên yêm cầu!” Khó trách trên người nó có mùi nước tiểu.

Kiều Bảo Nhi nghe vậy, cắn chặt môi, nội tâm như bị đâm chích, một lát sau mới lúng túng sửa lại, “Ta... không phải cầu...”

“Thú vị.”

Mạnh Diễm nhắc chân chà lên khó hạ của nó, hỏi, “Người là nam hài?” Hấn nhướng mi, chờ nghe đáp án tự nhục.

“Vâng.” Kiều Bảo Nhi buồn bã nói, “Ta là ca ca, là ca ca của Nhị Bảo, Tam Bảo, tứ bảo, Ngũ Oa, đúng là nam hài...”

“A.” Thú vị, “Hảo cho ‘nam hài’...” Khóe miệng gợn lên một nụ cười, Mạnh Diễm tàn nhẫn tuyên bố, “Người cái gì cũng không phải, chỉ là một con cầu!”

Đường như đã từng phát thệ, hấn không bao giờ để cho bọn yêm cầu sống tốt.

“Chân ta đã bẩn, liếm cho sạch.”

Xoát!, sắc mặt Kiều Bảo Nhi bỗng nhiên trắng bệch, lắc đầu nói, “Không...”

Chớp mắt, “Ngô ” miệng nó bị một đầu ngón chân nhét vào, quấy đảo trong miệng nó, hạt cát nho nhỏ phút chốc đã nhiễm bẩn cái miệng nho nhỏ của nó.

“Ồ ô...” Kiều Bảo Nhi nghẹn thở, nuốt ực khụt vào lòng.

“Vươn đầu lưỡi ra mà liếm cho sạch, bằng không ta sẽ cắt lưỡi người.”

Kiều Bảo Nhi mở to hai mắt, kinh hãi nhìn nam nhân đang mỉm cười.

Mạnh Diễm lập tức kéo ghế ngồi xuống, hai chân bắt chéo để trước mặt tên nô tài đang quỳ dưới đất.

Kiều Bảo Nhi hai mắt đầm lệ, bàn tay ứa thanh (tím xanh) lại sưng đỏ nhắc nhở nó rằng nam nhân này có thể tàn nhẫn thế nào. Cả người nó run rẩy, sợ không còn lưỡi nữa, liên tục lắc đầu cầu xin, “Đừng cắt lưỡi ta...”

Mạnh Diễm vẫn ung dung chờ, “Vây mau liếm.”

Kiều Bảo Nhi nghe theo. Nó quỳ trên đất, liếm chân nam nhân, từ đầu ngón chân đến tận gan bàn chân, mu bàn chân, liếm xong lại đổi sang chân bên kia...

Mạnh Diễm nghiêng người về trước, diện vô biểu tình nhìn chăm chăm tên yếm cầu này, nhìn bộ dáng liếm chân của nó, thật đúng là quá xấu!

Buồn chán vô vị hừ hừ, hắt đáp một cú lên ngực nó, làm nó văng ra xa.

“A!”

Kiều Bảo Nhi ngã cách đó không xa, cả người run rẩy không ngớt, xoa xoa cánh tay bị đụng đau, mím môi lẩm bẩm, “Đau quá...”

Mạnh Diễm thực khó tin tưởng rằng tiếng hô đau của kẻ này lại giống hệt âm thanh trong trí nhớ của hắn. Mi tâm nhú lại, cơn giận lại dâng lên đầy ngực, rống lớn, “Đi lấy giày lại đây!”

Kiều Bảo Nhi sợ ngây người, cuống quýt nói, “Vâng vâng vâng, ta đi lấy...”

Nó cố gắng đứng dậy, thất tha thất thểu vào nội thất lấy giày ra.

Mạnh Diễm gõ bàn, âm thầm đếm đến mười, thấy yếm cầu khập khiễng đi đến trước mặt, bộ dạng co rúm sợ hãi. “Thế nào, vẫn còn sợ? Chẳng lẽ người không đi giày cho ta?”

“Vâng...” Kiều Bảo Nhi lập tức quỳ xuống, đôi tay run rẩy cầm lấy đôi giày, đi cả buổi cũng không cách nào xỏ vào được.

Mạnh Diễm càng thấy hứng thú mà nhìn, “A, sợ ta đến vậy sao...?” *T ố t.* Hấn càng ghé sát vào cái tên chân tay vụng về đang sợ hấn đến run cả người kia, hỏi, “Bình thường, người làm những gì?”

“Làm làm mọi việc... đổ nước, đổ bột, nuôi heo, lấy cỏ cho ngựa...”

“Khó trách ta có ấn tượng với người.”

“...” Kiều Bảo Nhi cúi đầu xuống, lo lắng đi giày cho hấn. Sau đó nó vội vàng cầm lấy khăn lau đến cạnh cửa, thử mở cửa ra.

Lạch cạch! Lạch cạch! Lạch cạch!

Càng lúc càng sợ hãi, ngay cả chốt cửa cũng không mở được.

Mạnh Diễm nhìn theo bóng lưng nhỏ bé yếu ớt của nó, đột nhiên trong đầu lóe ra một hình ảnh, cực kỳ giống với trí nhớ của hấn đêm đó.

Đứng dậy, bước thong thả đến đại môn, kéo chốt cửa trên tay nắm ra, Mạnh Diễm cúi đầu trừng mắt nhìn cái tên vừa ngẩng đầu lên.

Kiều Bảo Nhi ngập nước mắt, bộ dạng như đang cầu xin, “Thả ta ra...” Nó rất sợ.

Sắc mặt Mạnh Diễm trầm xuống, lặng im một lát, nghiêng răng nghiêng lợi, “Người cút!”

Như được lệnh đặc xá, Kiều Bảo Nhi thấy cửa mở ra, lập tức liều mạng chạy ra ngoài.

Mạnh Diễm đứng tại chỗ, dõi theo thân ảnh lão đảo chạy đi, khóe miệng dần dần vẽ lên nụ cười. Ha ha ha...

“Cho người chạy... Chỉ là tạm thời mà thôi!”

Chưa quên rằng còn nhiều việc chưa làm, tiểu Bảo Nhi một đường chạy về trù phòng, sờ soạng thấp đèn lên, đôi mắt u ám nhìn vào thủy đĩnh ở góc phòng.

Nước mắt lại rơi xuống, bàn tay phải nóng rực, càng lúc càng sưng to.

“Làm sao mức nước đây...” Nó càng khóc càng to, yết hầu khản đặc, thân thể đau đớn, đầy cảm giác ủy

khuất.

Ban đêm, tiếng khóc thảm thiết quanh quẩn bên thân ảnh cô độc bên cạnh giếng và trù phòng. Cả người đầy vết thương, nó không hiểu tại sao những kẻ có tiền đều độc ác đến thế, đều thích khi dễ người ta như vậy.

Nó nâng tay lau miệng, cảm giác ghê tởm dâng lên, lập tức chạy ra ngoài trù phòng mà không ngừng nôn khan.

Cau mày, ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên nhìn về phương xa, “Ta không phải cầu...” Nó không ngừng lắc đầu nỉ non, “Không phải... không phải mà...”

Nhân thần tối sầm lại, ánh nến trong trù phòng phụt tắt, chớp mắt, bóng dáng nó biến mất trong màn đêm, chỉ còn lệ quang lấp lánh còn đọng trên mi mắt.

5. Quyển 1 - Chương 5

Mới sáng tinh mơ, Nghiêm tổng quản đã bị Lê Sinh luôn luôn lạnh lùng bắt dậy. Không hổ là thiếp thân hộ vệ nhiều năm theo bên cạnh chủ tử, khuôn mặt diện vô biểu tình tựa như một pho tượng sáp.

“Ai ai... Chuyện gì cũng từ từ, đừng lay ta nữa.” Nghiêm tổng quản ở trong cái phủ này, ngoại trừ chủ tử ra thì không sợ bất cứ kẻ nào khác, duy độc với Lê Sinh này là còn sợ hãi ba phần.

Bị tha đến hướng cửa, thấy cửa phòng bị phá hỏng chứng tỏ khí lực của kẻ phá hoại lớn vô cùng, chẳng qua là bề ngoài quá nhả nhặn nên nhìn không ra mà thôi.

Nhẹ buông cổ áo gã, Lê Sinh truyền lệnh, “Gia đang chờ ở Phù Dung các.”

Dứt lời, y cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Sắc mặt Nghiêm tổng quản nhất thời biến đổi, nghĩ thầm *m ó i sáng s ó m mà ch ử t ử đã g ọ i ta, là có chuy ệ n quan tr ọ ng gì sao? Không ph ả i là có liên quan đ ế n ti ể u B ả o Nhi đ ấ y ch ứ?*

Nơm nớp lo sợ, Nghiêm tổng quản cẩn cẩn dục dục quan sát khuôn mặt của chủ tử: có vẻ khá khó chịu, cả người tỏa ra một luồng sát khí.

Một nha hoàn cấp tốc quét dọn bùn đất rác rưởi trên sàn nhà, một tên khác đang quỳ dưới đó mà lau chùi, ngay cả dưới gầm giường cũng không tha.

Không ai dám hé răng nửa chữ, thấy trên mặt chủ tử phủ ba thước sương lạnh, chỉ cần một người hầu hạ không cần thận là sẽ đưa tới hình phạt rất tàn nhẫn.

Rầm! Mạnh Diễm đập mạnh xuống bàn. Thấy cả người Nghiêm tổng quản run lên, khuôn mặt từng trái lập tức sầm xuống.

“Nói, hôm qua người phái ai đến quét dọn?”

“Tiểu... Tiểu Bảo Nhi.”

“Tiểu Bảo Nhi...” Mạnh Diễm lim dim suy nghĩ, cân nhắc nô tã trong phủ này luôn do một tay Nghiêm tổng quản an bài, chỉ cần không phạm sai lầm gì, chuyện nhỏ thế này hẳn cũng không có thời gian mà để ý tới. Thế nhưng hôm nay, hẳn lại tỏ ra rất hiếu kỳ về hài tử hơn mười tuổi đã rơi vào tay hắn này. “Người từ đâu tới?”

“Ách,” Nghiêm tổng quản cũng không dám nói nó được đưa ra từ Đạo tử tượng pho, vì vậy bịa luôn một lý do, “Hài tử này là nhi tử nhà hàng xóm của bà con xa với ta, bởi nhà quá nghèo, không thể cho hài tử đi học, viết chữ, nghĩ rằng tương lai nó phải ở hương dã thì sẽ không có tiền đồ nên đành nhẫn tâm thiên hài tử, lại qua thân thích ta nói tốt, nhờ ta đưa hài tử này vào cung.”

“Gia, gia ngài đã biết... Ách, người khác rất ước ao hài tử được làm người hầu ở chỗ này...”

Mạnh Diễm hừ lạnh, “Thì ra là vậy. Người thật lương thiện, dám dẫn trộm vào phủ.”

H ả?!

“Trộm...” Nghiêm tổng quản lập tức quỳ xuống, “Gia... Xin ngài bớt giận. Tiểu Bảo Nhi... đã trộm cái gì?”

“Hộp gỗ đàn hương.” Ngoài miệng nói, Mạnh Diễm không khỏi cười nhạt.

“A, tiểu Bảo Nhi... gan cũng lớn thật!” *Ph ả i đánh gãy chân nó luôn m ó i đư ợ c!*

Mạnh Diễm bĩu môi, nghĩ: *không ph ả i tr ộ m, ch ỉ là cái c ó đ ể đ ố t ộ i thôi.*

Nhân sinh tẻ nhạt vô vị, hắn muốn nhưng không cách nào thừa nhận, tâm tình đã đè ép thời gian dài trong lòng đã hóa thành lửa giận, nhìn ai cũng không vừa mắt, kẻ nào cũng không hay ho.

Nhắm mắt lại, nhớ lại âm thanh nước nổ nghẹn ngào kia là trong đầu hắn lại nảy sinh ý định độc ác, “Con cẩu kia tay chân không sạch sẽ, có một lần sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba...”

Nghiêm tổng quản nghe thấy mà cả người run rẩy, lập tức dò hỏi, “Ngài có muốn tiểu nhân đuổi ngay nó ra ngoài không?”

Mạnh Diễm chậm rãi mở mắt, nhìn kỹ hộp gỗ đàn hương trên bàn, nhớ đến bộ dạng ‘tên trộm’ kia đặt lại nó vào chỗ cũ, cùng với tình cảnh lúc nó chạy khỏi cửa...

“Giữ nó lại.” Hắc lại mỉm cười, “Kẻ trộm trong phạm vi quản lý của người, người nghĩ ta có thể mở một con mắt, đóng một con mắt sao?”

H ừ!

Bỏ lại câu nói, Mạnh Diễm đứng dậy rời đi, lưu lại Nghiêm tổng quản đầy vẻ kinh ngạc, không biết chủ tử rút cuộc muốn đối phó với một tên nô tài tay chân không sạch sẽ thế nào.

Buổi trưa, Nghiêm tổng quản la hét trong trù phòng, vội vàng chỉ huy một đám bọn nha hoàn, “Mau mau lên, nhanh tay lên chút, chủ tử đang chờ dùng bữa đấy!”

Mắt thấy bọn nha hoàn nhanh nhẹn bưng món ăn lên, trù tử lại liếc nhìn Nghiêm tổng quản, thực sự không thoải mái. Choeng! Hắc nện vung xuống, đầy bụng tức giận.

Hắc rất cục nặn không được mà mắng hai câu, “Nghiêm tổng quản, người đừng có cố gắng đâm chọc ở đây. Tay hài tử tiểu Bảo Nhi bị thương, sao có thể ôm rơm củi vào đây được hả? Sợ là lại rút hết cả vào chân người!”

Cầm con dao trong tay, dao sáng lóe lên chói mắt; trù tử nhấc dao lên chặt đầu gà. Phập! Ý niệm dâng lên trong đầu, mặc kệ tất cả, đổi chỗ khác làm cũng không đến nỗi chết đói.

Ách!

Cơn tức giận của trù tử không nhỏ, Nghiêm tổng quản nhìn sắc mặt hắc, “Thế nào, người sợ hài tử đó chân tay vụng về thật không?” Ngay cả trù tử cũng chê, có thể thấy tiểu Bảo Nhi làm việc chẳng ra gì, nên khấu trừ lương bổng, cũng phải phạt thêm.

Cắt thêm một đoạn hành, trù tử khó chịu nói, “Nó bất quá chỉ là một hài tử còn nhỏ, vào làm tôi tớ trong phủ này, không hiểu quy củ cũng không phải là chuyện nghiêm trọng, ngài lại bẻ gãy tay nó, làm sao có thể làm việc được nữa?”

Nghiêm tổng quản chuyện bé xé ra to [1], thường ngày la hét đã thành thói quen, tự cho là mình vô cùng trung thành và tận tâm, ai chẳng biết hiểu gã căn bản chỉ ỷ vào chỗ dựa vững chắc là chủ tử, áp căn thị ỷ

vào chủ tử đương chỗ dựa vững chắc, khi thiện phạ ác (bắt nạt người hiền lành, sợ người hung dữ)!

Nghiêm tổng quản nghe vậy, mắt nhìn chần chú, thấy Kiều Bảo Nhi đang ôm một đồng củi to đi vào, tay phải còn bằng mảnh vải, lại nhìn thấy vạt áo trù tử bị mất một miếng lớn. Hóa ra...

Gã bữu môi, “Vết thương đó không phải do ta sai người đánh.” Nhíu mày hừ hừ, “Không biết sao? Nó không nói cho người nghe nguyên chiều qua nó trốn trong Phù Dung các làm chuyện xấu xa; hôm nay ta còn đang tìm thời gian đến tính toán với nó, người lại dám xuất đầu (lên tiếng bênh vực) vì nó a.”

Kiều Bảo Nhi giật mình, lập tức sợ hết hồn như những người khác vì tranh chấp của hai người bọn họ, chớp mắt một cái cũng không dám.

Bầu không khí trong trù phòng nhất thời cổ quái, mọi người không dám thở mạnh, chỉ có tiếng nước nóng sôi sùng sục trong nồi. Trù tử cầm lấy dao phay, phập! phập! phập! ba nhát đã chặt xong một con gà, cũng bất chấp tất cả, nếu đã quyết định mặc kệ, làm việc cũng không cần chú ý nữa.

Tay cầm tôm nồn, ốc khô, hạt dẻ, thịt heo, thịt gà, vây cá, rau cải trắng đã chuẩn bị tốt, ném tất cả vào nồi lớn mà nấu. Món thập cẩm này coi như là món ăn cuối cùng mà hần làm cho chủ tử dùng.

Đồ ăn này khó mà nuốt, nhất lại là một nồi tạp nham như thế này, chắc chắn Nghiêm tổng quản sẽ bị trách phạt. Cứ để cho gã biết tư vị trách phạt đó là thế nào.

Không quen nhìn chướng khí mù mịt trong phủ, người người cảm thấy bất an, chủ tử lại khó hầu hạ, Nghiêm tổng quản là người cay nghiệt hà khắc, trong khi đó tiểu Bảo Nhi lại quá thành thật, ngay cả Tiểu Cửu Tử thân là yem nô cũng khi dễ nó. Trù tử thở dài một hơi, rất nhiều chuyện lọt vào mắt hần, lâu ngày cũng không cảm thấy bất bình nữa.

“Nó cũng là người được cha sinh nường dưỡng, không phải loại dê bò heo chó đợi làm thịt. Nghiêm tổng quản, chúng ta làm người cũng đừng hà khắc quá, nói cũng không thể nói lung tung, chuyện gì rồi cũng sẽ có báo ứng cả thôi.”

“A.” Nghiêm tổng quản cười cười, coi lời hần nói như đồng thịt thối!

Hai tay chống nạnh, Nghiêm tổng quản bày ra tư thế, lời nói lạnh nhạt, “Dương đại trù, lời này hôm nay người nói thì cũng như xong, mà ta cũng đã nghe bằng hết. Ở trù phòng, người lớn nhất, chủ tử chúng ta ăn uống thế nào đều là do người quyết định, ta đây không dám đụng vào người. Thế nhưng chuyện của đám nô tài, không đến phiên người quản!” Ngụ ý là muốn hần yên phận một chút, bớt lo chuyện người.

“Ta không ngại nói thẳng cho người biết, tiểu Bảo Nhi bị thương là do chủ tử phạt; ngay cả cái này mà người cũng dám quản a?”

Lách cách!

Mấy khúc gỗ từ rơi xuống, tay tiểu Bảo Nhi run run, nhớ lại ngày hôm qua thủ đoạn khi để kinh khủng của chủ tử...

Nó sợ đến chân tay mềm nhũn, liên tục nó, “Ta... Ta không trộm... cái gì hết.”

Mọi người “A!” một tiếng, vài ánh mắt bắn thẳng vào người Kiều Bảo Nhi.

Nó mở to đôi mắt kinh hoàng, chân tay luống cuống nhìn mọi người, như phát thệ, “Ta thực sự không trộm gì cả, không có, không có...”

Nghiêm tổng quản giương tay bóp! Một cái đánh vào nó, hét lên ra lệnh, “Mau nhất cúi lên, không được nói dối. Chẳng lẽ chủ tử lại nói oan cho ngươi? Trộm hay không trộm, đã bị bắt thì bị phạt cũng là đáng đời.”

“...” Oan khuất này không ai hiểu được. Kiều Bảo Nhi ngồi xồm xuống, nhặt gỗ lên.

Hừ, nghiêng đầu lại trừng trừng, Nghiêm tổng quản phun ra tiếng hừ lạnh, “Đại trù, ngươi đã nhìn thấy chưa? Tiểu Bảo Nhi đã cam chịu chuyện nó bị phạt. Sau này ngươi đừng có không phân biệt tốt xấu đã vội vàng chụp mũ; còn cái đạo lý đẹp đẽ của ngươi thì cứ đi lên nói với chủ tử ấy.” Hừ!

“Đừng tưởng rằng việc này thế là xong. Ha ha...” Khóe miệng Nghiêm tổng quản lộ ra một nụ cười quỷ dị. Coi bộ hài tử tiểu Bảo Nhi này chưa ở trong phủ được nửa năm đã bị chủ tử giết chết rồi.

“Thì ra là trộm đồ vật a...” Nữ tỳ Ngân Thúy bừng tỉnh đại ngộ, hiểu ra tiểu Bảo Nhi là bị ai phạt.

“Còn không phải như vậy sao? Lá gan cũng lớn thật đấy.” Thu Liên cũng mỉa mai, “Đại trù, ngươi tám phần mười cho rằng nó còn nhỏ mà đại phát từ bi sao? Một ngươi còn xé xiêm y, giúp nó bôi thuốc, nối xương. Thật là...”

Tiểu học đồ (học trò/người học việc) của trù phòng cũng giật mình nói, “Chắc chắc, ta phục ngươi rồi đó nha, dám cả gan đến Phủ Dung các trộm đồ. Ngươi không có đầu óc sao? Hay là không muốn sống nữa?”

Mọi người ngơ ngác một lời ta một câu chế nhạo. Bọn họ cũng không bắt ngờ gì chuyện nô tài mới vào dám đi trộm đồ. Ai có thể nghĩ rằng yếm cầu hạ đẳng như nó làm được chuyện gì tốt chứ?!

Kiều Bảo Nhi khổ sở mà không giải thích được, trong đầu chỉ quanh đi quẩn lại câu nói đầy tính áp đặt kia: “*Ta nói ngươi có là có.*”

“Phi!” Ngân Thúy liếc tiểu Bảo Nhi, “Còn giả vờ đáng thương gì nữa, kẻ không biết an phận thì cũng đừng thấy lạ là tại sao mọi người lại không ưa nổi ngươi.”

Lén dò xét vẻ mặt người khác, những ánh mắt chán ghét coi thường kia như những mũi dao nhọn đâm vào ngực nó. Đợi mọi người đều huých vào người nó rồi mới đi ra hết, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào đại trù, thấy hấn không nói lời nào, Kiều Bảo Nhi mím môi, hét to, “Đại thúc, tin tưởng ta! Ta không trộm gì cả!”

Chớp mắt, viền mắt nó đã đỏ bừng. Nó có thể giả vờ như không thấy người khác hoài nghi mình thế nào, nhưng nó không chịu được trù tử đại thúc hay lén đưa cơm cho mình cũng hoài nghi.

“Ta không trộm gì cả...” Bướng bỉnh lại kiên định, “Thực sự không có.”

Trù tử tiến lên, đưa tay lấy khúc gỗ nó đang ôm trong ngực, thở dài, “Ta tin ngươi không trộm gì cả.”

Bởi vì, trong phủ này dồn nén đến mức không còn ai là người tốt nữa!

Sau nửa canh giờ, nồi thập cẩm khi nãy đã chín. Trù tử mở vung ra, hương vị thơm lừng xộc thẳng vào mũi, nếm thử hương vị, không ngờ món mà trù tử định phá cho hỏng lại được chủ tử coi trọng, liên tiếp mấy ngày sau đều khen không dứt rằng món này rất có hương vị.

Trù tử thở dài một hơi, quyết định sẽ tiếp tục ở lại đây làm việc, nguyên nhân không phải là vì hấn sợ ăn cháo cầm hơi, mà quan trọng hơn là hấn không nỡ để một hài tử còn chưa thành niên phải ở lại đây vừa phải chịu phạt lại vừa phải nhịn đói.

Trong phủ, tiểu Bảo Nhi cũng vì bị thương mà được giảm bớt công việc. Nghiêm tổng quản còn tăng thêm công việc cho nó, lại còn bắt nó phải làm thêm những công việc nặng nhọc. Tay tiểu Bảo Nhi không thấy khá lên chút nào, thậm chí còn có dấu hiệu chuyển biến xấu.

Trù tử ngẩng đầu, thấy một thân ảnh gầy gò loạng choạng gánh một thùng thức ăn hồng đi qua cửa, nhân thần phút chốc tối sầm lại, nghĩ phía sau trù phòng có đặt các thùng thức ăn thừa mỗi ngày để nuôi heo, mỗi ngày ít nhất cũng phải được hai thùng lớn, trọng lượng đó cũng làm cho hài tử như nó không thở nổi.

Lại một tiếng thở dài bất đắc dĩ, hấn tiện tay cầm lấy một cái chén lớn, múc một bát canh nóng hằm hập để lại cho Kiều Bảo Nhi.

Buồn bực không lên tiếng, hấn chờ tiểu Bảo Nhi làm xong việc rồi trở lại trù phòng, chờ nó giương đôi mắt trong suốt ngóng xem có thứ gì có thể ăn được hay không.

Nếu hấn không mở miệng kêu thì hài tử đó chỉ đợi một lúc là sẽ xoay người rời khỏi. Nó quá cam chịu số mệnh, mà cũng có thể đã thành thói quen bị người chà đạp...

Cọ rửa mao xí, thu dọn chuồng heo chuồng ngựa... Tất cả tiện dịch (công việc dơ bẩn, là các công việc phải tiếp xúc với phân rác...) đều đổ hết lên đầu nó. Kiều Bảo Nhi đứng sau cửa, chờ lão bá chuyên đến thu phân.

Tiểu Cửu Tử bịt chặt mũi, không nhin được mà kêu lên, “Lâm lão bá ngày hôm nay chậm quá, không phải bị làm sao rồi đấy chứ?!” Chà chà bùn đất, y không thích đứng dưới trời nắng gắt như thế này, cả không khí đều bị nhiễm một mùi hôi thối đến muốn chết, muốn ngất luôn đi cho xong.

“Lâm lão bá tới.” Tiểu Bảo Nhi nhìn thấy lão nhân gia đang đẩy xe đến từ xa xa, cười cười; nó không cần phải chờ đợi nữa. Lão nhân gia đã còng, bước đi khó tránh khỏi chậm chạp.

“Rốt cục lão cũng tới a.” Tiểu Cửu Tử đẩy tiểu Bảo Nhi đang che trước cửa ra, y vội vàng tiến lên, nhìn thấy lão đầu nhí liền hét, “Này, đưa tiền đây.”

“Cầm, cầm.” Lâm lão bá lôi túi tiền ra, đưa vài đồng cho Tiểu Cửu Tử.

Tiểu Cửu Tử tức khắc rạng rỡ mặt mày. Đây là khoản y thu thêm được. Tiểu Bảo Nhi làm việc, y thu lại là kẻ nhận tiền.

Thấy tên kia đã đi, bộ dáng như rất vui vẻ thoải mái, Lâm lão bá tiếp tục cúi đầu đẩy xe đến cửa sau phủ đệ; hài tử tên tiểu Bảo Nhi đã mang mấy thùng phân ra đổ vào xe đẩy của lão.

Lâm lão bá thấy trên tay nó bị quần băng, hỏi, “Bị thương sao?”

“Không có gì đáng ngại.” Tay Kiều Bảo Nhi run rẩy, chịu đựng đau đớn, không muốn để Lâm lão bá biết.

Thu phân xong, Lâm lão bá lại lấy túi tiền ra, lấy ra vài đồng đưa cho hài tử này.

Đặt thùng phân xuống, Kiều Bảo Nhi ngẩn ngơ. “Ta... Không lấy tiền này được.” Nó hoảng hốt nhìn xung quanh, sợ Tiểu Cửu Tử thấy sẽ không vui.

“Cầm lấy rồi giấu đi.” Lão thường đến đây thu phân, lúc nào cũng chỉ thấy tiểu hài tử này làm việc, tiền là nên đưa cho hài tử này mới đúng.

“Đừng cho người ta thấy. Hài tử Tiểu Cửu Tử đó tham tài khi dễ người, đừng cho là ta mắt mờ không nhìn ra.”

“Không phải đâu...” Kiều Bảo Nhi lắc đầu, nói rõ, “Ta có lương bổng mà, thật đấy.” Nó xách thùng lên, lui

tới sau cửa, nói với Lâm lão bá, “Hẹn gặp lại, lão bá đi hảo.”

Nó đóng cửa sau, từ chối lấy tiền của người lam lũ như Lâm lão bá, bởi nói cho cùng thì đó cũng là tiền mồ hôi nước mắt của lão bá cùng khổ mà thôi.

“Lâm lão bá a, không có nhi n ữ (con cái) a, lão không thu phân thì cũng ph ả i đi làm kh ấ t cái thôi, còn không b ả ng chúng ta n ữ a.” Tiểu Cửu Tử đã từng nói với nó như thế.

Kiều Bảo Nhi mang hai thùng phân rỗng lớn đi về phía chuồng ngựa, trên đường không ngừng nghĩ: *Lâm lão bá không có nhi n ữ, n ế u sinh b ệ nh thì ch ấ ng ph ả i là không có ai chăm sóc cho sao...*

Kiều Bảo Nhi chậm rãi quay đầu lại nhìn, đôi mắt trong suốt lộ chút thương xót, xuyên qua cánh cửa, hình bóng lão lại mơ hồ trùng khớp lên bóng dáng người thân.

Bây gi ờ có ph ả i đa cũng đang c ổ s ú c làm vì ệ c dư ớ i tr ờ i n ấ ng g ấ t th ế này không?...

Một nhọc cả ngày, Kiều Bảo Nhi rón ra rón rén trở lại phòng, nghe thấy tiếng ngáy trầm trầm, thấy Tiểu Cửu Tử đã ngủ say, bất giác thở dài một hơi, không cần phải lo sẽ đánh thức y, tránh cho y lại mắng chửi nữa.

Sờ soạng đến chỗ y quỳ (tủ quần áo), lấy một bộ xiêm y ra, cẩn thận đẩy ngăn kéo lại, cúi xuống lấy chậu rửa từ dưới gầm giường ra, lại rón ra rón rén ra khỏi phòng.

Cả người đều bắn thiu, ngay cả nó cũng ngửi được mùi hôi thối trên người mình. Nó nghĩ may mà tối nay trù tử đại thúc hảo tâm xách nước giúp nó, còn giục nó mau đi tắm rửa.

Bụng đói kêu vang, trong đầu chỉ có hình ảnh những người khác đều bịt mũi đuổi nó ra khỏi trù phòng, không cho phép nó ngồi ăn chung với họ.

Cúi đầu xuống, dựa vào ánh trăng vàng rực mà đi vào phòng tắm, ven đường không ngừng nghĩ xem trù tử đại thúc đã để lại món gì trong lồng hấp cho mình; đột nhiên bụng lại ồng ọc hưởng ứng.

Đi tới phòng tắm, Kiều Bảo Nhi lập tức cài then cửa, cảnh giác nhìn đông nhìn tây, thấy cạnh cửa còn có đồ đánh lửa, lò nấu nước và nồi lớn, còn có một đồng củi chất cao thành ngọn núi nhỏ; bên trong phòng còn có một cái đại dục dũng (thùng lớn để tắm), ghé ngồi nhỏ, trên tường còn móc để trao xiêm y và thiết câu (móc sắt) để treo đèn.

Trong dục dũng, một làn khói lơ mờ lớn vờn, Kiều Bảo Nhi biết là trù tử đại thúc hảo tâm đã giúp nó đun nước nóng.

Cảm giác ấm áp chảy vào thân thể mệt mỏi uể oải. Nó tiến lên, treo xiêm y, đặt chậu rửa xuống, bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng.

Bởi vì Tiểu Cầu Tử đã từng nói, nhìn vạn lần đừng cho người ta thấy bất cứ phần thân thể nào của mình, đây là điều tối kỵ. Nó ngồi trên ghế, lấy khăn từ chậu rửa ra che khổ hạ, cẩn thận mở băng vải quần trên tay ra, lộ ra mu bàn tay sưng phù, chỉ cần giặt khế ngón tay thôi là đã đau đến co quắp.

Đôi mắt buồn bã nhanh chóng bị phủ một tầng hơi nước. Nó sợ tay cứ thế này thì không thể làm việc được nữa.

Sau khi trở về nhà, nó còn muốn buộc tóc cho Tứ Oa, Ngũ Oa a, nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ của hai đứa chơi đùa, còn hái hoa cho bọn nó nữa.

Lo lắng tích lũy cả một ngày rốt cục như vỡ òa, nước mắt làm tầm nhìn không rõ ràng nữa. Nó cầm gáo lên, gội ướt người, nước nóng rửa sạch những ô uế về phía lỗ thoát, mang đi những tổn thương dưới đáy lòng, mộng tưởng rằng ở đây chính là một cái khóa, có thể ngăn chặn tất cả những thứ tồi nát bẩn thỉu ngoài cánh cửa kia, không bị người ta khinh thường, chế nhạo, khi dễ nữa, để nó không phải khổ sở tiếp tục chịu đựng nữa.

Chỉ dựa vào tay trái để chậm rãi tẩy trừ thân thể, đưa lưng về phía song cửa, mặc cho ánh trăng rơi xuống trên thân ảnh cô tịch, hôn nhiên không hề biết rằng có một bóng ma đang đứng ngoài cửa sổ, đường nhìn hung ác nham hiểm bám theo nhất cử nhất động của nó...

Nhìn một tên yêm cầu đang tắm...

Ánh mắt hung ác độc địa xuyên qua cửa sổ, bắn về phía thân ảnh bé nhỏ gầy gò, khoe miệng hiện lên tiếu ý. Ha ha...

Theo hần biết, từ trước đến nay, yêm cầu luôn kiêng kỵ để người khác nhìn thấy thân thể mình. Chắc chắn, quả nhiên là không giống người bình thường.

Trước đây, thái độ của hần đối với yêm cầu luôn là giận dữ, cũng đừng hi vọng hần sẽ nhìn thêm tên đó lần nào nữa, Hôm nay lại như muốn đào bới bí mật của kẻ khác, hần lại thích bắt được nhược điểm của người khác, đó không thể nghi ngờ chính là một loại lạc thú.

Một lúc lâu sau, nhân thân bề nghệ dời khỏi cửa sổ, Mạnh Diễm đạp một cục đá dưới chân, cũng không đá thảo kinh xà, dứt khoát ở đó chờ đợi.

Có vẻ kiên nhẫn mà nhúu mày, thật vất vả rốt cục cũng nghe thấy được một tiếng cạch! kệt!, ‘kẻ trộm’ bị hần nhìn từ này đến giờ đã rời khỏi phòng tắm.

Đã gần đến giờ Hợi (~ 9-11 giờ đêm), hần cảm thấy khó chịu khi nhìn hướng mà hài tử này đi tới.

Mạnh Diễm bước nhanh lên trước, bắt gặp thân ảnh kia tiến vào trù phòng. Hắn đứng cách nơi thân ảnh kia biến mất vài bước chân, xem động tĩnh bên trong trù phòng.

Kiều Bảo Nhi vừa tắm xong, tóc còn ướt, nhỏ nước, cả người bắt giắc nhẹ nhàng khoan khoái hơn hẳn. Nó một lòng chỉ nghĩ xem hôm nay có món gì trong lồng hấp; cái bụng đói ngấu khản cấp muốn nạp vài thứ vào.

Nhấc hai lồng hấp lên, mùi thơm ngậy ngất làm nó run lên. “Trù tử đại thúc thật tốt.” Để lại cho nó món ‘phật khiêu tường’ đầy mỹ vị.

Khóe miệng cong cong, nội tâm đầy cảm kích. Ngay khi nó cố gắng cầm bát lên, mắt đột nhiên thấy một nam tử sải bước tiến vào trù phòng.

“Hóa ra người đến đây làm kẻ trộm.”

A! Kiêu Bảo Nhi phút chốc há to miệng, cả người chấn động. Choang! Một chén phật khiêu tường vỡ ra đầy đất

Mạnh Diễm nhú mày, trừng mắt nhìn đồng đồ ăn vương vãi đầu trên đất, tức giận bùng lên, “Người thật là hoang phí, dám lãng phí đồ ăn.”

“Ta... Ta... không phải... cố ý...” Hai tay nó run run, chân cũng nhũn cả ra.

Mạnh Diễm bĩu môi, nhấc chân đến ghế dài ngồi xuống. “Hừ!” một tiếng, như đang nói về khí trời mà hỏi, “Người sợ cái gì mà sợ thành như vậy?”

Kiều Bảo Nhi chớp mắt như hóa thành người câm, không phát ra nổi bất cứ âm thanh nào trước mặt nam nhân có vẻ mặt cực kì âm trầm, so với Nghiêm tổng quản còn kinh khủng hơn...

Mạnh Diễm nghiêng đầu cười cười, chỉ vào nó, “Người nhìn thấy ta, tại sao không quỳ?”

Kiều Bảo Nhi hai chân mềm nhũn, quỳ phịch xuống.

Đầu càng cúi càng thấp, thấy tối nay tất cả đồ ăn ngay bên chân mà không ăn được, nó đói quá a...

Quần mới mặc đã bị dơ, đau lòng nhất là đồ ăn trù tử đại thúc lén giữ lại cho nó làm nó cũng chẳng quá lưu tâm đến cái quần đã bẩn.

Tay trái nắm chặt vạt áo, tay phải lại không ngừng run rẩy, đầu ngón tay thiếu chút nữa là đụng đến đồng đồ ăn đã rơi vãi đầy đất. Nó chịu đựng cơn đói, không dám nhặt đồ ăn đã bẩn lên.

Mạnh Diễm cực kì hứng thú mà nhìn bàn tay phải sưng đỏ của nó, nghĩ đến chuyện nó là kiệt tác của mình, tức giận trong lòng đã nguôi đi không ít.

“Nhặt sạch sẽ đồ ăn trên mặt đất.” Hấn ra lệnh.

“Vâng.”

“Không được bỏ lại, phải ăn hết.” Hấn ác độc nói, muốn nhìn một tên yêm cầu ăn sạch sẽ đồ ăn đã dính bụi bặm trên đất.

“A.” Kiều Bảo Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt mờ mịt nháy mắt đã hiện lên ý cảm kích.

Cúi đầu xuống, nó không do dự bốc đồ ăn lên nhét vào miệng, nuốt xuống đồng đồ đã nhiễm đầy cát bụi, tuyệt không ngại bẩn, không chê nó khó nuốt.

Khiến cho tay đầy mỡ, nước mắt hòa với thức ăn và cơm, tất cả đều bị nó nuốt hết vào bụng.

Nó rất sợ đói, bởi không ăn sẽ không có sức làm việc, ban đêm cũng khó ngủ. Nếu gần sáng mới ngủ được, nó sẽ lại ngủ quên, sợ Nghiêm tổng quản và những người khác lại cho ăn đòn.

Cảm giác sợ hãi đã áp đảo khuất nhục, từ lâu nó đã quên cái gì gọi là ‘tôn nghiêm’, mà nó cũng không hiểu nổi tại sao người khác lại gọi nó là ‘yêm cầu’.

Nó không phải cầu, chỉ nghĩ phải làm cho tốt bổn phận của mình, sau này sẽ có được ngân lượng đưa về nhà, cho người thân có cuộc sống tốt hơn.

“Chắc chắc, thực sự ăn a.” Mạnh Diễm kinh ngạc, không ngờ lại phát hiện ra hài tử này không chút nào do dự.

Đứng dậy, ngồi xổm trước mặt nó, nhìn hai tay nó đang bốc thức ăn dính đầy đất cát, vậy nó coi như báu vật mà nhét hết vào miệng.

Ngay cả đồ mà hấn đã giẫm nát dưới chân cũng không tha. Thực bản...

Chớp mắt, hấn đưa tay ra, sờ xuống cầm nó, nhíu mày nhìn nước mắt ngang dọc trên khuôn mặt nhỏ. Mạnh Diễm kinh ngạc – *tên yêm cầu này còn nghe lờ lờ hơn cả cầu nô tài ngày xưa hẳn nưồi. Tại sao?*

Chẳng lẽ ...

“Người, không có lòng tự trọng?”

Đồ ăn nhét đầy trong miệng, Kiều Bảo Nhi không có cách nào nói được, nhưng cũng không dám lắc đầu phản bác.

chú thích:

[1] nguyên văn: nã trừ kê mao đương lệnh tiến () = dùng lông gà làm cờ lệnh. Ngày xưa trong quân thường dùng một loại cờ nhỏ, trên đầu cán cờ có thêm một mũi tên, gọi là ‘lệnh tiến’, có thể coi như chỉ thị của thượng cấp. Hơn nữa thời đó thường dùng giấy viết lệnh, trên giấy có thêm lông một loài vật nào đó để làm dấu, số lượng càng nhiều thì lệnh đó càng khẩn cấp. Đương nhiên lông con gì đó thì vô dụng, cái quan trọng là lệnh trên giấy.

Sau này, câu này được dùng với nghĩa: một người nào đó dựa hơi kẻ trên để ra lệnh = dùng quyền mưu, lấy giả làm thật; hoặc mag nghĩa chuyện bé xé ra to, dùng chuyện khác để nói chuyện mình.

6. Quyển 1 - Chương 6

Sợ đến mức không dám ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn thỉnh thoảng lộ ra ngoài chăn bông, lén nhìn cái bóng còn chưa biến mất ngoài cửa sổ... Hách!

Hít vài hơi, đôi mắt mở to tròn trĩnh nhìn vào cái bóng đen kịt rõ ràng là bóng người kia, cái bóng ấy nhảy qua cửa sổ, vẽ ra biểu tình âm trầm kinh khủng.

Thân thể dưới ổ chăn không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng, “Đừng làm ta sợ... sẽ phạt... Ta sẽ sợ...” Đôi môi phát run thì trào lời nó nghĩ. Nó cứ tưởng rằng chủ tử bảo nó rút ra khỏi trù phòng, nó vội vàng trốn về phòng, cho rằng sẽ thoát khỏi cơn ác mộng này.

Nhưng chủ tử không về phòng, lại đứng ngay ngoài cửa sổ.

Đưa tay nhắc song cửa bằng giấy ra, khoe miệng Mạnh Diễm vẽ ra ý tàn nhẫn.

Ánh trăng xuyên vào trong phòng, đường nhìn hung ác nham hiểm xuyên qua căn phòng, dừng lại cái giường bên trong, chiếu lên người tiểu tử đang nằm trên đó. Nhìn nó sợ run... Chậc chậc. Rốt cục, hẳn đã tìm được lạc thú trong ban đêm tịch liêu như thế này. Thiếu rượu, thân thể càng lộ rõ vẻ ngạo nghễ, nói rõ không muốn rời khỏi.

“Hài tử đáng ghét của ta...” Thì trào tự nói, hạ tầm mắt, trong nháy mắt liền xé toạc cánh cửa sổ, bàn tay mở ra, mặc cho gió thổi qua, nhưng không mang đi nổi cơn tức giận đã tích lũy ngày này qua ngày khác, một tầng lại một tầng tích tụ sâu dưới đáy lòng.

Nghiền răng, đôi mắt phát ra quang mang ngoan lệ, lần thứ hai tiếp cận cái giường, “Trường ta sẽ bỏ qua cho người? Mơ tưởng!”

Hừ hừ, hần bỏ xuống câu nói như muốn đoạt, nói trước rằng sau này hần sẽ còn quay lại đây đùa giỡn tên yếm cầu này, về phần con mồi của hần còn mệnh để mà sống bao lâu nữa... Trừ phi trên người hần còn có loại thiện tâm này.

Đợi đến khi thân ảnh ngoài cửa sổ biến mất, Kiều Bảo Nhi rút cục thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt trắng bệch dần dần khôi phục được chút huyết sắc, nhưng mồ hôi lạnh lại không ngừng chảy xuống. Bụng đau quá...

Lát sau, nó bịt miệng, toàn thân co quắp cuộn tròn, bọc miên bị (chăn bông) mà lật qua lật lại trên giường, tiếng rên rỉ khe khẽ truyền ra, “Đau quá...”

Kiều Bảo Nhi lảo đảo chạy về phía mao xí; gần như hao hết cả khí lực, sau vài lần chạy đi chạy lại mao xí, cái bụng còn mơ hồ đau đớn đã giảm được ít nhiều.

Nó ngồi xổm dưới tàng cây gần đó, vỗ vỗ cái bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào giữa hai chân.

Nước mắt dần dần thấm ướt vải. Lúc này, nó rất muốn có một đôi tay vỗ nhẹ lên lưng, trấn an nó, an ủi nó.

“Nương, con có nghe lời, có...” Khẽ lẩm bẩm, đôi mi run run nhỏ xuống một giọt nước mắt trong suốt. Lúc yếu ớt nhất, nó lại nhớ đến người thân. Hồi ức đảo qua lật lại, nó và đệ muội chen chúc trên cùng một cái giường, vô luận là trưa nào nửa đêm khóc nháo, nó vẫn sẽ tỉnh lại, nhẹ giọng dỗ dành.

Hôm nay, b ọ n nó ng ử có yên không? N ử a đêm nương đã t ỉ nh l ạ i m ấ y l ầ n?

Còn nó, ở đây ch ờ có ai đó đ ể n xóa đi nư ớ c m ấ t trên m ặ t...

Nghiêm tổng quản hai tay chống nạnh, khuôn mặt nghiêm nghị, không khách khí liềm nhấc chân đá tên gia hỏa trốn dưới tàng cây. “Người lại muốn trộm cái gì ở đây? Đã lúc nào rồi mà không thấy người đi làm việc?”

Kiều Bảo Nhi hoảng hốt, ngẩng đầu lên, còn chưa nhìn rõ được, một lúc sau mới thấy được vẻ mặt giận dữ của Nghiêm tổng quản.

Hách!

Nó lấp bắp nói, “Ta... Ta đi làm việc.”

“Chậm đã.” Nghiêm tổng quản trừng mắt, đặt móng ngồi xuống cạnh tiểu Bảo Nhi, giận dữ hỏi, “Ta có chuyện phải hỏi ngươi. Ta thấy cửa sổ phòng ngươi và Tiểu Cầu Tử bị phá rách một lỗ lớn, Tiểu Cầu Tử nói không phải y làm, vậy rõ ràng chính là ngươi phá.”

“A, không phải mà, ta sao dám.” Kiều Bảo Nhi lắc đầu thật mạnh, muốn Nghiêm tổng quản tin tưởng nó.

“Ngươi khỏi giải thích, tưởng ta tin ngươi chắc.” Hừ, gã cũng lười tính toán, “Ta đã nói trước cho ngươi, trong phủ mất cái gì, phá cái gì, do ai là thì kẻ đó phải bồi thường.” Ngân lượng dùng để dán lại cửa sổ đương nhiên bị khấu trừ từ lương bổng của Kiều Bảo Nhi, căn bản không cần nghĩ xem ngân lượng đó là đến từ tên ngu xuẩn nào.

Khoát tay áo, Nghiêm tổng quản bực mình quát, “Được rồi, đừng có ngồi ì đó nữa, nhanh đi làm việc đi, bằng không ngươi đừng trách ta lại phạt ngươi phải nhin đối!”

Sắc mặt trắng nhợt, Kiều Bảo Nhi vội vã đứng dậy, hai chân tê dại cứng ngắc không nghe lời nó; mới đi được vài bước đã ngã xuống, không bò dậy nổi, một mạch lão đảo chạy về phòng của dong nhân.

“Hừ, chọn một tên vô dụng, mới bao nhiêu tuổi mà đã thế này?! Đúng là không dạy nổi đồ ngu ngốc mà!”

Liếc mắt, mặt không đổi sắc, Nghiêm tổng quản hất cằm lên, mũi hừ hừ, bộ dạng ngông nghênh rời khỏi.

“Ngươi đi đâu thế hả?” Tiểu Cầu Tử vừa thấy người đến đã làm khó dễ, “Ta đã đổ bỏ rồi, ngươi mau đi rửa bỏ đi.”

Mặt trời mới nhô lên, Nghiêm tổng quản y theo lệ cũ mà đi kiểm tra, may mà y không ngủ quên, bằng không lại bị đánh. Oan quá a.

Từng bước từng bước nhảy xuống thềm đá, Tiểu Cầu Tử nhảy qua tiểu Bảo Nhi, không nhìn về mặt ốm yếu của nó, còn nói, “Nhớ gấp lại miên bị (chăn bông) trên giường ta luôn đó, đừng hại ta lại bị Nghiêm tổng quản trừ tiền.”

“Ừ.” Kiều Bảo Nhi xoa xoa cái bụng còn hơi đau, khom lưng đẩy cửa tiến vào phòng.

Gấp gọn miên bị lại cho Tiểu Cầu Tử, xếp lại gối đầu, đột nhiên nó thoáng thấy dưới gối có một cái túi nhỏ rơi ra, đoán tám chín phần mười là bảo bối gì đó của Tiểu Cầu Tử. Lập tức lại nhét xuống. Nó không dám lấy đồ gì của người khác, nghĩ rằng đó hẳn là bảo bối gì đó nên mới giấu dưới gối, để ngừa người khác nhìn thấy.

Sau đó, nó đi đến từng phòng phó dong lấy bỏ đi rửa sạch sẽ, cọ rửa mao xí, bận rộn hồi lâu, lại phải chạy

đến mao xỉ giải quyết thêm một lần nữa mới tới trù phòng làm việc.

Ngân Thúy huých vào người nó một cái, liếc mắt, khinh thường mà hừ một tiếng, “Làm gì đó hả? Mới sáng sớm mà đã như quỷ chết đói đến xin cơm rồi. Giả vờ cái bộ dạng đáng thương gì đó hả?!” Phun xong một câu, nàng lại hô to, “Đại trù a, người nên chờ chút đồ ngon cho tiểu Bảo Nhi, bằng không người không biết còn tưởng chủ tử của chúng ta hại người chết đói đó.” Xấu xa dứt lời, Ngân Thúy quay đầu, cước bộ nhẹ nhàng đi ra khỏi trù phòng.

Kiều Bảo Nhi ôm một đồng củi gỗ, buồn bực không lên tiếng mà nhìn trù tử đại thúc phập! một cái xuống cái muôi lớn, rỗng lên một câu, “Nguyên Kế, mang đồ ăn lên.”

“Nga.” Nguyên Kế bỏ dao xuống, lập tức làm việc trù tử vừa phân phó

Trù tử đi tới tiểu trước mặt Bảo Nhi, tỉ mỉ quan sát một chút, nói, “Mặt của người sao xanh thế? TỐI QUÁ KHÔNG ĂN CƠM SAO?”

“CÓ.” Kiều Bảo Nhi gục đầu xuống, cắn cắn môi, nghĩ tự mình ăn nên bụng mới đau. “Xin lỗi, ta đánh vỡ bát, đừng mắng ta...”

Trù tử hồ nghi nhìn nó, lát sau lại liếc nhìn đồng bát vỡ còn để cạnh bếp, không khỏi buồn bực, *không phải i đêm qua nó rớt bát vỡ rồi sao? Sao lại không cẩn thận như thế?*

“Tay lại đau sao?” Thở dài một hơi, nhìn cái tay phải của nó còn chưa hết sưng.

“Tay có đau, nhưng không sao đâu, còn có thể động được.” Nó cố gắng dùng tay trái làm mọi thứ, nó còn hi vọng tay phải có thể sớm hoạt động như bình thường hơn ai hết.

Cúi đầu đi qua trù tử đại thúc, Kiều Bảo Nhi thả củi xuống cạnh tường, không muốn ăn gì nữa, buồn bực rời khỏi trù phòng.

Trù tử mở miệng gọi, “Chậm đã, người lại đây.”

Kiều Bảo Nhi đứng ở cửa, chờ trù tử đại thúc phân phó.

“Bôi được này đi, có thể làm vết thương mau lành hơn một chút, người cũng giúp ta được nhiều hơn. Thời gian này, ta sẽ bảo Nguyên Kế giúp người đổ nước. Làm ít việc hơn một chút thì tay cũng nhanh hồi phục hơn.”

“A, ta đổ nước?” *Sư phụ có nói nhảm không vậy?* Nguyên Kế không tin nổi. *Y không muốn làm việc nữa.*

Nhân thần Kiều Bảo Nhi tối sầm lại, lắc đầu cự tuyệt, “Không cần, ta không làm tốt, Nghiêm tổng quản sẽ không cho ta ăn.” Kỳ thực, nó càng sợ chủ tử sẽ đột nhiên xuất hiện như quỷ, rồi phát hiện nó đang lười biếng.

Thấy người đã đi xa, trù tử vạn phần không muốn. Hải tử này cứ ở trong phủ, sớm muộn gì cũng bị người ta phá hủy.

Nhưng hắn cũng không cách nào thay đổi được. Bỗng nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn tiểu đồ nhi, cơn tức giận nhất thời nhen lên đến tận cổ, quát lớn, “Ta bảo ngươi đổ nước, nếu ngươi không nghe thì thu dọn bao phục cút về nhà đi!” *H ừ, lão t ử ta không c ầ n m ộ t đ ồ nhi như ngươi!*

Choeng! Nháy mắt, cái muôi trong tay rơi xuống. Nguyên Kế ủy khuất nói, “Ngài đừng đuổi ta, ta nào dám không nghe ngài nói.” Mặt nhăn mày nhỏ như trái khổ qua, y ảo não, không biết sự phụ tại sao phải hung dữ như vậy.

Mạnh Diễm một mình dùng bữa trong đại sảnh, Nghiêm tổng quản cười meo meo, đưa đồ ăn lên cho chủ tử, đồng thời cũng báo cáo tình hình làm việc trong phủ.

Nội dung không ngoài việc ai chịu khó ai lười biếng, nên thêm tiền thưởng cho người nào; ai làm việc bình thường, ai đã hết thời gian bán mình, xin chỉ thị của chủ tử xem có nên thuê tiếp hay không.

Lời này đương nhiên cũng kéo đến tiểu Bảo Nhi. Nghiêm tổng quản nói mà nước miếng tung bay, “Người này làm việc không được, đừng nói đưa vào trong cung, ngay ở phủ ta cũng biểu hiện không được, ta rất hối hận vì đã đưa nó vào phủ, xin chủ tử ngài đừng trách.”

“Hừ.” Mạnh Diễm liếc Nghiêm tổng quản, “Giữ hải tử này lại.” Hắn sẽ tự mình xử lý, không cần Nghiêm tổng quản động thủ.

“Như vậy a, chủ tử nói cái gì thì tiểu nhân nghe cái nấy.” Híp mắt lại, thấy tâm tình chủ tử không tốt, thay đổi thất thường, làm người khác khó có thể đối phó.

Lần này nói, không thể nghi ngờ chính là đang thử thăm dò xem chủ tử sẽ trừng trị tiểu Bảo Nhi như thế nào.

Mạnh Diễm lạnh mặt, đưa tay ngăn Nghiêm tổng quản đang gấp món ăn lại cho hắn, ngữ khí cứng nhắc ra lệnh, “Chuyển hết đồ đạc này xuống, ta không ăn nữa.”

Nghiêm tổng quản đã quét hết hứng thú dùng bữa của hắn, bỏ lại đĩa, hắn tiếp nhận hương trà do Nghiêm tổng quản đưa tới. Hót hót lá trà, miệng nhắm nháp, dư quang nơi khóe mắt thấy nha hoàn do Nghiêm tổng quản gọi từ ngoài vào; chỉ chốc lát sau, một bàn mỹ vị đều được dọn sạch sẽ.

“Nghiêm tổng quản, phái tiểu gia hỏa kia ra khỏi trù phòng, tới đây hầu hạ ta.”

“Hả?” Nghiêm tổng quản đột trừng mắt, hoài nghi, rốt cuộc mình nghe có đúng không. “Chủ tử, ngài... ngài muốn tiểu Bảo Nhi hầu hạ bên cạnh ngài?”

“Thế nào, người ngẩn ngơ rồi? Không nghe rõ lời nói của ta nữa?”

“Không không không.” Gã cười gượng hai tiếng, “Tiểu nhân nghe rõ rồi, rất rõ ràng.”

“Vậy là được rồi.” Bỏ từ bôi (chén sứ) thúy ngọc xuống, Mạnh Diễm lộ ra nụ cười nhạt, tiếp tục phân phó, “Ta có nuôi chó không?”

Cả người Nghiêm tổng quản run run, lập tức đáp lời, “Có... có nuôi.” Đây đúng là Tiểu Cầu Tử vô tích sự rồi, hài tử kia không nên lưỡi biếng a.

“Về sau giảm đồ ăn đi một nửa, không được cho ăn no.”

“Vâng vâng.” Cúi đầu, Nghiêm tổng quản đoán không ra dụng ý của chủ tử.

Một người mang dầu chấm hồi thật lớn trong dầu – mấy con mãnh khuyển được nuôi đó chính là bảo bối của chủ tử a, vậy mà sao hôm nay chủ tử lại bảo không được cho nó ăn no nữa?

Nhất là mấy ngày gần đây còn có mấy cuộc thi cược chó nữa; nếu chủ tử còn ở trong thành, theo lệ cũ thì không có khả năng chủ tử vắng mặt được.

A, toàn bộ tâm tư Mạnh Diễm đều đặt vào người tên yêm cầu kia mà treo cột, một dự tính xấu xa dần hình thành, chuẩn bị hành động, muốn mang lại chút lạc thú trong cuộc sống cực kì buồn chán này.

“Tiểu Bảo Nhi!” Nghiêm tổng quản kiêu ngạo, khuôn mặt nghiêm nghị có vẻ đang không vui, miệng ‘hừ hừ’ hai tiếng, lớn tiếng tuyên bố, “Sáng mai, người đến hầu hạ chủ tử.”

Hách!

Tiểu Bảo Nhi ngẩn ngơ, trong thời gian ngắn đã quên luôn cục xương đang ở trong nôi. “Vì... Vì sao?”

Trù tử sững sốt, lập tức hỏi, “Nghiêm tổng quản, tay nó còn chưa khỏi hẳn, người sai nó đến hầu hạ chủ tử làm gì? Đây không phải là cố ý gây khó dễ cho nó sao?!”

Tức giận lại ghen đầy bụng; vì để giảm bớt phần việc nặng cho tiểu Bảo Nhi, hắn đã sai tiểu đồ nhi tạm thời xách nước giúp tiểu Bảo Nhi, cũng bất quá chỉ có vài ngày mà thôi, không ngờ Nghiêm tổng quản lại đi phá hoại.

“Hừ... Người khiêu nại cái gì a, đại trù?” Soạt! Gã phẩy mạnh cây quạt, mắt híp lại, “Chắc chắc, người cho rằng đó là ý ta chắc?”

“Không phải vậy sao?”

“Hừ!” Nghiêm tổng quản bĩu môi, “Họ Dương kia, người đừng có ý vào cái địa vị đầu bếp của người mà được một tác lại muốn tiến một thước a, cho rằng ra không biết người lén lút để lại cơm cho gia hỏa này ăn a? Hừ! Ngẫm lại xem tất cả đồ dùng trong phủ này, có thứ gì mà không phải của chủ tử? Người có thể tác chủ được chắc?”

Aiz, cơ sở ngầm của gã nhiều a, kẻ tố cáo cũng được thưởng ngân lượng. Nói trắng ra là, trong phủ này nơi nào đều có cơ sở ngầm của gã, bằng không, trên người gã làm gì có nhiều mắt đến mức mà lúc nào cũng quần được ai đang làm gì, ai lười biếng chứ.

“Ngẫm lại tình cảnh của chính người đi, ta còn chưa nói việc người làm cho chủ tử biết đó. Bằng không... Ta thật muốn xem người còn có thể cho nó ăn được cái gì!”

“Ngay cả một chén cơm mà người cũng muốn tính toán với hài tử. Mẹ nó! Giỏi thì người khấu trừ lương bổng của ta đây này!”

Tiểu Bảo Nhi cả kinh, vội vã kéo kéo xiêm y trừ tử đại thúc, “Không được...” Mấp máy môi, con người tràn ngập ý cầu xin.

Nguyên Kế gánh hai thùng nước trở về, từ xa xa đã nghe sự phụ lớn tiếng với Nghiêm tổng quản, y cúi đầu đi qua, nghĩ thầm: *sư phụ đừng nói gì nữa thì hơn, tránh tay bay vạ gió.*

Nghiêm tổng quản đã tóm được điểm yếu, hừ hừ, “Ngay cả gánh nước người cũng bắt đồ nhi làm. Chắc chắc, tiểu Bảo Nhi là tổ tông của người chắc?”

“Không phải a.” Nguyên Kế bực bội nói, đổ nước ào ào vào lu lớn.

“Nghiêm tổng quản, chẳng lẽ mắt người bị mù à? Không thấy hài tử này phải làm việc vất vả đến tận đêm khuya, việc ở trừ phòng cũng có người gánh vác được một hai việc cho nó chứ. Ngay cả chuyện này người cũng tính toán, lòng dạ người cũng hẹp hòi quá đó!”

Phạch! Cây quạt vừa thu lại, Nghiêm tổng quản lập tức gõ gõ tay, liếc mắt đánh giá tiểu Bảo Nhi, cười lạnh nói, “Ta tính toán lúc nào? Người xem đi, không phải ta đã bảo nó đến hầu hạ bên cạnh chủ tử rồi đó sao?”

Hừ, Nghiêm tổng quản không muốn tiếp tục đôi co với trù tử. “Tiểu Bảo Nhi, sáng sớm mai, người đến ngoài phòng chủ tử chờ đợi. Việc ở trù phòng, người không cần làm nữa.” Dứt lời, gã nghênh ngang rời đi.

Không cầm nổi cái muôi nữa, cả người Kiều Bảo Nhi run rẩy như lá thu muốn rụng, hỏi khẽ, “Vì sao...”

“Còn hỏi vì sao, không phải người trộm thứ gì đó bị chủ tử thấy được đó chứ?” Nguyên Kế liếc nó. Đúng là ngu ngốc, Nghiêm tổng quản nói xong là y đã hiểu rõ ý tứ của gã rồi.

“Nhưng... Ta không trộm gì cả... thực sự không có...”

Phập! Trù tử chặt mạnh khúc xương xuống thớt gỗ, bỏ dao lại, quát lớn, “Đương nhiên người không làm!”

Nguyên Kế đứng bên lẩm bẩm, “Nói không ai tin, người nên cẩn thận một chút, nếu bị chủ tử bắt được lần thứ hai, coi chừng không toàn mạng được.” *Ai s ẽ thương xót m ộ t tên yêm c ả u đã ch ế t ch ứ.* Những lời này, y chỉ nghĩ trong đầu, chưa nói ra.

Đêm đến, Kiều Bảo Nhi lại thấy hốt hoảng. Nó nhìn chằm chằm vào cửa sổ, không biết có bóng người nào xuất hiện hay không...

Cực kì sợ hãi nam nhân như âm hồn không tan kia, thân thể dưới miên bị không ngừng run rẩy. Nó xe dịch thân thể, đầu rúc vào ổ chăn, thì thào nói, “Ta thực sự không trộm gì cả... không có...”

Hai mắt nhắm lẹ, nó nắm chặt một miếng tiểu thạch đầu trong suốt, nhớ đến đa nương... nhớ về bao giấy dầu mà nó đã đánh mất, bên trong đó còn chứa mộng tưởng hồi hương của nó; nhưng kiếm tiền... khó quá a!

Đã nếm đau đớn, nếm qua khổ cực, nó có thể nhẫn nại mà sống, nhưng...

“Ta không trộm gì cả... không có... không có...” Nó nói mớ, trong giấc ngủ mà vẫn bị hàm oan. Trong mộng xuất hiện một hình dáng âm u thâm trầm, quấy nhiễu nó, làm nó ngủ cũng không yên.

...

A, hần cười lạnh.

Một bóng người không tiếng động đứng ngay cạnh mép giường, nhân thần hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm tiểu tử trên giường kia. Nó đang ngủ say...

Nghe thấy chiếc giường bên cạnh còn có một tên yêm cầu khác, luôn miệng ngáy ầm lên. Hấn nhú mày.Ồn ào!

Giây lát, khom lưng nhấc hài lên, tiện tay vớ luôn ngoại y đang vắt trên ghế, mang theo ba phần men say, bảy phần ác ý, hấn lặng yên vô thanh vô tức rời khỏi phòng cho người hầu, nhằm thẳng hướng hầm ngầm mà đi. Cách đó không xa, Lê Sinh vẫn luôn bảo trì cự ly với chủ tử. Y không khỏi nghi ngờ, Tại sao hành vi của chủ tử mấy ngày nay lại quái dị như thế? Rốt cuộc là...

Vẫn như ngày thường, sáng sớm, tiểu Bảo Nhi đến phòng mọi người thu bô, làm tiện dịch, nhìn thấy đủ mọi loại sắc mặt, nhưng hầu như biểu tình trên các gương mặt đó đều rất tẻ.

Nghiêm tổng quản chỉ phân phó nó không cần đến trừu phòng làm việc nữa, những việc vặt khác vẫn đặt lên vai nó. Nó cũng chỉ im lặng như con chó, mặc cho người ta gọi thì đến, xua thì đi.

Giày rách đã bị thấm nước, nó không biết giày mình đã hỏng từ khi nào. Lúc cúi đầu kiểm tra thì cũng phát hiện ra rằng vạt áo của mình cũng bị thủng một lỗ nhỏ.

Trong đầu hoàn toàn không nhớ ra lúc nào thì đồ của mình bị hỏng, chỉ nghĩ rằng trong lúc làm việc đã sơ ý nên không biết.

Rửa xong cái bô, nó lại đến mao xí dọn dẹp. Đợi đến khi mọi việc đều đã hoàn thành, ngẩng đầu sương mù sáng sớm dần dần tản đi, ánh dương quang xuyên qua tầng mây, tỏa ánh sáng chói lọi xuống mặt đất.

Nhưng vầng sáng kia không xua đi được bóng ma trong mắt nó, cùng với hình bóng càng lúc càng lớn, càng lúc càng gây ra bất an trong lòng nó.

Cúi đầu, nó do dự ở chỗ đó hồi lâu.

“Tiểu Bảo Nhi, người xong chưa? Còn đang sờ soạn cái gì nữa đó hả? Đôi khi chủ tử dậy rất sớm, Nghiêm tổng quản không phải đã bảo người đi hầu hạ chủ tử rồi sao?” Tiểu Cầu Tử cầm cái chổi, giơ tay đẩy nó.

Kiều Bảo Nhi lão đảo té ngã, vừa quay đầu lại, không chút bất ngờ đã thấy vẻ mặt hả hê của Tiểu Cầu Tử.

“A, sao mặt người lại như đưa đám thế hả? Trong nhà có người chết à?!” Bĩu môi, Tiểu Cầu Tử càng thấy vui sướng. “Việc cho chó ăn ấy mà, sau này đều do người gánh vác đó.” Các việc nặng ở trừu phòng, từ bây giờ sẽ do Nguyên Kế làm, đây là lời Nghiêm tổng quản đã nói hôm qua.

Mà y bây giờ càng nhẹ nhàng thoải mái hơn trước. Nghiêm tổng quản đã bảo y phải âm thầm giám thị tiểu Bảo Nhi, nhất là chú ý xem tiểu Bảo Nhi có lấy cắp gì hay không.

“Ta... Đã biết.” Kiều Bảo Nhi cúi đầu, nghĩ rằng cho chó ăn cũng không phải việc gì khó. Tiểu Cửu Tử đã đưa nó đi cho chó ăn hai lần, chó nhót trong hầm ngầm, nếu không có chủ tử phân phó thì sẽ không được thả ra.

Tiểu Cửu Tử bỏ lại cái chổi, tiến lên sờ sờ đầu nó, thoải mái nói, “Ta nói người a, theo chủ tử chúng ta cũng không phải là chuyện không tốt; nếu chủ tử vui vẻ, nô tài cũng có phần thưởng đó. Ta còn ước ao được như người a.”

Kiều Bảo Nhi im lặng không lên tiếng, nhìn bàn tay phải sưng đỏ, nghĩ: *ngay cả ở bên ngoài cũng run rẩy, nhát đi nhỡ làm chủ tử mất hứng a.* “Cũng không thể đổi được...”

“Người nói gì?” Tiểu Cửu Tử ghé sát mặt vào, muốn nghe xem nó đang nói cái gì.

Kiều Bảo Nhi ngẩng đầu lên, đáy mắt có ý cầu xin, “Có thể đổi lại không? Ta muốn làm việc ở trừu phòng, chuồng heo chuồng ngựa, việc gì cũng được, chỉ cần đừng đưa ta đến hầu hạ chủ tử thôi. Được không...” Nó rất sợ.

“Ách?” Tiểu Cửu Tử há miệng, nhìn sắc mặt trắng như tờ giấy của nó, “Người sợ gì a?” Lập tức, y liền lái nhai một chuỗi an ủi, “Người không phải sợ, chờ đến khi người hầu hạ chủ tử một thời gian rồi, người biết những thứ chủ tử thích, chỉ cần không phạm vào những kiêng kỵ của chủ tử nữa thì không cần phải sợ.

“Trước đây, ta cũng đã hầu hạ chủ tử được vài lần, chỉ cần quét dọn phòng, đừng làm hư hỏng đồ đạc gì là được. Người chắc không biết chứ trong phòng chủ tử có không ít bảo bối đâu; ta còn nghe nói a, trong phòng chủ tử có mật thất đó, trong đó hẳn là cất giấu không ít bảo vật a.”

Y suy nghĩ một chút, chủ tử từng ở bên ngoài cả năm rưỡi, lúc về mang theo không ít kỳ trân dị phẩm, mảnh khuyến được nuôi dưới hầm cũng là do chủ tử mang từ vùng khác về.

“Mấy thứ bảo vật này cũng đáng giá cả nghìn lượng, chúng ta có muốn kiếm thì cũng phải mấy đời mới gom đủ. Sách, kẻ có tiền a, đúng là không giống chúng ta được.” Y không khỏi huyền tưởng, nếu có được một bảo vật như vậy thì có thể đổi được số ngân lượng đáng kể, có thể có được cuộc sống như một kẻ có tiền, không cần phải nhìn sắc mặt người khác mà sống nữa.

Tiểu Cửu Tử nhìn xung quanh một lát, lại kéo tiểu Bảo Nhi tới sau lùm cây, đề thấp giọng nói, “Tiểu Bảo Nhi, ta nói người a, chúng ta hợp tác đi.”

“Hợp tác làm cái gì?” Nó không hiểu.

Tiểu Cửu Tử thấy tính tình tiểu Bảo Nhi vừa thành thật lại vừa dễ lừa gạt, có thể lợi dụng được. Linh

quang chợt lóe, y hời, “Người bây giờ có thể tiếp cận được chủ tử, tuy chủ tử hơi khó hầu hạ, nhưng người cũng không phải muốn cả đời này đều làm nô tài cho người ta đó chứ?”

Kiều Bảo Nhi lắc đầu, nói, “Ta sẽ kiếm tiền rồi trở về cho đa nường một cuộc sống tốt hơn, làm gì cũng không sao cả.”

“Nhưng Nghiêm tổng quản sẽ trừ lương bổng của chúng ta a. Người không biết chứ Nghiêm tổng quản luôn đứng giữa kiếm lời vào túi riêng đó. Gã luôn chăm chăm bắt lỗi chúng ta, làm sai là bị khấu trừ tiền; mà số tiền này gã cũng không báo với trưởng phòng để bớt đi đâu. Tháng nào gã cũng lấy đủ, số lượng cũng không ít đâu. Bảo sao Nghiêm tổng quản luôn hà khắc.”

“A?” Kiều Bảo Nhi giật mình.

“Cái mồm mở lớn thế làm gì hả? Hừ, nhỏ giọng chút đi!” Tiểu Cầu Tử kiễng chân, nhìn trái ngó phải, xác định bốn phía không có ai qua lại mới kéo tiểu Bảo Nhi ngồi thụp xuống lùm cây, tiếp tục nói, “Người a, nghe lời ta đi. Bây giờ người có cơ hội tiếp cận chủ tử a, là cơ hội mà người khác có cầu cũng không được a; ta cũng muốn đổi với người, nhưng chủ tử cũng không phải gọi ta đến hầu hạ, hai người chúng ta sao không hảo hảo lợi dụng thời cơ này chứ.

“Bình thường a, người chú ý xem trong phòng chủ tử có món gì tốt, tốt nhất là thứ gì đó vừa tinh xảo khéo léo lại vừa dễ dàng cầm trong tay a. Chủ tử lúc nào cũng uống hai ba chén vào buổi tối, khi đó đã chén choáng say, căn bản là không thấy rõ trong phòng có cái gì, thiếu cái gì đâu. Người nói đúng không hả?”

Kiều Bảo Nhi thực sự nghiêm túc suy nghĩ, căn bản không biết người say rượu thì còn biết cái gì không... Theo lý mà nói, hẳn là không biết rõ đâu nhỉ.

“Uống say rồi sẽ rất khi dễ người khác...” Nó lẩm bẩm, đột nhiên nhớ để đại thúc ở Đạo tử tượng phô lúc uống say sẽ đánh nó, mà đêm xuống lại gặp phải con ma men thể này, nếu mà áp trên người nó thì chẳng biết sẽ dùng cái gì mà đâm vào người nó nữa đây.

Lắc đầu, nó cố gắng quên đi đau đớn đêm đó.

Nâng đôi mắt trong suốt đầy vẻ không giải thích được, “Tiểu Cầu Tử, người muốn ta làm gì?”

Tiểu Cầu Tử áp át vào tai nó, nói nhỏ, “Ta muốn người trộm lấy thứ gì đó, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi đây.”

Hách! Kiều Bảo Nhi ngã ngồi trên đất, mở to mắt nhìn trân trân, “Người người...”

“Câm miệng.” Tiểu Cầu Tử bịt chặt miệng nó, bực bội vì vẻ mặt kinh ngạc của nó.

“Ngô ngô...” Nó cố gắng gỡ tay y xuống.

“Hừ, đừng có ngạc nhiên.”

Cái đầu lộ ra khỏi lùm cây ngô quanh quất, Tiểu Cửu Tử không phát hiện bất cứ ai ở gần đó, lúc này mới an tâm.

Y bỏ tay ra, hừ hừ, vẻ mặt nghiêm túc trừng Kiều Bảo Nhi, “Người muốn làm gì? Không phải là muốn cả đời này phải làm nô tài cho người ta đấy chứ? Ngắm lại xem có phải kẻ khác đều coi chúng ta là yêm cầu không. Hừ!” Mạng của y còn không bằng con kiến.

Vạch đám cỏ ra, y bắt một con kiến lên. “Người nhìn xem.”

Kiều Bảo Nhi thấy hai tay y vân vê, con kiến nho nhỏ kia lập tức vụn ra thành từng mảnh đen nho nhỏ.

“Thấy không? Mạng chúng ta cũng chỉ hèn hạ thế này thôi!”

Kiều Bảo Nhi buồn bã hạ mắt xuống, bàn tay mơ hồ đau đến run rẩy, trong đầu không tự chủ được mà nhớ lại đau đớn khi chủ tử giẫm nát tay nó.

“Ta không dám trộm gì hết.”

Tiểu Cửu Tử nghe vậy, tay lập tức đập xuống cái đầu ngu ngốc của nó, “Haiz, sao người ngốc vậy hả?!” Nó lập tức sửa lại quan điểm của tiểu Bảo Nhi, “Cái đó không phải là trộm, mà là thứ chúng ta nên được. Người ngắm lại xem, mỗi ngày chúng ta đều phải làm trâu làm ngựa, còn phải chịu đựng cái tính tình hà khắc của Nghiêm tổng quản nữa, ngay cả chủ tử cũng không tốt a. Chúng ta chỉ cần có chút ít, cũng không phải là quá đáng mà.”

“...” Kiều Bảo Nhi không biết phải phản bác thế nào.

“Hừ hừ.” Tiểu Cửu Tử tiếp tục giục giây, “Ta ước gì sớm thoát khỏi đây a. Cái gì cũng tới tay; không bằng hai người chúng ta cùng bỏ trốn đi. Dù sao mất thứ gì đó với chủ tử mà nói, bất quá cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông (không đáng kể), giỏi lắm thì tra xét một hồi là coi như xong. Chúng ta đợi đến khi yên rồi, đến lúc đó trong tay có ngân lượng, chẳng lẽ còn sợ không có chỗ ở sao? Hoặc là đưa một nhà già trẻ rời khỏi hương dã, tìm cuộc sống mới cũng được.”

“...” Kiều Bảo Nhi ngắm lại Tiểu Cửu Tử nói cũng có lý. “Nhưng... Ta không dám trộm a.” Nương đã dạy, không được trộm bất cứ thứ gì.

Tiểu Cửu Tử trừng nó, hừ một tiếng, “Người không lấy thì ta lấy.” Đã quyết tâm rồi thì còn gì là không làm được nữa.

“Người phụ trách điều tra phòng chủ tử, chú ý xem đồ quý giá để ở chỗ nào, tốt nhất là có thể đi được vào mật thất ấy. Chúng ta sẽ lấy một khối hoàng kim, rồi sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn, không cần phải chết đi ở đây bị người người đè áp a.”

“A, muốn cầm thật sao...” Kiều Bảo Nhi ngẩn ngơ, vội vã mím chặt miệng, không dám nói tiếp.

Tiểu Cầu Tử cười cười, “Đương nhiên a.” Y cũng không trông cậy vào việc bán phân mãi, mấy việc đó có thể kiếm được mấy đồng chữ. “Hai người chúng ta nếu hợp tác tốt, sau đó a, ta sẽ giúp người gánh vác một ít công việc nặng nhọc a. Nhưng người phải nghe ta mới được, cứ quyết định vậy đi.”

Y vươn đầu ngón út, “Đến đây, ngoắc tay nào.”

Kiều Bảo Nhi giật mình, đầu trống trơn, không tiêu hóa nổi đề nghị của Tiểu Cầu Tử.

Tiểu Cầu Tử bất chấp tất cả, chộp ngón út của nó tới ngoắc lấy, lập tức hứa hẹn, “Hai chúng ta một lời đã định đó, không được đổi ý nga.”

Kiều Bảo Nhi vẫn ngây ngốc như cũ.

Bỗng chốc, cổ áo bị kéo căng, Tiểu Cầu Tử đứng dậy, đồng thời cũng kéo nó theo, giục giã, “Đi nhanh lên, người mau đến ngoài phòng chủ tử đi, không lại bị mắng chửi đó.” Tiểu Cầu Tử đẩy nó khỏi lùm cây, thái độ đã chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Kiều Bảo Nhi vẫn còn đang ơ ờ, không hề có cơ hội phản đối.

Sau một lúc lâu, nó hoảng hốt co rúm ngoài cửa phòng chủ tử, quay đầu lại, nhìn hai cánh cửa khắc hoa vẫn còn đóng chặt, chờ lại đợi, nó không biết đến khi nào cánh cửa đó sẽ mở ra, lộ ra sắc mặt âm trầm của chủ tử...

7. Quyển 1 - Chương 7

Mắt thấy tiểu tử kia ngay ngoài phòng, Mạnh Diễm lặng yên rời khỏi chỗ trước cửa sổ, bước thong thả tới trước bàn bát tiên, bàn tay to vung tay lên, quét hết toàn bộ tàn tửu lưu lại từ đêm qua trên khay chén xuống đất. Cả phòng truyền ra âm hưởng loeng choeng! Loảng xoảng!

Kiều Bảo Nhi cả kinh, chậm rãi xoay người, “A!” Chớp mắt há to miệng, “Chủ... Chủ... Tử.”

Mạnh Diễm dựa vào cửa phòng, ngoắc ngoắc nó, “Vào thu dọn đi.” Giọng nói trầm thấp, làm người ta không nhìn ra bất cứ tâm tình nào, vẻ tuấn đạt không hiện vẻ giận dữ, cả người nhìn như vô hại.

“Vâng...” Kiều Bảo Nhi cúi đầu, tay nắm chặt vạt áo, lo lắng đi qua bên người chủ tử.

Con mắt sắc bén híp lại, Mạnh Diễm bất ngờ đá nó một cái.

“A!” Kiều Bảo Nhi ngã sấp xuống đất, thân thể đè lên tay phải, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Chắc chắn, ngay cả bước đi mà người cũng không vững nữa?” Mạnh Diễm hứng thú dạt dào nhìn nó. “Bò qua thu dọn hết mấy thứ đó đi.” Chỉ một cái chớp mắt, hắn đã lộ ra ngữ khí băng lãnh. Hừ một tiếng, đạp lên người yêm cầu, coi nó như tấm thảm chùi chân mà giẫm lên.

Mím môi không dám lên tiếng, Kiều Bảo Nhi nhú mày, không dám rên rỉ.

Cố gắng di chuyển thân thể, nó bò trên mặt đất nhặt những mảnh vỡ nát vụn trên đất, người run rẩy, tay không ngừng mò mẫn nhặt nhanh khắp nơi, xiêm y bị thấm ướt (bị rượu còn thừa thấm ướt đó nha, đừng nghĩ bậy bạ), cả người tản ra mùi rượu, làm nó sặc đến mức hai mắt mờ đi, dứt khoát quỳ xuống mà nhặt hết mảnh vỡ.

Quay đầu qua, chăm chú nhìn, Mạnh Diễm chống tay lên má, chân bắt chéo, nhớ lại lúc nó liếm chân mình. “Người không mang nước đến?”

“Ta... Chưa làm qua, không có...” Kiều Bảo Nhi lúng túng đáp, mò cái thùng rác dưới bàn, thu dọn đồng hỗn độn. Làm xong nó không dám đứng dậy, vẫn quỳ dưới đất chờ chủ tử ra lệnh.

“Người chưa làm qua thì nhanh lấy đến đây.” Mạnh Diễm đuổi chân đạp nó thêm một cái. Tiểu tử kia quả thực là chưa hầu hạ chủ nhân lần nào, quỳ củ không hiểu cái gì cả.

Kiều Bảo Nhi lại ngã đến mức bụi bám đầy người, vội vã bò dậy, chạy ra khỏi phòng. Cả đường lão đảo, nó đưa tay lên lau nước mắt trên mặt, chạy đến cạnh giếng nước.

Bên trong phòng, Mạnh Diễm cười cười, nhìn khăn mặt trên chậu nước. *Tên yêm cẩu kia lại quên cầ m theo, thật đúng là không phải người bình thường.*

“Hừ!”

Hắn biếng nhác đợi thêm một lúc, tiểu tử kia đã quay lại, cầm theo cả chậu rửa mặt nữa, nhưng lại vấp phải cái ghế, té xuống thật khó coi.

Loeng choeng, loang choang! Chậu rửa mặt rơi xuống cạnh cửa, lạch lạch! một cả buổi trời mới bắt động.

Kiều Bảo Nhi sợ đến hồn phi phách tán, thò tay ra chộp lại cái chậu rửa mặt ở cạnh cửa, lại vội vội vàng

vàng chạy ra ngoài phòng.

“A ” Đột nhiên lại truyền ra một tiếng kêu sợ hãi.

Khóe mắt liếc đến thân ảnh hấp ta hấp tấp lại bị té ngã ở ngoài. *Rất thú vị, không phải sao? Sự thành thối này này...*

“A, ta đây cái gì cũng làm được, ngay cả kẻ không nghe lời.” Khóe miệng vẽ lên một nụ cười, đầu ngón tay day day trán, giữa vùng lông mày của Mạnh Diễm nhíu chặt lại, tỏ ý rất sốt ruột.

Đợi một chút, nhìn tiểu gia hỏa kia lăn về đây, tay bưng một chậu nước, cả người run như cầy sấy.

Mạnh Diễm thò đầu ra xem, thấy mặt nước soi xuống khuôn mặt bảy phần méo mó tám phần vặn vẹo, đúng là có thể dùng hai chữ ‘dữ tợn’ để hình dung.

“Người có ý gì?” Hắn ngẩng đầu trừng mắt, sát khí bắn về phía khuôn mặt ủy khuất đã nhăn như trái khổ qua. “Ta chưa thấy qua đã biết là xấu, người muốn để ta biết rõ sự thực sao?”

“Không phải...” Nó lại bị dọa, tay run rẩy càng lợi hại hơn.

Vài giọt nước bắn tung tóe lên, Mạnh Diễm nhíu chặt mày, đột nhiên gầm lên, “Người không muốn sống nữa chắc!”

Hai tay buông nhẹ, choeng! một tiếng, Kiều Bảo Nhi sợ hãi.

Rào! Y bào Mạnh Diễm ướt đầm, hắn cúi đầu sững sốt. Hai giây sau, cơn tức giận xộc thẳng lên đầu, sắc mặt đồng thời biến đổi. Tiểu yem cầu đã quỳ trên mặt đất, cộp! một tiếng, đầu đập xuống đất tạo thành âm hưởng vang vọng rất lớn.

Kiều Bảo Nhi đập đầu như giã tỏi, xin lỗi liên tục, “Xin lỗi, ta chân tay vụng về, ta không phải cố ý...”

“Người...” Dứt lời, Mạnh Diễm một cước đá văng yem cầu làm người ta tức giận.

Kiều Bảo Nhi bay thẳng lên tường. Bịch! Lại rớt xuống đất.

“Cút ngay!” Rống lên một tiếng, Mạnh Diễm lập tức phát tay áo đi vào.

Trùng mắt nhìn, vỗ vỗ cái trán, dịch thể ẩm áp chảy xuống, nó choáng váng cả đầu óc mà bò ra khỏi phòng, ven đường lưu lại một màu đỏ sẫm.

Không có mệnh lệnh của chủ tử, nó không dám rời khỏi, cả người co rúm lại run rẩy cạnh cửa, trong miệng còn thì thào lẩm bẩm, “Ta không phải cố ý... Xin lỗi... Ta không phải cố ý...”

Một lát, Nghiêm tổng quản dẫn vài tên nha hoàn đưa đồ ăn đến, liếc liếc thấy tiểu Bảo Nhi đang dựa vào cạnh cửa, “Nhìn đi, gia hỏa này làm việc không được, lại gặp rắc rối rồi.”

“Hừ, đáng đời.” Ngân Thúy hừ lạnh, đi theo sau Nghiêm tổng quản vào phòng, không thèm liếc nhìn Kiều Bảo Nhi thêm lần nào nữa.

Nha hoàn còn lại cũng vờ như không thấy, đương nhiên nàng không thể đồng tình với nô tài làm sai đến mức bị đánh cho mặt mũi bầm dập, đầu rơi máu chảy.

Lát sau, mấy người mới tới đã rời khỏi, Kiều Bảo Nhi nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng đã biến mất khỏi tầm mắt.

Thoáng chốc, khuôn mặt khinh miệt lại lay động đứng đưa trước mắt nó, mĩa mai nó, tức giận mắng chửi nó. Môi nó run run, dần dần khép mắt lại, đôi mắt buồn bã nhìn xuống mấy con kiến nhỏ bò qua dưới chân, chúng đang mò tới mấy giọt máu rơi xuống đất của nó.

Nó rụt người lại, thương xót cho đám kiến nhỏ bé, không đành lòng giẫm lên chúng.

Thay y bào ướt sũng ra, Mạnh Diễm cũng không thèm tìm tên nô tài vụng về phiền phức kia nữa. Hắn tự do thưởng thức tảo tiện, đôi nhãn thần hung ác nham hiểm nhìn thẳng vào tiểu tử kia, thấy nó đang chà lau vết máu trên tường và dưới sàn nhà.

Xuy, cái trán đã bị thâm tím, xiêm y cả người cũng bị nhiễm bẩn.

“Ngươi muốn ta nuốt không trôi hả?”

Trong nháy mắt đình chỉ hô hấp, Kiều Bảo Nhi chậm rãi quay đầu lại, hai cánh môi run đến không nói nổi thành lời.

“Không đáp sao?”

“Ta... Ta sẽ lau nhanh.” Kiều Bảo Nhi cầm khăn ướt, cố sức lau. *L ầ n này l i ệ u có b ị tr ừ t i ề n n ữ a không?* Đây là điều mà nó quan tâm nhất.

Mang theo chậu nước dơ, nó rời khỏi, chốc lát đã biến mất khỏi chỗ làm người ta nuốt không trôi đó.

Dọc đường đi, nó dùng khuỷu tay lau lau chà chà nước trên viền mắt, nghĩ mình đúng là đồ ngốc, có chịu đói hay chịu phạt cũng không không sao, nhưng không được để bị khấu trừ tiền nữa.

Cùng lắm thì mất ít máu, tôn nghiêm bị tổn thương, nó cũng chỉ mất có một miếng thịt mà thôi, chỉ sợ mộng tưởng kia lại bị từ từ nghiền nát.

Ngửa đầu nhìn lên trời, nó chưa hề biết rằng kiếm tiền lại khó khăn như vậy...

Tiểu Cầu Tử làm việc trong chuồng ngựa, từ xa đã trông thấy tiểu Bảo Nhi đi tới, bỏ lại cái cào, vội vàng chạy lại hỏi, “Ngươi có thấy rõ... Đây, sao ngươi lại thành thế này vậy?”

“Chủ tử đi ra ngoài, Nghiêm tổng quản nói chờ chủ tử trở về thì đến hầu hạ tiếp.” Kiều Bảo Nhi hỏi một đấng, trả lời một nẻo. Nhân thần kinh hoảng lướt qua bốn phía chuồng ngựa, đến khi thấy bò cào liền tiến lên nhặt lấy, lập tức tiếp nhận công việc mà Tiểu Cầu Tử chưa làm xong.

Nhân thần tràn ngập hồ nghi đánh giá Kiều Bảo Nhi, Tiểu Cầu Tử xác định, “Ngươi nhất định không thấy rõ phòng chủ tử rồi.” Có vẻ hơi bất mãn, hẳn là nó không có ý muốn hỗ trợ. “Tiểu Bảo Nhi, ngươi không được dối ý!”

Nó quay đầu lại, nhìn Tiểu Cầu Tử, “Ta sợ lắm, mới sáng sớm đã làm sai, ta hất đổ hết nước trong chậu rửa lên người chủ tử đó.”

“A.” Tiểu Cầu Tử kinh ngạc há to miệng, “Sao ngươi không cẩn thận chút hả...” Khó trách trán nó sưng phù lên, mặt đầy máu, tám phần mười là bị đánh rồi. “Lúc cho chó ăn ngươi phải cẩn thận đó. Hai con chó đó ngửi được mùi máu là cứ như nổi điên vậy.” Tiểu Cầu Tử không khỏi rùng mình, nhớ tới việc Nghiêm tổng quản từng dùng phương pháp thế nào để xử lý thi thể, chân y liền mềm nhũn.

Kiều Bảo Nhi không phát hiện dị trạng của y, cúi đầu, lấy lương thảo, chăm chú cho ngựa ăn, rồi xách thùng nước đi đến cạnh giếng.

Tay vẫn còn đau, nó cố gắng chịu đựng, một đường nghiêng ngã đi tới, nước từ trong thùng bắn ra cũng làm ướt hết quần nó.

Trước buổi trưa, trù tử đại thúc bảo Nguyên Kế truyền lời, hắn đã lên giữ lại một chén cơm ngoài chuồng heo cho nó ăn, còn có một bình được cao trị thương giấu trong ngăn kéo chạn bát trong trù phòng, bảo nó phải nhớ mà lấy, tấm xong phải bôi ngay.

Trù tử đại thúc nhấc tẩu đi nh là đã nghe nói rồi i...

Nước lại tí tách rơi xuống, nó hoảng hốt chạy đến cạnh chuồng ngựa, nước mắt cũng rơi hết xuống nước.

Nó thấy hình dạng xấu xí của mình mơ hồ in xuống mặt nước, vết máu trên mặt lại càng rõ ràng hơn, khó trách chủ tử bảo nó làm ngài ăn không ngon.

Nhấp máy miệng, bây giờ nó cũng không dám đi ăn cơm, sợ cái bộ dạng này bị trừ tử đại thúc thấy, sẽ coi thường...

Ra khỏi phủ, Mạnh Diễm không mang theo thị vệ tùy thân, cũng chẳng thêm ngồi kiệu, cũng chẳng chút phô trương, hẩn đi trên đường không có mục đích gì cả. Bởi đã cải trang nên người khác khó có thể nghĩ đến thân phận và địa vị của hẩn. Nhưng với sắc mặt nghiêm nghị, cả người toả ra khí tức chớ có lại gần làm người ta khó có thể dám coi thường.

Thấy đã đi tới ngoài Túy Hương lâu, trong đầu tự nhiên nhớ lại cái đêm hoang đường đó. *R ố t c u ộ c k ẻ đó là ai...*

Tức giận lại dấy lên trong lòng, âm thầm cắn răng, khuôn mặt tuấn dật càng hiện vẻ u ám. Cất bước đi vào, mắt đảo qua, quy công sợ run cả người.

Lập tức tiến lên nghênh đón, cung kính nói, “Vương... Gia.” Lúc này, ngực gã không ngừng nói thầm: *xong... xong r ồ i, v ị h ung th ầ n ác sát này không ph ả i t ớ i t ả m hoan (mua vui), kh ả n g đ ị nh là đã bi ết r ồ i.*

Nhú mào, Mạnh Diễm hừ lạnh “Trông người tốt đấy.”

“Ách...” Quy công cúi thấp đầu, bộ dáng khúm núm, “Tiểu nhân... Không dám.”

“Không dám?” Như nghe được truyện cười, hẩn cười lạnh, “Người phạm cái gì, còn muốn ta nói rõ sao?”

“A!” Quy công sợ đến co đầu rụt cổ, lập tức ùy xuống, rạp xuống đất mà qỳ lay, vội vã hô to, “Tiểu nhân... tuyệt không làm chuyện gì làm ngài mất hứng.”

Mạnh Diễm cúi đầu, trừng mắt nhìn bộ dạng ngu xuẩn kia, “Lần trước ta đến đây, người rút cuộc phái kẻ nào đến vàng thau lẫn lộn?”

“Cái đó... cái đó...” Gã ngoảnh đầu nhìn bốn phía, tay chân Túy Hương lâu đã xua hết khách nhân và xướng nhi ra chính sảnh tự lúc nào, lưu lại một mình gã đối mặt với vị hung thần ác sát này.

Nương ta a...

Mồ hôi lạnh trên trán không ngừng nhỏ xuống, chủ nhân gã lại không ở trong thành, chỉ sợ không giữ được cái mạng nhỏ này a. Vị hung thần ác sát này chỉ cần một câu nói là có thể giết gã luôn. Nếu chuyện đó xảy ra thật thì gã phải đi tìm ai mà khóc chứ?!

“Này... Ngày đó, có một hài tử trốn vào lầu các ngài ngủ, sau đó thì... thì...” Quy công còn chưa nói xong thì đã nghe thấy một tiếng vang thật lớn.

Choang!

Gã ngẩng đầu, há to miệng”A” lên một tiếng, vật trang trí đặt ở chỗ cao vài thước ở thính phòng bị gạt đổ, những tiếng choang choang cách cách! vang lên không ngừng.

Ầy ắt là những mảnh vỡ hỗn loạn, vài mảnh vỡ của bình hoa bắn đến bên chân gã. Quy công ghen hờn nhìn trần trời cả buổi, nói không nên lời.

“Mấy thứ bình cổ này thật chương mắt, đồ giả cũng dám lấy ra đây bày, thực mất mặt. Chậc chậc, là cầu nhân của kẻ nào thế hả?!”

Nướng cao mây, quay đầu lại, khoe miệng Mạnh Diễm câu lên, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm những mảnh vỡ sắc nhọn dưới đất, tiếp theo liền nhấc chân; vèo! Một mảnh vỡ nháy mắt đã găm và mắt trái của quy công. Chớp mắt, tiếng la hét “A a ” của quy công đã vang vọng khắp thính đường, truyền ra khắp cả lầu.

“A... A...” Gã ôm chặt con mắt trái, nhưng đôi mắt vẫn chảy máu không ngừng, “Mụ a... Mụ ta a...”

Mặt Mạnh Diễm càng băng hàn, nhìn quy công lăn lộn trên mặt đất, máu nhuộm đỏ cả sàn, thực ác độc. “Hừ, muốn chết.” Dám bịa chuyện lừa gạt hần lần thứ ba. “Hừ, hài tử cái gì, người ở chỗ nào, dám tùy tiện để hài tử chạy vào?” Hừ, đi mà gạt quỷ!

Càng lúc càng bức bối, hần tiến lên nửa bước, những mảnh vỡ dưới chân đã hóa thành bột phấn, lưu lại dấu chân của hần.

Đám tiệt dân này không biết sống chết, không để hần để nện cưỡi a tính toán là không được c.

Đi ra ngoài Túy Hương lầu, không bao lâu sau liền tại mấy tên sai nha chạy đến, vài tên quan sai cưỡi ngựa gào thét dẹp đường. Mạnh Diễm không khỏi lắc đầu cười cười, “A... sao làm khó dễ được ta.”

Hần biết tên quy công kia không dám lớn gan nói ra rằng gã đã đắc tội với ai; bằng không, cái tiện mệnh của gã còn có thể giữ được sao?!

Lại lắc đầu, hần cảm thán *chẳng lẽ mình đã tr ở nên lương thi ệ n r ồ i?*

Chủ tử không trở về, Nghiêm tổng quản cũng không đến tìm, Kiều Bảo Nhi bận rộn cả ngày, đến đêm cũng không dám vào trù phòng, cũng chẳng dám trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ ở lại chuồng ngựa. Thân thể nhỏ nhỏ cuộn lại một góc, nhìn tuần mã cao to vẫy đuôi, cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm.

Hai chân đã mất cảm giác, nó nghĩ trù tử đại thúc và Nguyên Kế hần là đã rời khỏi, lúc này mới dám lén lút ra khỏi chuồng ngựa, lần mò đến trù phòng.

Kiểm chân, thò đầu qua cửa sổ nhìn vào trong, thấy trong trù phòng có một ánh nến le lói, xác định không có ai, Kiều Bảo Nhi mới thở phào nhẹ nhõm. Lập tức lén vào trù phòng, thấy cạnh cửa là một thùng lớn chứa xương và thịt, hần là đồ ăn trù tử đại thúc chuẩn bị cho nó để đi cho chó ăn.

Giây lát, ánh mắt chuyển đến lồng hấp trên bếp, bên trong hần là còn có đồ ăn. Mắt nó trông mong nhưng lại có chút chần chừ.

Nội tâm do dự một chút, buồn bã cúi đầu, đè nén mong muốn bỏ đầy bụng trước, nó xách thùng lên, đi ra khỏi trù phòng.

Dùng hết khí lực nhấc cái thùng nặng trĩu, cả đường bước thấp bước cao, ngẩng đầu thấy bốn phía đã tối mờ, hướng tới một tòa viện ít người đến mà đi, thân ảnh cô đơn dần dần biến mất sau lùm cây.

Mơ hồ có thể thấy được hai ngọn đèn mờ mờ tỏ tỏ phía trước, Kiều Bảo Nhi bắt đầu run rẩy, càng đến gần hầm ngầm càng thấy lo sợ bất an.

Cành lá xung quanh lao xao xào xạc, âm phong lạnh rung, nó thấy sợ...

Thở hổn hển, miễn cưỡng nuốt một ngụm nước bọt, Kiều Bảo Nhi bỏ thùng gỗ xuống đất, nghe thấy âm thanh lách cách lách cách truyền đến từ dưới hầm, ánh mắt nó nhìn xuống bậc thềm đá, không thấy dưới hầm ngầm u ám ấy có cái gì.

“Con chó đã được giam lại chưa vậy...” Trái tim bình bịch loạn nhịp, hai chân như nhũn ra, lui ra sau mấy bước.

Thình lình nhớ tới cơm tối thơm ngào ngạt còn ở trên bếp, bụng nó òng ọc kêu. Đói quá a...

Cố gắng làm xong sớm, nó kiểm chân, đưa tay sờ trên tường khác lâu, cuối cùng cũng lấy được một ngọn đèn móc ở ngoài hầm ngầm.

Cổ lấy dũng khí, Kiều Bảo Nhi mang theo cái thùng chậm rãi bước xuống thềm đá. Như đi xuống một hầm mộ, bốn phía u ám, ngửi thấy mùi của động vật, đầy vẻ nguy hiểm.

Tia sáng le lói chiếu vào thân ảnh không ngừng run rẩy, theo bóng kéo dài trên đất... Trong khi đó, một thân ảnh khác cũng vô thanh vô tức bước theo sau.

Ti ể u t ử li ề u lĩnh kia ngay trư ớ c m ấ t, ha h ả ...

Dưới đèn là một khuôn mặt âm trầm, người như quỷ mị mà theo sát kẻ kia.

Trong hầm truyền đến thanh âm chói tai khi kéo thiết liên dài chấm đất ra. Ngay phía trước, cảnh tượng rõ ràng đập vào đôi mắt tròn tròn, có hai con quái vật to lớn, mắt lộ hung quang, nhe răng trợn mắt, đáng dấp đáng sợ, không ngừng đi qua đi lại sau song sắt.

Hách! Kiều Bảo Nhi nhất thời trì sợ hãi không dám tiến lên, hai tay run run. Bình! Thùng gỗ rơi xuống đất, hai con mãnh khuyển lập tức ngẩng lên, chân trước quơ quào ra ngoài song sắt.

“A ” Nó kinh hãi hét lên, xoay người định chạy thì lại đụng phải một bức tường thịt.

Vẫn còn kinh hoàng, Kiều Bảo Nhi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt tự tiếu phi tiếu. Thạch! Nó há to miệng, không phát ra bất cứ thanh âm nào.

Lạch cạch! Đèn dầu trên tay rơi xuống, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất, đũng quần ướt đầm, nó không khống chế được nữa. “Đừng... đừng... đánh... ta...”

Mạnh Diễm nghiêng đầu, nhãn thần bề nghệ đánh giá tiểu gia hỏa này, còn chưa rửa mặt chải đầu, cả người bẩn thỉu, mặt mũi bầm dập.

“Chuồng heo còn sạch hơn người. Sao ta lại đánh người?” Làm nó sợ vui thật, nhìn quần nó ướt nước cũng có cái thú vị riêng.

“Một tên yêm cầu không nên ngồi dưới đất.” Hắc hắc tâm đưa tay kéo nó, “Đứng cho vững.” Ngử khí như mộc xuân phong (vui vẻ rạng rỡ), tiểu lí tàng đao (nụ cười giấu dao aka nham hiểm), bộ dáng vui tươi hòa nhã.

Kiều Bảo Nhi cứng còng cả người, không dám lộn xộn, sợ hãi kéo quần áo, ngón tay trắng bệch thể hiện rõ ràng nó đang rất sợ hãi khi phải ở chung với vị chủ tử này.

“Người sợ cái gì?” Khuôn mặt của hắn được không ít nữ tử xem trọng. Mạnh Diễm cười cười, “Ta không ăn thịt người.” Ý bảo mình vẫn còn một phần lương thiện, không đến mức mặt người dạ thú. “Còn... Chó đang nhốt trong hầm.” Mạnh Diễm cười, nhìn thiết song của lồng giam, vốn có công dụng để giáo huấn

những nô tài không nghe lời, từ nuôi chó thì chỗ này mới thành chuồng chó.

Kiều Bảo Nhi theo đường nhìn của hắn mà chậm rãi quay đầu lại, phía sau có hai con mãnh khuyển đang cào cào vào song sắt, nước dãi nhỏ dài ba thước liếm lan can bằng sắt, bộ dáng dữ tợn làm người ta khó mà thở được; cả người nó cứng còng như tượng gỗ.

Mạnh Diễm liếc thấy thùng gỗ rơi trên đất, mùi thịt tỏa ra, khiêu khích hai con mãnh khuyển này, thấy chúng nó đang nôn nóng mà cào lên song sắt, Mạnh Diễm mở chốt cửa, mở toang lồng giam ra.

Hai con mãnh khuyển lập tức đi tới trước mặt chủ nhân, cái đuôi vẫy vẫy.

Mạnh Diễm khom người, vỗ vỗ đầu ái khuyển, rất tự hào với sự hung dữ của hai con mãnh khuyển này, chỉ nháy mắt đã cắn lên cổ đối thủ, cho đến khi kẻ đó tắt thở mới thôi.

Mà hắn, luôn luôn là người thắng.

Khóe miệng câu lên, hắn ra lệnh, “Lại đây.”

Kiều Bảo Nhi theo bản năng mà lắc đầu, “Ta... Ta sợ.”

“Sợ cái gì, có ta ở đây, chúng sẽ không cắn người.” Hắn dễ dàng tiểu tử kia, tâm tình khoái trá lộ rõ trên mặt, vừa chân thật lại vừa vô hại.

Kiều Bảo Nhi nghĩ chắc chủ tử không đến nỗi gạt mình đâu, nhấc thùng gỗ lên, chậm chạp đi qua đó.

Hai con chó rất lớn... Bộ dáng vừa nãy khi chúng chồm lên song sắt gần như cao bằng nó; sợ chúng nó lại bổ nhào đến đây, hồn phách nó cũng bay mất vài phần.

Đôi mắt ngập nước khó nén ý cầu xin. Nó đặt thùng gỗ xuống trước song cửa, chờ chủ tử bảo nó rời khỏi đây

Hai con ái khuyển cọ cọ chân tại chỗ. Mạnh Diễm nhìn chằm chằm tiểu tử kia, chớp mắt liền ác độc mà buông thiết liên buộc trên người hai con chó ra, hai con chó dữ lập tức lao ra ngoài song sắt, chớp mắt liền như ác hổ mà nhảy chồm lên.

“A!” Kiều Bảo Nhi xoay người nắm chặt song sắt, bịch bịch! leo lên. Đột nhiên, cái chân đau đớn, nó sợ hãi hét lên, “Đừng cắn ta!”

Roạt! tiếng vải bị xé xuống, quần bị lột xuống, hài cũng rơi ra. Cảm giác được có con chó đang cắn bàn chân của mình, một con khách lại đang cào vào bắp chân.

“A! Đau quá!” Huyết sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn hầu như mất hết, hai tay nắm chặt lan can sắt, thân thể bị chó cắn xuống, nó lập tức cố sức ghì chặt người lại, theo bản năng cầu sinh (muốn sống) mà liên tục giãy dụa.

Hoảng sợ đến cực điểm, hai chân đã không ngừng, nhưng hai con chó lại cắn chặt không tha. Hét lên không nổi, nước mắt càng lúc càng nhiều. “Ồ ô... đừng cắn ta... đừng cắn nữa...”

Thờ ơ lạnh nhạt với lời kêu khóc của tiểu tử kia, tâm tình Mạnh Diễm có vẻ khá vui mừng.

“Tránh ra! Tránh ra! Tránh ra ”

Ồ... chân đau quá! Bất chấp đau đớn, nó cầu xin chủ tử đang đứng bên cạnh xem kịch vui, “Bảo chúng đừng cắn ta... Ta van người...” Đôi mắt ngập nước đầy ý cầu xin, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hô, “Ta van người... bảo chúng đừng cắn nữa...”

Mạnh Diễm khoanh tay trước ngực, nhả nhả dựa vào cạnh cửa, “Chắc chắc...” vài lần. Nhìn hạ thân trần trụi của nó, *quả thật ư c là không gì ố ng ngư ờ i thư ờ ng a!*

“Chúng rất đói bụng.” Hắn muốn trêu cợt đến khi tiểu yem cầu kia tè ra quần.

Nắm chặt song sắt, Kiều Bảo Nhi không ngừng cầu xin, “Ta van người... Bảo chúng đừng cắn ta... Ô ô... Ta sợ... Đừng cắn ta... Ta van người...”

Mạnh Diễm thờ ơ. “Muốn chết thì cứ leo lên.”

Đột nhiên, Kiều Bảo Nhi cũng không biết lấy sức mạnh từ đâu ra, cắn răng leo lên chỗ cao hơn, chân phải lập tức trượt khỏi miệng chó, thân thể nho nhỏ bám chặt vào lan can song sắt, cả người run rẩy mãnh liệt.

Từng giọt từng giọt máu đỏ sẫm rơi xuống, càng kích thích bản năng thị huyết (khát máu) của mãnh thú, thân thể trắng kiện không ngừng quơ cào song sắt, lát sau lại nhảy chồm lên, cào mạnh, kéo dài một lúc lâu mà vẫn chưa thấy có ý dừng lại.

“Tránh ra, tránh ra... đừng cắn ta...” Sợ mất mật, Kiều Bảo Nhi dùng sức cố leo lên cao hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nước mũi.

Qua một lúc lâu, thấy đã đủ, Mạnh Diễm cười cười, đá mạnh thùng gỗ đến bên cạnh ái khuyến, làm chúng bị hấp dẫn bởi ham muốn ăn uống. Hai con mãnh khuyến rời khỏi mục tiêu, bụng đói kêu vang, quỳ rạp trên mặt đất, răng nanh sắc nhọn cắn xé miếng thịt và mấy khúc xương trong thùng gỗ.

“Ta thật thiện lương.” Mạnh Diễm không khỏi lắc đầu, thiếu chút nữa đã khóc rống vì hành động cảm động của mình. “Tha cho người một cái mạng.” Dứt lời, hắn lập tức rời đi.

Chủ tử nói đi là đi, Kiều Bảo Nhi há mồm hét lên, “Đừng ”

Mạnh Diễm quay đầu lại.

“Ta sợ lắm...” Nó cầu xin.

Một cước đá ngọn đèn ra xa, ánh nến chớp mắt tắt phụt.

Híp mắt quan sát, thị lực của hắn không hề bị trở ngại, thân ảnh cao to vĩ ngạn đập bậc thềm đi lên.

Chủ tử sắp sửa biến mất, dưới chân thỉnh thoảng truyền đến nhai xương rôm rốp! của hai con chó dữ, Kiều Bảo Nhi khàn giọng kêu, “Đừng, bỏ lại ta – quay lại đi – quay lại –”

Tiếng kêu thê lương không dứt bên tai, Mạnh Diễm đi ra khỏi hầm nhưng tiếng cầu cứu đó vẫn quanh quẩn trong đầu, đánh vào lòng hắn. Chớp mắt, hắn quay đầu lại, vẻ mặt rất hoang mang, không hiểu vì sao mình lại ngừng bước.

“Quay lại... Đừng bỏ lại ta... Ta van người... đừng bỏ ta lại...”

Tiếng kêu nhỏ vụn nghẹn ngào quất vào trong tay, tiểu tử kia đang cầu xin giúp đỡ trong màn đêm đen kịt, mà hắn chỉ vô tình đứng sát đó mà do dự.

Sống chết của một tên yêm cầu đường như chỉ đáng như mạng của con giun cái kiến, không đau không ngứa, không cần để ý tới.

Hừ một tiếng, Mạnh Diễm nghiêm mặt, rời đi không chút lưu luyến.

Trong hầm, Kiều Bảo Nhi nắm chặt tay vào song sắt, bốn phía đen kịt, đôi mắt mãi mong chờ chút ánh sáng phía xa xa. “Đừng...” Nhưng đó chỉ là hy vọng xa vời rằng chủ nhân sẽ quay lại, cứu nó thoát khỏi nguy hiểm.

“Quay lại đi ”

Sáng sớm, đám người hầu đi ra khỏi phòng, đang buồn bực là tại sao hôm nay tiểu Bảo Nhi không đến đổ bộ. Mọi người bắt chuyện vài câu, thấy Tiểu Cầu Tử cũng đã đi ra khỏi phòng. lát sau, Nghiêm tổng quản cũng tới.

Nổi giận bùng bùng, Nghiêm tổng quản mang theo hai gã gia đình đến đây xử phạt tiểu Bảo Nhi.

“Tên này chắc chắn lại ngủ quên, trời đã sáng bạch mà không thấy bóng dáng đâu, ngay cả mao xí cũng không đến tẩy trừ. To gan thật, cho rằng đã hầu hạ bên cạnh chủ tử là không cần phải làm mấy việc này nữa sao? Hừ! Trên đời này nào có món lợi nào lớn thế rút xuống đầu nó chứ! Cho nó đầu thai lại lần nữa xem nó có được cái phúc khí nào không!” Nắm chặt gậy tre năm thước, Nghiêm tổng quản tìm người tính toán.

Đoàn người vừa nhìn đã biết ngay kẻ kia đã xui xẻo đến cực điểm rồi. Nhào vô góp vui, mọi người đều vây lại đây, trên mặt đều có chút hả hê.

“Tiểu Bảo Nhi vẫn còn trên giường?”

“Tiểu Cầu Tử, sao người không gọi nó dậy?”

“Nhanh đi kêu đi, nó xong đời rồi!”

Đoàn người ngơ ngác một lời, ta một câu thúc giục. Tiểu Cầu Tử nhất thời choáng váng, thấy Nghiêm tổng quản rống giận, “Mau gọi thằng nhãi kia rời giường. Được lắm, ngủ đến tận bây giờ... Nó chết chắc rồi!”

“A!”

Tiểu Cầu Tử vừa hét lên, đột nhiên trợn rùng mắt, ngón tay run rẩy chỉ về phía trước, liên tục lắp bắp, “Có... có... có... chó!”

Tức khắc có một con quái vật to lớn màu đen từ viện tử đi ra. Nó bỗng dừng lại, mặt mũi dữ tợn, ánh mắt hung ác, nhe răng trợn mắt nhìn chằm chằm một đám người.

Mọi người cũng quay đầu lại nhìn nó, “Ai dục... mụ ta a!”

Mối nguy hiểm đi tới, một đám người chạy chạy nhảy nhảy, người chạy về phòng đóng cửa cũng không ít, ngoài hành lang chỉ còn gia đình và Nghiêm tổng quản còn đang giật mình.

Con chó này từ đâu tới vậy?

Trong đầu là một dấu chấm hỏi to bùng, giây tiếp theo, gã đã nghĩ ngay đến con chó đáng sợ được nuôi trong phủ.

“Thật con mẹ nó... Kỵ nữ nuôi, chó lại cắn người đấy, chạy mau!”

Nghiêm tổng quản rống xong, xoay người định chạy vào phòng của Tiểu Cầu Tử, không ngờ Tiểu Cầu Tử lại ép chặt ván cửa, đánh chết cũng không cho gã chạy vào.

“Thật đáng sợ... Thật đáng sợ... Con chó này không có thiết liên...” Gã đập vào cửa, mặt mày xanh mét.

Nghiêm tổng quản đập mạnh lên cửa, trên tay đã đánh mất cây gậy tre, hai tay cố sức đập cửa. “Mở cửa nhanh! Mau lên!” Gã gọi cứ gọi, đập cứ đập, đập cứ đập, gấp gấp muốn chết.

Hai gã gia đình đều tự nhảy lên lan can, ôm cây cột mà leo lên trên, có thể leo được cao bao nhiêu thì leo cao bấy nhiêu.... Thật con mẹ nó... chó sẽ cắn người, lục thân không nhận (aka bà ai cũng cắn), chỉ nhận chủ nhân.

Nghiêm tổng quản nhìn trái nhìn phải, vội vã hoảng loạn, sợ muốn chết.

Không còn đường nào trốn được, gã lập tức nhặt cây gậy tre trên mặt đất lên, xoay người lại. Đúng lúc đó, con quái vật to lớn kia cũng nhảy chồm lên.

Nghiêm tổng quản trừng lớn mắt, lập tức hét lên, “A a a ”

Chó cắn tay gã, lắc qua lắc lại, chớp mắt đã hất văng cây gậy tre ra, rồi lại tha cái vật đang ngậm trong miệng đi.

Nghiêm tổng quản bị kéo, ngã xuống bậc thềm đá dưới hành lang, ven đường vang lên âm thanh cộp cộp cộp cộp! nhưng vẫn há mồm kêu to, “Người cứu mạng a... Người cứu mạng...”

“Nghiêm tổng quản, ngài cố lên ” Hai gã gia đình cũng há mồm hô to, nhưng không ai có dũng khí trượt xuống cây cột kia mà đi cứu người. Vạn nhất con chó hung dữ đó mà dời mục tiêu sang mình thì nguy to!

Không bao lâu sau, cả tòa phủ đệ đã gà bay chó sủa. Mãnh khuyến đen bóng đó đi đến đâu là heo rống lên loạn xạ, chen chúc thành một đồng; ngựa trong chuồng giậm chân hí vang, chỉ chốc lát sau đã kinh hoảng nhảy qua khỏi hàng rào, tìm nơi trốn.

Nghiêm tổng quản hét đến vang trời, không ngừng hô to, “Người cứu mạng ”

Việc này kinh động đến Lê Sinh, y vội vàng nhảy xuống giường, mở cửa phòng, lập tức bị cảnh tượng đập vào mắt làm cho trở mắt đứng nhìn. *Nghiêm tổng quản quả ăn gan hùm mà t g á u ch a y đi th ả chó cho nên m ở i b ị c ấ n?*

Trời trong nắng ấm, con chó hung dữ kia kéo Nghiêm tổng quản đi qua, quả thực giống như là đang nhàn nhả tản bộ. Hiếm thấy có lúc nó lại nhàn nhã đi chơi như thế.

Cũng khó để Nghiêm tổng quản... Luẩn quẩn trong lòng?

Lê Sinh vẫn thất thần, không hiểu nổi chuyện gì cả.

Con chó dữ kéo Nghiêm tổng quản qua cái cầu cong cong, đi qua khu vườn điều ngự hoa hương, đi thẳng tới chủ lâu – chỗ chủ tử nghỉ ngơi.

“Bên ngoài ồn quá...” Mạnh Diễm động thân, tay day day lông mày. Giây tiếp theo, hắn nghiêng răng nhìn ngoài cửa. “Tên chết tiệt nào dám quấy nhiễu ngoài đó?!” Nổi giận bùng bùng mà rời giường hắn tiện tay lấy y bảo phủ ra ngoài, chớp mắt liền mở cửa phòng. “Các người làm gì!” Hắn rống giận.

Mọi người đều bỏ lại một cơn, nghĩ thầm: *xong... Kinh độ ng đến chử tử rồ i.*

“Gia... là... Nghiêm tổng quản kêu hét, chúng ta muốn đến giúp.” Vài tên phó dong đều vệt ra hai bên, trong đó có một người tên A Lương chỉ ra phía ngoài, để chủ tử thấy Nghiêm tổng quản đang bị chó tha đi khắp nơi.

Nghiêm tổng quản nằm dưới đất, thều thào bị ai, “Tay của ta... Ai dục...”

Con chó vẫn không nhả ra, chỉ lười biếng quỳ rạp xuống đất, chằm trước đạp lên xiêm y của Nghiêm tổng quản, chân sau đặt trên người gã, miệng mồm đầu máu và nước dãi, chờ chủ tử ra lệnh sẽ lập tức nhả ra.

Mạnh Diễm giật mình, nô tài trong phủ tụ tập tại ngoài cửa phòng, hắn liếc mắt thấy một cơn trên mặt đất. “Các người muốn dời đi lực chú ý của nó?”

“Vâng.” Mọi người lúng túng, cẩn cẩn dục dục đáp lời.

Lê Sinh đứng cách đó không xa, mặt không chút biểu tình, bàng quan nhìn mọi chuyện phát sinh.

Chó trong phủ chỉ nghe mình mệnh lệnh của chủ tử, một khi đã được tự do thì không hề có tính công kích nữa, đợi tìm được con mồi sẽ tìm đến chủ tử, chờ phần thưởng từ chủ.

A, y cười thầm, không ngờ Nghiêm tổng quản lại chạy xuống hầm. *Muốn chết sao?*

Nghiêm tổng quản chịu đủ ủy khuất, lại “Ai u” hai tiếng, hữu khí vô lực cáo trạng (tố cáo), “Gia, không biết tên vương bát * nào đã thả con chó này ra. Sáng sớm ta đã bị chó cắn, đau đến cái mạng già của ta cũng mất hơn nửa rồi...”

“Đúng đó a, Nghiêm tổng quản thật đáng thương...” Ngân Thúy lập tức vì Nghiêm tổng quản kêu oan, “Nhất định là hôm qua lúc tiểu Bảo Nhi cho nó ăn đã thả nó ra đó.” Tuy nàng không biết tiểu Bảo Nhi làm

sao làm được, thế nhưng đám nô tài trong phủ đều biết chon chó này cực kì hung dữ, sao có gan mà dám thả nó ra.

Trừ phi là chủ tử... Bất quá, lúc chủ tử thả nó ra thì đều có người ở trong hàm huấn luyện nó, chưa từng có chuyện ngoài ý muốn nào phát sinh.

“Lần đầu tiên Tiểu Bảo Nhi cho nó ăn đã xảy ra việc này, tâm địa nó thật xấu xa!” *Nhất định là trộm thù Nghiêm tổng quản đã đánh nó hời trớ c.* Nghĩ nghĩ một chút, *tiểu Bảo Nhi còn đang ngủ a.*

Ngân Thúy còn muốn nói tiếp, nhưng thấy chủ tử sắc mặt xanh mét, nàng lập tức ngậm miệng, cúi đầu xuống, lát sau mới nói, “Thỉnh gia bớt giận, nô tỳ làm càn.”

Mạnh Diễm mắt đảo qua, nghiêng răng ken két, hừ lạnh, “Vương bát thả chó... đang đứng trước mặt các người đây.”

Nghe vậy, mọi người ồ lên “Ai là vương bát?”

“Ở đâu ở đâu?”

Đám phó dong đều người xem ta, ta xem người, cả đám nhìn nhau cả buổi, không thấy trên mặt ai có hai chữ ‘vương bát’ cả.

“Lão bà của A Lương không làm gì lén lút **.” Có người lập tức nói rõ, âm thanh vang lên rõ ràng rành mạch.

Thu Liên cũng giải thích, “Ta cũng không hồng hạnh xuất tường (ngoại tình), Trương Thuận nhà ta cũng không phải vương bát.”

Trừ hai người đó ra, đám phó dong ở đây không còn ai đã thú thê hoặc xuất giá nữa.

Có người đưa ra nghi vấn, “A, không phải là Nghiêm tổng quản chứ... Gã có mấy phòng thê thiếp mà.”

A Lương lập tức đính chính với mọi người, “Thê thiếp của Nghiêm tổng quản cũng an phận a, nếu không thì đã bị hưu (bỏ) từ lâu rồi.”

Phút chốc, ngoài phòng chủ tử lặng ngắt như tờ, chỉ có Nghiêm tổng quản vẫn còn nằm dưới chân con chó dữ mà kéo dài hơi tàn, rên rĩ không thôi. Gã nói được một câu, “Vương gia... Chưa thú thê... A!” Con chó lại cào một cái, *cánh tay con mệ nó đau quá!*

Mặt Mạnh Diễm đã tái như màu gan heo, khoanh tay trước ngực, ánh mắt ngoan lệ, cả người đờ đờ

sát khí “Hay lắm, vương bát các người đang mắng chính là ta!”

Trong nháy mắt, mọi người há to miệng, bộ dáng hoảng sợ như đám đám cá đang bơi dưới hồ, miệng hết đóng lại mở, nghĩ thầm: *xong...!*

Chú thích:

* & **: Từ ‘vương bát’ (王八): là một từ chửi của TQ, có nghĩa gần như từ ‘chết tiệt’/‘khốn nạn’... bên mình. Nhưng đồng thời có còn có nghĩa là ‘kẻ bị cấm sừng’. Cho nên đừng thắc mắc tại sao đám người hầu lại tranh nhau chứng minh mình không phải kẻ ngoại tình nhá. ^^.

8. Quyển 1 - Chương 8

Treo người trên lan can sắt dưới hầm ngầm cả một đêm, thét gào khản cả giọng mà không có ai tới cứu nó thoát khỏi hiểm cảnh.

Đôi mắt buồn bã vẫn nhìn về phía ngoài hầm, ánh dương quang đã tỏa vào, xua đi hắc ám ên trong, nước mắt trên mặt cũng đã khô.

Không khóc nữa, cũng không cầu xin giúp đỡ, nó dần hiểu ra mình còn không bằng cả một con chó, hy vọng đã quá xa vời, hạ mắt xuống, rốt cuộc nó cũng thấy rõ: chỉ cần giữa hai chân thiếu mất một miếng thịt sẽ không còn được coi là người nữa.

Con chó gặm cắn quần và giày của nó, như đã tìm được món đồ chơi mới, vừa cào vừa lôi, kéo ra xa xa, lát sau lại tha về.

Nếu bị cấn chết... sẽ không còn cách nào buộc tóc cho T út Oa, Ngũ Oa. Ta còn muốn dẫn hai đứa đi hái hoa, còn muốn kỉ niệm về nhà a.

Nhị Báo, Tam Báo sẽ vây quanh nó, ôm chân nó, không ngừng đòi dế.

Kiều Bảo Nhi mỉm cười, khước mắt lại ước ướn. Nó dùng một thân thể không trọn vẹn để chấp ghép một mong ước đơn giản, cho dù có vết sẹo chôn sâu dưới đáy lòng, hy vọng của nó vẫn vẹn nguyên, không chút sút mẻ.

Từ từ nhắm hai mắt, Kiều Bảo Nhi buông tay, thả người xuống, đánh cược một lần, không sợ trên người có thêm vài lỗ thủng, chỉ cần chịu đựng rồi đau đớn gì cũng sẽ qua cả thôi.

Mãnh khuyến chợt quay đầu lại, mồm còn ngậm một đôi hài rách, tiến sát vào nó mà ngửi ngửi, thấy nó có mùi giống cái giày, liền nhả ra không cần người.

Kiều Bảo Nhi ép người sát vào sát song sắt mà run tun, nín thở hồi lâu, không ngờ lại không thấy chút đau đớn nào mới dám mở mắt ra.

Khuôn mặt nhỏ nhẵn hết xanh lại trắng, cho rằng con chó đó sẽ cắn mình, không ngờ nó lại ủi vào chân mình mà gặm giày, không thèm liếc nó lấy một cái.

Lặng lẽ xê dịch thân thể, nó khom người nhặt cái quần rơi ở gần đó. Bỗng nhiên mãnh khuyến quay đầu lại, ánh mắt hung dữ trợn trừng, trong miệng gầm gừ cảnh cáo.

Kiều Bảo Nhi cứng người lại, không dám động dẩy chút nào.

“A!” Mạnh Diễm mang theo một con mãnh khuyến đi xuống hầm, bất ngờ hỏi, “Người có gan mò xuống?” Dư quang khỏe mắt thoáng nhìn, Mạnh Diễm nhay tay nhanh mắt túm chặt vòng cổ của con chó, ngăn cản ái khuyến bên người đang muốn nhảy lên cắn người.

Mạnh Diễm giật mình, một con ái khuyến khác thờ ơ, quay đầu lại chộp cái quần, lại quanh quẩn bên người tên tiểu yêm cầu kia mà đùa nghịch.

“Nó không cắn người?”

“Không... Không có.” Kiều Bảo Nhi thả tay xuống, chán ghét nhìn chủ tử, bỗng nhiên nó nhớ lại đề nghị của Tiểu Cầu Tử, trộm cái gì đó rồi rời khỏi đây.

Tr ộ m cái gì đó...

Trong lòng hốt hoảng, nó nắm chặt gấu áo, không ngừng kéo xuống, muốn che đi hạ thân không còn trọn vẹn.

Nghे thấy tiếng vang của thiết liên, con chó bên chân nó đứng dậy rời khỏi, cũng tha luôn giày và quần của nó theo. Kiều Bảo Nhi lén lút quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy chủ tử đang nhốt chúng vào chuồng.

“Người còn không đi?” *C ả ngư ờ i đ ề u b ấ n th ỉ u, còn không mau đi t ấ m r ử a?!*

Bỗng nhiên, trong đầu hần chợt hiện lên hình ảnh tên yêm cầu này tắm rửa, cửa khóa lại. Hần nghiêng đầu, nhân thân hung ác nham hiểm nhìn cái đuôi nó như đang run run, vết máu loang lổ dưới đầu gối nó,

từ phần đầu gối trở lên trên...

Tầm nhìn càn rỡ rơi vào nơi riêng tư mà nó đang cố che đậy, Mạnh Diễm tiến lên, lấy tay đè tay nó vào song sắt.

Bình! Mặt Kiều Bảo Nhi trắng bệch, đôi môi khép mở, thanh âm như tắc nghẽn trong cổ họng, thân thể đầy tính uy hiếp như một bức tường sắt từng bước áp sát, chớp mũi nó ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng. Đột nhiên, nam nhân trước mắt và hình ảnh trong đầu bỗng thay phiên nhau, trùng khít lên nhau. Hít vài hơi, nó bỗng trừng lớn mắt, kinh ngạc phát hiện trước ngực mình chột mắt lạnh.

Mạnh Diễm cúi đầu, tiếp tục cởi nút cài áo của nó ra, đôi mắt như muốn cắn nuốt người khác đón nhận ánh mắt kinh hãi, khóe miệng nhẹ nhàng câu lên, cười hỏi, “Người đã cho người ta chơi đùa chưa?”

Bỗng nhiên, cả người lạnh run.

“Không có, không có!” Kiều Bảo Nhi mãnh liệt lắc đầu, thử đẩy cái tay cứng rắn trước ngực ra. “Buông tha ta... Buông ra...” Nó sợ hãi, cầu xin tha thiết.

Mạnh Diễm không để ý tới sự chống cự của nó, muốn trêu đùa một trận, lòng bàn tay nóng rực chậm rãi vờn quanh xương quai xanh, giam cầm thân thể nhỏ nhỏ đang run rẩy mãnh liệt trong ngực mình, đầu ngón tay làm càn chạm đến nơi riêng tư của nó. Chớp mắt, mi tâm nhú chặt, nghi hoặc – cái thân thể khiếm khuyết, bất nam bất nữ của gia hỏa này làm hắn điên cuồng khát vọng, lại làm nảy sinh ý muốn ức hiếp và phát tiết trong lòng người khác.

Mâu thuẫn biết bao...

Con mắt liếc đến gương mặt đầy ứ thanh, còn vô cùng bản thủ, thêm vài lần mặc hắn trêu chọc đến thê thần, hôm nay... Hắn không muốn buông tha cho nó!

Kiều Bảo Nhi cực kì sợ cách đối xử kinh khủng của chủ tử, không dám nhìn thẳng, âm thầm đè nén cảm giác chán ghét đang dâng lên trong lòng, dư quang khóe mắt thấy cái quần của mình đang bị hai con mãnh khuyển thi nhau cắn xé, “Đó là của ta, là của ta...”

Nó cần cái quần để che giấu tôn nghiêm đã đánh mất, cho dù nó không bằng cả một con chó nhưng cũng không thể để người khác thấy được thân thể không trọn vẹn của nó, bằng không thì kiếp sau nó không thể đầu thai được nữa.

Bỗng hai chân bị tách ra, đặt lên một vật cứng rắn.

Trợn mắt há mồm, cả người đã bị chủ tử nâng lên cao cao.

Mạnh Diễm vén vạt dưới y bào lên, động thân tiến hành xâm lược, dục vọng chớp mắt đã xỏ xuyên vào thân thể nó.

“A ”

Đôi mắt hoảng sợ, nháy mắt nước mắt đã bị bức ra, cuồn cuộn chảy, không thể nhìn rõ chủ tử đang gây khổ sở cho nó. Kiều Bảo Nhi thất thanh hét lên, “Ta không phải cầu, không phải, không phải ”

Hai tay không ngừng đẩy, muốn chủ tử ác liệt này tỉnh táo lại, “Buông, buông ”

Thân thể yếu đuối theo từng động tác đong đưa kịch liệt của chủ tử mà va đập vào song sắt, trong hàm ngậm trống trải vang lên tiếng thờ dốc ồ ồ, cùng với tiếng khóc thảm thiết càng lúc càng khàn khàn.

“Ta không phải cầu... không phải cầu...

“Không phải... Cầu...

“Không phải...”

Dần dần vô lực giấy dựa, nó cắn mạnh lên bả vai chủ tử, như đang tiết hận. Giấy lát sau, nó ném được mùi vị tanh tanh của máu, nhưng đau đớn sâu tận tâm can không giảm bớt chút nào.

“Phù Dung...” Từ lâu đã đánh mất tâm trí, Mạnh Diễm thấp giọng gọi tên cái người mà từ trước đến nay hẳn hoàn toàn không muốn để người ta biết, nhưng hẳn mãi mãi chỉ là một ca ca mà thôi...

Lê Sinh theo lệ thường dẫn một đám người theo phía sau, đi đến lầu các của chủ tử. Mọi người cẩn cẩn dục dục như đang cầm tác phẩm nghệ thuật vô giá, đây đều là những mỹ ngọc do bên ngoài chuyển tới, phải được chủ tử kiểm định và thưởng thức mới được đưa vào trong cung.

Bởi các quý tộc trong hoàng cung gần đây đang lưu hành đeo ngọc sức, hình thành thành cả một phong trào, vì cần làm thủ công tinh xảo cẩn thận, chủ tử từng chiêu mộ một nhóm thợ chế tác ngọc tại Tô Châu, mang loại ngọc thạch thượng đẳng khai thác từ Tân Cương vận chuyển tới phía nam, qua công đoạn chế tác tinh tế, miếng ngọc đã biến thành ngọc tinh phẩm, có giá trị cực kì xa xỉ.

Bởi vì công đoạn chế tác rất phiền phức, cũng tiêu hao không ít nhân lực, những miếng ngọc loại này ít khi xuất hiện ở chợ bình thường, có thể nói là một vật khó cầu.

Quan to quý nhân bon chen nhau, biết rõ Mạnh vương gia cũng không phải chỉ là cái danh hào, do một tay

Mạnh thái hậu nuôi dưỡng đề bạt, lai lịch cũng khó có thể nói rõ ràng.

Mạnh thái hậu từng bị chính biến hãm hại mà bị đày vào lãnh cung, bị tước bỏ hậu vị (ngôi vị hoàng hậu). Trong lúc đó, bà có nuôi dưỡng một đôi nhi nữ (con trai con gái) do một cung nữ sinh ra. Vài năm sau, đế vương băng hà, vương đệ (em vua) kế vị; vì vậy khôi phục lại danh phận cho Mạnh thị, đồng thời cũng sắc phong danh hiệu cho dưỡng tử (con trai nuôi) của bà.

Bởi vì thân phận này không chính tông nên khó tránh khỏi người bên ngoài nó ra nói vào, dẫn đến việc Mạnh Diễm không được can dự vào triều chính. May mà hần cũng không hề có dã tâm, thờ ơ với triều chính, nhưng hần lại rất có hứng thú với lợi nhuận lợi dụng từ việc kinh thương với triều đình.

Triều đại đương thời, quân chủ và các quan đại thần đều rất thích thanh sắc khuyển mã (ngọc trong vàng son, cách sống sa đọa của tầng lớp trên), vì muốn mang lại niềm vui cho đế vương, các thần tử đều hao hết tâm tư mà ra chủ ý hao tài tốn của: lấy quặng thạch, triệu tập rất nhiều binh sĩ và công tượng (thợ thủ công) để thi công ‘vạn tuế sơn’.

Thời gian cũng không ngắn, tạo thành hiện tượng “lương công chúc tập kinh sư, công xảo tác thôi tô quận” (các thợ lành nghề tài giỏi đều ào ạt đổ về kinh đô, đồ tinh xảo chất đầy Tô Châu).

Đương nhiên Mạnh Diễm rất có tài kinh thương, biết thuận theo thời thế, từ đó thu được không ít lợi nhuận. Hần từ lâu đã nắm trong tay mạch lạc kinh tế của hoàng thất, am hiểu đạo lý này, lại quang minh chính đại mà kiếm ngân lượng nhét đầy túi riêng.

Ngoài ra, hần còn ham thú chơi bởi... A, miệng khê nhếch, Mạnh Diễm đứng bên cửa sổ, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Chậm rãi quay đầu lại, đường nhìn hung ác nham hiểm vẫn chưa rơi vào mỹ ngọc tinh xảo lả lung linh cách cổ xưa, mà bộ y bào bị xé rách lộ ra dưới bình phong lại hấp dẫn được lực chú ý.

Vứt bỏ tiểu tử đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất. Trải qua một ngày một đêm, hần không ngờ lại không vứt nó ra khỏi, sao càng lúc hần càng lương thiện thế này?

“Lê Sinh, ra ngoài tùy tiện tìm một lang trung đến đây.”

Chờ đợi mệnh lệnh đã lâu, chủ tử rốt cục cũng mở miệng, nhưng không thể để kẻ này ở trong phòng chủ tử a. “Ngài có muốn thuộc hạ mang nó ra không?” Dứt lời, lập tức nhận ngay ánh mắt sắc bén của chủ tử, Lê Sinh vẫn diện vô biểu tình như trước.

Sắc mặt trầm xuống, Mạnh Diễm hỏi, “Thế nào, lời của người hơi khác. Luyến tiếc?”

“Không ạ.”

Bên trong phòng, bầu không khí nhất thời ngưng đọng, chốc chốc lại truyền ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, “Ta không phải cầu... không phải...”

Nhú chặt mày, Mạnh Diễm có vẻ không kiên nhẫn mà đuổi người, “Ra ngoài!”

“Vâng.”

Lê Sinh xoay người, đưa hết mọi người ra khỏi phòng, như bình thường, không thấy chút suy nghĩ cảm xúc nào hiện lên mặt. Đợi đi khá xa, trên mặt y lộ ra nụ cười yếu ớt, thầm nghĩ: *rư ợ u trên bàn v ấ n còn nguyên, đêm qua ch ử t ử không h ề u ố ng chút nào, làm sao đi vào gi ấ c ng ử ...*

Ước chừng sau nửa canh giờ “Lang trung, chữa trị cho gia hỏa trên đất kia.” Mạnh Diễm diện vô biểu tình ra lệnh, vừa nói vừa xem xét chậu hoa ngọc thạch còn đang cầm trên tay.

Xem xét cách điêu khắc tinh tế bên ngoài, hoa lá trông cũng rất sống động, bên trong chậu là năm sáu miếng ngọc vỡ, càng tăng thêm vẻ hoa mỹ của những phiến lá như ngọc cùng hoa như những miếng thạch anh.

Ngọc Tô Châu được chế tác rất chú trọng thần thái, hoa văn tinh mỹ, thợ chế tác ngọc không hổ là người có thủ pháp khắc hoa điêu văn tinh tế.

Hắn thở dài một tiếng, tâm tư lại không ngừng nghĩ đến tiểu tử đang nằm sau bình phong kia, chỉ mong nó đừng đi đời nhà ma sớm thế. Giữa hai người cũng coi như là có nợ nần cần phải tính toán. Tiểu tử kia thật to gan, dám cắn người, có dũng khí hơn hẳn người khác, chỉ tiếc là cái dũng khí ấy không duy trì được lâu.

Lang trung sững sốt, không hiểu tại sao lại bị đưa về đây chữa bệnh. Lúc ông đang đứng trên đường, bỗng nhiên đã bị nam tử có khí lực vô cùng to lớn tha về đây rồi.

Lang trung kinh hoảng phủ định, “Đây... người này bị thương...” Vừa nhìn đã biết là bị ngược đãi. Cái trán tím bầm, bên cạnh còn loang lổ vết máu; tay phải sưng đỏ; ngay cả chân cũng có vết thương bị cắn xé.

Lão lắc đầu. Lúc trước có nghe nói quan to hiền quý thích làm nhục nô tài, hài tử đang hôn mê này bắt quá chỉ khoảng hơn mười tuổi chứ mấy...

Lang trung cảm giác sâu sắc đồng tình, lấy tay dục xốc lên na phước tại hạ nửa người y bèo, bỗng truyền đến một tiếng cảnh cáo, “Ta cũng không gọi người khán ta không nên khán.”

Ánh mắt ngoan lệ bắn về phía cái tay chết tiệt, Mạnh Diễm trừng mắt nhìn lang trung, thấy lão lập tức giật lùi ra sau vài bước, hắn rất thoả mãn mà hơi hé miệng cười.

“Trị thương cho nó cho tốt, nếu người chết thì lão cũng đừng mơ mà ra khỏi đây.” Quảng ra một câu, hẩn thông thả bước đến bên mép giường, hạ lệnh, “Lê Sinh, phái người mang nước tới đây, rửa ráy cho tiểu tử kia sạch sẽ vào.”

Nam tử bên cạnh vừa đến gần, lão lang trung liền cảm thấy phía sau mình như bị áp lực đè nén. Không dám chần chờ nữa, lập tức mở rương thuốc mag theo bên người, lấy được cao trị thương ra, vờ như đang bắt mạch. Bất quá lão chỉ là một lang trung nửa mùa, chỉ có thể hiểu sơ sơ bên ngoài mà thôi.

Sờ soạng hồi lâu cũng không biết hài tử này có thể chết hay không, cúi đầu quan sát huyết sắc trên mặt nó, thấy đã mất hết, đôi môi thì khép mở mơ màng, đôi khi lại cau chặt mày, mặt mày lộ vẻ vô cùng thống khổ.

Lang trung cảm thấy đồng tình, vô thức mà mở miệng cầu tình, “Nó cần tĩnh dưỡng... Không chịu nổi nữa...”

Mạnh Diễm biếng nhác ngồi bên giường, duy ngã độc tôn nói, “Ta thích dọa cho nó sợ.” Xem coi ai có gan nói ‘không’ với hẩn, hẩn đang chờ kẻ đầu tiên.

Ngáp thêm một cái, hạ mắt xuống, không để tâm xem y bào với chất liệu thượng đẳng của mình có đang lãng phí hay không, che lên người tiểu tử kia, coi như bố thí chút thiện ý cho nó.

Chốc lát sau mới mở mắt ra, nhìn Ngân Thụy do Nghiêm tổng quản phái tới, Mạnh Diễm ra lệnh, “Lau khô người cho nó. Ai dám động vào y bào của nó, đừng trách ta vặn gãy tay!”

A!

Nghiêm tổng quản và Ngân Thụy hai mặt nhìn nhau, giật mình với mệnh lệnh của chủ tử. *Ngài m á t trí r ồ i sao?*

“Lau mau.”

Nghiêm tổng quản đẩy Ngân Thụy một cái, nàng lập tức hoàn hồn, vội vàng ngồi xuống chà lau thân thể cho Kiều Bảo Nhi.

Thấy cả người nó đều là vết thương chồng chất, tám phần mười là do lúc thả chó ra nên mới bị cào... Đáng đời! Hôm qua, mọi người bận rộn nguyên cả ngày, vất vả lắm mới tìm được đám ngựa đá chạy lung tung mang về chuồng nhốt.

Nàng không tin con chó đó là do chủ tử thả ra ngoài, bằng không thì tại sao tiểu Bảo Nhi lại bị chủ tử nhốt trong phòng giáo huấn như vậy chứ, làm cho chính mình cũng hấp hối sắp chết.

Giây lát, ca thùng nước đã bị nhiễm bẩn, Ngân Thụy đứng dậy xin cáo lui.

Nghiêm tổng quản vẫn ở đó nhìn hiện tượng kì lạ này. Lê Sinh bắt lang trung quay về, cẩn thận băng bó vết thương cho tiểu Bảo Nhi. Hắn quay đầu nhìn trộm chủ tử như đang ngủ... Đột nhiên, mâu quang sắc bén phóng tới.

Nghiêm tổng quản cứng người, mấy chữ gian gian thoát khỏi kẽ răng đóng chặt, “Gia... còn có gì phân phó?” Phản ứng của gã rất nhanh – lập tức suy nghĩ vì chủ tử: có nên tha tiểu Bảo Nhi ra ngoài, đỡ cho nó nằm chết ở đây chứng mắt.

“Đi bưng chút thức ăn lại đây.”

Bất ngờ phân phó, Nghiêm tổng quản sững sốt hồi lâu.

“Còn không đi?” Trên mặt lộ vẻ tức giận, Mạnh Diễm nhìn cái tay bị băng như bánh chưng của gã. *Ch í là v ế t thương nho nh ỏ th ế này... H ừ, đã không dùng đư ợ c r ỏ i!*

“Sau này công việc cho chó ăn do người đảm nhiệm. Tiểu tử kia phải làm gì, không phải chuyện của người.” Nhắm mắt lại, hắn không muốn nhìn thấy cái bộ dạng ngu xuẩn của Nghiêm tổng quản nữa.

“... Vâng.” Cung kính lùi ra sau mấy bước, Nghiêm tổng quản rời đi, giận mà không dám nói gì; oán hận tiểu Bảo Nhi xấu xa ác độc, thả chó cắn người, làm mọi người lỗ lòi, làm chủ tử khó chịu.

Th ậ t con m ẹ nó... Không may!

Một lát sau, Lê Sinh dẫn lang trung rời đi, lưu lại vị chủ tử vẫn còn có những hành vi bất thường.

Thong thả xuống giường, Mạnh Diễm ngồi xổm xuống bên cạnh tiểu tử kia, lấy tay véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia. Hắn hoang mang mà nhìn vào nó hồi lâu, nghĩ xem có nên tiếp tục chơi đùa nữa không đây.

Dần dần ghé sát vào, hô hấp yếu ớt phẩy nhẹ qua khuôn mặt, hắn xác định tên tiểu tử nhát gan lại hấp tấp này đúng là còn đang thở, xem ra là vẫn còn sống. “Sao không mở mắt ra mà coi, ta đã quá thiện tâm mà lưu ngươi lại, không giết chết...”

Trên bàn bày đầy các món ăn, Mạnh Diễm chưa động tí nào. Hắn đóng chặt cửa phòng, nghiêm cấm người khác vào quấy rối.

Ngoài cửa sổ, sắc trời dần dần mờ mịt, bên trong yên tĩnh có hai thân ảnh không rõ ràng, bảo trì cự ly không đổi, một người nằm trên giường, người kia co rúm người nằm trên đất, dần dần tĩnh lại.

Mở to mắt, ý thức mông lung mơ hồ, Kiều Bảo Nhi cảm thấy hơi lạnh, tiện tay liền cầm y bào kéo lên trước ngực, lại cảm thấy hạ thân mát lạnh. A! Nó kinh hoàng thở hắt một hơi, phút chốc trợn trừng, kí ức lập tức hiện lên thời khắc chủ tử khi dễ nó. Đùi trong mơ hồ đau đau, ngũ quan đẹp đẽ khắc vào đầu. Cả người nó run rẩy không ngừng, trầm giọng, “Ta không phải cầu... không phải...”

Nó kéo dần y bào xuống, che phủ nửa người dưới bị người ta coi như loài chó mà chà đạp. Người ta làm đau nó, chỉ vì tiện mệnh của nó chỉ hèn hạ như con sâu cái kiến. Nó động đậy thử bò dậy, nhưng lại tác động đến vết thương dưới bàn chân. Nhíu chặt mày, lấy tay xoa xoa cơn đau đớn.

Ánh mắt sợ hãi nhìn quanh bốn phía, thấy ánh sáng ngoài cửa sổ mà phán đoán xem bản thân đang ở đâu, phát hiện trong phòng này còn có khí tức không hề xa lạ của nam nhân. Nhìn chằm chằm bóng đen trên giường, nó lại cả kinh, thân thể tự nhiên lùi về sau, bản năng muốn chạy trốn.

“A, người tỉnh lại đã muốn chạy?”

Cả người run lên, nó mới chỉ nghe giọng nói của chủ tử mà ba hồn đã bay mất hai.

Không để ý xem hai chân mình đau đớn thế này, thân thể nho nhỏ giãy dụa, cố gắng bò ra ngoài bình phong, đôi mắt trông mong mà nhìn cửa phòng. Đường như đường từ đây đến đó như dài ra vô tận, cả người nó đổ đầy mồ hôi lạnh, cố gắng bò đến đó.

Mạnh Diễm thông thả xuống giường, đi tới phía sau tiểu tử kia, khom lưng nắm mắt cá chân của nó lên, dùng lực kéo ra.

“A!” Kiều Bảo Nhi bị kéo đến khổ hạ của chủ tử, trợn trừng mắt.

Mạnh Diễm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, trong cảnh hôn ám thế này càng trắng bệch hơn. “Người thấy quý?”

Kiều Bảo Nhi lắc đầu, lập tức xoay người bò ra xa khỏi chủ tử. Nó không quan tâm xem mình sẽ lại bị nhạo báng thế nào, nó chỉ biết nó cực kì sợ phải ở cùng một chỗ với chủ tử.

Mạnh Diễm giật mình, thấy nó bò ra xa, y bào bắt mắt còn vút bên chân hần, chứng tỏ rằng tiểu tử kia sợ hần muốn chết!

Hừ! Hần nhật y bào đã khoác lên người tiểu tử lên, tử mĩ bọc nó lại lần nữa. “Đừng bò nữa, ta không tin người còn bao nhiêu khí lực.”

Mạnh Diễm lập tức thấp sáng ngọn đèn dầu trong phòng, vừa quay đầu lại, thấy tiểu tử kia đang kéo y bào xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tiều tụy.

“Người thành tâm điếc à, không nói được nữa?”

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhãn thần lay động đầy vẻ kinh hoàng, nó lại quay đầu nhìn cửa phòng, suy nghĩ lại bay bổng đi đằng nào – *không biết từ từ từ đại thức có còn để phở ăn đồ ăn trên bếp trong tủ phòng cho mình nữa không.*

Tàn ảnh dần bị xua khỏi trí óc, bụng kêu òng ọc, nó nhỏ giọng nói, “Đại thức, ta còn chưa lấy được...” Hạ mắt xuống, nhìn tay phải đã băng bó hoàn hảo, nó nghĩ rằng từ từ đại thức đối đãi với nó thật tốt.

Nó không làm tốt việc phải làm. Vỗ vỗ bàn tay phải, Kiều Bảo Nhi chậm rãi nâng mắt, nghênh đón gương mặt âm trầm của chủ tử, lắp bắp hỏi, “Ngài... có thể... giảm tay phải của ta không?” Vết thương chồng chất, nó sợ, sợ chủ tử lại tiếp tục giẫm lên bàn tay trái còn nguyên vẹn của nó.

Tiểu tử này lại phát ngốc cái gì nữa đây?

Mạnh Diễm gấp đồ ăn vào đầy chén cơm, đưa đến trước mặt tiểu tử kia, tỏ thiện ý, nói rõ, “Người sợ cái gì? Chỉ cần tay chân sạch sẽ thì ta sẽ không hủy xương của người.”

“Thật không...” Nó không bao giờ trộm cắp cái gì, lại bị vu oan...

“Đương nhiên là thật.” Mạnh Diễm mỉm cười, lần đầu tiên đỡ dành một tên yêm cầu, “Tiểu tử, ăn.”

Mặt trời mọc hướng tây rồi sao? Hắn lại liên tiếp bày ra vẻ mặt ôn hòa nhã nhặn cho tiểu yêm cầu xem. Ngày xưa, hắn nhìn sắc mặt yêm cầu, thậm chí còn hạ độc trong cơm... Ha hã, nhân đích vận thế nhất vương (người có mệnh, tình thế có lúc mạnh), phong thuỷ thay phiên luân chuyển. Những tên yêm hoạn chết tiệt đều chịu sự trả thù của hắn, bị đưa vào lao ngục lột da.

“Nhìn đi, người không trêu chọc đến ta, ta cũng không làm gì người. Không phải sao?” Hắn ngồi xổm xuống trước mặt nó, tiểu lí tàng đao (nụ cười giấu đao/cười nham hiểm), không có hảo ý.

Đường nhìn rơi xuống hai đùi lộ ra ngoài y bào của nó, bất ngờ phát hiện – công dụng của tiểu tử này cũng không ít, có thể cho hắn tiết hận, cũng có thể thỏa mãn tàn niệm (ý nghĩ độc ác aka BT >_<) trong đầu hắn.

Kiều Bảo Nhi rụt rè đưa tay nhận cái chén, lòng hiểu rõ: dưới khuôn mặt tươi cười kia của chủ tử, thật ra chỉ là hành động bố thí cho một con chó mà thôi.

Nhưng nó vẫn cần có một chén cơm. Cúi đầu, ăn như hổ đói, nhét đầy cơm canh vào miệng. Hương vị mỹ thực do từ từ đại thức làm vẫn như trước, trong lòng nó cảm thấy thật ấm áp. Nhưng nó lại hồn nhiên không biết hàn ý đang tỏa ra bên cạnh.

Mạnh Diễm liếc nó, trong tâm đang mừng thầm. *Ti ể u gia h ỏ a này th ậ t d ễ l ừ a g ọ t! Ch ỉ c ầ n dùng m ộ t chén cơm là đã có th ể tiêu tr ừ c ả nh ịác c ủ a nó v ở i ngư ờ i khác... Th ậ t ngu ng ố c!*

9. Quyển 1 - Chương 9

“Tiểu Bảo Nhi, ta thật ước ao được như người a, Nghiêm tổng quản bây giờ cũng không dám đến tìm người gây phiền phức nữa.” Tiểu Cửu Tử vội vàng quét lá rụng. Trời đã vào thu, lá rụng đầy sân, y có vẻ hơi cô đơn, nhớ lại lúc mới được đưa vào phủ, cũng là vào khoảng thời gian này.

Không được may mắn như tiểu Bảo Nhi, ngấm lại hiện tại nó có thể thăng lên địa vị này, được hầu hạ bên cạnh chủ tử, mọi người ngoài miệng đều không dám nói gì nữa, tránh để tiểu Bảo Nhi đâm một dao sau lưng, cáo trạng linh tinh gì đó với chủ tử.

Mắt thấy bốn bề vắng lặng, y đến sát bên cạnh tiểu Bảo Nhi, nhỏ giọng hỏi, “Tiểu Bảo Nhi, chủ tử đã cho người hầu hạ một thời gian rồi đó, người có chú ý trong phòng...” Nói phân nửa, ý y là muốn nhắc nhở tiểu Bảo Nhi nhớ kĩ ước định của hai người lúc trước.

Kiều Bảo Nhi quay người lại, lão đảo mấy bước, tận lực cách xa Tiểu Cửu Tử.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ nhìn xung quanh, Nó sợ chủ nhân như xuất quỷ nhập thần, như chim sợ cành cong, bất an trả lời, “Ta không nhìn kĩ...”

Khi tới gần chủ tử, nó luôn cúi đầu xuống; bưng nước, hầu chủ tử mặc xiêm y, dùng bữa, chờ đợi phân phó; nó luôn cẩn thận né tránh đôi mắt hung ác, nụ cười tự tiểu phi tiểu, làm cho người khác khó có thể đọc được ý tứ trong đó.

Hình ảnh quá mức rõ ràng quanh quẩn trong đầu. Nó đã thử quên đi thống khổ mà chủ tử gây ra cho nó, cũng đã giặt sạch sẽ y bào của chủ tử rồi trả lại, nhưng chủ tử không nhận, nói là thưởng cho nó.

Ném trái ác mộng vào ban đêm, nó ném bộ y bào đó xuống dưới đáy của y quỹ, lấy những bộ xiêm y khác đè lên để che giấu vết thương trong tâm hồn. Không ai thấy nó từng bị nhốt vào hầm ngầm mà chà đạp... Không bị kẻ khác chế nhạo, nó có thể giả vờ như chưa từng có gì xảy ra.

Ngồi xổm xuống, cẩn thận vach tìm vài phiến lá rơi, ngoài lùm cây có một con kiến nho nhỏ, nó còn phát hiện ra ở đó có rất nhiều, rất nhiều kiến.

Móc móc túi, nó lấy một miếng đường nhỏ do chủ tử đại thúc để dành riêng cho nó đặt xuống cho kiến, vỗ cái túi, kinh hỉ thấy đàn kiến tiến lên, vây quanh bữa ăn thịnh soạn.

Kiều Bảo Nhi cười cười, nhất thời nhớ lại lúc chơi đùa với đệ muội trong vườn ở dưới quê.

“Người cười cái gì a?” Tiểu Cầu Tử rất buồn bực. *T ó i trư a, t i ể u B ả o N h i s ẽ p h ả i đ ể n ch u ô n g h e o ch u ô n g n g ư a l à m v i ệ c; v ậ y m à b â y g i ờ c ò n t r ờ n g v u i v ẻ t h ể. N ó đ i ền r ô i p h ả i k h ô n g?*

Nét mặt tươi cười sung sướng nháy mắt đã mê hoặc tâm trí Tiểu Cầu Tử. Từ trước tới nay, y không hề biết tiểu Bảo Nhi cười lộ lên lại đẹp như vậy.

“Ta thích kiến.”

Nó đứng dậy, dáng vẻ gầy gò khắp khiêng tiếp tục quét sân.

Thừa dịp trời chưa tối, nó nắm chặt từng giây từng phút, một lòng muốn đám heo nó nuôi càng ngày càng mập, cũng thích làm bạn với đám ngựa mà nó cho ăn hàng ngày, cọ rửa chuồng cho chúng, chải vuốt bờm đuôi. Có một mối hơn nữa nó cũng vui vẻ chịu đựng, chỉ cầu mong ban đêm có thể sớm đi vào giấc ngủ.

Kiều Bảo Nhi bước từng bước nhỏ, vết thương dưới lòng bàn chân ma sát với giày, ẩ ẩ ẩ đau đớn.

Trong túi quần đã có được cao do trù tử đại thúc cho. Nó đều bôi hàng ngày, nhưng mãi vẫn không thấy khá hơn chút nào.

Có lẽ là do giày dính nước, bùn đất và uế vật làm cho vết thương bị nhiễm trùng. Chịu đau đớn chưa nói, nó sợ... gây thêm phiền phức cho trù tử đại thúc. Mua thuốc cũng cần có tiền, Nguyên Kế chạy vật cho trù tử cũng từng dặn nó đừng gây ra thêm thương tích nào nữa, trù tử đại thúc cũng cần phụng dưỡng phụ mẫu, mà đại thúc cũng muốn tích cóp tiền để sau này có thể mở một gian thực tứ (quán ăn).

“Tiểu Cầu Tử, hôm nay ta tròn mười bốn đó.” Nó nghĩ đến chuyện vui vẻ, “Trù tử đại thúc muốn làm một cái bánh ngọt cho ta, ta sẽ chia cho ngươi một nửa.”

Tiểu Cầu Tử bĩu môi, “Ta không thích ăn bánh ngọt. Nếu chúng ta có tự do, lại có ngân lượng, còn sợ không ăn được sao.” *Sao nó l ạ i n g ố c t h ể n h ỉ?!*

“*Ch ỉ c ầ n t a y ch ầ n s ạ c h s ẽ t h i t a s ẽ k h ô n g h ử y x u ơ n g c ử a n g ư o i.*” Lời cảnh cáo trầm thấp đột nhiên vang lên. Nụ cười trên mặt Kiêu Bảo Nhi chợt tắt.

Không tự chủ được, bàn tay nắm chặt cái chổi run run. Nó cúi đầu, khó chịu nói, “Ta không dám trộm.”

Tiểu Cầu Tử sững sờ ngay tại chỗ, mắt mở trừng trừng nhìn nó khắp khiêng quét lương đình. Y muốn bốc hỏa...

“Ngươi là tên đàn đáng bị coi thường! Ngươi muốn cả đời thấp kém, phải làm nô tài của người khác a! Ta không muốn!”

Giơ tay, soạt! ném luôn chổi xuống, cổ sức dầm đạp lên cái chổi. Phát tiết tức giận xong, y lập tức nghĩ: *h ả n là ti ể u B ả o Nhi h ả u h ạ ch ử t ử có không ít l ợ i ích nên m ớ i lát l ợ ng như v ậ y.*

Hừ! đầu không thèm quay lại, ánh mắt tức giận oán hận trừng trừng nhìn thân ảnh đang quét dọn kia. Y nhất định phải mò ra được ưu đãi mà tiểu Bảo Nhi nhận được rồi cuộc là cái gì!

Nửa đêm, một cỗ kiệu đứng ngoài vương phủ, Lê Sinh tiến lên nhắc kiệu liêm (màn kiệu), cung kính chờ chủ tử ngà ngà say chủ tử hạ kiệu.

Mạnh Diễm chậm rãi ra khỏi kiệu, thần tình ngu ngơ vô vị.

Đáp ứng lời mời thọ yến sinh thần của đại thần trong triều, lúc uống cứ một chén lại tiếp một chén, lại thêm sơn trân hải vị, hơn nữa còn có mỹ nữ như hoa nhĩ hầu hạ bên cạnh... *Nhàm chán! Đ ể u là m ộ t đám gia h ỏ a mu ố n n ị nh b ợ h ấ n.*

“A.” Mạnh Diễm loạng choạng, tay nắm chặt cổ áo Lê Sinh, áp sát mà hỏi, “Lê Sinh, lão gia hỏa kia có ý định làm thân, người có thể có thấy rõ hòn ngọc quý trên tay lão có tính tình thế nào không? Hả?”

Lê Sinh diện vô biểu tình đáp lời, “Không thấy rõ ràng.”

Buông tay, Mạnh Diễm đẩy thiếp thân thị vệ ra, trong nháy mắt khôi phục bộ dáng nghiêm nghị.

Tầm mắt nhìn về vào bên trong đại môn, phủ đệ sâu thẳm này như nhà lao mà hắn đã tự giam mình vào, không khỏi lắc đầu tự giễu, “Ta vốn phóng đảng, thế mà cái tên gia hỏa không biết sống chết kia còn vọng tưởng đưa nữ nhi tới... Ha hả. Ta điên rồi, nhưng có người còn điên hơn ta...”

Bước đi vững vàng tiến vào đại môn, hắn không quay đầu lại đã ngầm ra lệnh, “Lê Sinh, tối nay khỏi canh giữ ngoài phòng ta. Người cứ nghỉ ngơi, đừng theo ta.”

Nghe vậy, Lê Sinh ngừng bước, đôi mắt thâm thúy dần dần phủ kín ám sắc, lời nói nho nhỏ đến mức không thể nghe được theo ngọn gió đêm thổi tới nơi nào đó. *Ch ử t ử không điên, ch ử là đã n ể m tr ả i t ấ t c ả t ị ch m ị ch...*

Nhẹ đẩy cánh cửa phòng người hầu ra, hắn tới tìm tiểu tử kia.

Mỉm cười, muốn để tiểu tử kia phải hoảng hốt mà sống qua ngày, chính hắn cũng ủy khuất chính mình

ngày ngày phải chịu đựng cái kiểu hầu hạ vụng về của nó, động tác cứng nhắc lộ rõ rằng nó rất e ngại hẳn.

Mà hẳn chịu đựng không đi tìm nó gây phiền toái đã một thời gian, bởi vạn nhất tiểu tử kia bị dọa cho sợ quá thì không còn lạc thú gì nữa. Có thể thấy mình quả là lương thiện... Ai!

Hắn nghiêng đầu liếc liếc mắt, người trên một cái giường không hề có động tĩnh, đường nhìn lia lại lần thứ hai, gương mặt càng lúc càng gần, cảm nhận được hơi thở thổi qua. Tiểu tử kia hé miệng, ngủ say sưa.

Mạnh Diễm dùng đầu ngón tay vẽ nhẹ lên đôi lông mi rậm rạp của nó, ngạc nhiên là tại sao nó lại không có vẻ phòng bị gì thế này.

Thình lình bàn tay to nâng lên, vác tên tiểu tử đang ngủ say kia lên, không để ý rằng bàn tay nhỏ bé buông rơi một miếng tiểu thạch đầu. Mạnh Diễm cũng không quay đầu lại đã xoay người rời đi.

Bỗng nhiên cảm thấy cả người không thoải mái, Kiều Bảo Nhi chớp chớp mắt, hoảng hốt phát hiện hình ảnh đang di chuyển trước mắt, lập tức “A!” một tiếng, hai mắt tròn tròn, giật mình đến không khép nổi miệng.

“Tĩnh?”

Như khiêng một bao cát, Mạnh Diễm cười khẽ buồn bực cả đêm đã bay đầu mất, bây giờ hẳn đang rất vui vẻ.

Rầm! Nhắc chân đá cửa, đi vào phòng, cũng tiện tay vứt tiểu tử kia xuống.

Kiều Bảo Nhi ngã lăn trên đất, cảm giác bất an cuộn trào mãnh liệt. Nó hoảng hốt nhìn biểu tình tự tiểu phi tiểu của chủ tử, cả người không tự chủ được lùi lui dần về sau.

Mạnh Diễm cởi dần từng nút áo trên y phục của nó, mâu quang chợt lóe, cả người nóng như bị hỏa thiêu, kíp nổ cũng nhanh chóng lan đến trên tiểu tử kia.

Nóng quá!

Ném ngoại bào ra, hẳn từng bước tới gần tiểu tử kia, “Người sợ cái gì? Ta sẽ không ăn thịt người.”

Kiều Bảo Nhi lui về sau, mò được cái ghế cổ bằng gỗ lim, lập tức nắm chặt, vội vàng lui vào trong. Nó cực kỳ sợ hãi khi chủ tử coi nó như loài chó mà đối đãi.

“Đi đi...” Nó cầu xin.

“Đây là phòng của ta.”

Mạnh Diễm khom người, cầm ống quần của nó, roẹt! xé rách.

Hạ thân mát lạnh, máu cả người cũng đông lại theo.

Nó mãnh liệt lắc đầu, khuôn mặt từ từ áp sát của chủ tử ánh vào đôi mắt mở to kinh hãi, hơi thở ẩm áp nồng nặc mùi rượu, thân thể đầy áp bức tiến lại sát thân thể của nó.

Mắt cá chân bị siết chặt, cả người Kiều Bảo Nhi trượt ra, cái ghế gỗ lim nháy mắt đã tuột khỏi tay, ‘rầm’ một cái, tự đổ vào tường.

“Đừng ” Nó hoảng hốt kêu, cả người ưỡn ra, cái ót đập ngay xuống đất, ý thức lập tức mơ màng.

Đôi mắt tối sầm, không thấy được vật thể gì rõ ràng, chỉ có chớp mũi ngửi thấy hơi thở của chủ tử, kích thích các giác quan khác của nó. “Buông ra...”

Mạnh Diễm áp lên người nó, bàn tay to lớn đè hai tay đang giãy dụa của nó lại, đôi chân cường kiện vạch hai chân nó ra, hạ phúc nóng rực ma sát vào nơi riêng tư của nó, dục vọng mà hắn đang gắng gượng kiềm chế càng lúc càng kêu gào muốn hắn cấp tốc tìm một nơi ẩm áp mềm mại mà bao bọc lấy nó.

Quả thực điên rồi!

Gấp gáp xé bỏ ràng buộc nơi hạ thân, dục vọng nháy mắt đã tiến nhập vào nơi chật hẹp trong cơ thể ai kia.

“A ”

Tiếng hét lạnh lạnh khó chịu bị ép đến vỡ nát trong lồng ngực kiên cố rắn chắc, chậm chậm trôi giạt, quanh quẩn trong màn đêm đen tối.

Một đôi tay nhỏ bé thử đẩy đẩy thân thể đang đè ép trên người ra, nhưng cử động nhỏ bé đó của nó không lay chuyển được cường hãn đang đè ép mình. Theo từng trận lay động kịch liệt của thân thể, nó luôn miệt mài hét lên đau đớn.

“Buông ra... Ta đau quá...”

“Đau quá...”

“Đau...”

Mạnh Diễm làm ngơ, đôi mắt như muốn cắn nuốt người khác bắt được lệ quang trong suốt trong màn đêm thăm thẳm, nhưng hắn không khống chế hành vi của mình, cũng không thể ức chế được. Ôm sát lấy thân thể nhỏ nhỏ non nớt, vì linh hồn tịch mịch của mình mà kiếm tìm một thứ có thể giải sầu trong đêm tối dằng dặc. Mồ hôi nhễ nhại nhuộm ướt tiểu tử trong lòng, ý thức Mạnh Diễm bắt đầu mơ màng, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, bất giác nhẹ nhàng an ủi, “Đừng khóc...”

Ngoài phòng, Tiểu Cửu Tử ngồi xổm bên góc tường, tay bịt chặt miệng, vì khiếp sợ quá độ mà đôi mắt trợn trừng không dám tin. Cuối cùng y đã hiểu tiểu Bảo Nhi và chủ tử hóa ra lại có loại quan hệ này.

Khó trách nó có thể trải qua những ngày tốt đẹp như vậy!

Lát sau, Tiểu Cửu Tử lén lút chuồn về phòng, trốn trong miên bị, trần trọc miên man – *Y ph ả i đ ề phòng, ti ể u B ả o Nhi s ố m mu ộ n gì cũng s ẽ bán đ ứ ng mình...*

Mặt trời lên cao, Kiều Bảo Nhi co rúm ở một góc, ôm chặt hai chân, đôi mắt đầy kinh hoàng nhìn tằm bình phong.

Bên trong phòng, khí tức vẫn đục còn quanh quẩn, càng làm hiện rõ ranh giới hắc ám bên trong và vùng sáng sủa bên ngoài do được ánh mặt trời chiếu xuống cách đó không xa.

Nghiêng đầu nhìn cửa phòng, nó biết rõ Nghiêm tổng quản đang ở ngoài phòng, mà nó phải ở bên trong cánh cửa này, đợi chủ tử rời giường.

Sau bình phong không hề động tĩnh, nó dần gục đầu xuống, khuôn mặt tiều tụy chôn giữa hai chân, hạ mắt xuống, cố gắng quên đi những gì xảy ra đêm qua.

Sau một lúc lâu, trong phòng truyền ra động tĩnh, một thân ảnh bước đi thông thả ra ngoài bình phong. Mạnh Diễm với thân trên quang lỏa, bên dưới chỉ mặc một cái quần, đường nhìn đảo qua, thấy trên ghế đã có một chậu nước sạch, đúng là việc mà tiểu tử kia phải làm mỗi sáng.

Ngư ờ i đ ầu? Nhìn quanh quẩn, thấy trong góc có một thân ảnh. Mạnh Diễm bước đi thông thả tiến lên, nhắc chân muốn đá một cái cho nó tỉnh lại, bỗng tầm mắt đảo đến đôi chân trần dính bùn đất của nó. Nháy mắt, tim hắn bỗng loạn nhịp.

Ti ể u t ử kia còn chưa tr ở v ề phòng?

Nhìn quanh, thoáng thấy y bào của mình đã cởi ra đêm qua còn vắt trên ghế.

Tiểu tử kia cũng tự hiểu, đừng tưởng rằng đã nhuộm khí tức của hắn là có thể làm bộ làm tịch, cái thân

thế kia chỉ là công cụ phát tiết của hần mà thôi.

Bỗng nhiên mê muội. Ngồi xổm xuống, tỉ mỉ nhìn phần mặt nghiêng nghiêng của nó, ngũ quan không được gọi là đẹp, cũng chẳng thu hút ánh mắt người khác, tuổi cũng còn quá nhỏ. Hai người... ít nhất... cách nhau phải đến sáu, bảy tuổi.

Còn nhớ kĩ cảm xúc ồm yếu trong tay, dần dần tụ lại vùng lông mày, nhú thành một dấu chấm hỏi thật lớn – *vì sao nó lại giống y như thế?*

Vác trên vai mà cũng cảm thấy rớt nhẹ, quá lạ thật... Hần hoàn toàn không kéo kịp để nắm lấy ngay cảm giác còn không cho nô tài ăn no.

“Nghiêm tổng quản!” Quát lớn một tiếng, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn liền ngẩng lên, bắt gặp khuôn mặt giận dữ bưng bưng.

Hách!

Kiều Bảo Nhi liên tục lắp bắp, “Ta... Ta đi... mang xiêm y.” Dựa vào tường đứng lên, vội vàng đi qua trước mặt chủ tử, khập khiễng đi vào chỗ bình phong ngăn cách với nội thất.

Nghiêm tổng quản hô lớn ngoài phòng, “Gia, có gì phân phó?”

Giật mạnh cửa phòng ra, “Mang đồ ăn đến đây!” Mạnh Diễm tức giận ra lệnh.

“Nô tài đi ngay.” Nghiêm tổng quản ba bước thành hai bước chạy đi, nhiều lần quay đầu lại, vô cùng tức giận tên tiểu tử tiểu Bảo Nhi hại người kia lại dám lừa gạt chủ tử khi ngài còn chưa rời giường, có lẽ là lại hầu hạ không chu toàn rồi... *Con mẹ nó, tiều Bão Nhi hầu hạ bên ngự ởi chửi ử hấn lại gì ở trò quỵ ợi rồ i!*

Sầm! Đóng sầm cửa lại, Mạnh Diễm không biết đã dọa người mới tới đằng sau hần hoảng sợ.

Kiều Bảo Nhi kiễng chân, phủ xiêm y lên bả vai chủ tử, sau đó liền hoảng sợ đi đến bên ghế dựa cầm lấy bộ xiêm y hôm qua.

“Nô tài... đi giặt y thường.” Cúi đầu, nó cố chịu bàn chân vẫn còn đau đớn, tận lực bảo trì khoảng cách với chủ tử, khoảng khắc mở cửa ra, rốt cuộc nó cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Mạnh Diễm đứng cạnh cửa, nhìn chăm chăm thân ảnh nhỏ bé kia khập khiễng đi xa, xiêm y khoác trên đầu vai rơi xuống đất. Hôm nay tiểu tử kia đã quên hầu hạ hần mặc y bào*...

(*: cái kiểu mặc áo ở đây là mặc áo trong, áo ngoài, áo khoác ấy. Ẽm chỉ có khoác mỗi cái áo khoác ngoài mỏng te cho anh rùi chuồn mất, mãi đến khi em đi mất anh mới ngẩn ngơ: mình chưa mặc đồ:D)

Chớp mắt, hần nhấc chân đá cửa, nghiêng răng nghiêng lợi – *tên nô tài ch ế t t i ệ t này!*

“Lê Sinh, phái người đi chuẩn bị mã xa.” Bỏ lại một câu, Mạnh Diễm nhắm hướng hầm ngầm mà đi.

Lê Sinh lập tức hiểu ra, chủ tử muốn lên đồ tràng (sòng bạc) đấu cầu.

Thú tiêu khiển ấy lúc đầu là do bọn lưu manh hay tiểu dân phố thị bày ra, bởi hai con chó tránh chấp, cắn xé đối phương đến chí tử, tính chất rất tàn bạo, người tham gia đánh cược cần phải mạo hiểm đánh mất ái khuyến, nhưng hình thức đánh cược này lại mang đến món lợi lớn, cũng làm người ta say mê, tranh giành nhau vào xem.

Dần dần, có một vài sân đấu cầu biến thành thú vui của quý tộc mới có thể tiêu khiển.

Đương nhiên đã nghe – giao thiệp với với một ít hoàn khổ tử đệ (aka con ông cháu cha), vật hợp theo loài. Chủ tử vốn có tiếng xấu, không thèm quan tâm bên ngoài phê bình mình thế nào.

Lê Sinh lạnh nhạt cười cười, yên lặng nhìn hành vi phóng đảng của chủ tử, từ lâu đã hiểu rõ ràng, những hành động này bất quá chỉ là ngụy trang mà thôi.

Một lát sau, Lê Sinh và hai gã gia đình chờ ngoài phủ đệ, mãi sau vẫn không thấy chủ tử xuất hiện.

Mạnh Diễm đích thân xuống hầm ngầm thả hai con mãnh khuyến đen tuyền ra. Hai con mãnh khuyến này hoàn toàn đã bị hần khống chế.

Bỗng nhiên, lúc đến gần chuồng ngựa, hần thấy một thân ảnh khập khiễng gánh hai thùng lớn từ xa đi đến; hình ảnh trong mắt và hình bóng gầy yếu trong đầu chồng lên nhau. Tay chợt nắm chặt, thiết liên lạch xạch! vang lên trong lòng bàn tay, xua đi hơi ẩm còn lưu lại trên đầu ngón tay.

Dần dần thu lại mâu quang ảm đạm, nháy mắt đã sản sinh mê mẩn không kịp loại bỏ. Hai bên thiết liên bỗng bị giật mạnh, hai con mãnh khuyến muốn nhanh chóng ra khỏi phủ lập tức kéo tâm tư của hần quay về.

Đặt cược, đoàn người náo nhiệt, tiếng hét rung trời hưởng ứng, ngân lượng trắng bóng, cùng người thắng sau cùng... A, khước miệng hần khê nhếch, trên mặt đã khôi phục vẻ đắc ý.

Ném hình ảnh tiểu tử kia ra sau đầu, Mạnh Diễm đi ra ngoài phủ, hai con mãnh khuyến hung ác cũng nhảy lên xe ngựa.

Vén vạt áo, hai chân hấn bắt chéo, mặc cho hai ái khuyến cọ cọ dụi dụi bên chân.

Lê Sinh đang định đóng cửa xa thì một giọng trầm thấp rơi vào tai y, “Khởi hành rồi thì đến ‘Bác Tể được đường’ (nghĩa là cửa hàng thuốc cứu được nhiều người) một chuyến.”

“Vâng.” Khép cửa lại, Lê Sinh cũng không hỏi lý do. Vô luận chủ tử phân phó cái gì, từ trước đến nay y đều làm theo.

“Được của ta rút mất rồi...” Kiều Bảo Nhi sờ sờ cái túi, tìm hơn mười lần quanh đó cũng không thấy cái bình được nhỏ đâu.

Mím môi, nó đèn trù phòng dùng bữa với mọi người, gặp trù tử đại thúc cũng không dám mở miệng nhắc tới. Đưa tay nhận chén đĩa trù tử đại thúc đưa cho, nói nhanh, “Cám ơn.”

“Mau tìm chỗ ngồi ăn đi.” Trù tử liếc mọi người, buồn bực không biết bọn họ châu đầu ghé tai nhau nói chuyện gì trong bữa tối. *Có chuy ệ n gì mà không th ể nói ta ch ứ?*

Mọi người đều ngồi chung với nhau, lưu lại vị trí trong góc nhỏ cho tiểu Bảo Nhi ngồi đó. Đồ ăn được đặt chính giữa bàn, tay tiểu Bảo Nhi lại không đủ dài, không lấy được đồ ăn, chỉ có thể ăn cơm trắng.

Nửa con mắt liếc đến trên người nó, ngay cả Tiểu Cầu Tử thường ngày ngồi cạnh nó hôm nay cũng ngồi cách xa. Kiều Bảo Nhi không biết là cố tình hay vô ý. Thấy Tiểu Cầu Tử có vẻ không hài lòng, nó bỏ chén đĩa lại, nói to, “Ta ăn no rồi.”

Nó rời khỏi chỗ ngồi, đi đâu mất.

Những người khác chỉ biết càn quét thức ăn trên bàn, không ai thèm để ý tiểu Bảo Nhi ăn uống thế nào.

...

“Người tới làm gì? Sách!” Ngân Thúy bực bội lắm lắm, thể hiện rõ phản cảm với tiểu Bảo Nhi.

“Chủ tử không ở trong phủ, đương nhiên phải tới đây rồi.” A Tam đầy mồm thịt, nhai a nhai, hừ lạnh.

“Nghiem tổng quản của chúng ta a, nhìn lầm người rồi, thấy người ta bộ dạng thành thật trung thành, cho rằng chỉ là một tiểu hài tử sẽ không có thủ đoạn gì đâu. Hừ!”

“Ai nói nhìn lầm người chỉ có Nghiem tổng quản?” Thu Liên có ẩn ý, rõ ràng có ý chỉ vào trù tử.

Ở ngay bên cạnh dọn dẹp, trù tử nghe thấy khó chịu, quay đầu trừng mắt nhìn đám người, “Các người đang nói cái gì đó?”

“Nói có kẻ không biết xấu hổ!”

Trù tử ngẩn ra, Nguyên Kế ở một bên ngừng lại, hai người nhìn nhau, mọi người nhất thời lặng ngắt như tờ, bầu không khí trong trù phòng có vẻ kì lạ.

Mùi thuốc súng chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ánh mắt mọi người nhất loạt hướng về phía tiểu Bảo Nhi.

Chỉ thấy nó thất thần, dường như không hiểu nổi mọi người đang ám chỉ ai.

Không biết tí xấu hổ ...

Kiều Bảo Nhi cúi đầu xuống, chột dạ tránh ánh mắt mọi người, đầu loạn rùng rục, trong đầu nó hiện lên hình ảnh hai con chó giao phối với nhau ngay ven đường ở hương dã mà nó từng thấy. Động tác dâm loạn như vậy giống hết chuyện mà chủ tử đã làm với nó.

“Bảo Nhi, đó là súc sinh mớ i không biết tí liêm sỉ ...”

Đồ ăn trong miệng tắc nghẽn trong cổ họng, nó run rẩy, nhìn hạt cơm trắng tinh trong bát, nhớ lại ở hương dã trước đây, muốn ăn cơm trắng là ước muốn xa vời. Bây giờ, nó lại không cách nào nuốt nổi...

...

Không ngừng vốc nước dội rửa lên người, Kiều Bảo Nhi xa vọng (hy vọng xa vời) có thể tẩy đi thân thể bẩn thỉu này.

Một lúc lâu, nước cũng lạnh.

Nó ngồi trên chiếc ghế nhỏ, cầm xơ mướp (tương đương.. bông tắm ngày nay) cố sức cọ xát, ngay cả mu bàn chân bị thương cũng không bỏ qua, máu theo miệng vết thương đã kết vảy rơi xuống.

Nó không dám nhìn, trong miệng chỉ thì thào nói, “Máu đều đỏ cả, giống những người khác, giống...”

Nhắm mắt lại, cắn môi dưới, bàn tay run run lần dần xuống hạ thân, mở cái khăn đang che ở bụng dưới ra, cố lấy dũng khí mở to mắt, đối mặt với hạ thân không trọn vẹn. Viên mắt nó đỏ rực – những điều mà nó tự an ủi này giờ phút chốc vỡ tan.

Nó không giống những người khác...

Tiểu Cầu Tử nhân lúc tiểu Bảo Nhi không ở phòng, trái sờ phải kiểm, muốn tìm ra thứ gì đó đáng giá.

Ngồi ở mép giường, cầm gối đầu lên, tìm kiếm khắp từ trong ra ngoài, bĩu môi không vui. Chẳng có gì cả!

Tiện tay bỏ lại gối đầu, y đánh mạnh xuống gối, nhụt chí.

Đứng dậy, thông thả tới trước y quỹ, lộn trong lộn ngoài cái túi trong đồng y phục, cũng chẳng thấy gì, Áo nã đập y quỹ một cái, đột nhiên dư quang nơi khóe mắt thoáng thấy y bào bị nhét vào chỗ dưới cùng của y quỹ.

Y giặt mình, lập tức chồm đến – hít vài hơi thở, ngạc nhiên không biết tại sao y bào của chủ tử lại ở đây.

TiỂU BẢO NHI không phải là không lấy cái gì đó, chỉ cần bộ xiêm y thứ ợ ng đả ng c ử a ch ử t ử thôi, tư l ự a cao c á p th ế này là có thể đi c ả m c ố đ ợ c r ồ i.

“Sách, coi như nó lợi hại, tám phần mười là nó đã đoán được những vật đáng giá mà để trong phòng sẽ làm người ta chú ý, cũng dễ bị trộm.” *Ch ấ c ch ấ n là nó đã đ ể phòng mình r ồ i. H ừ*

Tiểu Cầu Tử khép y quỹ lại, suy nghĩ: *đành phải gi ỏ trò sau lưng v ậ y.*

Thối tất nển, y xoay người trở lại trên giường, chui vào miên bị, chớp mắt.

Kiều Bảo Nhi trở lại phòng, hồn nhiên không biết ngoài phòng kia nguy cơ tứ phía.

Khom người đẩy chậu rửa xuống dưới gầm giường, vẽ mặt buồn bã ngồi thử ở mép giường, bỏ ba bộ y bào đã lấy từ chuồng ngựa xuống.

Dùng khuỷu tay gạt đi tàn lệ nơi khóe mắt, nội tâm lo sợ bất an. Nó không biết nên trả lại hay giữ lại nữa...

Mặc trong phòng tối tăm, nó lực lợi niềm an ủy duy nhất dưới bị nhục, đây là miếng thạch đầu mà nó đã kí thác một phần linh hồn. Đặt lên lòng bàn tay, trước mắt lóe ra quang mang trong suốt, chớp chớp lóe lóe, như những con đom đóm lập lờ bay lượn trong bụi cỏ vào đêm hè. Hồi ức thoáng chốc trở lại thoả thích chạy nhảy, bắt đom đóm bỏ vào bình nhỏ, đặt trước cửa sổ, cùng đi vào giấc ngủ với đệ muội...

Lòng bàn tay ẩm ướt, thu hồi quang mang đã bị dập tắt trong nháy mắt. Nó bước thong thả đến trước y quỹ, giấu bảo bối làm nó nhớ lại hồi ức ngày xưa.

Xóa đi ký ức, nó sẽ đưa tiểu thạch đầu đẹp đẽ này cho nương.

Khép lại y quỹ, trở lại giường cởi bỏ y bào, nghe thấy tiếng mở cửa phòng kèn kẹt!, quay đầu nhìn lại, thấy một bóng đen từ từ bao phủ lấy nó.

Kiều Bảo Nhi nín thở, chớp mắt, mặt đã trắng bệch.

Mạnh Diễm kê sát bên người nó, hỏi, “Còn chưa ngủ? Người đang đợi ta, à?”

“Đi... đi.” Kiều Bảo Nhi nắm chặt y bào, khó khăn lên tiếng. Khí tức khi chủ tử áp sát vào nó làm nó nảy ra ý định chạy trốn trong đầu.

Mạnh Diễm không để ý tới lời nó nói, khuôn mặt tuấn mị tựa lên vai nó, cánh tay ôm trọn thất lưng gầy gò của nó. Thân thể ôm trước ngực thật gầy.

“Sợ cái gì?” *Không phải nỗi sợ hãi đã vui vẻ bố thí cho nó một chút rồi sao?*

Kiều Bảo Nhi đẩy đẩy lồng ngực cứng rắn như tường đồng vách sắt ra, cực kì sợ những chủ ý xấu xa của hắn. “Ta không phải cầu.” Trước khi bị làm nhục, nó mở miệng cầu xin tha thứ trước, “Đừng tới bắt ta...”

“A.” Nghe thấy lời thú vị buồn cười đó, Mạnh Diễm cười đến thoải mái. “Người sợ ta coi người như cầu?”

Đầu gạt một cái, nhẹ lướt qua như một cái hôn nhẹ, chớp mắt đã đánh tan việc trước đó hắn coi nó như cầu.

Khát vọng trong lòng như đã bị trập khỏi quỹ đạo, Mạnh Diễm thu lại dáng vẻ tươi cười, nhúu mày, ôm nhân nhi càng chặt hơn vào lòng. Lý trí của hắn dường như đã tan rã, lòng bàn tay trượt dọc theo thất lưng, cảm nhận được tiểu tử trong lòng chấn động mạnh. Hắn nâng mắt, trán áp lên trán nó.

Lý trí nháy mắt đã thu hồi lại. Trong phòng mù mờ không rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ánh vào đôi mắt như căn nuốt người kia. Thân ảnh đang run rẩy trong ngực kia là ai? Trong lòng hắn không còn hiểu rõ nữa.

Bàn tay suồng sã tức tối tiến vào khó đầu của nó, đầu ngón tay thon dài thăm dò nơi riêng tư vẫn còn lưu lại dấu vết đã từng là nam tử của nó, khẽ xoa nắn. Không biết có phải đã bị hắn kích thích hay không mà nó lại có phản ứng.

Vô s i ... Nó không ph ả i c ấ u!

Cảm giác chán ghét lập tức nhảy lên cổ. Cúi đầu, mặc cho cái tay của chủ tử cởi quần của mình, mơ hồ có thể thấy được bàn tay đang đùa giỡn tại nơi không trọn vẹn của nó.

Cắn nát môi dưới, im lặng cố nuốt cảm giác chán ghét kia xuống bụng, đôi mắt mờ mịt kia lộ ra nước mắt, không ngừng rơi xuống.

Đầu ngón tay chơi đùa chán chê, Mạnh Diễm thô lỗ đẩy ngã nó xuống giường, vội vã ép lên thân thể nhỏ gầy của nó, giơ tay kéo xuống; nháy mắt, vân trường (màn giường) đã phủ xuống, che lấp hành động hoang đường bên trong.

Ngay trong khoảnh khắc mất khống chế, tiếng thở gấp thô suyền truyền ra ngoài trường. Thần thái Mạnh Diễm ngẩn ngơ, cảm giác quen thuộc khi ôm cơ thể này vào ngực đánh mạnh vào đầu óc hắn, nhưng chớp lát sau lại tiêu thất như bọt biển.

Bên trong giường, Kiều Bảo Nhi không chịu nổi chèn ép dào dạt khí thể từ phía sau, ngón tay trắng bệch nắm chặt bị nhục (đệm chăn), khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp, vùi đầu vào gối, như tờ giấy trắng bị nước nhúng ướt đẫm, gần như rách nát.

Tiểu tử kia đã hôn mê...

Mạnh Diễm ngồi bên mép giường nhìn những vết thương trên chân trên đùi của nó. Dưới ánh nến, hắn có thể thấy rõ những vết thương đó đã thối rửa đến mức nào.

Nhắm chặt mày, hắn lấy một bình dược cao đặc chế từ bên trong vạt áo, bôi lên, lại tiện tay xé ống tay áo mình xuống mà băng bó cho nó. Bỗng nhiên khó hiểu, tiểu tử kia bước đi khập khiễng như thế, là tại sao?

Thường ngày, hắn đã quen với động tác ngã ngốc vụng về của nó, nếu thật sự chân có tật... cùng lắm thì đá ra khỏi phủ, lại sai phái thêm một nô tài khác lại đây, có gì khác biệt?

Nghiêng đầu, hắn nhìn chằm chằm một lúc, lại nghiêng người nhéo nhéo má nó. Cảm xúc trơn mềm như đang nhéo má nãi oa nhi (nói chung là trẻ con còn đang... bú sữa ==). Bỗng nhiên, môi hắn bỗng nhiên lướt nhẹ qua má nó.

Chớp mắt, Mạnh Diễm sững sốt *Thật hoang đàng ờng... Hẳn đang làm gì thế này?*

Chán ghét mà nhú mày, hấn bỏ cái chân nó ra, đứng lên tắt nến, làm như không có chuyện gì mà rời khỏi phòng người hầu.

Nghiêng tai lắng nghe, thấy trong phòng không còn truyền ra động tĩnh gì nữa, Tiểu Cửu Tử lén lút bò xuống giường, sờ soạng giường tiểu Bảo Nhi, ngó đầu vào, đưa tay lục lọi trên giường, chỉ chốc sau đã mò được xiêm y và cái bình nhỏ.

Liếc mắt, thấy chân tiểu Bảo Nhi được băng lại, lập tức nảy lên ý xấu, Tiểu Cửu Tử cầm lấy cái bình nhỏ, lén lút ra khỏi phòng.

Trốn trong lùm cây, Tiểu Cửu Tử hái được một loại lá tiết ra chất dịch trắng đục như sữa, nhỏ vào bình, lại lấy một cành khô nhỏ quấy đều lên, bình nhỏ bỏ thêm cao được gì gì đó, thần không biết quỷ chẳng hay, rồi quay về tiểu Bảo Nhi giường.

Y ngáp một cái, sờ soạng bò lại trên giường, vừa ngủ đã cảm giác sắp tới bình minh.

10. Quyển 1 - Chương 10

Vài ngày sau, Kiều Bảo Nhi vẫn chờ những người khác rời khỏi mới một mình đến trù phòng.

Việc nó cố gắng né tránh ánh mắt không thân thiện của người khác, sắc mặt không tốt cùng những lời thì thảo bần tán, từ lâu đã rơi vào tai trù tử và Nguyên Kế.

Trù tử căn bản không tin tiểu Bảo Nhi với tính tình thành thật sẽ đi mê hoặc chủ tử!

Nguyên Kế ngồi xổm rửa chén bên cạnh, ánh mắt đảo qua bàn chân đột nhiên sưng phù lên của nó, “Tiểu Bảo Nhi, có chuyện gì vậy? Người lại ngã bị thương hay là không bơi được?”

“Ta có bơi được.” Trong miệng đầy cơm, khó khăn nói thành lời.

Trù tử cũng chú ý chân nó mấy ngày nay đột nhiên sưng phù lên, ánh mắt hồ nghi đảo qua, hấn hỏi, “Nguyên Kế, người có mua lộn được cao không đấy?”

“A, ta nào dám mua lộn chứ. Làm ngài không vui thì lấy ai thư lưu ta đây.” Cong miệng, hờn dỗi ủy khuất.

Soàn soạt cọ rửa, lạch cạch loang choang! thẳng tay ném bát đĩa xong nòi vào một cái chậu khác, nước

tong thùng bắn lên tung tóe, y minh oan, “Ta biết ngài quan tâm đến tiểu Bảo Nhi, nhưng cũng không thể trách ta không làm tốt việc ngài giao phó chứ.”

“Ta không có ý đó.” Kiều Bảo Nhi thất kinh nhìn hai người bọn họ, lập tức giải thích, “Là... Ta không tốt, được ngài chuẩn bị cho ta bị rút; mấy ngày gần đây được ta bôi không phải do trù tử đại thúc đưa, đại thúc đừng trách Nguyên Kế.”

Cúi đầu xuống, nó giấu điếm chuyện chủ tử cho được, khi bôi lên ngược lại còn phát đau. Vốn tưởng đó là do hiệu lực của được mới thế, ai ngờ chân vừa sưng vừa đỏ, ngay cả giày cũng không đi vào.

Nghe vậy, trù tử và Nguyên Kế giật mình, đồng loạt hỏi, “Người bôi được ai cho?”

Kiều Bảo Nhi muốn mở miệng nói, nhưng thấy Nghiêm tổng quản đi tới, nó vội vã quay mặt đi.

“Hôm nay phát lương bổng. Đây, hai người cầm lấy.” Nghiêm tổng quản liếc tiểu Bảo Nhi, bĩu môi, gương mặt lão luyện tràn đầy biểu cảm khinh bỉ.

Trù tử và Nguyên Kế đều tự động nhận lương, lập tức bỏ vào bên trong vạt áo để tránh cho tiểu Bảo Nhi cảm thấy khổ sở, bởi bây giờ nó còn chưa được cầm (người mới 6 tháng sau mới được cầm lương).

Nghiêm tổng quản hừ hai câu, “Có người không làm cũng không sợ chết đói. Đã ôm được một gốc đại thụ thì còn sợ trái cây gì mà không có! Chắc chắn, cá muối treo trên đầu gậy cũng có thể xoay mình rồi đấy *.

(Lấy ý từ câu ‘hàm ngư phiên thân’ (): chỉ một người đang thất thế hoặc ở cấp thấp, bỗng dưng có chuyển biến lớn/ bước ngoặt tốt đẹp/chuyển biến tốt trong một thời gian ngắn, thường thì được dùng với nghĩa khen người tài, nhưng cũng có thể mang nghĩa mỉa mai.)

Khut! Ban đ ầ u là m ấ t gĩa mù nên m ó i ch ọ n yêu tình h ạ i ngư ờ i này, đ ể n t ố i còn bi ế t d ự d ỗ ch ử t ử n ữ a!

Nghiến răng nghiến lợi, Nghiêm tổng quản phất tay áo rời đi.

“Gã đang nói cái gì a?” Nguyên Kế chờ người đã đi xa mới hỏi.

“Miệng chó không thể khạc ra ngà voi, đừng nghe gã nói.” Trù tử rống to.

Ngôn từ châm chích đều lọt vào tai, Kiều Bảo Nhi không lên tiếng, cơm đang ngậm trong miệng cũng khó mà nuốt trôi. Càng ăn càng ít, khó đầu (under wear) càng lúc càng lỏng (aka càng lúc càng gầy).

Bỏ bát cơm xuống, nó ngẩng mặt lên, đôi mắt trong suốt tự nhận, “Ta không phải không biết xấu hổ.”

Hai người thấy nó trượt xuống khỏi băng ghế dài, rồi khỏi trù phòng, bóng lưng gầy yếu càng có vẻ nhỏ bé.

“Ngài tin không, sư phụ? Tiểu Bảo Nhi nó...” Nguyên Kế chỉ ra ngoài cửa, nhớ lại chuyện đồn đãi mấy ngày nay của mọi người – tối nào tiểu Bảo Nhi cũng chờ chủ tử tới cửa.

Keng! Cái muôi lớn trong tay trù tử gắng sức đập mạnh vào nôi, rống lớn, “Người ám chỉ cái quỷ gì, cần thận ta chặt tay người!”

“A?” Nguyên Kế lập tức giấu tay về phía sau, trừng mắt nhìn, ngoài miệng bất mãn lắm bầm, “ta chỉ nghe người ta nói thế thôi mà, sao ngài lại hung dữ như thế...”

Toàn bộ buổi chiều, Mạnh Diễm đều ngồi trong thư phòng xem sổ sách, trong lúc đó cũng phái tiểu tử kia đến dọn dẹp thư phòng. Chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn nó mang thùng nước ra vào cửa, dáng vẻ nghiêng ngả như sắp ngã đến nơi.

“Người không ăn cơm à?” Tiểu tử kia làm việc rất vụng về, nhất cử nhất động thu vào đáy mắt hắn, đều làm hắn thấy không hài lòng.

Đang cầm văn phòng tứ bảo, gương mặt âm trầm của chủ tử hiện lên gần sát, Kiều Bảo Nhi thất kinh, lập tức đặt lại các vật đang chà lau về lại chỗ cũ, liên tục lắp bắp, “Ta... có... ăn.”

Ánh mắt dao động đánh giá, Mạnh Diễm lấy tay sờ thất lưng nó, bỗng nhiên cạch! một tiếng, làm cả hai người đều chấn động.

Sắc mặt Kiều Bảo Nhi phút chốc trắng bệch. “Ta... Ta không phải... cố ý.” Kinh hãi lùi lại mấy bước, suýt nữa là trượt chân ngã vào thùng nước, bỗng nhiên cả người được chủ tử tóm lấy, dán vào bức tường vô cùng vững chắc.

Thật quá phiền não... Mạnh Diễm trừng mắt nhìn vẻ mặt nó như đang gặp quỷ, từng luồng khí lạnh băng phun vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, giận dữ hỏi, “Sợ cái gì?”

Kiều Bảo Nhi lúng túng, mặc cho cái tay kia tóm chặt cổ áo, không dám hó hé câu nào.

Nhìn mặt nó như tái xanh, Mạnh Diễm “Hừ” một tiếng, buông tay ra, đồng thời ra lệnh, “Đi tìm cái ghế ngồi xuống.”

Kiều Bảo Nhi nghe vậy, lập tức nhấc thùng nước lên, khập khiễng đi tìm một cái ghế rồi ngồi xuống.

Như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, lòng tràn đầy sợ hãi thấy chủ tử đang đến gần, không biết sẽ lại làm gì nó.

Mạnh Diễm ngồi xổm xuống, cởi giày của nó ra hất hời, lập tức ngửi thấy một mùi là lạ, nhú mồm, vén ống quần bên kia lên, khó hiểu là tại sao vết cào trên bắp chân đã khỏi hẳn, vì sao vết thương dưới lòng bàn chân lại không chuyển biến tốt đẹp mà lại có chiều hướng xấu đi, còn mưng mủ nữa...

“Có bơi được không?”

“Ta... Không dám bơi.”

Nhướng mồm, thấy nó cắn môi, cả người trượt xuống ghế, cầm giày và thùng nước lên, khập khiễng ra khỏi thư phòng.

Mạnh Diễm giặt mình. *Chuyện gì xảy ra thế này?*

Thu hồi đường nhìn, thoáng thấy mu bàn tay mình lưu lại năm vết ngón tay cào. Tiểu tử kia không có gan đáp lời mà lại có gan cào người.

Sắc mặt trầm xuống. *Tiểu tử kia nhìn như thuận theo, nhưng rốt cuộc trong xương tủy nó có gì ẩn u cái gì?*

Đêm, Mạnh Diễm liếc liếc nhìn bầu rượu trên bàn, không thấy chút hứng thú.

Bên trong phòng, ánh nến lúc mờ lúc tỏ, những cảm xúc phức tạp không ngừng giao thoa trên khuôn mặt tuần dật, quay đầu nhìn nước mưa rơi tí tách ngoài hành lang, hất bước ra mở cửa, ra ngoài phòng. “Lê Sinh, người về phòng đi.”

Bỏ lại một câu, hất thẳng bước trên hành lang, mặc nước mưa lạnh lạnh nhiễm ướt thân thể, giấy lát đã biến mất khỏi tầm mắt Lê Sinh.

“Lại một đêm có người làm người ta bất ngờ.” Lê Sinh tiến lên khép cửa phòng, trong lòng hiểu rõ, tối nay chủ tử sẽ tới chỗ nào.

Kiều Bảo Nhi co quắp trên một đồng rơm, cả người mơ hồ run rẩy. Đêm đến, nó chỉ sợ chủ tử tìm được nó trong phòng, lại bị chủ tử xâm phạm.

Nghe tiếng mưa không ngừng gõ trên đỉnh đầu, lộp độp rầm rì! Làm người ta cảm thấy bất an.

Bốn phía đen kịt, trong chuồng ngựa ẩm ướt có mùi vị đặc trưng của súc vật phiêu tán trong không khí, bên tai truyền đến tiếng ong ong, mấy con muỗi không ngừng quấy nhiễu giấc ngủ của nó.

Nó không lưu tâm, nhắm hai mắt lại, lấy khuỷu tay che mặt, thân thể uể oải mặc cho đám muỗi đốt, dần dần, ý thức rơi vào một màn đen kịt.

Ti ể u t ử kia đâu?

Mạnh Diễm cắn răng, mi tâm nhăn chặt, thấy trên giường không có ai, chỉ có miên bị, gối đầu và bình được nhỏ để bên cạnh. Tức giận bùng lên, dùng dùng đi tới một mép giường khác, vén rèm lên, xác định trên giường chỉ có một tên nô tài khác đang ngủ say.

Lúc này, một bụng tức giận càng thêm bùng nổ.

Ra khỏi phòng, hẩn trừng mắt bước tới phía trù phòng, nghĩ: *ti ể u t ử kia th ậ t to gan, dám tr ố n h ấ n!* Đóng sầm! cửa phòng phía sau, không thềm để ý xem có thể đánh thức kẻ nào đó hay không.

Lần thứ hai dầm mưa, hàn ý lành lạnh mát lạnh của cơn mưa cũng không thể dập tắt lửa giận đang thiêu đốt trong lòng hẩn. Mâu quang hung ác nham hiểm quét quanh. *Tuy ệ t đ ố i không buông tha ti ể u t ử kia!*

Tìm tới tận trù phòng, đường ngang lối dọc trong sân, thậm chí còn tìm cả trong lương đình, thế mà không không lần ra được tung tích của tiểu tử kia. Mạnh Diễm thấp giọng chửi, “Chết tiệt!”

Tức giận không vơi đi theo thời gian. Mạnh Diễm nắm chặt bình nhỏ, hận tiểu tử kia không biết suy xét, bỗ thí cho nó một chút thiện ý lại bị nó coi như cặn bã, đúng là nên bắt lấy rồi lột một tầng da mới đúng!

Một mình lao đi trong đêm mưa, tức giận vẫn hoàn tức giận, cũng không xông lên đầu óc làm mụ mị hẩn đi.

Tiểu tử kia không phải là đã bỏ trốn rồi đấy chứ? Hay là đã chui vào phòng tên nô tài nào đó ngủ rồi?... Nghĩ đến những khả năng đó, sắc mặt Mạnh Diễm tối sầm lại. Muốn tìm ra tiểu tử kia cũng không phải là việc khó, hẩn sẽ đi thẳng đến hầm ngầm, thả chó ra đánh hơi là được.

Chỉ chốc lát sau, chuồng ngựa rối loạn. Mạnh Diễm nhạy cảm phát hiện ngựa có vẻ bất an, thiết liên trong tay nổi lông, mãnh khuyến hưng phấn, muốn xông tới hướng chuồng ngựa.

Hẩn quát lên, “Trở lại!”

Mãnh khuyến quay đầu lại, bàn tay mạnh mẽ quấn hai vòng thiết liên, cứng rắn thu hẹp đoạn dây. Mạnh Diễm không chế mãnh khuyến đi theo bên cạnh, đưa lại vào hầm ngầm. Vòng đi vòng lại này giờ cũng đã hết cả hai canh giờ.

Mưa, vẫn chưa ngừng.

Mạnh Diễm ướt hết cả người, như kẻ điên chạy đi tìm người tính sổ; chấp nhất tìm hết một vòng quanh chuồng ngựa. Đôi mắt sáng quắc như đuốc bắt gặp thân ảnh đang nằm co ro ở một góc; hấn nhắc chân đạp mạnh, ra lệnh, “Đứng lên, đừng giả chết.”

Kiều Bảo Nhi chậm rãi mở mắt ra, còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ. Giọt nước mưa rơi xuống mặt nó, cảm giác lạnh lẽo kích thích cảm giác nó. Hách!

Nó hít sâu vài hơi, đôi mắt tròn to không dám chớp, gương mặt như được tạo ra từ ba tầng sương lạnh từ từ để sát vào mặt nó, khí tức lạnh lẽo ập đến, cổ áo đột nhiên bị kéo căng, cả người nó bị áp vào tường.

“Người dám trốn? Ban đêm còn dám chơi trò trốn tìm với ta? Tốt!”

Kiều Bảo Nhi mãnh liệt lắc đầu, hai tay dùng sức vịn bàn tay đang nắm cổ áo mình ra, “Đừng...” Nó khó khăn lên tiếng, “Tránh ra...”

“Người luôn muốn ta đi, chẳng lẽ người quên đã từng cầu ta đừng đi?” Hấn buông tay ra, dè lên tiểu tử kia, không có nó trốn thoát, tay cuốn lấy thắt lưng của nó, nhắc cao người nó lên, tham lam hấp thu độ ẩm của cơ thể.

“Ngô...” Từ từ thở không nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn dí sát vào hõm vai chủ tử, áp bức cường thế đó như thái sơn áp đỉnh (Thái Sơn đè đầu), khí lực bé nhỏ không đáng kể của nó cố sức đánh vào vai chủ tử, mơ hồ làm đau tay chính mình.

Mạnh Diễm dùng tay cởi bỏ ràng buộc dưới hạ thân của cả hai, không thêm để ý đến sự chống cự của nó. Dục vọng đã tìm được chỗ phát tiết, hấn cường hấn đi vào, nghe thấy tiếng hét thê lương – “Không!”.

Há miệng cắn mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn bên cổ, nước mắt hòa vào từng giọt mồ hôi của chủ tử. Cảm giác đau đớn như tràn ra cả khu chuồng, trong màn đêm đen kịt không thể đánh động đến chủ tử, mong hấn dành cho nó một chút ít cái gọi là thương hại.

Hành vi càn rỡ không ngừng không nghỉ, Mạnh Diễm càng lúc càng trầm mê trong việc ức hiếp tiểu tử trong lòng. Ôm lấy thân thể nhỏ gầy, mặc nó cắn chặt xương quai xanh của mình không nhả.

Trong cơn trầm mê ấy, hấn vùi trong tóc nó, tất cả thương xót trong lòng còn sót lại chỉ vì một hình bóng khác. “Phù Dung...”

Kiều Bảo Nhi như một miếng giẻ rách mặc người khổng chế, hết lần này đến lần khác bị đẩy lên tường, đôi giày cũng rơi xuống đất. Nó hai lần đã nghe thấy một cái tên xa lạ, rốt cuộc cũng hiểu ra – chủ tử rất khác thường, không chỉ coi như chó mà còn coi nó thành một người khác...

Bị vút lại chuồng ngựa, Kiều Bảo Nhi bò xuống bên tường lần mò cái giày đã rớt, vất vả lắm mới tìm lại được.

Vết thương trên chân lại bị nhiễm trùng, trên người còn lưu lại khí tức của chủ tử, xiêm y bị ướt... Lạnh quá! Nó co ro, mong cho bình minh mau đến, có thể xua đi hắc ám vô biên.

Muốn trở về phòng, đi tới giữa đường lại quay trở về, Mạnh Diễm đứng lặng ngoài chuồng ngựa, đường nhìn xuyên qua màn đêm như tấm màn đen dày, mơ hồ còn có thể tiểu tử kia còn đang gọi, “Quay lại đi.”

Kiều Bảo Nhi chậm rãi chuyển hướng, đôi mắt trong suốt nhìn thấy thân ảnh ngoài chuồng ngựa,. Thời khắc này, nước mưa như chảy thẳng vào mắt, đau đớn như kim châm muối xát.

Nó là nô tài, phải nghe lời... Cảm giác muốn kháng cự nhẹ nhàng dấy lên, nhưng lập tức đã xung đột mãnh liệt, nội tâm vùng vẫy, không biết có nên tiến lên hay không... Cho dù e ngại, hai chân run rẩy, Kiều Bảo Nhi vẫn khập khiễng đi ra chuồng ngựa. Nước mưa, có thể dấu lệ ngân trên mặt.

“Chủ tử có gì phân phó?”

“Đi nấu nước nóng, ta muốn tắm rửa.”

Là ng ą i nó b ấ n sao...

Lên tiếng trả lời, “Vâng.” Kiều Bảo Nhi mang giày, khập khiễng đi, mặc cho nước mưa xối thẳng vào vết thương trên lòng bàn chân, không dám quay đầu lại, chỉ sợ miệng vết thương dính máu càng thêm đau.

Tiểu tử kia hầu hạ bên cạnh, Mạnh Diễm thoải mái để nó chà lau phần lưng, lực đạo lúc bắt mạnh lúc đòi nhẹ, nhưng thật ra chính hắn cũng không quan tâm lắm, dù sao hắn cũng không yêu cầu tiểu tử kia thông minh hơn, biết cách hầu hạ hơn.

“Được rồi, đi lấy xiêm y đến đây.” Tiếp tục tắm rửa nữa, trời sẽ sáng mắt.

Mạnh Diễm bước ra khỏi dục dũng (bồn tắm), cảm thấy đã ủy khuất mình khi lực chọn tắm rửa trong cái phòng tắm chung dành cho nô tài này. Quay đầu lại, hắn thấy tiểu tử kia kiễng chân cầm xiêm y. Mạnh Diễm tiến lên đón lấy, lúc này cũng không muốn nó chính trang cho mình.

“Ta thấy cả người người đã ướt đầm rồi đấy, sao không lấy xiêm y đi tắm đi?”

Kiều Bảo Nhi không dám đáp lời, hạ mắt xuống, né tránh động tác của thân ảnh kia. “Ta đợi chút nữa rồi tắm.”

Mạnh Diễm “Xùy” một tiếng, trào phúng, “Ta cũng không phải chưa thấy thân thể người, người còn sợ ta nhìn?”

Tim nhảy lên, nó không biết phải làm thế nào. Thiếu mất một miếng thịt dường như đã làm cho việc khi dễ nó trở thành điều đương nhiên; chủ tử muốn nó đi đông, nó sẽ không thể đi tây. Cấn chặt môi, Kiều Bảo Nhi đưa tay cởi áo tháo thắt lưng, nhưng ngón tay níu chặt đến trắng bệch của nó chỉ rõ nó có bao nhiêu không muốn để người khác nhìn thấy thân thể khiếm khuyết không trọn vẹn.

Tấm lưng thòen gầy ánh vào đáy mắt, hồng ngân nổi lên rõ ràng đan xen nhau, Mạnh Diễm giật mình, lập tức ý thức được đó là do ai tạo thành.

Lấy tay nhẹ vuốt lên cột sống của nó, hần than thở, “Người gầy quá.”

Kiều Bảo Nhi co rụt lại, phản xạ muốn né tránh bất kì động chạm nào, tay vẫn còn run run, chờ chủ tử rời khỏi đó.

Thấy phản ứng quá độ của nó, Mạnh Diễm để lại ngoại bào không mặc, cố ý treo lên tường.

Ầm! Đóng cửa lại, mắt thoáng nhìn qua, thấy một cái ô giấy dầu bên cạnh chỗ trữ củi, tuyệt không bắt ngờ với suy nghĩ không đến nơi đến chốn của tiểu tử kia. Nó ngu ngốc đến độ không biết cầm thêm một cái ô nữa.

Để ở cạnh cửa, Mạnh Diễm không kiên nhẫn mà chờ đợi.

Tiểu tử kia cũng đứng rề rà trong phòng tắm, bằng không... Hần sẽ vớt người trong nước về phòng.

Quăng tiểu tử lên giường, Mạnh Diễm trước khi đi còn bắt lấy cảm nó, phân phó, “từ đêm mai, ngày nào cũng phải đến phòng ta, rõ chưa?”

Khí tức của nam nhân phả lên mặt, đôi mắt như căn nuốt người khác lóe ra quang mang xảo trá trong màn đêm. Mặt mày Kiều Bảo Nhi trắng bệch như tờ giấy, cảm nhận đầu ngón tay nam nhân lướt qua môi mình, ngả ngón, ám chỉ dụng tâm khác.

“Run đến thế này...” Nâng mặt nó lên, môi lướt nhẹ qua, chút ôn nhu trong mắt vụ qua rồi biến mất vô tung. Hắn bỏ câu thăm dò tiếp theo – *Ban đêm, ti ể u t ử kia có th ể đến hay không?*

“A, ta sẽ chờ người.”

Kiều Bảo Nhi ngồi yên trên giường, sợ đến choáng váng...

Mắt mở trừng trừng nhìn chủ tử dần biến mất, cửa phòng đã đóng lại, nó mới dần dần có chút phản ứng. Lắc lắc đầu, nó có gắng gạt bỏ...

Một lát, bên trong phòng bỗng nhiên sáng bừng lên, trên tay Tiểu Cầu Tử là một món trang sức. Y nhìn tiểu Bảo Nhi, cười cười, “Người dám giấu ta a. Trộm cái này từ phòng của chủ tử từ bao giờ thế? Hay đây là phần thưởng của chủ tử cho người?”

Tiểu thạch đầu trong suốt lấp lánh, màu đỏ thắm lập lòe dưới ánh nến, càng làm nó thêm rực rỡ.

Kiều Bảo Nhi ghen hòng nhìn trân trối, “Người... Người lấy cái gì của ta đó?!”

“Hừ,” bĩu môi, Tiểu Cầu Tử cãi lại, “Không phải của người, đây là thạch đầu ta tìm được, là của ta.” Y lập tức bỏ vào túi. “Chắc chắn, người xem người đi, trên người còn mặc xiêm y của chủ tử a, trong y quỹ cũng có vài món a. Người phạm tội gì, còn cần ta nhắc nhở sao?”

“Ta không làm gì cả, trả cái đó lại cho ta!” Kiều Bảo Nhi nhảy xuống giường, tiến lên đoạt lại đồ của mình, “Đó là của ta! Là của ta!”

Tiểu Cầu Tử hất cánh tay đang bắt lấy mình ra, “Người có phiền hay không?! Cút ngay!”

Chớp mắt, nó đã bị hất văng ra xa. Kiều Bảo Nhi gầy yếu hơn y, sao có thể cướp được thứ gì trên tay y chứ!

Lảo đảo vài bước, Kiều Bảo Nhi ngã bịch xuống đất, không thể tin được Tiểu Cầu Tử lại không nói lý như thế, Nó bò dậy, ôm lấy chân Tiểu Cầu Tử, muốn lấy lại đồ của mình, “Trả lại cái đó cho ta, trả lại cho ta ”

“Ồn chết!” Tiểu Cầu Tử đẩy mạnh nó ra, vô cùng tức giận, đập lên chỗ đau của nó, cố sức day mạnh, “Người kêu nữa đi, đưa chủ tử tới đây càng tốt, ta sẽ nói cho chủ tử biết người dám trộm cái gì!” Y uy hiếp, một mực chắc chắn rằng Kiều Bảo Nhi đã trộm cái này.

“A... Đau...” Kiều Bảo Nhi đau đón hét lên, cắn răng, mồ hôi theo mặt nó chảy xuống. Nó thử đẩy chân Tiểu Cầu Tử ra, “Người đâm đau ta, đau a...”

“Hừ!” Tiểu Cửu Tử cúi đầu trừng nó, “Ai kêu người muốn lừa ta, tưởng ta dễ bị lừa lắm hả?” Nghĩ món đồ này đúng là do Kiều Bảo Nhi trộm, bằng không lời uy hiếp của y sẽ không có hiệu quả.

Kiều Bảo Nhi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lên, cổ sức lắc đầu, “Ta không có, không có.”

“Giờ này còn nói không có!” Y thả chân ra, thấy nó xoa xoa bàn chân sưng đỏ, tiếp tục uy hiếp, “Tốt nhất là người giữ mồm giữ miệng một chút đi, đừng tưởng có một chân với chủ tử đã muốn hãm hại ta.”

Soạt! Huyết sắc trên mặt nó mất hết. *Ti ể u C ử u T ử đ ấ th ấ y h ế t... d ơ b ấ n... Nó th ậ t b ấ n...*

Xê dịch thân thể, Kiều Bảo Nhi bò lại bên mép giường, cảm giác căm ghét chính mình nảy lên trong lòng. Ngẩng đầu nhìn giường, nghĩ đến chuyện đã từng phát sinh ở đây, nó cúi đầu, che lại tiếng nức nở nghẹn ngào trong miệng.

“Không nói nữa hả? Hừ!” Tiểu Cửu Tử liếc nó, chán ghét đe dọa, “Muốn ta trả lại cái này cho người... cũng được thôi. Ta có nghe chủ tử nói bắt đầu từ đêm mai, người sẽ đến phòng chủ tử. Tốt nhất là từ bây giờ người phải nghe lời ta, xem xét kĩ lưỡng xem trong phòng có cái gì, cũng đừng hòng lừa gạt ta nữa.”

Kiều Bảo Nhi gật đầu, nước mắt trên mi rơi xuống, bất đắc dĩ quyết định.”Người nhất định phải trả lại nó cho ta...” Đôi mắt mờ mịt nhìn túi y, trong đó là thứ nó muốn mang về tặng cho nương. Miếng thạch đầu đẹp đẽ đó là của nó, nó không lấy trộm, cũng không tranh đoạt của ai. “Người nhất định phải trả lại ta...”

Tiểu Cửu Tử tắt nến, nằm thẳng lên giường ngủ tiếp, không thềm để ý tiểu Bảo Nhi còn đang lăm nhăm cái gì. Y lục được nó từ trong bộ xiêm y ở dưới đáy y quỹ ra, sao có thể trả lại cho tiểu Bảo Nhi được chứ! Nằm mơ!

Trong phòng đã đen kịt, tiếng nghẹn ngào ngắt quãng bay ra ngoài khe cửa, bao nhiêu quen thuộc...

Ch ế t t i ệ t!

Sắc mặt Mạnh Diễm thay đổi vài lần, âm trầm vẩn vơ.

Song cửa dưới chướng lực của hấn gần như vỡ thành từng mảnh nhỏ. Cách! Một tiếng, trí nhớ hiện lên trong đầu, Mạnh Diễm bước vào trong màn mưa.

Một đêm tối tăm kéo dài, mưa phùn ngoài cửa dai dẳng mãi không dứt. Trong phòng, bầu không khí như bị đóng băng.

Đôi mắt híp lại nhìn tiểu tử kia vừa bước, bộ dáng cúi gằm đầu xuống vẫn như bình thường, xem xét xem nó có biểu hiện giả dối nào không.

“Sao không ngẩng đầu lên?”

“Vâng...” Kiều Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn chủ tử, chớp mắt sau lại cúi xuống, vội vàng bày biện những món ăn lên bàn. “Chủ tử dùng bữa, ta... xin cáo lui.”

Dứt lời, nó quả thực tượng như chạy nạn bước nhanh ra khỏi phòng. Chịu đựng đau đớn dưới bàn chân, thấy chỉ còn vài bước nữa là có thể ra ngoài, bỗng nhiên có một thân ảnh ngăn cản lối đi của nó.

Hách! Kiều Bảo Nhi cả người cứng đờ, ngừng bước.

“Còn muốn chạy? Sao không chút quy củ thể hử? Không hầu hạ ta?” Mạnh Diễm áp sát vào mặt nó, muốn xem cái biểu tình kinh hoàng trên mặt nó rốt cuộc có bao nhiêu phần thật giả.

Kiều Bảo Nhi sợ hãi, né tránh khuôn mặt âm trầm của chủ tử, thấy ánh mắt hắc bất thiện. Nó cắn chặt môi, không biết nên đáp thế nào.

Hành vi của chủ tử thay đổi trong nháy mắt làm nó vô cùng hoảng hốt. Bỗng nhiên hàm dưới nó đau đớn, đã bị bàn tay to nắm chế từ khi nào.

Mạnh Diễm nhướn mày nhìn nó, thấy sắc mặt nó dần trắng bệch. *Chắc chắn là chột dạn đây.*

Nhìn bộ mặt nó biến hóa, hai môi run run, trán thấm mồ hôi.

“Hừ...” *Tiểu yêu cầu khá lố m, muốn ăn cây táo rào cây sung a, chắc chắn là phớt lờ quy tắc p!*

“Từ giờ trở đi, ta không cho phép ngươi cúi đầu, muốn nhìn cái gì thì nhìn cho rõ, tránh đụng này đụng kia làm rơi vỡ đồ.” Hắc ngoài cười nhưng trong không cười, có vẻ như đang tốt bụng chỉ dạy.

Buông tay ra, Mạnh Diễm đi thẳng đến cạnh bàn, khôi phục vẻ mặt tàn khốc, quát lớn, “Còn không mau đến đây!”

Kiều Bảo Nhi vừa quay đầu lại, vội vội vàng vàng chạy đến, đặt mâm xuống, nhanh chóng dọn thức ăn tới trước mặt chủ tử; làm xong, nó lui ra đứng một bên.

Mạnh Diễm nhìn trừng trừng hàm dưới nó đã nổi lên mấy dấu tay hồng hồng. Nếu vừa rồi hắc không không chế sức lực thì đã bóp nát xương hàm nó rồi!

Nghiến răng nghiến lợi, nhét một miếng thịt vào miệng, cắn a cắn – không thể tin được tiểu tử kia đã chen được vào Túy Hương lâu, còn bị hấn ngạnh thượng (aka cường bạo)... *Mẹ nó, lúc trư ớ c đúng là say đ ể n m ụ đ ầ u r ồ i!*

Đập mạnh lên bàn. Choang! một tiếng, cả bàn nảy lên, tiểu tử kia cũng giật nảy mình.

Chân tay luống cuống, Kiều Bảo Nhi nắm chặt vạt áo, lắp bắp, “Ta... Ta không nhìn cái không nên nhìn...”

Lúc nào cũng cảm thấy sợ sệt; nó lên làm cái gì bây giờ...? Trong phòng chủ tử bài biện không ít thứ, thư phòng sát vách cũng có... Nó không thấy mặt thất bị giấu chỗ nào, những vật trang trí được bài biện ở đây rốt cuộc gọi là gì. Nó căn bản cái gì cũng không biết.

Đầu càng cúi càng thấp, chột dạ, luống cuống, sợ hãi... trong lòng ngũ vị tạp trần. Lời Tiểu Cầu Tử đã cảnh cáo như ma quỷ xuyên qua não: *“T ố t nh ấ t là ngư ời gi ữ m ồ m gi ữ mi ệ ng m ộ t chút đi, đ ừ ng tư ở ng có m ộ t chân v ớ i ch ử t ử đã mu ố n h ấ m h ạ i ta.”*

Nó mu ố n l ấ y l ạ i ti ể u th ạ ch đ ầ u, đó là c ử a nó, c ử a nó...

Mím môi, một giọt nước rơi xuống giày. Chân đau, ngực cũng mơ hồ đau đớn. Nó không hiểu tại sao Tiểu Cầu Tử lại muốn trộm gì đó, vì sao không cố chịu thêm vài năm, chờ kiếm đủ rồi rời khỏi đây.

Càng không hiểu tại sao đến đêm chủ tử lại đến khi dễ nó. *Nó không ph ả i c ấ u, cũng không ph ả i Phù Dung...*

Mu ố n cho ngư ờ i thân có cu ộ c s ố ng t ố t hơn, nh ấ t đ ị nh ph ả i chuy ệ n sai trái, vì ệ c không mu ố n sao... Ph ả i không?

Nó ngẩng đầu nhìn chủ tử, đáy mắt mờ mịt chứa đầy những câu hỏi không thể giải thích. Đôi môi run run khê hé, mở lại khép, nhưng mãi vẫn không nói câu gì.

Phù dung th ạ ch... Thư ở ng cho ti ể u t ử này, nó cũng x ứ ng sao?!

Tức giận đầy bụng, ghen ứ không chỗ phát tác. Mạnh Diễm trừng trừng nhìn tiểu tử kia, nhớ lại tình cảnh đêm đó... Ngay cả cửa cũng không mở được, bị hấn một cước đá thẳng ra ngoài...

Châm chọc là, hôm nay hấn lại muốn nó hàng đêm phải tới đây!

Yêm cầu lên vào phòng gây rối... Hấn híp mắt suy nghĩ, quan sát thân thể gầy yếu đó, cực kì giống Phù Dung. Đường nhìn chuyển xuống đũng quần nó, không có cái thứ làm mất hứng a... Tốt lắm!

“Người khóc cái gì?” Mạnh Diễm thu lại vẻ mặt tàn khốc, dự định phối hợp trò hề này với nó, xem là ai đùa chết ai!

Thấy nó đưa tay lau mắt, bực mình vì nó chẳng bao giờ hé răng, lớn tiếng, “Takhông hung dữ với người nữa. Lại đây ngồi xuống đi.” Dứt lời, đá ghế ra, đồng thời cũng vươn tay kéo tiểu tử kia tới bên cạnh ngồi. Đưa bát cơm đến trước mặt nó, lên tiếng, “Ta thưởng cho người bữa cơm này. Nhìn người gầy đến mức không phải người nữa rồi a.”

Hắn muốn nuôi cho tiểu tử kia mập mạp lên chút nữa, sau đó sẽ lột da.

Khuôn mặt tuấn đạt lúc này rất vô hại; bầu trời bên ngoài cũng biến hóa – xuất hiện cầu vồng.

Chủ tử đang cư ở i... Kiều Bảo Nhi bỗng nhiên đề phòng: khuôn mặt tươi cười của chủ tử có ẩn giấu ý tàn ác nào đó. Nó không dám cầm chén đũa, đôi mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm vào động tác của chủ tử.

Như nhìn thấu tâm tư nó, Mạnh Diễm cầm chén đũa gấp thức ăn, đặc biệt còn chọn thịt mỡ, thịt gà gấp vào bát, xếp thành ngọn núi nhỏ. “Mau ăn đi, bằng không ta làm thịt người!”

Uy hiếp, đe dọa là phương pháp hữu hiệu nhất tiểu tử kia thích giả vờ.

Hách! Kiều Bảo Nhi trợn trừng mắt, lập tức cầm chén đũa, bắt chập tất cả, gấp một miếng lớn vào miệng, ăn như lang thôn hổ yết, chốc lát sau đã ngẹn ứ.

Mạnh Diễm nhìn nó đỏ mặt tía tai, tiện tay lấy một chén nước cho nó, dặn dò, “Ăn chậm một chút, coi chừng ngẹn.”

“Khụ khụ khụ...!” Kiều Bảo Nhi uống nước cũng bị sặc, che miệng ho khan vài tiếng, thiếu chút nữa là không thở nổi.

Mạnh Diễm đưa tay chống cằm, thoải mái nhẹ nhàng nhìn cách ăn uống của nó. *Cơm cũng ăn không nổi i, không biết tiểu tử kia là con quỉ hắc p t á p lạnh chanh t ừ ch ỗ nào t ở i nh i?!*

Xem ra, nô tài l ắ m mưu mô trong ph ủ cũng không ít, n ế u đ ể h ắ n tóm đư ợ c... H ừ, c ứ ch ờ mà xem!

“Ăn cơm xong thì dọn dẹp một chút, sau đó ở trong phòng chờ ta trở lại.” Hạ lệnh, hắn đứng dậy đi vào trong.

Kiều Bảo Nhi lập tức thu dọn chén đũa, đi theo vào. Thấy chủ tử lấy một tấm ngoại bào (áo khoác ngoài) từ trong y quỹ, nó lập tức tiến lên, nhón chân, bàn tay nhỏ nhỏ kéo xiêm y qua vai, đợi chủ tử đang tay mặc vào, nó tập tễnh bước lên cài y khẩu (nút áo) phía trước.

Mạnh Diễm cúi đầu quan sát động tác vụng về ngốc nghếch của nó: tay vẫn run rẩy như trước, nhiều lần nhú mày, mồ hôi lạnh rịn dọc mái tóc. *Ti ể u t ử k i a s ợ m u ố n ch ế t r ồ i... H ừ, g i ỏ i n g ụ y t r a n g t h ậ t!*

Khóe miệng nhếch lên, tạo một độ cong hoàn mỹ

Hắn lúc đó chẳng phải là tiểu lí tàng đao đó sao? Rất thú vị!

Kiều Bảo Nhi cài xong y khâu cho chủ tử. Vừa nhắc tay, hai má lại đau đau.

Hai ngón tay ngắt nhéo một trận, Mạnh Diễm mang tâm tình khá tốt ra ngoài, phân phó Lê Sinh vài câu, lưu lại một mình Kiều Bảo Nhi còn đang hoảng sợ trong phòng. Xoa xoa mặt, nó không cách nào lý giải được hành vi khó hiểu hôm nay của chủ tử...

11. Quyển 2 - Chương 1: Văn Ân

Đối với Kiều Bảo Nhi mà nói, việc hầu hạ bên cạnh Mạnh Diễm giống như một loại tra tấn dần vặt, không ai biết nó thà rằng làm việc đến không sống nổi cũng không muốn người người sỉ nhục mình; bức chính mình phải giả vờ thuận theo, dùng thân thể đổi lấy nguyên bảo[1], chỉ vì muốn chuộc lại tiểu thạch đầu của nó.

Kiều Bảo Nhi bị xé rách thành hai nửa, phân nửa bị Mạnh Diễm cưỡng bức trên cột ác ý, phân nửa là Tiểu Cầu Tử lòng tham không đáy đầy bất mãn. Vì muốn vẹn toàn cả hai bên, nó nuốt độc dược mà Tiểu Cầu Tử đưa cho, chỉ mong được giải thoát.

Đùa bỡn qua đi, Mạnh Diễm quay người lại mới phát hiện, kỳ thực một miếng phác ngọc (ngọc trong đá) đã được hắn mang theo bên người từ lâu...

[1] nguyên bảo (): đỉnh vàng hoặc bạc thời xưa, một đỉnh bạc thường nặng 50 lượng, một đỉnh vàng thường nặng 5 hoặc 10 lượng

12. Quyển 2 - Chương 1-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối xuân đầu hạ, khí hậu vô cùng dễ chịu.

Thành Biện Kinh phồn hoa người người qua qua lại lại, các phố chợ là nơi tập trung của thương phẩm khắp nơi, cổ đồng (đồ cổ) hay hàng tạp hóa đều được mua bán, trong đó cũng bao gồm cả những nha hành (người

môi giới) buồn người.

Kiều Bảo Nhi mới vừa tròn mười ba cùng phụ mẫu từ một thôn nhỏ xa xôi đi tới kinh thành. Nó mở lớn mắt nhìn cảnh tượng náo nhiệt xung quanh, khi thì thấy người giàu có đi ngang qua, cách ăn mặc của họ đúng là rất khác so với đám người quê mùa nhà nó.

Đời này nó chưa bao giờ thấy qua các cô nương xinh đẹp xuyên kim đai ngân (đeo đồ vàng, mang đồ bạc), trang sức trên đầu toàn là châu ngọc lung linh. Các cô nương ở thôn quê chỉ bện hai bím tóc trên đầu, đại thẩm ngay bên cạnh nhà nó thì lại búi hết tóc ra sau đầu.

Nó ngẩng đầu nhìn tóc của nương (mẹ), chỉ dùng một cây trâm bằng gỗ vấn lên, trên mặt đầy mồ hôi, chốc chốc lại lấy tay áo chà lau.

Khuôn mặt nương ngăm đen, không giống làn da trắng nõn của các cô nương trong thành, môi cũng không tô son đo đỏ. Trong ấn tượng của nó, mỗi ngày nương đều nấu cơm nấu nước gánh phân, còn nó ở bên cạnh giúp đỡ bắt sâu và chăm sóc đệ muội còn nhỏ.

Hôm nay, đa và nương đưa đệ muội sang tạm nhà đại thẩm sát vách nhờ chăm sóc giùm, hai người bọn họ dẫn nó vào thành mua bán. Kiều Bảo Nhi biết, thường ngày đa làm ruộng cho đại địa chủ, mỗi ngày phải đến khi trời tối đen mới về nhà, cả nhà nó và hàng xóm xung quanh không khác gì nhau, cuộc sống nghèo túng, đồ đạc thiếu thốn.

Cứ đi theo con đường, hai chân đã nặng như đeo chì, càng ngày càng nặng. Thân thể chạm vào nương, nó thấy đa không ngừng hỏi han người qua đường chỗ phố tử (cửa hàng) nào đó.

Cái gì là đạo tử tượng phô [1]? Kiều Bảo Nhi không hiểu. Nó không nhận được nhiều mặt chữ lắm, bởi ở hương dã (nông thôn) không được đọc sách, chỉ thỉnh thoảng được tiếp xúc với hài tử nhà địa chủ, người đó đã dạy nó viết vài chữ.

Nhớ lúc đó, tay nó cầm một cọng rơm mà vẽ nghệch ngoạc trên đất vài cái, ít nhất cũng biết viết tên mình. Về nhà luyện tập thêm vài lần, đến bây giờ nó vẫn chưa quên những đường nét trên bức tranh ấy.

Nét chữ cong cong vẹo vẹo ấy, làm nó thấy thật mới mẻ.

Kiều đại nương nắm chặt tay nhi tử, sợ sẽ đánh mất hài tử này trong thành. Suy nghĩ một chút, mục đích hai phu thê vào thành hôm nay mà hai mắt nàng phiếm hồng, đưa tay lau mặt, len lén lau đi nước mắt trên mặt

Lời nói tắc nghẹn ở yết hầu, hai mẫu tử đi theo sau trượng phu hồi lâu, Kiều đại nương thấy có sạp bánh bao bên đường, nàng chợt dừng lại, lập tức lấy vài đồng tiền trên người mình, mua ít bánh bao thịt thơm ngào ngạt cho nhi tử.

Lúc này, đa của hài tử quay đầu lại giục, “Lão bản, ba bánh bao.”

“Có ngay.” Động tác của lão bản nhanh nhẹn, đưa tay nhận tiền, cùng lúc đó dùng giấy dầu lấy ba cái bánh bao cho khách.

Đôi mắt Kiều Bảo Nhi trông mong nhìn bánh bao thịt bên trong lồng hấp, rất muốn cắn một miếng, nhưng dù bụng đói kêu vang cũng không dám yêu cầu.

Nó thương đa kiếm tiền khổ cực, nương bán rau ở chợ cũng không được nhiều lắm, nuôi cả nhà cũng không dễ dàng. Trong nhà còn có đệ muội nhỏ, đứa thứ hai năm nay mới được mười tuổi, đứa thứ ba tám tuổi, thứ tư sáu tuổi, đứa thứ năm mới ba tuổi *.

Nó nuốt nước bọt, nghĩ trong nhà mấy đệ muội cũng giống nó, chưa từng được ăn qua bánh bao thịt, sẽ giảm được ý muốn được ăn thử một lần. Tiện tay nhận lấy bánh bao từ tay nương, nó quay lại, nở nụ cười sáng lạn. “Đa, nương, sau này con sẽ mua thật nhiều bánh bao thịt về nhà.” Như phát thệ, đôi mắt trong suốt của nó mang theo ý chí kiên định.

Kiều đại nương mấp má môi, hai tay quấn chặt quanh bao giấy dầu, giấy tiếp theo liền đưa nốt bánh bao trên tay cho nhi tử. “Đừng trách đa và nương...”

Kiều Bảo Nhi lắc đầu, hạ mắt xuống, áp bánh bao nóng hằm hập vào ngực. Thật ấm áp, gương mặt cũng nong nóng, đường nhìn không còn rõ ràng, một giọt lại một giọt nước rơi xuống bao giấy dầu kia.

“Con sẽ không trách đa, nương... Con là đại bảo nhi**... là bảo vật trong lòng nương...”

(*nguyên văn là Nhị Bảo nhi, Tam Bảo nhi... nên em thụ mới xưng mình là đại bảo nhi, ta dịch luôn thành đứa thứ hai, đứa thứ ba luôn cho tiện. Bảo nhi ở đây là chỉ đứa con bảo bối, không phải là tên của em.)

Đa hài tử ngoảnh mặt đi, nhìn xung quanh một chút liền cất bước rời đi.

Kiều đại nương nhìn hài tử trước mặt, vẻ mặt mờ mịt, như người mất hồn...

Nàng nghĩ đến lời người ta kể, nghĩ rằng hài tử sau này sẽ kiếm tiền trở về, nghĩ về cuộc sống cả nhà sẽ được cải thiện... Quan trọng nhất là hài tử cả đời chỉ ở cái nông thôn đó sẽ không có tiền đồ...

“Bảo Nhi, nghe lời nương, bất luận sau này gặp phải chuyện gì cũng phải chịu đựng.”

“Vâng ạ.” Nó cúi đầu xuống, xiết chặt bao giấy dầu, như nắm chặt lấy thân tình khó có thể dứt bỏ.

Kiều đại nương đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt hài tử, tựa như đang nâng niu trân châu trong tay mà lau đi nước mắt nó, “Đừng khóc...” Nàng nghẹn ngào an ủi, tầm mắt mơ hồ, nhìn không rõ gương mặt của hài tử – làn da ngăm đen do trường kì phơi nắng, đôi mắt thật to, miệng cong cong, giống đa cũng giống nương, là hài tử đầu tiên nàng sinh ra.

Mắt thấy đa của hài tử mang theo một gã hán tử đi tới, “Đa con hán là đã tìm được người mà thôn trưởng ta giới thiệu rồi.”

Kiều Bảo Nhi theo đường nhìn của nương, cũng nhìn thấy người xa lạ kia. Nó đưa tay vội vàng lau đi dòng lệ trên mặt, sợ lưu lại ấn tượng xấu cho người ta thì không hay.

“Là hài tử này?” Hán tử cảm thấy giật mình.

Đa hài tử có vẻ bối rối mà cúi đầu, như cất từng khúc tuột mà nói, “Nó là Bảo Nhi.”

“Hài tử này bao nhiêu tuổi?”

“Mười ba tuổi.”

Hán tử tỉ mỉ quan sát tướng mạo hài tử, nhìn màu da ngăm đen của nó, trên mặt vẫn còn nét trẻ con chưa hoàn toàn biến mất, vừa nhìn là biết ngay là hài tử ở hương dã.

Theo ánh mắt của hán tử thì hàng thượng đẳng phải là môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, thông minh thảo hỉ (lành lợi); hàng nhị đẳng tuy có tướng mạo kém chút nhưng cũng phải thông minh cơ trí, về phần hạ đẳng...

“Sách...” Gã lắc đầu, miệng đầy ghét bỏ, “Hài tử này quá gầy, đen nhẻm, hai con mắt lại to.” Nhìn khung xương cũng không tráng kiện, không làm được việc nặng, chỉ làm người ta thấy gai mắt, không có giá trị gì cả.

“Đại Thuận giới thiệu hài tử... Tạm được.” Căn bản là gã đã lỗ vốn.

Đa hài tử nói, “Chúng ta là nông dân nghèo khổ, thường ngày ăn không ngon.”

“Một lạng hai bạc.” Hán tử nói giá.

“Một lạng hai ít quá.”

“Không chịu thì thôi.”

Đa hài tử có vẻ giật mình, “Nhưng... Hài tử rong thôn chúng ta đều mang đến thành này, giá như thế là không được.”

“Các người suy nghĩ đi, cân nhắc đi.” Nếu không phải được người khác giới thiệu, gã cũng không muốn nhận lấy hài tử này. Hán tử tự định giá, sinh ý này chưa chắc đã tốt, hầu hết hài tử bị đưa đến đây đều là do trong nhà không nuôi nổi, cho nên mới đưa đến đây để tìm đường ra cho tương lai.

“Nếu các người chê bạc ít, hài tử cứ mang đi.” Gã khoát tay áo, xoay người muốn đi.

“Chậm đã, chúng ta thành giao.”

Hán tử dừng một chút, hỏi, “Không cần cân nhắc?”

“Không.” Đa hài tử đã quyết tâm, trọng trách đặt trên vai hắn không nhỏ, cho nên hắn đành phải ra hạ sách này.

Trưởng thôn đã giới thiệu cho không ít hài tử của mấy hộ trong vào thành, chỉ qua vài năm, hài tử lớn lên là sẽ hồi hương, trên người không thiếu bạc và tơ lụa, bộ dáng phong quang khiến kẻ khác phải ước ao.

“Hài tử này giao cho người.” Ngừ khí hắn kiên quyết.

Hán tử lập tức lấy ra một lượng hai đưa cho phu thê hai người, giải quyết xong chuyện mua bán. Lời hán tử nói như báo trước tương lai, “Vô luận tương lai hài tử này làm sao, toàn bộ phải xem tạo hoá của nó.”

“Chúng ta hiểu rõ.”

“Vậy là tốt rồi.” Gã tin rằng với sự giới thiệu của thôn trưởng, một ít quan hệ lợi hại cũng đủ nói rõ với đối phương.

Gã nhéo nhéo cánh tay gầy nhẳng của hài tử, nói, “Đi theo ta.”

“Vâng...” Kiều Bảo Nhi nháy hai mắt đắm lệ, lưu luyến không rời nhìn đa nương. Nó đi vài bước, hô to, “Đa, nương, con sẽ trở lại, Nhị Bảo, Tam Bảo, Tứ bảo, Ngũ Oa.... Bảo bọn nó chờ con trở lại...”

Kiều đại nương suy sụp gục đầu vào ngực trưởng phu, khóc không thành tiếng.

Hai người bọn họ bán hài tử... Bán!

Kiều Bảo Nhi liên tiếp quay đầu lại, đôi mắt ướt át nhìn đa đang dìu nương, thân ảnh hai người càng lúc càng mờ hồ.

Đôi tay nhỏ bé của Kiều Bảo Nhi ôm chặt bao giấy dầu, bánh bao ấm áp cũng dần nguội lạnh...

Nương nói với nó rằng: vô luận gặp phải chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn, nó sẽ làm thế. Theo bước chân xa dần, nó không ngừng thì thào tự nói, “Một lượng bạc có thể mua được rất nhiều bánh bao về nhà... Rất nhiều, rất nhiều...”

Kiều đại nương và đa hài tử nhìn hài tử bị mang đi, hi sinh một trưởng tử có lẽ có thể đổi lấy tương lai cả nhà cơm áo không lo, về bất đắc dĩ trong mắt và hy vọng sâu tận đáy lòng đan vào nhau, biểu hiện rõ trên nét mặt bị thương.

Hán tử mang hài tử vừa mua được đến phố đối diện, đẩy nó vào bên trong cánh cửa, đồng bạn của gã lập tức tiếp lấy nó, đưa vào nội thất; còn hán tử tiếp tục đứng ở ngoài, chờ sinh ý tới cửa.

Đạo tử tượng pho không phải nơi mài dao hay bán dao, mà bên trong cũng không thấy có việc gì để có thể quay vòng vốn, mà đây chính là nơi xem xét vận may của mỗi hài tử sau này.

Gã không chú ý xem phu thê đã bán hài tử kia khi nào thì đi, mà chú ý đến cỗ kiệu được vài tên nha sai khênh không xa.

Mọi người đều tránh xa, kiểu cách phô trương của đỉnh cổ kiệu kia không giống như loại kiệu mà bách tính thường dùng. Trong kiệu không phải ai khác, chính là thân thích hoàng thất có danh tiếng khá xấu Mạnh Diễm.

Hắn, làm kẻ khác e ngại.

Lén lút nuôi dưỡng một đám đạo tử chuyên sinh ý về thiên người, hài tử chết trong quá trình này cũng nhiều, khi đó quần sự bên trên chỉ cần vẽ một nét bút trên sổ, cần gì quần người họ gì, tên gì, dù có là do chó mèo sinh ra cũng đều như nhau, tựa như heo chết mà vùi chỗ nào cũng được, mạng người cũng chỉ như con kiến, không còn giá trị.

Hán tử không khỏi rùng mình một cái, mắt thấy bách tính không kịp chạy, bị quan sai dạt vào bên đường, quyền đâm cước đá lãnh đủ. Chuyện này bách tính đã thấy từ lâu nhưng không thể trách, chỉ có thể trách mình không may cản đường của đại quan mà thôi.

“Sách, con mẹ nó... Người có mệnh, vận khí tốt hay ngậm thìa vàng từ khi sinh ra (ý chỉ những người giàu sang sung sướng), đầu thai vào nhà phú quý. Vận khí kém cõi... không nghi ngờ gì chính là tiện mệnh (số mạng hèn kém), mặc người lãng nhục!”

Kiều Bảo Nhi bị bán vào trên tay người khác, liền bị mang vào một gian phòng, bên trong có ít nhất mười một hài tử độ tuổi tương đương nó. Nó chỉ yên lặng ngồi một góc, cúi đầu nhìn bao giấy dầu trong tay, không nỡ ăn bánh bao do đa nương mua cho.

Bốn phía khi thì truyền đến tiếng khóc nức nở, là tiếng khóc không muốn rời nhà, rời khỏi người thân.

Hài tử thất thân tựa như con diều đứt dây, rốt cuộc bị thổi đến chân trời mệnh mông nào cũng không biết, có rơi xuống nơi viễn phương nào cũng không hay... Nó không có đáp án.

Trong đầu nhớ đến gương mặt người thân, nghĩ đến đê muối đang khóc nháo ở nhà, nhớ đến một căn nhà gỗ trog thôn quê heo lánh... Nó đã rời nhà xa, thật xa.

Nghẹn ngào hồi lâu, nó rốt cuộc vùi đầu vào giữa hai chân, thút thít khóc.

Trong gian phòng nhỏ hẹp, chen chúc với một đám hài tử có hoàn cảnh như mình, vô luận là bị lừa hay chính tay người thân đưa tới, bọn nó đều thấy nhớ nhà như nhau.

Bỗng nhiên ngoài cửa phòng truyền đến thanh âm, “Chúng ta nên bắt tay vào làm thôi.” Lão Trương cố gắng bĩu môi, chỉ thị tên còn lại, “Chọn mấy đứa đẹp đẹp trước, một đao xuống, xem thử ba ngày sau còn có thể sống được không.”

“Ai, có trời mới biết cuối cùng có mấy đứa ra khỏi được chỗ này. Chúng ta làm nghề này, quả thực đúng là làm cái nghề vác xác (mang xác người đi chôn ấy) mà.” Vương Ngũ nhổ nước bọt, nghĩ đến mà muốn nôn. Gã chẳng có chút kĩ thuật thiên người nào, không thể làm gì khác hơn là nghe người khác sai phái làm mấy công việc vừa tốn sức vừa không có được kết quả tốt.

“Người đừng oán giận, biết được là nghề vác xác là được rồi, không lẽ người muốn nằm trên trên kháng (giường đất), bộ dạng ngay đơ?”

“Khu! Người đừng có nguyên rửa ta.”

Vương Ngũ khép tay áo, đá văng cửa phòng. Rầm! Một tiếng, làm đám hài tử bên trong kinh hoảng.

Đám trẻ mở lớn miệng, tuy thất kinh nhưng cũng không phát ra tiếng hét nào.

Lão Trương không nói hai lời đi vào, hai mắt đảo qua hết một lượt, cấp tốc xem xét xem tướng mạo đứa nào xứng đáng với hai chữ ‘nhị đẳng’ của gã.

Gã đưa tay chỉ, “Người.” Miệng nói, tay đã kéo một thiếu niên trắng nõn ra ngoài.

Lão Vương cũng xem xét hai thiếu niên khác, không thèm để ý đến chúng đang khóc cha gọi mẹ, cổ tay khỏe mạnh đã kéo chúng đi, lưu lại đám hài tử về mặt thất kinh, căn bản không hiểu tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

“Bọn họ bị kéo đến đâu thế?”

“Không biết...”

“Ta muốn về nhà...”

Trong khoảnh khắc, có người gào khóc, làm mấy đứa khác cũng bắt đầu khóc theo, “Ta muốn về làm ruộng, không muốn vào thành kiếm tiền!”

“Ta muốn tìm nương...”

“Nãi nãi ”

“Ta muốn đi về...”

Tiếng khóc, tiếng kêu rên vang vọng, Kiều Bảo Nhi vẫn không khóc theo chúng, chỉ ôm lấy bao giấy dầu, không ngừng tự nhắc nhở mình – phải mua thật nhiều bánh bao thịt trở về, nó không muốn đi.

Ngoài cửa có một gá hán tử canh gác ở đó, khéo miệng nhẹ nhàng nhếch lên, cười nhạo đám nhỏ quá mức ngây thơ.

“Nơi này cũng không phải kho lúa mà cứu tế. Còn muốn chạy? Không có cửa đâu!” Gã phụ trách trông coi, phòng ngừa những hài tử này muốn chạy.

Rầm! Cửa đóng lại, ngăn cách tiếng khóc với bên ngoài.

Hừ hừ, thân thể cao to của gã chặn trước cửa, nhìn về phía trước – trên xà thính đường bên trong phô tử đó có treo một dây vải đỏ, nơi đó có bày ‘bảo bối’, có chút đáng giá a.

Ban đêm, cuối hành lang tựa như quý môn quan, trên tường là hai ngọn đèn dầu. Ván gỗ kín kẽ không khe hở kệt kệt mở ra, hạo quang tối tăm chiếu sáng hai gã hán tử và một đứa trẻ.

Hài tử cả người co quắp, một đường cứ rầm rứt khóc, nước mắt nước mũi tràn ra đầy khuôn mặt trắng bệch, mặc người kéo đến một chỗ khác trong nội thất.

Giấy lát, từng đợt huyết vị tanh nồng lan tràn khắp từng góc ngách hành lang, hằng hà sa số những u hồn bị cầm tù bởi hồi lưu luyến trước quý môn quan, phiêu tán khí tức tử vong.

Trong không gian không hề hở, đao tử tượng đang tiêu độc yêm đao đặc chế trong tay, lưỡi đao cong cong sắc bén, chiếu sáng lờ lờ.

Gã diện vô biểu tình, động tác lưu loát như máy, ngữ khí cứng nhắc ra lệnh, “Mang hài tử lại đây.”

Đám còn lại trong phòng như đầu trâu mặt ngựa đến từ cõi âm tào địa phủ, tuân lệnh gã, lập tức chấp hành.

Một lát sau Kiều Bảo Nhi bị người từ trong góc đập tỉnh. Nó xoa xoa mắt, mờ mịt hỏi, “Đại thúc, phải làm việc rồi sao?”

Hai ngày nay, đám hài tử trong phòng bị mang đi, nó chưa hề thấy ai trở về, chỉ ngây thơ nghĩ rằng có lẽ bọn nó đã được đưa đến đại hộ nhân gia (nhà giàu) làm bang dong (người hầu).

Nó chỉ biết đa nường bán nó tới đây là vì được trưởng thôn giới thiệu, nó cũng chỉ biết đổi nó lấy ngân lượng sẽ giúp cho đa nường và đệ muội có thể có một cuộc sống tốt hơn, nó hiểu rằng mình phải nghe lời.

“Ta có sức khỏe, có thể nấu nước, đồn củi, cũng nấu được cơm...” Nó cố gắng giải thích rằng mình có thể làm được rất nhiều việc, không phải là kẻ chỉ biết ăn.

“Đại thúc, đừng đuổi ta đi...” Sắc mặt sợ hãi ngay lập tức biến hóa, chỉ sợ đại thúc coi thường nó mà đuổi nó ra ngoài.

Lão Vương bỗng nhiên giật mình. Tiểu hài tử này an tĩnh đợi hai ngày nay mà không khóc không nháo, hóa ra là sợ bị đuổi.

“Hắc...” Gã nhếch miệng cười cười, “Người sợ bị đánh đuổi... Chắc chắc, bây giờ theo lão tử đi, chỉ cần đợi ba ngày sau xem số mạng của người có thể lưu lại hay không.

Đến lúc đó... Ha ha, mu ố n ở l ạ i đây n ữ a... Th ự c s ự là chuy ệ n cư ở i l ớ n nh ấ t a!

“Đi thôi, lão tượng đang đợi người, nếu làm lão không nhận được, cẩn thận lão làm không sạch sẽ, lưu lại tai họa, về sau càng đau đớn.”

Lão Vương nói gì, hài tử nghe không hiểu nổi. Đợi hài tử dạo một vòng quanh quỹ môn quan, cái gì cũng hiểu được hết.

Kiều Bảo Nhi thấy đại thúc cất bước rời khỏi, nó chăm chăm theo sau, sợ sẽ lạc đường. Ở đây có bao nhiêu là phòng, hành lang gấp khúc đến bảy tám chỗ, hoàn toàn không biết sẽ thông đi đâu.

Nó vẫn khờ dại nghĩ rằng chỉ cần nghe lời sẽ có việc làm, có tiền cầm; không nghe lời sẽ bị đánh, sẽ bị đuổi về, sẽ làm đa nương thất vọng.

Đưa tay sờ sờ cái túi nhỏ trong lưng quần, bên trong vẫn còn bao giấy dầu mà nó luyến tiếc vứt bỏ. Người thân không có bên cạnh, đây là thứ duy nhất liên hệ với họ.

Cái bao nho nhỏ bao trọn giấc mộng của nó, nó hiểu thuận, còn lời nương căn dặn, “Bảo Nhi, nghe lời nương, tương lai sau này bất luận gặp phải chuyện gì cũng phải cố gắng chịu đựng.”

Nó hiểu rõ.

Khi cửa phòng đóng chặt, Kiều Bảo Nhi choáng váng...

Trước mắt có mấy vị đại thúc, trong phòng có một kháng, trên kháng có một cái lỗ, dưới kháng là một tầng bụi dày, rất quý dị.

Đạo tử tượng quay người lại, liếc nhìn đứa nhỏ cuối cùng mà lão phải làm, “Người là Kiều Bảo Nhi?”

Kiều Bảo Nhi gật đầu, tay không tự chủ được nắm chặt vạt áo mà run rẩy.

“Cởi quần ra, nằm lên kháng.” Về mặt đạo tử tượng nghiêm túc, kiểm tra chậu rửa bên cái bàn cạnh kháng. Yêm đao (đạo thiển TT^TT) đã được tiêu độc qua, tay cũng đã rửa sạch, trên bàn cũng đã chuẩn bị đầy đủ hai miếng mật heo, băng vải, xú đại ma thang (một loại thuốc mê/thuốc tê thời đó).

Nhất thời, Kiều Bảo Nhi sợ run, chỉ biết lắc đầu cự tuyệt.

“Hừ, con mẹ nó, vẫn là một loại hài tử.”

Hai gã hán tử bên cạnh chờ không được nữa, “Lão tử hầu hạ đám hài tử các người đến tận nửa đêm, tinh lực cũng bị chà đến sáng bóng, người còn lễ mà lễ mà cái gì!”

“Mau cởi quần!”

Mấy đại thúc vừa quát vừa dọa, Kiều Bảo Nhi lập tức ngậy người.

Giây tiếp theo đã bị núm lấy ném lên kháng, làm nó hoàn toàn không kịp phản ứng, mắt mở trừng trừng nhìn hai đại thúc cầm dây thừng, cấp tốc lột quần của nó, trối gô nó lại.

“Các người muốn làm gì ” Nó thất kinh la hét.

Giây lát, miệng đã bị nhét một miếng vải rách, nút kết cứng rắn làm nó nói không nên lời.

“Ô ô...”

Nó ngộp thở, cố gắng lắc đầu, nước mắt lưng tròng viền quanh hốc mắt.

“Ô ô... Ô ô... Ô ô...”

“Ồn chết!” Hừ thành tiếng, lão Vương vung tay cho nó một đấm, ngoài miệng kêu gào, “Con mẹ nó! Tốt nhất người nên ngoan ngoãn một chút!”

Đôi má rất bồng đầu đón, Kiều Bảo Nhi mở lớn đôi mắt sợ hãi cùng chút ủy khuất, cảm nhận thể dịch ấm áp chảy tràn từ mắt, bóng người nơi đáy mắt đã trở nên mơ hồ không rõ, đầu choáng váng, giống như cảm giác khi bị đá đánh vào gáy lúc trước.

Lông mi run rẩy, tầm nhìn mơ hồ dừng lại bên bộ y phục bên cạnh kháng, một góc bao giấy dầu vẫn còn lộ ra ngoài, đúng lúc làm nó tỉnh táo lại đôi chút.

Nương... mu ố n nó ph ả i nh ấ n n ạ i...

Vô luậ n gặ p phả i chuyệ n gì...

Nó nhấ t địn h phả i kiế m tiề n tr ở v ề ... Bao giấ y dầ u ch ứ a rấ t nhiề u, rấ t nhiề u bánh bao th ị t... Nó phả i tr ở v ề ...

Dần dần, nó nằm trên kháng, không giáy dựa nữa, tứ chi bị trói buộc, mặc cho người sờ loạn nắm bậy trên người.

“Hài tử sợ bị đánh, ha ha... Cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn. Sách, thật đúng là con mẹ nó thiếu đánh!” Lão Vương lần nào cũng đúng, nhếch mép cười, vẻ mặt dữ tợn.

Đao tử tượng vẫn diện vô biểu tình như trước, tiện tay cầm lấy một miếng vải sạch, thấm xú đại ma thang lau xuống hạ thể hài tử. Động tác của gã tương đương lưu loát, kinh nghiệm phong phú, khéo léo cầm lấy mệnh căn của hài tử, nhắm chuẩn vị trí, nhấc dao lên mà xoẹt! một cái, một miếng thịt bị cắt ngọt xớt.

A Kiều Bảo Nhi mở lớn đôi mắt đỏ sẫm, cắn chặt răng ngăn tiếng thét chói tai, từng giọt từng giọt nước mắt lớn rơi xuống. Hạ thể đau quá!

“Ô ô... Ô ô ” Cả người nó không ngừng co quắp, chỉ có thể rên rỉ thống khổ.

Không rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là thịt trên người bị cắt, đại thúc như đám buôn thịt trong chợ, cầm một con dao lớn mà cắt thịt.

Còn chưa được hưởng qua hương vị của thịt heo, người đã ném tử tư vị đau đớn khôn cùng.

Tiếp đó, hạ thể lại bị người cầm nắm, giây tiếp theo như có thứ gì đó rơi ra. Nó trợn trắng mắt, đau đến muốn hôn mê, đảo mắt một cái đã bị cơn đau bức tỉnh, đau đớn cứ từng cơn từng cơn, nó cảm giác như mình đang rơi vào ngọn lửa hừng hực nơi luyện ngục (địa ngục).

“Ô ”

Đau quá... Đau quá... Nướng... Đau quá...

Đao tử tượng máu chảy đầy tay, cầm cây kim có tẩm giấm châm vào niệu đạo của hài tử, sau đó lại mang mật heo đến chia thành hai nửa, dán vào vết thương ở hạ thể hài tử. Thủ thuật thiên đã gần hoàn thành, mặt gã vẫn nghiêm nghị như trước, không nhìn ra tâm tình.

Kiều Bảo Nhi rơi lệ đầy mặt, đau đến hôn mê, chậm rãi quay đầu nhìn bao giấy dầu rơi trên mặt đất; bao giấy mở ra, chảy ra cái vô tri của nó, cái ngây thơ của nó. Giờ, nó chảy máu như một đứa trẻ sơ sinh...

Thiên xong, Kiều Bảo Nhi cho rằng mình đã chết ngay lúc đó, đến khi miếng vải rách trong miệng được cởi bỏ, dây thừng trên người cũng được tháo ra, nó đã đau đến không nói nên lời.

Không rõ hai vị đại thúc kia đã khiêng nó đi thế nào, cả người nó giờ như miếng vải rách mặc người tha đến nội thất kín bưng khác, liên tục lớn vồn đảo quanh.

“Đau quá...”

Mồ hôi lạnh chảy ròng, vết máu trên khuôn mặt nhỏ nhắn hợp với mồ hôi, từng giọt từng giọt chảy xuống, hai đùi run rẩy không nghe lời, mỗi lần đi từng bước là đau đến tận xương tủy.

“Úc... Ta đau quá...”

Hai gã hán tử bấu môi, không nhìn xem nó có đau hay không đã mắng chửi, “Người kêu đủ chưa? Con mẹ nó đã lĩnh một đao rồi, còn không mau cầm mồm, hảo hảo giữ lại một hơi thở đi.”

Kiều Bảo Nhi lập tức mím chặt môi, hai mắt sưng đỏ không ngừng chảy nước mắt, tố cáo rằng nó đang phải chịu ngục đải.

Hừ, lão Vương trừng nó, nghĩ thầm không biết hài tử này có thể sống quá ba ngày hay không.

Đồng bạn gã đi vào nói, “Di chuyển một chút, sau hai canh giờ nữa người có thể ngủ trên kháng. Đừng tưởng rằng lão tử ăn rồi không có chuyện gì.”

Nếu không phải vì sự sống chết của đám hài tử này, gã và lão vương đã sớm vỡ mộng về ngủ cho đã giấc.

Ở trong phòng cố gắng di chuyển, lại di chuyển, nó cũng nghĩ, không biết nhóm hài tử vào cùng nó còn mấy người có thể sống?

Nội thất không chút thanh âm, theo thời gian chậm rãi trôi qua, Kiều Bảo Nhi đau đến sắc mặt trắng bệch, không ngừng mà đi thêm vài lần, đau đến choáng váng.

Gần ba canh giờ sau, hai vị đại thúc rốt cuộc cũng chịu dừng lại, hợp sức đưa nó lên nằm trên kháng.

Trong đó một gã đại thúc bắt ép nó phải uống một chén canh gay mũi nào đó, sau đó hai người họ lại dùng dây trói chặt nó, không cho nó động đậy được chút nào.

Cảm giác hạ thế vẫn còn chảy máu, nội thất kín mít vừa tanh vừa hôi, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, nghe thấy cánh cửa mở rồi đóng, đám đại thúc đã rời khỏi.

Một mình nó nằm trên kháng, nhìn cái quần bị vứt trên mặt đất, cũng không thấy bao giấy dầu trong túi đầu nữa, càng không thấy được tương lai sau này...

Nó không muốn chết... Còn muốn kiếm ngân lượng hồi hương...

“Nương, con đau quá...”

Tiếng khóc nức nở nghẹn ngào quanh quẩn trong phòng “Đau quá... Ô ô... Con đau quá...”

Hạ mắt xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, tràn qua tóc, chảy xuống thân thể đau đớn của nó. Không ngừng nghẹn ngào, cả người co quắp, mặc cho chính nó khóc đến mệt mỏi, đau đớn trên thân thể không bớt được chút mảy may.

“Đa, nương... Đau quá... Con đau quá...”

“Đau quá... Đau quá...”

“Đau...”

Trong căn phòng tối tăm tanh hôi, quanh quẩn ở đó là hơi thở mỏng manh, là tiếng khóc thảm thiết, hư vô mờ mịt, nhưng không cách nào truyền được vào tai người thân, như một cô hồn không nơi nương tựa, chờ đợi một lời an ủi.

Đêm dài đằng đẵng, cực khổ gian truân trong đời nó, giờ mới bắt đầu...

Đặc thù dong phụ: Ngoài đao tử tượng chuyên hoạn, còn có một loại chuyên gia được xưng thái giám ‘đặc thù dong phụ’ (người phụ nữ được thuê đặc biệt). Có những người phụ nữ quyết định cho con mình sau này lớn lên làm thái giám, từ khi đứa bé còn quấn tã đã mời một ‘đặc thù dong phụ’ đến ‘chăm sóc’ đứa bé. Đặc thù dong phụ có một loại thủ thuật đặc biệt: nhẹ nhàng xoa bóp tinh hoàn của đứa bé, ngày ba lần, mỗi lần mạnh đến mức đứa bé khóc lên mới thôi, sau đó dần tăng sức, trải qua thời gian lâu dài sẽ phá hủy cơ quan sinh sản của đứa bé. Sau khi lớn lên, cơ quan sinh dục của đứa bé sẽ dần dần héo rút. Tuổi càng lớn thì càng thể hiện về nữ tính: không có râu kết, hai vú to ra, giọng nói trong, đi lại uốn ẹo, biến thành bộ dáng như thái giám.

chú thích: hôm nay chúng ta sẽ tìm hiểu về quá trình làm ‘hoạn quan’ >”

Người bị hoạn sẽ bị bịt kín mắt, cột tay chân dang rộng, có người sẽ đè chặt đầu, tay chân và eo để tránh người bị cắt gãy dựa, gây mất máu quá nhiều. Trước khi hoạn, người hoạn sẽ hỏi kĩ người bị hoạn có tự nguyện vào cung không, nếu người đó tỏ ra do dự hoặc nói không muốn thì sẽ được thả ngay lập tức, nếu kiên quyết muốn làm thái giám thì mới hoạn.

Quá trình hoạn: đầu tiên dùng vải trắng hoặc băng vải quấn quanh bụng dưới và phần trên đùi, lấy nước ớt cực cay để rửa bộ phận sắp hoạn, dùng loại dao lưỡi cong như lưỡi liềm cắt hết cả dương vật và tinh hoàn, lấy sáp chàm ong cắm vào niệu đạo, tạo thành cái chốt. Miệng vết thương sau khi rửa qua nước lạnh sẽ lấy giấy bao lại, cẩn thận băng bó. Bộ phận bị cắt sẽ được cất lại vào bình, chờ người đó đến chuộc lại (thường được chôn cùng với người bị hoạn, vì muốn đầu thai sang kiếp khác làm người lành lặn, hoặc do quan niệm ‘thân thể tóc tai là của cha mẹ sinh ra’, nên khi chết muốn đầy đủ bộ phận để khỏi mang tội bất hiếu). Sau khi phẫu thuật xong, hai đao tử tượng nữa sẽ nâng người vừa bị hoạn dậy, đi chậm chậm quanh phòng khoảng 4-6 tiếng, sau đó mới cho phép nằm xuống.

Dao để hoạn

3 ngày sau giải phẫu sẽ không được uống nước. Qua 3 ngày sẽ nhỏ chấm sáp ong, nếu nước tiểu có thể ra thì coi như thành công. Nếu không có nước tiểu thì chỉ có thể chờ chết. Loại phương pháp này hầu như chưa từng thất bại, theo tư liệu ghi chép lại thì chỉ có một người 30 tuổi là không thành công.

13. Quyển 2 - Chương 2

Vương phủ.

Đêm khuya yên tĩnh, tên nô tài mới vừa nuốt xuống miếng cuối cùng đã bị hai gã gia đình kéo ra khỏi phòng, sau đó đi theo một gã nam tử trung niên. Hắn là Nghiêm tổng quản trong vương phủ, ngày thường về mặt vốn dữ tợn, không giận mà uy.

Tay cầm một hộp gỗ khắc hoa, Nghiêm tổng quản bĩu môi, ngữ khí cứng nhắc phân phó, “Quăng thi thể này đi nuôi chó.”

Hai gã gia đình cường tráng gật đầu, lập tức nháy mắt với nhau, mười phần ăn ý kéo thi thể về hầm ngầm trong phủ.

Tiểu nô tài đứng ngoài cửa phòng mang theo hai ngọn đèn lồng đỏ, cả người run rẩy không nói nổi thành lời, sợ đến hồn bay phách tán.

Vừa nãy, Nghiêm tổng quản dẫn hai người vào nhà giáo huấn nô tài tay chân không sạch sẽ. Trong cái phủ này, có người mật báo với Nghiêm tổng quản một vụ ăn cắp, chuyện này đã được chủ tử hạ lệnh, chỉ trong một ngày đã lúc soát được tang vật, lập tức bẻ gãy tay tên ăn cắp.

Nghiêm tổng há lại chỉ hạ lệnh bẻ gãy tên ăn cắp? Phần thưởng hiểm độc vẫn còn ở phía sau: lập tức đánh chết tươi tên dám ăn cắp.

Y thấy thi thể da tróc thịt bong, tứ chi gãy khúc, chết không nhắm mắt... Thực sự khiến người ta sợ hãi.

Khóe miệng Nghiêm tổng quản nhếch lên, “Ha hã...” Đắc ý dào dạt, giết chết một tên yêm cầu (yêm = người bị thiến, cầu = chó)... Căn bản không phải là chuyện lớn gì.

Chủ tử không thiếu thứ gì, chỉ là một tên yêm cầu trong phủ bị chết, bắt một tên nữa về bổ sung vào chỗ trống là được. Nói chung, nô tài trong phủ đều nghe lời, nếu dám một dạ hai lòng với chủ tử, chỉ có duy nhất một con đường chết.

“Tiểu Cầu Tử, vào nhà thu thập đi, chủ tử của chúng ta không thể thấy máu, bằng không... mọi người đều gặp tai ương.”

“Vâng, vâng, Nghiêm... Nghiêm tổng quản.” Rằng Tiểu Cầu Tử va vào nhau, nói gì cũng không được nhưng gật đầu như giả vờ.

Nghiêm tổng quản thoả mãn cười cười, cầm hộp gỗ khắc hoa đến chỗ chủ tử nằm linh thiêng. Gã cảnh cáo trước, “Ngươi a, học thêm chút đi, cái gì nói, cái gì không nên nói, mồm miệng phải kín như con trai ấy, chỉ cần làm bốn phận của mình là được, nhưng tay chân nhất định phải sạch sẽ lưu loát, hiểu chưa?”

“Hiểu... Hiểu, tiểu nhân... hiểu rõ...” Tiểu Cầu Tử mãnh liệt gật đầu. Để bảo trụ mạng nhỏ, cho dù có sợ đi nữa cũng phải miễn cưỡng tiến vào phòng chà lau vết máu đầy đất cho sạch sẽ.

Ba ngày sau, trong mật thất bắt đầu có hài tử chết đi; một số vì vết thương sau khi cắt bị nhiễm trùng, lở loét mà đau đến chết; một số thì do lúc cắt thất bại, lúc tháo kim tẩm giấm không cách nào đi tiểu được mà chết.

Mười một hài tử đến đây, chỉ có phân nửa còn sống. Kiều Bảo Nhi rất cực cũng sống được qua ba ngày sinh tử này.

Trong thời gian này, đao tử tượng tự mình đến đổi dục; mỗi khi miệng vết thương dính giấm hoặc băng bả dính bột dầu ớt, nó đều đau đến chết đi sống lại, hai mắt khóc đến vừa đỏ vừa sưng.

Kiều Bảo Nhi không biết đao tử tượng trong dân gian chỉ xử lý qua loa vết thương sau khi cắt. Lúc này đao tử tượng mở trối cho nó, ép buộc “Cố sức nâng chân lên.”

Dứt lời, gã kéo thẳng hai chân hài tử xuống.

“A đau quá!” Kiều Bảo Nhi chớp mắt liên động thân ngồi thẳng dậy, kêu rên không ngừng, cúi đầu xuống, rốt cuộc thấy được bộ dáng thê thảm của mình, giữa hai chân nó đã không còn miếng thịt kia...

Vì sao... Vì sao phải cắt?

Nó ngẩng mặt lên, đôi mắt mờ mịt nhìn đại thúc, hỏi, “vì sao phải cắt thịt của ta...”

Đao tử tượng liếc nó, diện vô biểu tình mà trả lời có lệ, “Không có miếng thịt đó, người mới có thể vào phủ của kẻ có tiền mà làm việc.”

Gã tiếp tục nâng chân hài tử, không đếm xỉa đến hài tử đang đau đớn vạn phần, “Kéo chân thẳng ra, sau này sẽ không bị còng lưng.”

“A!” Kiều Bảo Nhi đau đến cong gập cả lưng, run rẩy như lá thu trước gió.”Úc... Đau quá...” Hốc mắt hốc mũi nó ràn rụa nước.

Đúng vậy, chỉ cần nghĩ đến chuyện có thể vào nhà có tiền làm việc, sau này có thể giúp cho cả nhà, thân thể có đau đớn, giữa hai chân có thiếu mất miếng thịt cũng chỉ là chuyện nhỏ bé đến không đáng kể.

Dư quang khóe mắt thoáng thấy bao giấy dầu trên mặt đất, ngực đau còn hơn cả nỗi đau trên thân thể.

Đau quá!

Không ngừng kéo chân, lặn qua lặn lại một lát, rốt cục cũng xong. Cả người đau đến chết đi sống lại, cả gian phòng tràn ngập một mùi kì lạ, mầu loăng, vật bài tiết đều chảy xuống cái lỗ dưới kháng.

Ba ngày nay không ăn không uống, vừa đói vừa đau, chịu đủ dần vật.

Nghĩ đến cuối cùng sẽ có bánh bao ăn, không nhịn nổi mà nhớ đến đa nương và đệ muội. Ý muốn về nhà nhất thời hiện lên, nước mắt lại rơi xuống như mưa, đáy lòng mong ngóng một ai đó có thể cho nó ấm áp.

Đương nhiên, đao tử tượng xử lý xong liền đi ra, chỉ lưu lại một ngọn lửa nho nhỏ làm bạn với nó.

Kiều Bảo Nhi cắn chặt răng, chậm rãi động đậy thân thể, nỗ lực xuống kháng để nhặt lại đồ đạc của mình.

Thoáng chốc, trọng tâm bất ổn, cả người rơi xuống đất, bụi bặm tung lên mù mịt.

“Úc... Đau quá...”

Tác động đến vết thương, thân thể nhỏ bé co quắp cả lại. Vì muốn nhặt lại đồ, đôi tay bé nhỏ run rẩy khó khăn vươn dài mà lực lại, dùng sức xê dịch, thật vất vả mới lấy được trường khổ (quần dài), và bao giấy dầu bên trong.

Nắm chặt trong tay, từng giọt lệ trong suốt nhiễm ướt cả quần, bao giấy dầu, tiếng nghẹn ngào nức nở vang lên đến tận đêm khuya mới dần dần lắng xuống...

Trải qua hơn một ngày, Nghiêm tổng quản phụng mệnh cầm danh sách đến đây, hai gã tay chân theo bên cạnh, bộ dáng nghênh ngang đi lại trên phố. Người bên ngoài chỉ cần thấy bọn họ đều tức tốc chạy vào một bên nhường đường.

“Chắc chắc...” Hưởng ké danh hào của Vương gia quả nhiên không giống người thường, dáng vẻ bệ vệ không nhỏ.

Ba người tới ngoài Đao tử tượng phô, Nghiêm tổng quản quay đầu lại, chỉ một ngón tay, ra lệnh, “Mở cửa ra.”

Hai gã tay chân lập tức đá văng cửa, cung thỉnh Nghiêm tổng quản tiến vào.

Giây lát sau, đao tử tượng cùng vài tên thủ hạ đi vào phòng, không cần Nghiêm tổng quản phân phó, đao tử tượng đã tắt cung tắt kính, dâng lên danh sách đã được chuẩn bị tốt từ lâu.

Nghiêm tổng quản đưa tay tiếp nhận, đôi mắt tinh nhạy nhúu lại, tỉ mỉ nhìn bức họa và ghi chú nhân thể rõ ràng trong danh sách.

Trong phòng, ngoại trừ hai gã tay chân ở ngoài, những người khác đều câm như hến, một đám trộm dò xét sắc mặt Nghiêm tổng quản.

Gã có vẻ không hài lòng mà lắc đầu, “Quái lạ... Lão tượng, những hài tử này... chỉ còn những mặt hàng hạ đẳng thế này?”

Trong tám đứa đó, không đứa nào xinh đẹp hay trông có vẻ lanh lợi, có nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt.

“Ách... Chuyện này... phải coi vận khí.” Trong phôi tử (cửa hàng) này đều là hài tử ta nhận từ những kẻ nghèo khổ, luận xấu đẹp, đó là do phụ mẫu sinh ra, gã không có cách nào quản được.

Nếu nói về vùng, hài tử vùng Lĩnh Nam đa số tương đối thanh tú, ngũ quan đẹp. Nhưng mà... gã không có người đến vùng đó lừa gạt, buôn bán hài tử được a.

“Nghiêm gia, ngài thông qua được thì thông qua, không thông qua được thì thôi. Những hài tử này đều xuất thân từ nông gia, chịu khó làm việc, tay chân linh hoạt.”

Nghiêm tổng quản khép danh sách lại, nhướng mi hừ lạnh, “Hừ, hài tử ở hương dã... cuộc sống quá mức nghèo nàn, một ngày ngủ được mùi tiền, chỉ sợ tay chân không sạch sẽ!”

Hừ, gã muốn tìm yêm cầu trung hậu thành thật đến hầu hạ chủ tử, chuyện này không thể qua loa được, trong vương phủ đã có kẻ trộm, nếu lại xảy ra nữa... có lẽ sẽ liên lụy đến mình, chỉ sợ cái đầu trên cổ cũng khó giữ được.

Nghiêm tổng quản tâm tư kín đáo, lo chủ tử khó hầu hạ, tính tình khó nắm bắt, lại âm tình bất định, chỉ sợ nô tài làm chủ tử mất hứng, ăn roi ăn vọt là chuyện bình thường. Huống hồ trong phủ có nhiều quý củ, trước khi gã an bài nô tài hầu hạ chủ tử phải huấn luyện trước.

Nghiêm tổng quản suy nghĩ một chút, đơn giản cầm danh sách mở ra lần nữa, cuộn tờ giấy ra. Theo kinh nghiệm chọn người của gã: thứ nhất: không chọn hài tử đẹp, bởi chúng sẽ mị hoặc chủ tử, ảnh hưởng đến địa vị tổng quản của gã trong phủ. Thứ hai: không chọn hài tử xấu, chỉ làm chủ tử nuốt không trôi, một khi tâm trạng chủ tử không tốt, đám nô tài thuộc hạ đều phải nơm nớp lo sợ hàng ngày. Thứ ba: cũng không được chọn hài tử nhìn có vẻ ngu ngốc, làm việc vụng về, vạn nhất đánh vỡ bình hoa hay cổ đồng gì đó trong phòng thì nguy, cho dù có mười cái mạng cũng không đủ bồi thường.

Nghiêm tổng quản nhìn bức họa trên danh sách, đồng chọn tay tuyển, bỗng nhiên hô lớn, “Mang bút lại đây.”

Lão Vương đao tử tượng lập tức tìm một cây bút giao cho Nghiêm tổng quản. Người này có chỗ dựa vững chắc, gã nơm nớp lo sợ, trăm triệu lần không dám đắc tội.

Nghiêm tổng quản cầm bút, đồ đen cái tên ‘Kiều Bảo Nhi’ trên bức họa, ngoài miệng phân phó, “Lão tượng, lưu lại hài tử này, trăm ngày sau sai người đưa vào vương phủ.”

Đao tử tượng lập tức lên tiếng, “Vâng.”

Nghiêm tổng quản bỏ bút, cầm danh sách lên, lại mang theo hai gã tay chân nghênh ngang rời đi.

Qua ba tháng tĩnh dưỡng, một số vết thương ở hạ thể Kiều Bảo Nhi đã gần như khỏi hẳn.

Bởi trong khoảng thời gian này, nó bị an trí tới một gian phòng có cửa sổ luôn đóng chặt, ba bữa cơm chỉ là cơm thừa canh cặn, lúc tắm rửa chỉ dùng một thùng nước mà chà lau thân thể, trong phòng cũng chỉ có một cái bô để giải quyết vấn đề sinh lý.

Mỗi ngày, đều phải mang bát đũa và bô đến một cái hốc nhỏ trên cửa, vào thời gian cố định sẽ có người khác đến xử lý.

Thời gian khá lâu, nó phát hiện thân thể nó vì không phải phơi nắng nữa mà đã dần trắng hơn, cũng xuất hiện ít biến hóa vi diệu, lông ở dưới nách và dưới khố bộ đã rụng đi, tiếng nói cũng lạnh lạnh.

Nó mượn ánh trăng ngoài cửa sổ để kiểm tra thân thể, “Thịt của ta a... có phải đã mất rồi không... sau đó có thể dài ra nữa không...”

Sợ run một hồi, lại thắt chặt khố đầu (under wear). Nó quay mặt, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa bị khóa lại. Chẳng biết sẽ bị nhốt bao lâu nữa, chẳng biết đại thúc đến khi nào mới dẫn nó đến đại hộ nhân gia làm việc.

Trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện sớm kiếm ngân lượng về cho đa nương, Kiều Bảo Nhi rũ mắt, trong gian phòng vang lên tiếng thở dài, ngồi xuống tấm ván giường vững chắc, cả người co rúm lại một góc, an tĩnh nhớ người nhà.

Nửa đêm, lão Vương say túy lúy, vui vẻ trở lại phô tử. Húc! một tiếng, gã nén một bụng tức giận mà không có chỗ phát tiết.

“Thực con mẹ nó... Gặp quỷ rồi. thua liên tục ba ngày, thiếu chút nữa là quần cũng phải cầm lại.” Tức giận, gã liêu xiêu loạng choạng đảo một vòng qua hành lang, đi vào mật thất, dự định tìm người phát tiết tức giận.

Vẻ mặt say rượu, loạng choạng đi đến một cánh cửa, lấy tay tháo thiết liên ra, cùng lúc đó nhấc chân đá. Rầm! một tiếng, làm người trong phòng cũng tỉnh lại.

Kiều Bảo Nhi ngồi trên giường, vẻ mặt kinh hoàng nhìn người mới tới, “Đại... Thúc...” Hai môi nó run rẩy, trực giác bảo ó rằng đại thúc này lại muốn cắt thịt nó.

“Kêu đại thúc cái gì, câm miệng lại!” Lão Vương chỉ vào hài tử trên giường, thô thanh ác khí cảnh cáo, “Lão tử tâm tình bất hảo, người bò lại đây như chó cho tao xem.”

Kiều Bảo Nhi sợ quá độ, cả người mềm bò xuống giường, tứ chi chầm đất, bò lại bên chân đại thúc. Nó liên tục cầu xin tha thứ, “Đừng đừng đừng... cắt thịt ta, đau lắm...”

Lão Vương không nói hai lời, nhấc chân đá, lập tức nghe một tiếng thở gấp hoảng sợ, “A ”

Mắt thấy một con chó đã bị gã đá ra xa, “Ha hả... Lão tử tâm tình khó chịu, đáng đời người không may.”

Kiều Bảo Nhi bị đập vào giường, đưa tay vỗ vỗ cái đầu đau đớn, không dám hé răng nửa lời.

Lão Vương khi dễ hài tử đã thành thói quen, nhất là mỗi khi đánh bạc hết tiền, trở về phô tử sẽ tùy tiện tìm một hài tử nào đó để trút giận.

“Bò lại đây liếm chân cho lão tử.” Gã đá văng hài, chờ đợi.

Kiều Bảo Nhi không dám qua đó, lập tức trốn xuống giường, đồng thời cầu xin tha thứ, “Đại thúc, đừng đánh ta... Ta không làm gì sai cả...”

Lão Vương không thèm để ý xem nó có làm gì sai hay không, một bụng tức giận chưa được phát tiết, gã nhanh nhẹn đi qua bên giường, lấy tay khuya loạn dưới giường, ngoài miệng kêu gào, “Tiểu tử chết tiệt, dám trốn à... Con mẹ nó, có gan thật! Bị lão tử bắt thì người chết!”

Kiều Bảo Nhi sợ đến mức lui cả người sát vào trong, cả người run rẩy, trái trồn phải né, bị dọa cho thất kinh.

Lão Vương không tóm được nó, tức giận ngày càng tăng, không ngừng rống giận, “Tiểu tử chết tiệt, lăn ra đây cho tao ”

“Không...” Nó bị dọa cho hoảng hồn.

“Được a.. Trốn a, lão tử không đánh cho người kêu cha gọi mẹ thì không xong mà.” Thở phì phì, lão Vương quỳ rạp cả người trên mặt đất, dõ vào gầm giường bắt người.

Trong nháy mắt đã bị bắt được, Kiều Bảo Nhi hoa cả mắt, giây tiếp theo đã bị đại thúc lôi ra khỏi gầm giường.

Giương tay, bốp! bốp! bốp! thưởng cho nó vài cái bạt tai, lão vương ngồi trên người nó, một quyền lại một quyền xả cơn giận.

“Ồ đừng đánh ta đừng đánh ”

“Con mẹ nó, có gan thì trốn đi, tao không tin cái đứa chết tiệt như mày còn có trốn!”

Hai tay che đầu nhưng vẫn không chịu được những nắm đấm đau đớn, Kiều Bảo Nhi bị đánh đến đầu váng mắt hoa, nước mắt nước mũi ràn rụa khắp khuôn mặt nhỏ nhắn. “Ồ ô... Đừng đánh ta... Đừng ... đánh nữa...”

Lão Vương càng đánh càng không ngừng được, từ lâu đã ném mọi chuyện lên chín tầng mây, quên luôn chuyện hài tử này sẽ được đưa vào vương phủ, trên người nó không được có bất kì tổn thương nào.

Được một lát, tức giận dần tan, thu tay lại, lay lay lắc lắc đứng lên, thò tay vào đũng quần móc bảo bối ra.

Kiều Bảo Nhi kinh ngạc không ngớt, vài giọt nước tiểu phun tung tóe lên xiêm y nó. Nó không nghĩ được gì nữa, lập tức chạy khỏi phòng.

Lão Vương xoay người rồng lên, “Tiểu tử chết tiệt, trở về cho lão tử ”

“Không...” Kiều Bảo Nhi cắn răng một cái, dùng sức giật cửa, tông cửa chạy đi – “Không, người chạy!”

Đi tiểu được phân nửa, lão vương ghen hòng nhìn trần trối, nhìn nhìn trần trần vào căn phòng trống rỗng, lúc này đầu óc đã thanh tỉnh hơn một nửa. *Không thể để cho nó chạy!*

Kéo khó đầu lên, gã lập tức đuổi theo, chỉ chốc lát sau đã thấy thân ảnh của hài tử, lập tức rồng lên, “Tiểu tử chết tiệt – trở về mau!”

Kiều Bảo Nhi nghe vậy, càng sợ đến không khống chế.

Không để ý đến đũng quần còn ướt, nó càng cuống cuống mà chạy, sợ bị bắt lại sẽ tiếp tục ăn đòn.

Trên mặt nóng rát đau đớn, nó đưa tay gạt đi nước mắt trên mặt, chạy theo hành lang quanh co gấp khúc mà vọt thẳng ra ngoài phô tử.

Ác quỷ phía sau vẫn còn kêu gào, nửa đêm trên đường như không có điểm tận cùng, bốn phía tối om, không biết nên chạy theo hướng nào, cũng không biết đường nào về nhà.

“Đa, nương...”

Khóc kêu người thân, nhớ bao giấy dầu bảo bối vẫn còn trong ngực, trong lòng nó nhất thời nổi lên mộng tưởng: nó phải kiếm tiền trở về, muốn cho người nhà sống tốt hơn.

Mắt thấy phía trước có ánh sáng, nó lập tức chạy về hướng đó, chân không dừng bước. Bất tri bất giác, cảnh sắc xung quanh biến đổi, phố xá tấp nập, lầu gác hai bên treo đầy cờ xí rực rỡ, truyền đến tiếng ca uyển chuyển thanh thúy. Kiều Bảo Nhi giật mình, hoảng hốt nhìn đám người mang kim ngân trên người. Đây là nơi kẻ có tiền lui tới.

Không hề nghĩ ngợi, nó chui vào Túy Hương lâu.

Lão Vương cũng bước vào, chợt bị một cánh tay cản lại. “Này này, chậm đã, chậm đã.” Quy công (aka bảo kê) chặn lại.

Gã tròng mắt nhìn thân ảnh hài tử biến mất, vừa tức vừa vội rống giận, “Mau tránh ra! Ta muốn bắt tiểu tử chết tiết về!”

Quy công của Túy Hương lâu nghe vậy, hừ lạnh hai tiếng, “Ta không nhìn thấy tên tiểu tử nào cả.”

“Người trợn mắt nói dối, tiểu tử chết tiết kia rõ ràng mới theo khách nhân chạy vào đây.”

Quy công dang hai chân ra, hai tay khoanh trước ngực, bộ dáng sắt đá, liếc hai gã tay chân, hỏi, “Các ngươi có tiểu tử chết tiết nào chạy vào đây không?”

Hai gã tay chân chặn ngoài cửa trăm miệng một lời phụ họa, “Không nhìn thấy.”

Lão vương giậm chân rống lớn, “Các ngươi nói bậy! Rõ ràng là trợn mắt nói dối!”

Quy công hừ hừ, lười đời co với gã, khoát tay như đuổi ruồi, “Xùa xù xù, đừng vo ve trước đại môn, làm khách nhân e ngại.” Dứt lời, hắn lập tức nhảy mất với tay chân, ý bảo tha gã ra ngô nhõ.

“Này này... Các người làm gì?”

“Không làm gì a, muốn người cút!”

Hai gã hán tử một tả một hữu nhắc hán tử say rượu tha ra xa.

Lão Vương giãy dựa một lát, không cam lòng bị người quản chế, quay đầu lại đe dọa, “Này, ta cảnh cáo người, hài tử đó của lão tử, các người không đụng được đâu!”

“Hừ!” Quy công liếc gã một cái, coi như là chó sủa cần. “Cái gì hài tử... Hanh! Đầu năm nay, hài tử tự động đưa lên cửa, đương nhiên là ngân lượng từ trên trời rơi xuống. Muốn ta thả người... không có cửa đâu!”

Kiều Bảo Nhi vừa tiến vào trong lâu, lập tức bị người ta nhìn chăm chú, bởi trong lâu đầy tân khách, nơi nào cũng có thể thấy được những cô nương và khách nhân liếc mắt đưa tình, hoặc đang ôm ôm ấp ấp ra vào sương phòng. Đám tay chân không dám làm loạn trong Túy Hương lâu, chỉ còn cách cố gắng bám theo vị khách không mời xông loạn khắp nơi kia.

Tựa như chim sợ cành cong, Kiều Bảo Nhi hết nhìn đông lại nhìn tây, căn bản không biết chạy đi đâu. Đi tới cuối hành lang, thấy đại môn đen kịt được chạm trổ tinh xảo, nó không chút suy nghĩ đẩy cửa chạy vào.

Lập tức cài chốt cửa, cả người nó tựa vào cửa thở dốc, trái tim đập loạn xạ, lo sợ đại thúc sẽ tiến đến đây.

Bỗng nhiên, nó kinh ngạc phát hiện xung quanh tối om, hai chân nhất thời không khống chế được mà run rẩy, thân thể cũng mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Đây là đâu...

Ngửi thấy bên trong nồng nặc mùi rượu, lẫn trong đó là mùi hương khí. Không hiểu gì cả, nó muốn chạy trốn, nhưng lại sợ đi ra ngoài lại bị đại thúc bắt lại.

Giống như kẻ trộm, nó chậm rãi di chuyển thân thể, cách xa khỏi cửa. Rầm! Chớp mắt, nó bị hù sợ, chẳng biết đã vấp vào cái gì.

Nó vội vàng cầm đồ vật lên, lúc này mới biết hóa ra là vấp vào một cái ghế.

Dùng tay lục lọi trên đất, nó cẩn cẩn dục dục không dám gây ra thêm bất kì tiếng động nào nữa, sợ gây sự chú ý cho người khác. Lúc này, nó như người mù sờ xung quanh, một lòng muốn tránh đến nơi ẩn mật, đợi đến khi đại thúc hết giận sẽ không động thủ đánh nó nữa.

Kiều Bảo Nhi dè dặt né qua một tấm bình phong lớn, hoàn toàn không biết mình đã vào nội thất. Đột nhiên đầu nó đụng vào một vật, không bò được nữa, hai tay sờ sờ vật thể, không biết lúc này đã đụng phải thứ gì.

Chậm rãi nâng mắt, trên tóc trên mặt cảm giác được khí tức lạnh lẽo. “A!” Nó kêu lên sợ hãi, sợ đến mức đặt mông ngồi phịch dưới đất.

Đôi mắt sắc bén nhú chặt, Mạnh Diễm nhìn không rõ bộ dạng người kia là tròn hay dẹt, chỉ biết ‘nàng’ lén lút, như thế... Bây giờ xương nhi trong Túy Hương lâu cao hững, sờ soạng người nam nhân để kích thích sao?

Lạnh lùng cười, liên tưởng đến loài chó nịnh bợ, mỹ nữ tối nay đưa lên cửa thật khiến cho người ta kinh hãi.

Mạnh Diễm lấy tay túm lấy, nghe thấy xương nhi kêu lên một tiếng.

“A, đừng đánh ta ”

Kiều Bảo Nhi cả người run run, cánh tay đã bị đại chương kiềm chế, Bạch! Chớp mắt một cái đã bị người vút lên chiếc giường mềm mại, đầu nó quay cuồng.

“Úc...” Nó xoa xoa cái đầu vẫn còn choáng váng, đau đến nhe răng trợn mắt.

Mạnh Diễm ôm lấy xương nhi tha đến mép giường dè xuống, cảm nhận xương nhi dưới thân quá mức nhỏ gầy, nhưng hắn cũng chẳng biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, bất kể nàng ta có béo gầy thế nào, dục vọng của hắn đã bắt đầu ngóc dậy rồi.

“A ”

Kiều Bảo Nhi hít được vài hơi, nhiệt độ của người phía sau quá cao, nóng hừng hực như noãn lô (lò sưởi), chớp mũi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, kinh hãi khi biết mình đã đụng phải một tên say rượu.

“Đừng... Đừng... Đừng đánh ta...”

Mạnh Diễm không nói hai lời liền xông tới, lột nửa người dưới của xương nhi xuống, tiện tay ném đi, sau đó lập tức kéo chân xương nhi ra, một tay vén vạt áo dưới lên, dục vọng bùng bùng phần chân đè ép thân thể bên dưới, theo bản năng mà tìm kiếm huyết khẩu mềm mại, chốc lát liền mạnh mẽ đỉnh đầu, cường hãn xé rách miệng thịt trên thốt.

“A đau quá ” Kiều Bảo Nhi thét chói tai, hạ thể như bị người xé rách thành hai nửa, vật cứng xỏ xuyên trong cơ thể, không ngừng đầu đá lung tung, lục phủ ngũ tạng như bị quấy đảo, muốn vọt hết ra khỏi cổ họng.

Một đôi tay nhỏ bé khua loạn xạ trên giường, vừa khóc vừa giãy dụa. “Buông ra... Buông...”

Mạnh Diễm phun nước bọt, “Đến đây còn giả bộ.”

Kể dưới thân hần là xương nhi nghìn người cười vạ người dè, chỉ là tiện nhân!

“Ta chịu thượng người... Người nên cười thầm mới đúng.” Hần cúi đầu, ghé sát vào bên tai xương nhi mà để nói ra những lời tàn nhẫn, “Bằng không với người... có xách giày cho bản vương cũng không đủ tư cách!” Hoa khô cái khỉ gù, nếu nghĩ rằng có sắc đẹp mê hoặc nam nhân thì đã tìm lầm đối tượng rồi.

Kiều Bảo Nhi cắn bản không hiểu đối phương đang nói gì, nó chỉ không ngừng lắc đầu xin tha, “Ô ô... Buông... Đừng đâm ta nữa... Đau quá...”

Nước mắt lưng tròng, cong gập hai chân, nỗ lực muốn rời xa khỏi nam nhân kinh khủng kia, nhưng chớp mắt đã bị bắt lại, vật cứng như lạc thiết (que sắt nung đỏ) bỗng nhiên va chạm, thân thể nho nhỏ bị đâm vào, đau đến thét chói tai, “A ”

Vòng eo mạnh mẽ liên tục đóng đưa, Mạnh Diễm không thêm để ý mà thao xương nhi đến khóc cha gọi mẹ, thân thể dưới sự thôi thúc của rượu càng lúc càng say mê với tiết tấu phóng túng.

Roẹt! Hai tay kéo mạnh, lỗ măng xé rách xiêm y xương nhi, hần cúi đầu, hung hần cắn xuống.

“A! Đau quá...” Kiều Bảo Nhi không tự chủ được mà ưỡn lưng, cảm giác như vết thương đã kết vảy dưới hạ thể lại vỡ ra, máu chảy xuống giường. Đau quá...

Nam nhân say rượu loạn căn người, mộc côn của hần vẫn còn đâm loạn. Vì sao...

Mắt nhắm lè, không thoát khỏi sự khống chế của nam nhân, nó chỉ còn cách vùi cả người vào trong bị nhục (đệm giường), thân thể nhỏ nhắn phải chịu đựng một trận đầy đọa như cuồng phong sậu vũ (mưa rền gió dữ).

Trong nội thất không ngừng truyền ra tiếng thở dốc và nức nở đứt quãng. Ngoài lầu các, quy công và ba gã tay chân đưa mắt nhìn nhau, hài tử dâng tận cửa đã xông loạn vào cửa cấm, bên trong lại có mãnh hổ nổi tiếng xấu tính... Cái này, nên làm sao đây?

Sắc mặt ba người trắng nhợt.

Giấy lát, hoa khô trang phục rực rỡ, trang điểm xinh đẹp, mỹ lệ, gờ tay nhấc chân đều hiển lộ mười phần mị thái như thiên tiên, khoan thai đi đến. “Các người...” Nàng buồn bực, chưa hỏi được cái gì, giấy tiếp theo đã bị quy công chạy tới bịt miệng.

“Ngô ngô...” Hoa khô tròng mắt, không rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

“Hư hư, đừng lộ ra, chúng ta đi mau.”

Chuyện phát sinh tối nay không phải đùa, hoa khô không phục vụ chu đáo, lại bị một hài tử chạy vọt vào đây thay mặt đối đào, làm rối loạn tất cả.

Xong rồi...

Sợ rằng hậu quả sẽ lớn đến mức không tưởng tượng nổi, quy công và ba gã tay chân mang hoa khô vội vã rời khỏi. Một lát sau, quy công lên hạ lệnh cho hai gã tay chân canh giữ chặt chẽ hai bên hành lang, nghiêm cấm các cô nương trong lâu và tân khách đến gần lâu một.

Bởi sự tình phát sinh đột ngột, đành phải dậm lao thì theo lao. Quy công chỉ có thể âm thầm cầu khẩn: việc này có thể lờ được.

Mưa tạnh gió ngừng, Mạnh Diễm mệt mỏi ngã phịch xuống người xướng nhi một hồi lâu, đợi đến khi ý thức thanh tỉnh, lập tức quăng người dưới thân xuống.

Kiều Bảo Nhi lập tức bị đá văng xuống giường. “Ai u!” Nó quỳ rạp trên mặt đất, cả người đều đau đớn.

Tứ chi di chuyển khó khăn, lại dùng tay sờ soạng trên đất, chốc lát sau liền mò được quần của mình.

Mím chặt môi, cả người Kiều Bảo Nhi run lẩy bẩy, ôm quần quay về.

Bên trong yên tĩnh không tiếng động.

Mạnh Diễm biếng nhác nằm trên giường, nhắm mắt lại, dường như di động theo thân ảnh bên dưới. “Còn muốn chạy?” Hắn không khỏi buồn bực. Tại sao xướng nhi này không vô sỉ mà bò lên giường nữa?

Kiều Bảo Nhi há lại không muốn chạy, quả thực là chạy như chạy nạn, tay chân sờ soạng, tìm đường ra đại môn.

“Chậm đã!” Thanh âm trầm thấp, mười phần đe dọa.

Cả người Kiều Bảo Nhi chấn động, không dám nhúc nhích.

Mạnh Diễm tiện tay lấy vật phẩm từ thắt lưng ném xuống cho xướng nhi, xua đuổi. “Thưởng cho người, Bây giờ mau rút đi.”

Nhắm mắt lại, trên môi tràn ra tiếng thở dài. Kiều Bảo Nhi kinh ngạc, lập tức sờ soạng trên đất xem đó là vật gì, hồi lâu sau rốt cuộc cũng mò được một vật nhỏ lạnh lẽo.

Lập tức bỏ vào cái túi trong khối dầu, nó mặc y phục đã rách nát, giống như kẻ trộm mà nhẹ chân nhẹ tay đi tới cạnh cửa, duỗi tay cố gắng mở cửa.

Hai tay nó run rẩy liên tục, sợ hãi đến mức ngay cả hai hàm răng cũng run lên.

Sau bình phong, Mạnh Diễm nghe thấy tiếng lộc cộc! không ngừng, cố gắng quấy nhiễu giấc ngủ của hắn.

Khẽ mở mắt, mi tâm (vùng giữa hai lông mày) nhăn chặt.

Giống một con báo, xuống giường không tiếng động, tới gần phía sau xướng nhi, trừng mắt nhìn thân ảnh đen ngòm, bắt lấy cái then cài cửa, đồng thời lên tiếng, “Ngay cả mở cửa mà người cũng không làm được?”

Trên đỉnh đầu đột nhiên có khí tức lạnh lẽo phủ xuống, Kiều Bảo Nhi nhất thời đình chỉ hô hấp, cả người cứng ngắc như tượng gỗ.

Mạnh Diễm chậm rãi mở then cài, ngay khi cửa mở ra một khe nhỏ liền nhấc chân đá người ra ngoài.

Bịch!

Lão đại khó chịu đóng sầm cửa, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn xướng nhi một cái. Hắn mắt nhắm tay mở, bỏ mặc tiếng kêu khe khẽ ngoài cửa.

Bị đá ra ngoài cửa, Kiều Bảo Nhi chật vật bò lên, chân mềm nhũn, muốn đứng cũng không đứng thẳng được.

Ủy khuất dùng tay lau nước mắt, đôi mắt nhìn xung quanh, càng lúc càng sợ nơi xa lạ này. Tâm hoảng hốt, nó lao đảo một đường chạy ra.

Trên đường không ai ngăn cản; chỉ chốc lát sau, Kiều Bảo Nhi chạy được đến ngoài Túy Hương lâu, lập tức bị lão Vương tinh mắt bắt được.

Đội hải tử đi tới đầu phố, lão Vương túm nó đến trước mặt, nhìn y phục rách nát của nó, mặt mũi lại bầm tím như đầu heo. “Sách, bị người ta đánh hả?”

Kiều Bảo Nhi cúi đầu xuống, từ lâu đã hoang mang lo sợ, không dám mở miệng nói về việc kinh hoàng mà mình đã trải qua.

Lão Vương ôm cây đợi thỏ ngoài Túy Hương lâu đến hai canh giờ, mùi rượu trên người đã bay gần hết, mắt thấy trời dần sáng, phải nhanh chóng mang hài tử quay về phủ tử.

Nhịn không được uy hiếp, “Con mẹ nó, ngươi còn dám chạy loạn, lão tử đánh cho ngươi răng rơi đầy đất.”

Kiều Bảo Nhi không dám hé răng, tay nắm chặt lấy cái túi nhỏ trong khó đầu, không biết phần thưởng của kẻ vừa bắt nạt nó là cái gì.

Lúc này, đôi mắt ươn ướt ở da thịt lõa lồ trước ngực, lúc này mới kinh hãi phát hiện đã đánh mất bao giấy dầu, chợt quay đầu lại, nhìn từ lâu phía xa. Nó đã bỏ mất một phần hoài niệm ở đó. “Bao giấy dầu của ta...”

14. Quyển 2 - Chương 3

Đi tới ưng điểm, Kiều Bảo Nhi mở to đôi mắt trong suốt nhìn ngó xung quanh rực rỡ màu sắc, ngó nghiêng cái lồng chim trên đỉnh đầu, thấy có một miếng vải đen che lại, còn lại có thể thấy rõ bên trong lồng có một con chim nằm màu rực rỡ hoa lệ chói mắt.

Nó không biết con chim đó là gì, chỉ biết tiếng hót của nó rất dễ nghe, từ trong lồng bay ra như muốn thoát khỏi lồng, có vẻ như con chim này cũng rất mong chờ tự do.

“Con chim này có thể giương bay rất cao sao...” Nhân thần tối sầm lại, nó ngây ngốc đứng lại hỏi.

Mạnh Diễm đứng cách đó không xa, nhìn chằm chằm cái lồng sơn vàng, bên trong thả để, tỉ mỉ nhìn ngắm thân thể, danh sắc, phân biệt tiếng gáy, cẩn thận lựa chọn.

“Lão bản, đế của ngươi cũng chỉ có thân màu xanh, ba đoạn rực rỡ bao quanh?”

Người này tương đối biết phân biệt đế tốt xấu, lão bản không dám khinh thường, lập tức tiến lên, mặt mày rạng rỡ, “Gia, nhãn lực ngài thật tốt, mấy con đế của ta làm ngài chướng mắt rồi. Xin ngài đợi một chút, ta đi lấy tử hoàng [1] đến đây.”

“A, ngươi thu vào tay rồi?”

“Đương nhiên, nhiều lần qua tay mới đến được đây a.”

Mạnh Diễm cười cười, tâm tình rất vui mừng.

Tử hoàng là loài vua trong loài, từng xuất hiện tại vùng hoàng châu, quan viên châu huyện muốn nịnh bợ triều đình nên đưa vào trong cung, trong dân gian rất hiếm thấy, lão bản nếu không phải có đường ngang ngõ tắt chắc chắn không lấy được thứ này.

Bởi đấu để được tổ chức vào mùa thu, lúc ban đầu cũng là từ hương dã truyền đến thành thị, tính chất hiếu chiến, lâu dần tụ tập lại thành phường trung tướng quân, cung nữ trong cung cũng rất thích nuôi thành sủng vật, đơn giản là vị tiếng gáy của nó rất dễ nghe.

Thứ ấy làm người ta nói chuyện say sưa, càng lúc càng có nhiều đại thần trong triều lệnh cho thê thiếp quỳ trên đất, lấy việc đấu để để làm vui lòng khách quý. Hắn cũng từng tham dự một trận đấu thể này, nuôi dưỡng phường trung đấu sĩ sắt đá đình diêm (đại loại là loại để hung hăng, gáy to), nghìn vàng không đổi (vô cùng quý giá). Nhưng khi hắn đưa tặng cho hoàng đế vốn yêu thích thanh sắc khuyến mãi, không ngờ lại giành được nhân duyên cho Phù Dung.

A, hắn mê muội đến mất cả ý chí... Nghĩ đến thật châm chọc.

Giấy lát, lão bản từ trong nội thất mang đến một vại bùn, nói, “Gia, tử hoàng cho ngài đây, ngài đến nhìn thử xem.”

“Ân.”

Chớp mắt, vẻ mặt Mạnh Diễm đã đổi khác, chăm chú nhìn tử hoàng vô cùng hiếm thấy, căn cứ theo kì hạn là khoảng tháng mười mới xuất hiện; nhìn sợi râu trên đầu rất dài, bụng, hai bên sườn, đùi và răng đều có một màu thuần nhất, tiếng kêu thanh thúy nhưng vẫn có tiếng khàn khàn đặc trưng, để trong vại bùn này đúng là danh phẩm.

Hắn cười mỉm, cực kỳ thoả mãn.”Lão bản, người nói giá đi.”

“Hắc hắc... Gia cho nó có giá bao nhiêu thì xin cho tiểu nhân bấy nhiêu.” Lão bản cũng biết đối phương có lai lịch không nhỏ, ngoài miệng xưng hô một tiếng ‘gia’ là để tránh cho người ta chú ý.

“Ta sẽ theo quy củ cũ cho người.” Mạnh Diễm ra tay hào phóng, từ trong người đưa một tấm ngân phiếu nhét vào tay lão bản. “Nếu không hài lòng thì cứ nói.”

“Gia là khách quen, giá cả ngài đưa ra không phải là ít.” Vẻ mặt mang tiểu ý, lão bản cúi cung cúi người như chó giữ nhà.

Cầm lấy vại bùn, Mạnh Diễm mở miệng gọi, “Tiểu tử.”

Kiều Bảo Nhi bỗng nhiên hoàn hồn, lập tức bước lên trước, nhận lấy đồ vật trong tay chủ tử.

“Cầm cẩn thận.”

“Vâng, được a.” Kiều Bảo Nhi đánh giá vại bùn, không dám khinh thường, ôm trước ngực như đang ôm trân bảo.

Bỗng nhiên, Mạnh Diễm liếc thấy có một cái hang nước nhỏ dưới giá, dưới đám bèo nước lớp lớp, có một con rùa nhỏ nhô đầu ra. Nhất thời, chủ ý xấu xa lại nổi lên, hẩn phân phó, “Lão bản, bắt con rùa lại cho ta.”

“Ách, ngài muốn nuôi?” Lão bản rất kinh ngạc, người tới vốn là người chơi đế, cũng không mua gì khác ngoài côn trùng.

“Ta muốn để nó vào ao sen trong viện, chắc chắn rất vui mắt.”

“Như vậy a...” Sau cơn sững sốt, lão bản lập tức ngồi xổm xuống, mò lấy con rùa đã rụt đầu vào, hồi lâu sau, hết nhìn đông tới ngó tay cũng không tìm ra thứ thích hợp để đặt con rùa vào.

“Cứ đưa nô tài của ta cầm được rồi.”

“A, được không ạ? Rùa cũng sẽ cắn người a.”

Kiều Bảo Nhi không đợi chủ tử đáp lại, đưa tay ôm lấy con rùa lão bản đưa đến trước ngực, cũng coi nó như bảo bối mà che chở. Nó ngẩng đầu nhìn chủ tử, chờ phân phó tiếp theo.

“Giữ lấy con rùa trong ngực người cho tốt, nếu làm mất, người cũng khỏi có bạn luôn.” Lại bắt đầu châm biếm, tiểu tử kia cũng là rùa.

“Rùa là cho ta nuôi sao?” Hai mắt Kiều Bảo Nhi sáng ngời, trong nội tâm thầm ước ao có một sủng vật (aka thú cưng) có thể thuộc về chính mình.

Nó sợ chó, nhất là chó hay cắn người, cũng rất sợ chủ tử (coi chủ tử như... chó???!!! >_<). Kiều Bảo Nhi cụp mắt xuống, nhìn con rùa đang chậm rãi nhô đầu ra trong lồng ngực mình. Nó nguyện ý chia sẻ bớt thức ăn cho con rùa này. Nhớ tới đám kiến trong lùm cây vương phỉ, trên mặt dần nở nụ cười, như có một dòng nước ấm chảy vào tâm hồn bị đóng chặt của nó. Động vật nhỏ nhỏ thế này sẽ không khi dễ người ta.

Kiều Bảo Nhi ngẩng đầu lên, ý cười trên mặt vẫn không giảm, “Phải cho nó ăn cái gì?”

Mạnh Diễm giật mình, đáng vẻ tươi cười ấy đã xua đuổi ý nghĩ độc ác trong đầu hẩn. Rốt cuộc hẩn mua

con rùa này làm gì vậy?... Nhíu mày, tứ giận nói, “Cho người nuôi. Bình thường cho nó ăn rau dưa thịt nát là được.”

“Vâng.” Kiều Bảo Nhi càng ôm chặt con rùa và vại bùn vào lòng, nghĩ đến lúc hồi phủ phải đến chỗ trừ tử đại thúc xin một ít ray dưa hay thịt nát để nuôi sủng vật.

Theo chủ tử ra khỏi điểm, không khỏi lo lắng lại có tên trộm nào đó đến trộm mất đồ, chốc chốc lại cẩn thận nhìn ngó đoàn người quanh mình, trên mặt có ý lo sợ không yên.

Dư quang khóe mắt thoáng thấy vẻ khẩn trương lo lắng của tiểu tử, giây tiếp theo, Mạnh Diễm bỗng có hành vi làm chính hắn cũng thấy kinh ngạc.

Thắt lưng bỗng bị ôm chặt, Kiều Bảo Nhi bị dọa cho hoảng sợ.

“Người giật mình như thế làm gì!” Trùng nó, Mạnh Diễm ôm tiểu tử rời khỏi khu vực Phan lâu, dọc đường cũng không quên phân phó, “Tốt nhất là người nên nhìn rõ đường nào hồi phủ, sau này nếu có ra ngoài cũng không sợ lạc đường.”

Sắc trời mông lung, ở nơi giao nhau giữa trắng và đen, ánh bình minh chưa đến.

Mạnh Diễm đi vào đoàn người, quen thuộc với khu chợ quỉ này như lòng bàn tay. Đây là nơi chuyên tìm được vật bị mất trộm. A, khóe môi khẽ nhếch, khuôn mặt tuần dật mang theo ba phần trào phúng, nắm chắc đến bảy phần, ánh mắt sắc bén tập trung vào tên đang thét to đầu gia phía trước Tiêu Tam.

Y chuyên mua bán vật ăn trộm, sau đó đánh tráo, mua đi bán lại nhiều lần; người ngoài nghề sẽ không biết nội tình bên trong, chỉ biết giao dịch rất thuận lợi, nhưng trên thực tế lại là người bị lừa gạt.

Trong cái chợ đen này, long xà hỗn tạp, thương nhân lòng dạ hiểm độc hay thứ hàng hóa gì cũng có. Tiêu Tam hét đến đỏ mặt tía tai giữa đám người đang bu đông bu đổ xung quanh, tiếng hét vang trời, tiếng ép giá vang lên, dốc sức bán cho người trả giá cao nhất.

“Bốn lượng hai.”

“ Bốn lượng năm.”

“Năm lượng!”

“Sáu lượng!”

“Sáu...” Tiêu Tam vừa thấy người, âm thanh tắc tịt trong cổ họng. Miệng hé ra hợp lại, vất vả lắm mới thốt ra lời, hô lên, “Gia...”

“Thấy quý à?” Mạnh Diễm liếc liếc vật phẩm rực rỡ muôn màu trên mặt đất; có bình hoa giả cổ, hàng bên ngoài, các loại ngọc thạch, châu xuyên (chuỗi ngọc), hộp phấn chạm trổ tinh xảo bày ra la liệt.

Một giây trước, không khí náo nhiệt như khu chợ bán thức ăn, lúc hần đi tới thì nháy mắt đã lặng như tờ. Tiêu Tam và vài tên đồng bọn xung quanh đang dùng một cây bút trúc mà đánh dấu người vừa bị lừa.

“Ách... Ta ra bảy lượng hai, cái kia... Thúi ngọc phượng thủ kê (trâm cài đầu hình chim phượng bằng ngọc xanh) có thể bán cho ta không?” Thành thật rụt rè hỏi lại, ngạc nhiên là tại sao bầu không khí bỗng trở nên quỷ dị như vậy.

“Ha ha... Đương nhiên, đương nhiên.” Nhếch nhếch khóe miệng, bộ dạng tươi cười trên mặt Tiêu Tam cực kỳ cứng ngắc.

Y và người bị lừa một tay giao tiền một tay giao hàng, chờ đến khi đám người đi xa, đồng bọn y như được bôi mỡ vào chân (aka chuồn lẹ), đảo mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ còn trơ lại mình y đối mặt với người vừa tới.

“Gia...” Lại gọi thêm một tiếng, ngay lúc đó, mồ hôi y đầm đìa, đưa tay lau trán, y cũng muốn bôi mỡ vào chân rồi đây.

“Người sợ cái gì?”

“Tiểu dân... Có thể không sợ sao?” Trước đây, y và đồng bọn từng rơi vào tay người này, vì một đám ăn trộm mà bị đánh cho chết đi sống lại.

Chậm rãi ngồi xổm xuống, Tiêu Tam vội vàng chụp tám vải trên mặt đất, bốn góc thu lại, buộc lại buộc, một đại bao phục kêu lạnh canh leng keng quả lên vai.

Mạnh Diễm nhíu mày nhìn, hừ hừ, “Còn muốn chạy?”

Tiêu Tam liên tục lấp bắp, “Trời đã sáng... tiểu dân luôn thu dọn lúc này... quay về nhà a.”

“Những tên trộm của ngươi vẫn còn ở chỗ cũ, còn chưa đổi sao?”

Xoát! Sắc mặt trắng nhợt, Tiêu Tam lập tức im lặng.

Thu lại vẻ trào phúng trên khóe miệng, Mạnh Diễm chỉ hỏi, “Gần đây ngươi có thu được hũ đế mèn Bát

Bảo không?”

“A!” Tiêu Tam đột ngột trừng, thành thật nói, “Có... Hôm qua mới thu được.”

“Đã bán chưa?”

“Vẫn... chưa. Gia... Ngài nhất định phải tin ta, ta và đám người của ta đã không còn liên hệ nào với hoạt động trộm cắp của đám trên phố nữa rồi.”

“Nhưng người biết rõ tên nào đang giở trò, nếu những đồ vật bị mất đó vào tay người, người biết làm thế nào để không bị hiềm nghi.”

“Úc... Tha mạng!” quăng bỏ bao phục, Tiêu Tam nâng hai tay, úp sấp trên mặt đất, liên tục dập đầu cầu xin tha thứ, “Ta sẽ đưa đến phủ đệ của ngài, vật quy nguyên chủ (vật về với chủ cũ). Cầu ngài giơ cao đánh khẽ, đại nhân đại lượng, đừng tìm tiểu nhân gây khó dễ, ta vốn không biết đồ vật đó là của ngài...”

“Bây giờ thì người biết rồi đấy.”

Tiêu Tam liên thanh chửi bậy, “Tên Cao Tử chết tiệt... Dám gạt ta là món đồ đó lấy được từ trên người một vị tiểu ca. Mẹ nó... Nếu ta biết tang vật là lấy từ trên người ngài, cho dù có gan lớn như trời cũng không dám thu...” Y nguyên rửa cái tên mù mắt hại người kia, lột ai không lột, lại đụng ngay phải hung thần ác sát này! Quả thực muốn chết.

“A... Muốn ta tha cho người cũng được, người chỉ cần đến quan phủ mật báo, ta sẽ không đến tìm người khó dễ nữa.” Hắn bỏ lại một câu rồi đi, cho rằng tên kia không dám không nghe.

Thường nói: đánh chó phải ngó mặt chủ. Tiểu tử kia bị đánh, hẳn đương nhiên cũng sẽ giúp cái tên kia trả giá lớn.

Cầm một cây gậy trúc nhỏ, Kiều Bảo Nhi ngồi xổm bên hồ nước, gõ gõ lên hòn đá trên nước. Đột một chút thì thấy con rùa nổi lên mặt nước, thông thả bò lên tảng đá.

“Ha hã...” Nó cười thoải mái, thả lá và thịt nát lên tảng đá, nuôi con rùa thuộc về nó, hồn nhiên không hay biết rằng Tiểu Cầu Tử đã tới sau lưng.

Đạp nó một cái, Tiểu Cầu Tử khinh thường, bực bội quát, “Gần đây người nhàn rồi quá nhỉ!”

Cây gậy trúc nhỏ chộp mắt đã rơi xuống nước. Kiều Bảo Nhi quay đầu, cả người dần cứng ngắc.

“Người...”

Tiểu Cầu Tử giơ tay đánh lên đầu nó, hừ ra tiếng, “Người hầu hạ chủ tử nhẹ nhàng quá a, hay đi ra ngoài chơi nữa chứ. Chủ tử còn mua đồ cho người a. Hừ, một con rùa mà đã khiến người vui mừng thế này rồi.” Y khom lưng, nhặt một hòn đá nhỏ lên, ném vào rùa nhỏ.

“A, người đừng dọa nó sợ.” Thấy rùa nhỏ rơi xuống nước, Kiều Bảo Nhi lo lắng, vừa tức vừa giận, đứng dậy đẩy Tiểu Cầu Tử. “Người tránh ra, đừng khi dễ rùa của ta!”

Tiểu Cầu Tử cũng đẩy mạnh lại, thấy tiểu Bảo Nhi lão đảo, y thừa thắng xông lên, nhảy lên trước, đẩy nó ngã xuống, vung tay ném đá lên người nó.

“Tên dê tiện! Cho rằng có chủ tử che chở người liền lên mặt hả? Người chỉ như con chó bị người ta đùa bỡn mà thôi! Phi, tròng cái gì?! Ta bị người hại, mỗi ngày đều phải nhìn cái bản mặt thối tha của Nghiêm tổng quản, việc cho chó ăn cũng rơi xuống đầu ta đây này!” Y không ngừng phát tiết tức giận, nắm tay hạ xuống, vừa đâm vừa đá.

“Dừng tay, dừng tay ” Kiều Bảo Nhi đưa tay che đầu. Một lúc lâu sau, Tiểu Cầu Tử mới buông tha cho nó.

“Hừ.” Đứng dậy, Tiểu Cầu Tử hai tay chống nạnh, không chút sợ hãi đạp nó thêm một cái.

Cả người chật vật, Kiều Bảo Nhi bò ra xa một chút, nghe thấy không ít lời nguyền rủa chua ngoa không nghe, chỉ là mắng nó hèn hạ ti tiện.

“Người định lúc nào mới lấy đồ đổi với ta?” Y ý chủ tử không có ở đây, cũng không có cả Nghiêm tổng quản, mới tìm được cơ hội chuồn đến chủ lâu. “Người thì tốt quá rồi, cả ngày được đi theo bên người chủ tử, hai chúng ta cũng không có thời gian mà nói chuyện, người cứ cố tình kéo dài, không phải là quên luôn rồi đấy chứ?”

“Ta không quên.” Kiều Bảo Nhi quệt vết máu ở khóe miệng, ôm khuỷu tay đau đớn, ngồi dưới đất co lại một đống.

“Chưa... Hừ hừ, vậy cầm đồ đã lấy đến đây a.”

Bàn tay run rẩy mò vào trong túi, Kiều Bảo Nhi lấy ra mấy thỏi bạc vụn, đây là món tiền dơ bẩn. Quay mặt, lông mi chớp chớp, không muốn để người khác thấy được lệ trong mắt nó.

Tiểu Cầu Tử lập tức đoạt lấy, trố mắt giật mình kêu, “Chỉ có chừng này?” Tiểu Cầu Tử giơ chân hất đầu, nhú mày hỏi, “Người có phải đã giấu đi không ít, không muốn cho ta phải không?”

“Ta không có.”

Tiểu Cầu Tử thoáng chốc hiểu ra, “Nga, ta hiểu rồi, người chỉ trộm có mấy thỏi bạc này là vì đề phòng chủ tử phát hiện ra bạc trong phòng bị thiếu, phải không?”

Kiều Bảo Nhi khó có thể mở miệng nói rõ nguồn gốc của món tiền dơ bẩn này từ đâu mà tới.

Thấy nó không nói lời nào, giống như đang cam chịu; Tiểu Cầu Tử hừ hừ, không khỏi bội phục tiểu Bảo Nhi rốt cục cũng biết suy nghĩ. “Chính người lo liệu đi, trộm ngân lượng không thể làm thường xuyên, lâu ngày chắc chắn sẽ bị phát hiện.” Đến lúc đó, y lấy cái gì đi thực hiện xuân thu đại mộng (giấc mộng không thực) đây?!

Y không quên dặn dò, “Người tìm cơ hội đến phòng ta một chuyến, muốn đổi lấy tiểu thạch đầu, người phải nghe ta.”

Nghe một tiếng “Được,” Tiểu Cầu Tử cầm bạc vụn, phẫn nộ rời đi.

Kiều Bảo Nhi ngồi dưới đất không lúc lâu, khó chịu chôn đầu vào giữa hai đầu gối, hai vai run rẩy, rốt cuộc không chịu nổi bức bách của người khác nữa, tiếng khóc vỡ vụn quanh quẩn hồi lâu không tan...

“Tiểu Bảo Nhi, người bị đánh a?” Nguyên Kế vừa thấy người tiến vào trù phòng, kinh ngạc hỏi.

“Hử?” Trù tử đang nhào bột mì, ngẩng đầu lên, nhíu mày, “Trên mặt người là sao vậy hả?”

Kiều Bảo Nhi quay mặt, buồn bã nói, “Ta... không sao.” Nó hoảng hốt lo sợ cầm lấy điểm tâm, xoay người rời đi.

“Chậm đã!” Trù tử rống lớn, bỏ lại cái cán bột, đi lên ngăn cản đường đi của nó.

Trợn mắt chấn kinh, Kiều Bảo Nhi đông che tây chắn, cúi đầu né tránh ánh mắt dò hỏi của trù tử.

“Người bị đánh?”

“Không... Không có.”

“Còn nói không có.” Nguyên Kế tiến lên đây, ngó ngó khóe mắt ứ thanh của nó, “Không phải là người lại làm chủ tử tức giận đây chứ?”

“Không phải.”

“Còn nói không phải...” Nguyên Kế chọc chọc trán nó, cổ sức tròng nó, “Đây cũng không phải chuyện lần một lần hai. Trong đầu người suy nghĩ cái gì vậy hả? Chuyện giữa người và chủ tử mọi người đều biết. Sự phụ cũng không vui lâu lắm rồi đó.”

“Người còn muốn che che giấu giấu bao lâu nữa? Mỗi lần đến đây đều cúi đầu, nếu cứ tiếp tục thế này nữa, người sẽ không dám ngẩng đầu lên gặp ai nữa!” Dương trù tử trầm giọng gầm lên.

Nguyên Kế ép hỏi, “Người cùng chủ tử, chuyện này cũng có thể kiếm tiền được sao?”

“Tiểu Bảo Nhi, người ở trong phủ vất vả nhin gần nửa năm; bây giờ quyền hành của Nghiêm tổng quản cũng không được như trước, gã không dám khấu trừ lương bổng của người nữa, trưởng phòng cũng sẽ tính toàn bộ tiền lương cho người. Người có bao giờ nghĩ rằng, ngày nào đó người hồi hương, người có dám nói trước mặt phụ mẫu người người hầu hạ chủ nhân trong phủ thế nào không?”

Cổ họng nghẹn lại, Kiều Bảo Nhi nhất thời khó có thể mở miệng. “Trù tử đại thúc đã cho rằng ta không biết xấu hổ... giống như những người khác nói sao?”

“Không phải sao? Mọi người ngoài miệng mặc dù không dám nói lời không tốt, nhưng đáy lòng vẫn coi thường người.”

Nghênh đón vẻ mặt giận dữ của trù tử đại thúc, dần dần, nó phát giác trong mắt trù tử đại thúc có ý lo nghĩ và ngữ khí trách móc nặng nề, đây nó phải sống như thế nào.

Nghĩ đến chuyện phát sinh trên người mình, mi nhíu lại, nó bấp ép chính mình phải nuốt xuống cảm giác chán ghét đang dâng lên trong cổ họng.

Dùng món tiền dư bản trao đổi với Tiểu Cầu Tử... Muốn đổi lấy tiểu thạch đầu, nó không dám trộm bất cứ thứ gì khiến người nhà hổ thẹn.

“Đừng... đừng mắng ta nữa...” Lời cầu xin yếu ớt, đôi mắt nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài, tâm tư dần dần hình thành ý nghĩ muốn bay thoát khỏi bầu trời này.

“Trù tử đại thúc, tin tưởng ta, ta bị bức ép.”

Nghe vậy, Dương trù tử nói không nên lời, lẽ nào tiểu Bảo Nhi bị ép buộc thật... Nhưng mà, chủ tử sẽ làm thế sao...

“Ta là yem cầu...” Nó hiểu rõ người khác đối đãi với nó thế nào, cho dù có ngẩng đầu ưỡn ngực cũng không thay đổi được sự thực.

“Trù tử đại thúc, nếu như có thể, ta cũng muốn rời khỏi đây, dù có chở phân như Lâm lão bá, chỉ kiếm

được chút ít ngân lượng, ta cũng nguyện ý. Nhưng ta muốn người nhà ta có thể sống tốt hơn...” Gánh nặng đặt trên vai nó không cho phép nó mặc kệ đa nường và đệ muội.

Nó sợ Nhị Bảo, Tam Bảo sẽ bước theo con đường của nó, chịu đựng những ngày tháng bị ức hiếp bất nạt.

“Ngài nhanh lên, chủ tử và Lê Sinh đã trở về rồi đó.” Nguyên Kế thất vọng, lẩm bẩm, “Sư phụ, ngài nói cũng uổng công, tiểu Bảo Nhi tám phần mười là muốn tiền đến diên rồi.”

“Người câm miệng!” Đẩy đồ đệ một cái, trù tử phóng mềm giọng, “Nếu người còn muốn trốn, ta sẽ giúp người.”

Nghe vậy, Nguyên Kế giật mình hét lên, “Sư phụ! Người tốt quá rồi đó!”

Kiều Bảo Nhi giật mình, không biết nên phản ứng thế nào.

“Đừng cho là ta chỉ nói suông mà thôi. Muốn rời khỏi phủ không khó, khó nhất chính là làm sao sau khi trốn đi rồi không bị người tìm ra, và dàn xếp cuộc sống sau này.”

“Thật không?” Trong lòng Kiều Bảo Nhi dấy lên hy vọng. Trù tử đại thúc thật tốt, nguyện ý giúp nó thoát khỏi nơi này.

Trù tử cười cười, xoa xoa đầu tiểu Bảo Nhi, trấn an, “Người yên tâm đi, ta tự có dự định, đợi khi ta thu xếp ổn thỏa mọi việc, người sẽ không cần ở đây nhìn sắc mặt người khác nữa.”

“Sư phụ...” Nguyên Kế mới hét lên một tiếng, lập tức đã ánh mắt coi thường xẹt qua.

Không dám nói thêm câu gì nữa, y tức giận, nhấc thùng nước ra khỏi trù phòng, ven đường không ngừng lẩm bẩm, “Việc không liên quan đến mình có bao nhiêu thứ, lại rước lấy phiền toái vào thân thể này...”

Ánh mắt hồ nghi đảo qua mặt tiểu tử kia, Mạnh Diễm diện vô biểu tình hỏi, “Người lại té ngã?”

“Vâng.” Kiều Bảo Nhi nhanh chóng buông trà bánh, sợ người ta nhìn ra manh mối, lập tức chạy như trốn khỏi thư phòng.

Lê Sinh sát ngôn quan sắc (tùy mặt gửi lời), ám chỉ, “Thuộc hạ cho rằng tiểu nô tài lại phạm sai lầm, bị ngài trách phạt.”

Nhiều lắm, Mạnh Diễm không vui cười lạnh, “Sao thế được.” Chưa tóm đợ c đi ể m y ế u ti ể u t ử kia thì cũng s ẽ không l ộ t da nó.

Lập tức vứt cho Lê Sinh một quyển danh sách, phân phó, “Đưa những yêm nhân được mười lăm tuổi đến lễ bộ đại đường, Mã công công sẽ chọn. Việc còn lại cần xử lý thì cứ làm, nếu có tin tức quan trọng gì thì nhân tiện mang về luôn.”

“Vâng.”

Mạnh Diễm đứng dậy, liếc liếc trà bánh trên bàn, “Tiểu tử kia lại trốn mất rồi, đi đâu rồi?”

Lê Sinh hỏi, “Gia có muốn thủ hạ đi bắt người về không?”

Chớp mắt, vẻ băng lãnh trên tuấn tăng lên, Mạnh Diễm bỏ lại lời cảnh cáo, “Làm tốt việc người nên làm, chuyện không nên đừng, bớt lo chuyện người đi.”

“Thuộc hạ hiểu rõ.” Lê Sinh mở rộng cửa, định rời đi nhưng lại quay đầu lại, nói, “Tiểu nô tài của gia chạy không xa, đang đứng ở chỗ cột trụ ngoài hành lang, ứ thanh trên mặt là do bị đánh.”

Sập! Cửa phòng khép lại, Mạnh Diễm nghiêng đầu trừng, tức giận trong bụng lập tức xông thẳng lên đầu – từ đầu hấn đã nhìn ra, đó là dấu vết sau khi bị đánh.

Bất động thanh sắc, hạ tầm mắt, đường nhìn di chuyển theo tiểu tử kia, động tác của nó vẫn vụng về như trước, cả người run rẩy, ngay cả lông mi cũng run rẩy.

Khóe mắt ứ tử (bầm tím) của nó có vết cào hồng hồng nho nhỏ, tất cả đều không thoát khỏi ánh mắt thâm thúy của hắn. Mạnh Diễm mặc nó hầu hạ cởi xiêm y; vòng ra sau, lát sau lại chạy tới trước, rốt cuộc nó cũng lên tiếng, “Chủ tử, ngài lên giường nghỉ ngơi đi.”

Mạnh Diễm đưa tay nâng cằm nó lên, nhướn mày, diện vô biểu tình hỏi, “Thế nào, người còn muốn quay về cái góc cũ?”

“Ta...” Nó mím môi, nếu như có thể, nó không muốn ở đây nữa.

“Lên giường.” Lời ít mà ý nhiều, Mạnh Diễm không thêm che giấu động cơ trở lại phòng.

Kiều Bảo Nhi như ngừng thở, quay mặt đi, đi tới trước y quỹ, cẩn thận treo y bào của chủ tử lên.

Khó khăn quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, chăm chú nhìn hai chân nặng trĩu như chì...

Ch ử t ử ép bu ộ c, ngay c ả chính mình cũng ép bu ộ c... Viên mắt đỏ đỏ, bàn tay nhỏ nhỏ cởi khó đầu xuống, thứ che phủ hạ thân cũng rơi xuống, tôn nghiêm cũng theo đó mà cuốn trôi.

Mạnh Diễm từng bước đạp lên cái bóng nhỏ gầy, trong mắt chỉ còn sót lại thân thể run run của nó. Cánh tay như sắt đưa ra, ôm lấy tiểu tử càng lúc càng ngoan ngoãn hơn. “Ta chỉ muốn người lên giường, thể mà người lại cởi cả xiêm y.”

Hạ mắt, bức những giọt nước đang ngưng tụ trên khóe mắt phải quay về, nó mặc cho chủ tử xé nốt những thứ che đầy cuối cùng, không còn lối thoát, ngay cả chút tôn nghiêm cũng từ chối cho nó.

Mạnh Diễm cúi đầu cắn, mút cái cổ tinh tế của nó. Bất luận hấn đối đãi thế nào, tiểu tử kia càng lúc càng phối hợp.

Bỗng nhiên, cả người đổ về phía trước, phía sau chịu đựng trọng lượng của chủ tử, cho dù hai tay có chống lên y quý cũng khó có thể giữ được hai chân đang từ từ mềm nhũn.

Thắt lưng căng chặt, ngạnh vật nóng rực muốn xâm lược, chuyển hướng giữa hai chân nó, cơn đau đớn nháy mắt ập đến.

“A! Đau quá...” Hạ mắt, trên mặt chảy xuống từng dòng lạnh lẽo, thân thể nhỏ gầy không ngừng chống đỡ cường hãn phía sau, một lần lại một lần bị húc lên.

Mất khống chế, làm sao cũng không muốn buông tha cho tiểu tử kia.

Bàn tay to chụp lên bàn tay nhỏ bé, nắm chặt; Mạnh Diễm vẫn liên tục hôn lên khuôn mặt đầm mồ hôi nhỏ nhắn, đôi môi mỏng ần lên vết thương nơi khóe mắt, trong miệng cảm nhận mùi vị, đến đầu lưỡi đã hóa thành cay đắng nồng đậm.

Môi lưỡi dời xuống, chui vào đầu vai tiểu tử, không dừng được những hành vi càn rỡ liên tục, trong đầu lại dần dần ngừng lại ở nút thắt trên đầu vì sao không ngừng xâm phạm tiểu tử kia...

Ngồi cạnh y quý, Kiều Bảo Nhi khó khăn nhặt lại xiêm y, cả người không ngừng run rẩy. Bỗng nhiên, nó che miệng, một ít uế vật dính lên tay, còn lại đều bị nó ép phải nuốt ngược trở lại.

Vẻ mặt hoảng sợ trắng bệch, ánh mắt kinh hoảng dời về phía giường, màn trướng trên giường buông xuống, che đầy vẻ chật vật khó khăn lúc này cho nó. Giây tiếp theo, nó vội vàng mặc lại y vật lên người.

Cẩn cẩn thận thận tránh khỏi bài biện trong phòng, im lặng mở cửa phòng chạy ra, đem chủ tử quăng ra sau đầu, không dám quay đầu lại chạy vội đến phòng tắm, nôn hết tất cả uế vật ra, gột rửa sạch sẽ uế vật trên tay.

Cửa phòng mở ra, Tiểu Cầu Tử nhảy vội xuống giường, khi thấy rõ người tới, quả nhiên là tiểu Bảo Nhi.

“Có người nào phát hiện người không?” Tiểu Cầu Tử ló đầu ra khỏi cửa phòng, nhìn trái ngó phải, xác định ngoài cửa phòng ngay cả quỷ ảnh cũng không có mới nhẹ chân nhẹ tay khép cửa lại.

“Tiểu Cầu Tử, đến bao giờ người mới trả lại tiểu thạch đầu cho ta?” Kiều Bảo Nhi tựa người lên cửa, nhìn không rõ không rõ thân ảnh, trong lòng không yên.

Tiểu Cầu Tử ép sát nó, ngửi ngửi mùi vị trên người nó, “Người vừa mới tắm?”

“Ân.”

“Không phải đêm nay người lại mê hoặc chủ tử đó chứ?”

“Không... Không phải chuyện của người.”

“A, đúng là không phải chuyện của ta, bất quá...” Y cố ý dừng một chút, muốn đùa bỡn với tiểu Bảo Nhi.

Vô cùng sốt ruột, Kiều Bảo Nhi do dự nhìn ra ngoài cửa sổ, sợ chủ tử tỉnh lại, vạn nhất phát giác nó không ở trong phòng... Không dám nghĩ tiếp, nó giục, “Bất quá cái gì? Người mau nói cho ta biết khi nào người mới chịu trả lại tiểu thạch đầu cho ta.”

Tiểu Cầu Tử cười cười, vỗ vỗ mặt nó, muốn nó phải nghe cho rõ, “Chỉ cần người hạ được chủ tử, ta sẽ trả tiểu thạch đầu lại cho người.”

Hách! Kiều Bảo Nhi há to miệng, kinh ngạc với những gì Tiểu Cầu Tử vừa nói.

Mãnh liệt lắc đầu, nó lập tức hô, “Ta không dám... Không dám...”

“Hừ!” Tiểu Cầu Tử nhéo mặt nó, tức giận mắng, “Người có gan câu dẫn chủ tử mà không có gan hạ được?!”

“Người buông ra!” Mặt đau đớn, Kiều Bảo Nhi cố sức đập mạnh lên tay Tiểu Cầu Tử, khó chịu hô, “Buông ra...”

Tiểu Cầu Tử dùng sức nhéo nhéo, nghe thấy tiếng nó kêu đau một hồi, chờ đến khi tâm trạng đã thỏa mãn mới ghé sát đến bên tai tiểu Bảo Nhi nói ra kế hoạch, dặn dò kĩ càng.

Nói lỏng tay, y ác thanh ác khí hỏi, “Ngươi nghe hiểu không?”

Xoa xoa gương mặt phát đau, Kiều Bảo Nhi rất ủy khuất gật đầu, dùng tay sờ sờ cửa, kéo hoành thuyền (tấm gỗ gác trên thanh cửa, để chặn cửa ấy), nó chạy vụt ra khỏi cửa.

Cả đường loạng choạng chạy, thân thể vừa ngã vừa va, một bước sai lầm đã đạp lên hòn đá trên đường mà ngã đập vào bụi cỏ, trật chân, nó cố nâng người, bò đến tảng cây bên cạnh.

Cả người mơ hồ đau đớn, tổn thương trong lòng lại chồng chất thêm một tầng, nhân thần trống rỗng ướm át nhìn bốn phía tối đen, lá cây sần sật rung động, thân thể nho nhỏ tựa vào thân cây.

Không muốn trở về phòng nữa, thần sắc buồn bã hạ mắt, suy nghĩ theo gió thổi về phương xa... *Mu ố n r ở i kh ỏ i đây... Nh ở nhà quá... Nh ở quá...*

Một thân ảnh lặng yên đi đến, dừng lại cách đó không xa, sắc mặt vốn diện vô biểu tình từ từ âm trầm, ngón tay thu lại, lực đạo mạnh đến nỗi có thể bóp nát các đốt ngón tay.

chú thích:

[1] Một trong những loại dế tốt nhất của Ninh Dương. Theo lịch sử trấn Ninh Dương (vùng Sơn Đông – TQ) thì dế của cửa hàng trong trấn này liên tục được tiến vua, với dế có đặc điểm: chủng loại nhiều (màu xanh, vàng, tím đỏ, đen, trắng), chất lượng tốt, hung hăng, đã đấu là đấu đến cùng, thiện đấu. Trong đó có các loại dế: dế đen răng xanh, cánh xanh, đầu cứng thân xanh, màu xanh hổ phách, đầu đen vàng đỏ, vàng tím (là loại anh vương gia cần đây) là được ghi vào cổ phổ (danh sách từ xưa) vì quý giá.

15. Quyển 2 - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đã có đề phòng, Mạnh Diễm lãnh đạm nhìn lướt qua đồ ăn trên bàn, phân phó, “Tiểu gia hỏa, ngươi ăn no chút đi.”

Kiều Bảo Nhi rất ngạc nhiên, chủ tử ra lệnh cho nó ngồi bên cạnh chứ không phải là hầu hạ.

Dụng tâm kín đáo mà gấp đồ ăn cho nó, gác đĩa xuống, Mạnh Diễm nâng tay gác cằm, vẻ mặt biếng nhác chờ coi.

Kiều Bảo Nhi vẫn đang dùng bữa, không dám không nghe phân phó của chủ tử.

Bên trong phòng, bầu không khí lặng lẽ, Mạnh Diễm theo dõi nó một lúc lâu, bỗng nhiên áp sát mặt vào, ngậm lấy miếng nó sắp sửa đưa vào miệng.

Hơi thở hai người gần kề, đôi mắt thâm thúy nhìn thấu tâm tư tiểu tử kia, muốn xem thử rốt cuộc thể nào mới là ‘độc’!

Kiều Bảo Nhi khẽ nhếch miệng, bị nhìn đến không được tự nhiên, đầu chậm rãi lui về sau, theo phản xạ tự nhiên mà muốn nói rộng khoảng cách.

Mạnh Diễm nhai đồ ăn, cắn a cắn, quyết định đánh cược một lần, xem thử tiểu tử kia đến bao giờ sẽ hạ được đầu độc hần.

Nghi ngờ tất cả, hần coi tiểu tử kia như tổ tông mà đối đãi – lệnh nó phải ném trước ba bữa, chén nước qua tay phải đợi thêm một chút... Hừ, rốt cuộc ai mới là nô tài đây?

Nguy cơ ẩn dấu đã làm lẫn lộn quan hệ chủ tớ hai người. Mạnh Diễm hỏi, “Sang nay người đã cho để ăn chưa?”

“Ta đã cho ăn.”

“Chỗ chân bị trật có còn đau nữa không?”

Kiều Bảo Nhi cúi đầu đáp lời, “Không đau nữa.”

“Àn, sau khi ăn xong, người thu dọn sạch sẽ rồi đi theo Nghiêm tổng quản cầm một lồng sắt nhỏ đến đây, mang thêm cả ít đậu nành nữa, ta dạy người cách bắt dế.”

“Dạ?” Kiều Bảo Nhi ngạc nhiên ngẩng đầu, bất ngờ với hứng thú nhất thời này của chủ tử.

“Người nói gì?” Mạnh Diễm liếc nó, khinh bỉ hỏi, “Người nghĩ ta mua dế làm gì?”

“Không... Biết.”

Hần tức giận nói, “Người đương nhiên không biết. Nếu sống mà không tìm được chút việc mua vui, người muốn mỗi ngày ta phải nhìn cái mặt khổ qua của người mà sống chắc?”

“Không phải.” Nó mãnh liệt lắc đầu, cực kì sợ bỗng dưng chủ tử lại trách tội.

“Đừng lo lắng, nhìn người kia, ăn cơm còn để dính lên mũi.” Vung đũa lên, Mạnh Diễm nhét hay cơm đó vào miệng, xem đó như cái mũi tiểu tử kia mà cắn mà nhai.

Hành vi của chủ tử hai ngày nay quá mức quái dị. Kiều Bảo Nhi cúi đầu lén dò xét sắc mặt có vẻ hơi khó coi, tâm trạng thấp thỏm bất an

Ăn vào nhưng nuốt không trôi, sợ Tiểu Cẩu Tử sắp cầm được đến tìm nó...

“Tiểu Bảo Nhi, dự c này sẽ chỉ làm ngươi rơi vào hôn mê, người nhất định phải nghĩ cách hạ dự c xong thì phải...”

Tiểu Bảo Nhi mang theo cái lồng sắt nhỏ, trong túi có chứa ít đậu, chậm chạp theo sát bước chân chủ tử trong sân, dần dần đến gần hầm ngầm.

Mạnh Diễm chốc chốc lại quay đầu, cũng có khi bước chậm lại, chờ tiểu tử kia đến gần.

Không nhẫn nại mà đưa tay cầm lấy tay nó, bàn tay to bao phủ hơi lạnh trong lòng bàn tay, lại bất ngờ nhìn thấy khuôn mặt tái xanh và bộ dạng ngu ngốc của nó.

“Sợ ta thả chó cắn người?”

Nó thành thật muộn nói, “Ta sợ chó...”

Mạnh Diễm kéo nó đi, lơ đãng hỏi một câu, “Người sợ gì?”

Sợ chủ tử ử... Những lời này chỉ biết giấu trong lòng. Nhân thần bỗng tối sầm lại, nó cũng ghét cảm giác đụng vào người khác.

Thấy tiểu tử kia lại không nói lời nào, Mạnh Diễm cũng không ép buộc nó phải trả lời.

“Trước đây ngươi đã bắt dế chưa?”

“Có bắt... nhưng không bắt được.”

Kiều Bảo Nhi ngóng nhìn bốn phía, bỗng nhiên nhớ lại cuộc sống ở hương dã trước kia; phải giúp nhổ cỏ trong ruộng, đệ muội vui cười âm ỹ trước mặt, chuồn chuồn bay quanh mình, nó không cần nhảy lên cũng bắt được. Thỉnh thoảng còn thấy trong bụi cỏ có châu chấu; Tứ Oa, Ngũ Oa thét chói tai, nó sợ, vội vàng chạy tới trấn an hai đứa, rất ít có cơ hội bắt dế trong động dưới đất. Đêm hè, trước khi đi ngủ, nó sẽ mang một cái bình nhỏ bắt đom đóm; ánh sáng đó làm người ta rất vui vẻ.

Giờ khắc này, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cũng tỏa ra cảm giác ấm áp.

Mạnh Diễm giật mình, đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy nụ cười của nó. Nhất thời, hắn không tiếc dành cho chút ít thưởng thức, “Bắt dế phải dùng đậu để dụ mới được.”

“Thật sao?”

“Àn, dế thích ăn đậu nành mới.”

Hắn thấy trên mặt tiểu tử kia đã có vẻ vui mừng thay cho dáng vẻ buồn bã nhún nhủ thường ngày, trong lòng không hiểu sao cũng có cảm giác sung sướng.

“A, hôm nay nếu bắt được dế, ta dạy ngươi cách đấu. Nếu ngươi thắng, ta cho ngươi chọn một thứ ngươi thích. Thế nào?”

Kiều Bảo Nhi kinh ngạc, “Thật vậy sao?”

“Đã đáp ứng ngươi, ta sẽ không đổi ý.”

Kiều Bảo Nhi ngẩng đầu, hỏi lại, “Có thể chọn cái gì?”

“Ngươi muốn cái gì?”

Nó cúi đầu suy nghĩ, bất tri bất giác đã bị chủ tử đưa tới trong bụi cỏ tươi tốt. Lát sau nó mới nhỏ giọng hỏi, “Có thể chọn thứ quý giá gì đó không?”

“Có thể.” Mạnh Diễm đáp ứng đặc sảng khoái.

Bỗng nhiên, tâm tình sung sướng dần dần bị phủ mờ, ánh mắt rét lạnh, trừng mắt nhìn cái đầu đang cúi xuống kia, trong lòng thấy ảo não – tiểu tử kia mu ố n có vật quý giá. B ả n ch ấ t c ủ a con ngư ờ i qu ả th ự c tham lam!

Hai chủ tử tìm được một hang đất, Mạnh Diễm bảo tiểu tử để lòng sắt đến trước hang, lại bắn một hạt đậu vào bên trong để dụ dế.

Kiều Bảo Nhi và chủ tử núp cách đó không xa mà quan sát, nó nhỏ giọng hỏi, “Bao lâu thì dế mới ra kiếm ăn?”

Hơi thở của tiểu tử kia phất qua bên tai như đang gãi ngứa, Mạnh Diễm lập tức nghiêng nghiêng đầu, lấy tay nhặt lên một cành cây nhỏ, dễ dàng hôn trộm tiểu tử một cái.

“A?”

Mạnh Diễm trừng mắt, “Ngươi kêu cái gì?” Khẽ phun khí, thấy nhân thân dao động bất ổn, rõ ràng nỗi sợ hãi đã lan ra, cả người lại bắt đầu run rẩy.

“Ồ với ta là chuyện rất đáng sợ?”

“...” Nó cắn cắn môi, không nói gì.

Đề nén phản ứng không chút bất ngờ và cam chịu, Mạnh Diễm lập tức nói lảng sang chuyện khác, “Ngươi chú ý nhìn cái hang đó, dế có thể ngửi thấy mùi đậu bên ngoài, chiều này gọi là ‘dẫn xà xuất động’ (dụ rắn ra khỏi hang).”

“Nó sẽ chạy ra sao?”

“Đương nhiên, lần tới người cũng có thể thử, lấy sợi chỉ cột vào hạt đậu, chờ đến khi để chui ra ngoài thì bịt hang nó lại, để không còn đường lui nữa. Dễ như trở bàn tay a.”

“Như vậy a.”

Kiều Bảo Nhi chuyên chú nhìn động tĩnh ở hang đất, theo thời gian trôi qua, dần dần đã quên đi cảm giác e ngại với chủ tử.

Trước đây lúc nó sống ở dưới quê, phải chăm sóc đệ muội, lại bận rộn phụ giúp đa nương công việc đồng áng, cuộc sống khi đó rất bình thường, nó rất hâm mộ thiếu gia nhà đại địa chủ được đi học, chơi rất nhiều thứ đồ chơi mới lạ. Bây giờ, chủ tử dạy nó bắt dế, như là bù đắp thiếu hụt lúc nhỏ.

Cười cười, Kiều Bảo Nhi thoải mái nói, “Con rùa trong ao sen cũng rất nghe lời a. Ta chỉ cần lấy một cây gậy trúc nhỏ gõ gõ vào hòn đá, nó sẽ ngoi lên mặt nước để ăn đó.”

“Nga.” Chăm chú nhìn biểu tình trên mặt tiểu tử kia, lúc này hẳn không hề cảnh giác, đôi mắt cong cong như đang cười.

Tướng mạo tiểu tử kia mặc dù không thể gọi là đẹp, vóc người cũng nhỏ gầy, bộ dạng lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, lại hơi có vẻ ngu ngốc làm người ta chán ghét.

Nhưng bây giờ vẻ mặt nó lại vô cùng vui sướng, hành động ngây ngô vừa rồi cũng không thoát khỏi tính cách trẻ con, thực khó tưởng tượng nó cũng biết suy nghĩ trừ tính chuyện gì đó. Bỗng nhiên, hẳn thấy tức giận vì đã nhìn thấu được tiểu tử kia.

Lông mày nhăn lại, đột nhiên thoáng thấy một con dế lộ ra khỏi hang đất, vạt áo trước bỗng bị căng chặt, hẳn kinh ngạc nhìn tiểu tử kia đang nắm lấy áo mình.

“Thực sự chạy ra kia.” Hai tròng mắt Kiều Bảo Nhi sáng ngời, nín thở ngưng thần, sợ kinh động đến con dế.

Mạnh Diễm chờ dế nhảy vào lồng, nhanh tay lẹ mắt lấy cành cây vừa nhặt lên khều nhẹ vào phần chót lồng.

“Bắt được rồi!” Kiều Bảo Nhi nhảy cẫng lên, tiến tới nhắc lồng sắt lên, như lấy được chí bảo mà cười rộ lên. “Nó có màu vàng rơm a, không giống với con ngài mua a.”

Mạnh Diễm giải thích, “Các loại dế có không ít, giống tốt chủ yếu là ba loại vàng, đen, tím. Loại dưới có chính hoàng, thanh hoàng, tử hoàng, du hoàng, khô hoàng (vàng sáng, , vàng chanh, vàng tím, vàng nâu, vàng rơm). Loại tử hoàng (vàng tím) cũng là loại tốt.”

Người chú ý nhìn cho kĩ, trên đầu dế có hai cái râu hướng ra ngoài, râu càng dài, càng rõ ràng thì càng tốt, tính tình cũng tương đối hung mãnh, đấu với con khác có cơ hội thắng rất lớn.”

“Nga, thì ra đấu dế cũng có nhiều tri thức như vậy.” Nó nâng cao lồng, hiếu kì nhìn màu sắc thân thể con dế.

Mạnh Diễm tiến lên, tìm mục tiêu kế tiếp, “Trong thư phòng ta có một ít đồ vật nuôi dưỡng, vô luận là chậu nước bằng sứ, các kiểu hũ nuôi dế cũng không thiếu. Ta cho người bắt mấy con về nuôi, người phải nhớ trong chậu phải để ít đất ẩm, còn đồ ăn thì để lại ít đậu, lá cây hoặc kiến.”

“Nga, ta không muốn bắt kiến cho nó ăn.”

“Vì sao?”

“Ta có nuôi kiến, chúng nhỏ lắm, rất dễ dàng bị người giết chết.”

Mạnh Diễm ngạc nhiên, “Người nuôi kiến?”

“Ta cho chúng ăn vụn bánh.” Cầm lồng sắc nhỏ, cúi đầu thấy con dế này cũng nhỏ, nó muốn nuôi dế chứ không muốn cho dế đi đấu.

Nếu Tiểu Cửu Tử không uy hiếp nó thì tốt biết bao. Kiều Bảo Nhi không kìm nổi buột miệng, “Đấu dế, ta muốn thắng.”

Nghe vậy, Mạnh Diễm ngừng bước, nghiêm nghị nhìn nét mặt nó, lưu lại bóng ma khó hiểu nơi đáy mắt, nháy mắt, vẻ mặt đã bị cướp đoạt. Đột nhiên, hắn cũng buột miệng, “Tử hoàng cho người.”

Kiều Bảo Nhi cho rằng mình nghe lầm, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn chủ tử, thấy hắn đúng lúc đó cũng sững sờ.

Mạnh Diễm và nó chăm chú nhìn nhau, bỗng nhiên giật mình – v ừ a này r ố t c u ộ c mình đã nói chuy ệ n quái qu ỷ g ì v ậ y?

Vào đêm, tiếng côn trùng kêu vang.

Trong chiếc lồng nhỏ bên chân có tiếng dế phát ra khá vui tai. Kiều Bảo Nhi ngồi trong thư phòng ngủ gật. Khó có được lúc thư giãn, bởi vì chủ tử đang ở trong sảnh đường gặp một vị quan nhân.

Theo thời gian trôi qua, khuôn mặt nhỏ nhắn gối lên trên bàn trà chìm vào nơi tối tăm.

Lúc Mạnh Diễm trở lại thư phòng, đặt Hũ đế mèn Bát Bảo đã thu hồi được xuống, im lặng ngồi xỏm trước mặt tiểu tử kia, nhìn chăm chăm thụy nhan (gương mặt lúc ngủ) không chút phòng bị của nó.

Hắn đưa tay khẽ vuốt lên khuôn mặt non mịn, trên môi vẽ ra nụ cười mờ nhạt.

Đã biết tiểu tử này chính là kẻ dối trá, mỗi người đều có thể bắt vào trong lao. “Người a, tính toán lúc nào mới giở trò quỷ với ta đây?”

“Trả lại tiểu thạch đầu cho ta...” Kiều Bảo Nhi nói mớ, tiềm thức vẫn nhớ mãi không quên một phần tâm ý.

Nhiều mây, Mạnh Diễm thoáng chốc nhớ lại hàm ý của phù dung thạch, bây giờ lại rơi vào tay Tiểu Cửu Tử... T ố t! Đầu ngón tay cào lên da thịt, hắn chợt găm nhẹ, “Tĩnh lại!”

Kiều Bảo Nhi giật mình tỉnh giấc, lập tức nhảy xuống ghế, lắp bắp hỏi, “Chủ... Chủ tử có gì phân phó?”

“Đi theo ta.” Dứt lời, Mạnh Diễm xoay người rời đi.

Liên sau đó nhấc bức đồ họa rất lớn trên tường, chậm rãi cuộn lên. “Phía sau bức đồ họa này không có tường.” Hắn ngoái đầu nhìn lại, không chút bất ngờ thấy vẻ mặt hoảng hốt của tiểu tử.

Để lộ lối vào mật thất trong thư phòng, Mạnh Diễm ra lệnh, “Đi vào.”

Kiều Bảo Nhi cúi đầu chui vào, lúc này mới ngạc nhiên hiểu ra, nước chảy từ trên núi xuống trong bức họa chính là một miếng vải bố, đứng từ xa không cách nào nhận ra được.

Soạt! Màn che vải bố chớp mắt đã bị kéo xuống, trong thư phòng có khác nào động thiên (aka chốn bồng lai tiên cảnh).

Những đồ vật trang sức muôn màu được sắp xếp nghiêm chỉnh trên giá gỗ làm mắt người ta hoa lên. Kiều Bảo Nhi ngáy người.

Mạnh Diễm thích sưu tập các loại đồ vật cổ xưa, trong không gian to lớn như vậy đều chất đầy các bảo vật vô giá. Hắn giải thích, “Những đồ vật này, chỉ cần tùy tiện cầm lấy một thứ, bán đi, đổi lấy ngân lượng, ít nhất cũng có thể cho dân chúng bình thường không cần phải lo cái ăn cái mặc trong vài năm.”

“Ân.” Kiều Bảo Nhi hiểu rõ khoảng cách giữa kẻ giàu người nghèo.

Theo chủ tử đi hết bên trong, nó cẩn thận né tránh những rương gỗ trên mặt đất để khỏi bị té ngã; cũng không dám động chạm lung tung vào đồ vật của chủ tử, sợ vạ nhất làm hỏng... Hách! Không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào.

Giấy lát, Mạnh Diễm đứng trong góc, mang tới một cái lồng nhỏ bằng vàng, đưa cho tiểu tử. “Cầm, cái lồng vàng này được chế tạo thành hai tầng, có khóa, bên trong có cả một bồn cố định, có thể bỏ đất hay thức ăn nước uống vào.”

“A.” Kiều Bảo Nhi há to miệng, giật mình với cái lồng vàng nặng trĩu này lại là nơi ở cho một con dế.

“Nếu người thắng thì muốn cái gì?” Mạnh Diễm thu lại biến hóa trên mặt, thử xem nó tham lam đến đâu.

Kiều Bảo Nhi hết nhìn đông tới nhìn tây, nhưng trên mặt vẫn là vẻ giật mình hoảng hốt.

Chủ tử hào phóng, cố ý dẫn dắt nó, muốn nó chọn vật phẩm sao... Dần dần, nó ử rử cúi đầu, rầu rĩ hỏi, “Có nguyên bảo [1] không?”

“Cái rương bên chân người ấy.”

Ánh mắt đi chuyển tới cái rương lớn đến mức có thể nhét cả một người lớn vào, bên trong đầy nguyên bảo... A! Hô hấp nhất thời cứng lại, không dám xa vọng đời này mình có thể có được thứ này.

Đang cầm cái lồng vàng, đường nhìn ngưng tụ lại chỗ tấm vải bố làm nước chảy trong bức họa, nó lên tiếng như năn nỉ, “Nếu ta thắng thì cho ta một đỉnh nguyên bảo được chứ?”

“Người chỉ cần một đỉnh?” Mạnh Diễm giật mình.

“Một đỉnh là đủ rồi.” Nó muốn chuộc lại thứ thuộc về mình, không thể dự đoán được có thể cầm được ngân lượng của chủ tử sẽ phải trả giá đắt thế nào.

Nghe vậy, Mạnh Diễm im lặng gỡ lồng tạo từ ngà voi xuống.

Trong mật thất, đồ vật ánh lên thứ ánh sáng lung linh bảy màu bảy sắc, hấn vốn không quan tâm tiểu tử kia sẽ đòi vật phẩm gì, nhưng không ngờ – tiểu tử kia đã thiết lập bẫy rập.

Thận trọng, Mạnh Diễm dần dần thay đổi thói quen sinh hoạt.

Những thứ tiểu tử kia không ăn, hấn tuyệt đối không đụng đến; nếu uống nước, cứ thẳng tay đoạt lấy chén của nó, coi như là lẽ đương nhiên.

Kiều Bảo Nhi dần dần tập mãi thành thói quen, tâm tư chủ tử khó nắm bắt, tính tình mặc dù hơi kì quặc nhưng không vô cớ phát giận hoặc tìm nó gây khó dễ nữa.

Hai người trong đình, chủ tử hết lòng truyền thụ, dạy nó làm sao để đấu để.

Vi phòng ngừa để nhảy mất, Kiêu Bảo Nhi làm một hộp giấy, thả hai con để vào trong, chuyên chú nhìn hai con để triển đấu; chỉ chốc lát sau, quả nhiên thấy con tử hoàng hung mãnh chiến thắng.

Bởi vì trò này thú vị hơn đánh bạc, mấy ngày liên tiếp Kiêu Bảo Nhi không khỏi kinh hô, “Tử hoàng hung hăng quá! Ngày nào cũng chiến thắng!”

Mạnh Diễm cười cười, “Người chú ý tới tính cách nó khác biệt à?”

Kiều Bảo Nhi gật đầu. “Con để bị thua có râu khá ngắn, tỉ mỉ nghe kĩ thì thấy tiếng kêu của chúng cũng không giống nhau.”

“Người nhớ kỹ, loại để màu vàng có tiếng kêu rất to, trầm mạnh; loại xanh thì tiếng thanh thúy cao vút, loại tím thì tiếng kêu dù thanh thúy nhưng có đặc thù là hơi khàn.”

Mạnh Diễm bắt con để bị thua lên, tiếp tục giảng giải, “Để cũng có loại kém cỏi, người nhìn hai lặc bạch của nó này, đấu chắc chắn sẽ thua.

“Phân biệt để có một bài về thể này: râu đứt, hung tính không còn; đầu bóng láng, cắn lập tức. Mỗi con để đều có hai viên trắng bên thân, gọi là lặc bạch. Trái ngược hoàn toàn với râu trên đầu, để có lặc bạch càng rõ ràng thì càng kém.

“Cho nên nó đấu lần nào cũng thua.

“A, lần nào cũng đúng. Nếu như râu bị đứt thì càng đừng hi vọng nó thắng được, hung tính sẽ không còn.”

“Như vậy a...” Kiêu Bảo Nhi rất bội phục học vấn phong phú của chủ tử. “Sau này ta bắt để sẽ cẩn thận quan sát, nếu đấu không lại sẽ thả ngay.”

Tử hoàng liên tục đánh bại mấy con để của chủ tử thêm vài hiệp nữa, Kiêu Bảo Nhi đã quên luôn chuyện thắng được kim nguyên bảo (đỉnh vàng). Đấu để rất thú vị; nó thả con để bại trận vào lại lồng sắt, dự định sẽ thả ra lúc bắt mấy con mới vào.

Mạnh Diễm thay đổi luật lệ trò chơi, theo tiểu tử kia đi bắt đẽ, mỗi lần thắng sẽ đưa kim nguyên bảo cho tiểu tử kia.

Hắn nâng tay ngang má, bộ dáng nhàn nhã hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi sau nọ này. “Tiểu tử, nếu ngày nào đó ta thắng, ngươi có nghĩ đến chuyện cho ta cái gì chưa?”

Đột nhiên, hạt đậu trong tay rơi lả tả, Kiều Bảo Nhi vội vã ngồi xổm xuống gom lại. Khi đến bên chân chủ tử, nó ngẩng đầu, đón nhận vẻ mặt tự tiểu phi tiểu của chủ tử.

Mạnh Diễm quan sát nó, cười hỏi, “Sao không nói?”

Hít mạnh một hơi, Kiều Bảo Nhi hoảng hốt đáp lời, “Ta... không có nổi đồ vật gì quý giá.”

“Ngươi sẽ cho được.” Mạnh Diễm vờ vờ hạt đậu dưới chân, tâm tình vô cùng vui vẻ. Kề sát mặt nó, hắn nói rõ, “Nếu ta thắng, cái mạng nhỏ của ngươi sẽ là của ta.”

Hách! Kiều Bảo Nhi cả người mềm nhũn.

Mạnh Diễm đưa tay tóm lấy nó, nhắc nó ngồi lên đùi mình. Tiểu tử không dám nhúc nhích, Mạnh Diễm vùi đầu vào bả vai nó, trên mặt tiểu ý dạt dào trò chơi này, không thể nghĩ ngờ chính là đang liều mạng.

Đêm đến, Mạnh Diễm dựa vào cạnh giường, biếng nhác xem xuốn thư tịch dày. Để tạo cơ hội cho tiểu tử kia, hắn đã trở về phòng ngủ, không qua đêm trong Phù Dung các.

Tiểu tử kia đang quỳ gối xoa bóp chân cho hắn. Ân... thực thoải mái.

“Mang chén nước tới đây.”

“Vâng.” Tay Kiều Bảo Nhi khẽ lướt qua chân chủ tử, xuống giường mang chén nước đến.

Mạnh Diễm gấp thư quyển, ngửa đầu ra lệnh, “Ngươi uống trước.”

“Nga.” Cúi đầu uống một hớp, Kiều Bảo Nhi nâng chén lên.

Mạnh Diễm đưa tay cài, vòng tay giống như trời sinh phủ hợp với bàn tay, một phần chạm vào thành chén, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm tiểu tử.

Phát hiện, nó không hề run rẩy chút nào.

“Để chén xuống ghế tròn, ngươi lên đây tiếp tục.”

Kiều Bảo Nhi nhát nhát nghe lời chủ tử phân phó, bò lên giường, một đôi tay nhỏ bé lại bắt đầu xoa bóp người cho chủ tử.

Dưới ánh nến, cả phòng đều im lặng.

Động tác cứng nhắc của Kiều Bảo Nhi duy trì liên tục, dần dần mắt rũ xuống, mệt đến muốn ngủ gục.

Dư quang nơi khóe mắt lướt nhẹ qua, Mạnh Diễm không mở miệng tha cho nó, kiên trì chờ tiểu tử kia tự nguyện mở miệng năn nỉ.

Thời gian chạy qua câu chữ, ngọn nến đã cháy hết, bên trong đột nhiên tối sầm lại, rốt cuộc tiểu tử cũng có động tác khác.

Mạnh Diễm đặt thư quyển xuống, mơ hồ cảm nhận được tiểu tử kia nằm thẳng xuống bên người. Hắn quay lại, nhìn bóng lưng gầy gò, đôi tay như tự có ý thức mà ôm lấy người vào lòng, giúp nó tìm lại độ ấm đã mất tự lúc nào.

Đêm, sâu lắng mà dài đằng dặc.

Cảm giác tồn tại thực sự dựa vào lồng ngực, không cần mượn rượu hay ma túy, Mạnh Diễm rũ mắt, dần dần chìm vào ngủ say...

Tiểu Cầu Tử lén lút lén vào sương phòng trong tọa viện của chủ tử, trốn ở sau hòn non bộ trong ao sen, ló đầu ra nhìn a nhìn, thấy sương phòng đen kịt không có động tĩnh gì.

Tiểu Cầu Tử bảo Nhi chờ tị ệt... Cần bảo n đã quên luôn lời y nói rồi!

Đưa tay vào túi, sờ sờ bao dược vật, nghĩ đến lúc mình cố tình giả bệnh, lừa Nghiêm tổng quản ra ngoài mua thuốc.

Giậm chân tại chỗ vài cái, y mang theo cả hờn dỗi trở về phòng.

“Người cho để ăn chưa?”

“Rồi ạ.” Kiều Bảo Nhi kiễng chân, hầu hạ chủ tử mặc y phục chỉnh tề, càng làm càng thấy quen tay, không hề vụng về như trước đây nữa.

Khi chủ tử chịu cho nó làm việc bình thường, thực ra cũng không khó hầu hạ.

Nó nghiêng đầu dò xét sắc mặt chủ tử, cũng không thấy khó chịu. “Ta bưng tảo thiện (bữa sáng) tới... Vẫn còn nóng này, ngài mau dùng đi... Không để lâu lại bị nguội mất.” Nó nói thế những lời vẫn không trôi chảy, cúi mặt xuống, vẫn có vẻ sợ hãi như cũ.

Mạnh Diễm thấy nó tóc tai tán loạn. Tiểu tử kia dậy từ sáng sớm, rất bận rộn, thu xếp sinh hoạt cho hắn, giống một tiểu tức phụ (aka vợ).

Bỗng nhiên, tiểu nhan hòa nhã hiện ra, ngữ khí nhẹ nhàng, “Ca ca, muội thích hầu hạ phu quân a... Ta muội sinh hầu hạ tể tử cho chàng... Ca đừng ngại lo lắng cho muội.”

Nhíu mày, hắn đưa tay vuốt tóc trên đầu tiểu tử, nhớ đến Phù Dung không tiếc mạo hiểm. Thân thể yếu đuối của nàng vốn không thích hợp để hoài thai.

Ký ức thoáng chốc trở lại lúc trước khi nàng xuất giá, tháo Phù Dung thạch từ trên cổ xuống, trong nụ cười có chứa một phần thông suốt, năn nỉ hắn, “Ca ca, mi ếng Phù dung thạch này trả lại ca, thay muội đưa nó cho tể tử... được không?”

Rũ mắt, Mạnh Diễm se se sợi tóc nó, nhẹ nhàng kéo một cái, trong môi tràn ra ý chán ghét, “Ta ghét hài tử...”

Kiều Bảo Nhi không hiểu gì cả.

Nâng mắt nhìn sắc mặt chủ tử bỗng nhiên âm trầm, nó không tự chủ được mà lùi vài bước, lúng túng nói, “Ta... Ta không... Làm sai gì cả.”

Mạnh Diễm làm ngơ, tầm mắt mông mênh mờ mờ rơi xuống chỗ cổ tiểu tử, chăm chú nhìn chiếc kim tỏa trường mệnh bách tuế được khắc ấn [2], từ lâu đã được thay thế bằng Phù dung thạch.

“Người lại đây.” Hắn khẽ gọi, thần sắc tối tăm dần dần rút đi.

Kiều Bảo Nhi khó khăn tiến lên, đột nhiên thấy hoa cả mắt, cả người đã bị túm vào một bức tường thịt, cảm nhận được độ ẩm của cơ thể, đôi mắt kinh ngạc không dám chớp.

Mạnh Diễm ghì chặt thân thể gầy yếu, tạm thời tìm kiếm an ủi trong tâm hồn, mở miệng khẽ nói, “Đừng đi...”

“Ngô...” Cả người ngộp trong lồng ngực chủ tử, không thể động đậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đầu dần dần trống rỗng.

Gậy trúc gõ trên đá, cạch cạch! hai lần.

Kiều Bảo Nhi ôm chân, ngồi xổm bên cạnh ao sen, đôi mắt trống rỗng bình tĩnh không chút gợn sóng, nhìn vào mặt nước hồi lâu.

Không hiểu hành động của chủ tử vừa rồi là sao.

Chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía cánh cửa đang mở, có một nhân ảnh bước qua, đi nhanh đến gần đây. Nó bỏ gậy trúc xuống, đứng dậy, hai chân tự động đến bên cạnh chủ tử.

Mệnh lệnh của chủ tử như một cái khóa, giam giữ thế giới của nó, tác động đến nó với tất cả hỉ nộ ai nộ (hân hoan, tức giận, buồn đau, vui vẻ), mỗi ngày đều vòng vo như thế, tựa như sợi dây vô hình giam cầm, siết chặt lấy chân.

Mạnh Diễm giao cho nó một túi gấm. “Cầm lấy, đây là phần người thắng được.”

Cầm túi gấm nặng trĩu, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác tội lỗi. Ngân lượng có được quá dễ dàng, nó không dám lấy. Kiều Bảo Nhi cúi đầu rầu rĩ nói, “Chủ tử cho nhiều quá.”

“Ta không cần những thứ này. Đừng quên thứ người đã đánh cược với ta.” Bỏ lại một câu, Mạnh Diễm không nhìn nó nữa, dọc theo con đường mòn rải đá, đón chiếc cầu cong cong mà rời khỏi tọa viện.

Nhẹ nhàng tay, túi gấm rơi xuống đất. Cạch! một tiếng, đánh trúng vào nơi yếu ớt nhất của nó.

Nó không cần phần thưởng này. Đây là chủ tử đang cố ý thua... cố ý thua *...

(nguyên văn: phóng thủy (): chỉ một người có thực lực nhưng lại cố ý để thua một người yếu hơn, vì lý do như: đổi chác, quan hệ, chiến lược...)

Cả người lạnh dần, trong lòng thầm nổi lên cảm giác đau buồn, hai chân nặng như chì, không thể động đậy. Chủ tử đã coi nó thành cái gì vậy...

Đôi mắt mờ mờ bắt lấy tàn ảnh đã rời đi, trong lòng nặng trĩu.

Khi thưởng bạc vụn, chủ tử coi nó như chó.

Lúc dạy nó đấu đố, thưởng cho nó kim nguyên bảo khi nó liều mạng...

“Ta không nên đánh cược... không nên dùng sinh mạng ra đánh cược...” Tim đập mạnh và loạn nhịp một lúc lâu, không còn dũng khí để bồi thường tính mạng.

chú thích:

[1] nguyên bảo (): đỉnh vàng hoặc bạc thời xưa, một đỉnh bạc thường nặng 50 lượng, một đỉnh vàng thường nặng 5 hoặc 10 lượng

[2] Một loại vòng đeo cho trẻ con từ khi sinh ra, với mong ước đứa bé sẽ khỏe mạnh, sống lâu.

16. Quyển 2 - Chương 5

Lén lút nhìn xung quanh, Kiều Bảo Nhi đến cửa thư phòng, trái tim thành thịch thành thịch! đầy kinh hoàng.

Chủ tử mặc dù không ở đây nhưng nó vẫn sợ muốn chết.

Một tay mang theo túi gấm, một tay sờ sờ phía sau, đẩy nhẹ cửa phòng ra, thân thể nhoáng lên, nó lao đảo lên vào trong thư phòng. Lo lắng kéo túi gấm rơi cách đó không xa, nó nhanh chóng đóng cửa lại, chân tay mềm nhũn mang theo túi đi ra sau tấm màn sơn thủy, cẩn thận tránh giá gỗ, vội vàng vàng vàng tìm kiếm rương gỗ theo rí nhỏ.

Lúc tìm được, cả người nó đã đầm mồ hôi, ngay cả trái tim cũng như đổ mồ hôi.

Xác định rằng khóa vẫn chưa cài, Kiều Bảo Nhi dùng hết khí lực nhấc, thả lại một đồng kim nguyên bảo vào trong, chỉ để lại một thỏi trong người. Nó lập tức khép rương lại, không dám thêm muốn thứ thuộc về chủ tử.

Cầm theo túi gấm, nó chui ra ngoài tấm màn sơn thủy, thừa dịp chủ tử ra ngoài mà lén lút trả lại kim nguyên bảo về chỗ cũ.

Trong lòng bỗng nhiên thấy kiên định, Kiều Bảo Nhi ra khỏi thư phòng, đưa tay lau mồ hôi trên mặt, một thỏi kim nguyên bảo thoáng chốc rơi ra khỏi túi, lộ cộc lằn trên hành lang.

“A!” Nó kinh hãi, vội vàng tiến lên, chợt ngẩn ra, hai chân cứng ngắc.

Lê Sinh khom lưng nhặt lên một thỏi kim nguyên bảo, diện vô biểu tình chìa thỏi kim nguyên bảo ra.

“Của người?”

Kiều Bảo Nhi mặt như xanh như tàu lá mà lắc đầu, nhưng rồi lại lập tức gật đầu, “Là của ta, nó là của ta.”

“Ân, lấy đi, đừng làm rơi nữa.” Lê Sinh liếc liếc mắt nhìn thư phòng, hỏi, “Gia ở trong đó?”

“Không.” Kiều Bảo Nhi lấy lại kim nguyên bảo nhét vào túi, sợ Lê Sinh hiểu lầm, nó giải thích, “Kim nguyên bảo này là phần thưởng của chủ tử.”

Lê Sinh cười cười với nó, trấn an nói, “Người yên tâm, ta không hoài nghi lời người nói.” Lát sau, y liền xoay người rời đi.

Trong lòng thấy nghi ngờ chính là – trong tay tiểu nô tài là túi gấm mà không phải là khăn lau; gia không ở trong đó, tiểu nô tài như nó vào thư phòng làm gì?

Sắp tới chạng vạng, Mạnh Diễm mang theo hơi men đầy người và một cái hũ nhỏ nhất châu châu hồi phủ.

Tục ngữ nói: binh bất yếm trá. Hắn muốn mệnh tiểu tử kia, đương nhiên sẽ không tiếc chút thủ đoạn nhỏ nhỏ mà đùa giỡn.

Bởi vì loại tử hoàng rất ít, nếu không tốn ít thời gian thì thật không thể thắng được. Bất quá hắn tìm khắp các cửa hàng bán đồ trong cả khu vực Phan lâu, rốt cuộc cũng tìm được một con có bề ngoài và màu sắc có thể làm giả châu châu.

Đã chuẩn bị đầu vào đây, hắn không tin tiểu tử kia có thể đánh thắng hắn được nữa!

Hừ nhẹ, Mạnh Diễm hồn nhiên không phát giác trong đầu mình đều là tiểu tử kia, thậm chí còn đang nghĩ xem giờ này nó đang làm gì...

Kiều Bảo Nhi làm việc trong trù phòng, giúp Nguyên Kế đổ nước và cách việc vặt khác.

Mu bàn tay phải mơ hồ đau, năm ngón không được linh hoạt, có lẽ là do làm việc quá sức, nhất là cả ngày nay nó phải quét tước chà lau cả chủ lâu lẫn sân trong. Nghiêm tổng quản thấy nó bèn giềng, thuận tay

giao lương bổng do trưởng phòng kết toán cho nó, đồng thời cũng giấu cợt quan hệ giữa nó và chủ tử, bởi vì có quan hệ đó nên nó không bị khấu trừ lương bổng.

Đổ nước vào lu, vài giọt nước bắn lên làm ướt xiêm y nó. Đặt thùng gỗ xuống, nó cúi đầu nhìn lòng bàn tay có hơi thô ráp của mình, thấy trên đó chằng chịt đường ngang dọc.

Đường số mệnh như bụi gai, cong cong kéo dài đến một điểm rồi phân thành hai nhánh, dài ngắn không giống nhau.

Thấp thỏm bất an, nó sợ cái mạng nhỏ của mình rơi vào tay chủ tử sẽ bị bóp chết.

“Tiểu Bảo Nhi, tay ngươi làm sao vậy a?” Nguyên Kế hỏi.

“Không có gì.” Nó rầu rĩ lắm lắm, “Ta đến phòng tắm đun nước.”

Quay đầu lại nhìn trù tử đại thúc, cả người đầy mồ hôi, nó nhớ lại trước đây trù tử đại thúc đã gánh thay cho nó không ít việc là lại thấy dấy lên cảm kích trong lòng.

Mở lồng hấp nhìn há cảo có vài phần quen thuộc, Nguyên Kế theo sư phụ học trù nghệ (nấu ăn), bất luận là hình thức hay hương vị cũng đều giống.

Đóng nắp lồng lại, Nguyên Kế tiến lên, “Ngươi đừng đi vội, chuyện lần trước sư phụ nói với ngươi, ngươi quyết định thế nào?”

Kiều Bảo Nhi lặng lẽ không nói gì, cúi đầu, nó định trao đổi với Tiểu Cầu Tử để lấy lại tiểu thạch đầu, tuy rất muốn rời khỏi đây, nhưng... nếu chủ tử phái người truy tìm, nhất định sẽ liên lụy đến trù tử đại thúc.

Nó do dự, bởi vẫn còn rất nhiều vấn đề cần giải quyết.

Bàn tay no nhỏ không tự chủ mà nắm chặt túi. Hôm nay nó đã nhận được lương bổng, có thể nuôi một phần gia đình; ngân lượng này làm nó thấy yên tâm thoải mái, là công sức do nó nỗ lực kiếm được.

Nghĩ đến đa nường mong đợi, các đệ muội đều vây quanh nó tươi cười, nó nghĩ đến lúc mình hồi hương mà không phải lén lút vụng trộm không dám nhận ai.

Đột nhiên, một tiếng gọi vụt qua trong đầu – “Đ ừ ng đi...”

Bỗng nhiên thở không nổi, nó đưa tay đẩy Nguyên Kế ra, không nói gì mà vụt chạy khỏi trù phòng.

Nguyên Kế ngây ngốc đứng bên la hoảng, “Làm gì vậy a, muốn rời khỏi thì phải nói chứ, sư phụ đã chuẩn bị xong hết rồi a!”

Nghiêng người dựa vào cửa phòng tắm, đôi mắt ngà ngà say nhìn bóng lưng gầy yếu trước bếp đun. Đột nhiên, ánh lửa như hun đỏ khuôn mặt nhìn nghiêng. Hẩn lặng im, có vẻ cô tịch.

Nhiều mảy, tức tốc xóa đi biểu hiện giả dối đập vào mắt tiểu tử kia không phải Phù Dung; chỉ là một tên yêm cầu tùy thời sẽ cần ngược lại chủ tử; là con mồi mà hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay, là thứ mà hắn có thể đánh cược thắng thua!

A! Vài tên phó dong lục tục đi qua; vô luận là lúc đến trừ phòng dùng bữa hay là lúc muốn đi tắm rửa, bọn họ luôn luôn tránh được bao xa thì tránh bắt xa đáng dấp âm trầm của chủ tử.

Kiều Bảo Nhi hồn nhiên không biết nhãn thần hung ác đang giám thị mình từ phía sau. Nó ngồi trên ghế đầu thêm củi vào, xung quanh nó đã nóng rực cả lên, xương cốt tê dại chậm rãi cảm thấy đau đau.

Nhẹ nhàng xoa xoa, rứt lui thân thể. Một lúc lâu sau, đợi đến lúc nước gần sôi, nó đứng dậy quay đầu lại, lập tức bị dọa sợ. “Ngài... Đã trở về.”

Mạnh Diễm không mở miệng, chậm rãi bước tới trước mặt nó, tỉ mỉ nhìn khuôn mặt nho nhỏ giả vờ kinh hoàng, thấy thế nào cũng không nhìn ra nửa bóng dáng của Phù Dung.

Tuần nhan tiến sát đến cổ nó, ngửi ngửi mùi mồ hôi nồng nồng, đường nhìn hạ dần xuống, nhìn chằm chằm vào cổ áo nó, đưa tay cởi cúc cài, lộ ra xương quai xanh gồ lên.

Một giọt mồ hôi từ cổ chảy xuống, theo đường mạch máu chảy vào xiêm y. Kiều Bảo Nhi không dám nhúc nhích, chỉ có trái tim đập như nổi trống, tiến thẳng vào màng nhĩ nó.

“Người nên học cách làm sao để hầu hạ ta.” Ngữ khí ngả ngớn, Mạnh Diễm không nhịn được bật cười.

Kiều Bảo Nhi cứng đờ, như lâm đại địch, muốn bỏ chạy ngay lập tức.

Thu hồi lại dáng vẻ tươi cười, Mạnh Diễm than nhẹ bên tai nó, “Không có bạn, ra ngoài thật buồn chán.”

Đôi mắt tròn tròn, thoáng nhìn một phần gương mặt chủ tử bị những sợi tóc che lấp, nhẹ nhàng cọ cọ dụi dụi vào nó, Kiều Bảo Nhi xoay người hít vào một hơi, mùi rượu nồng nặc ngấm vào tim phổi.

Cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp dán lên lưng mình, chậm rãi dao động; đầu ngón tay sờ đến chỗ nào,

thân thể nó đều tràn ngập cảnh giác, sắc mặt dần dần trắng bệch, thấp giọng nói, “Đừng...”

Mạnh Diễm không để ý tới, hai tay bỗng xé, tiểu tử kia lập tức đánh lên vai hắn.

Khuôn mặt nhăn nhó, đè nén cái mũi phát đau...

Mạnh Diễm dùng tay ước lượng tấm lưng thon gầy, bả vai gầy còm, thân thể dệp dệp hết như thân hình Phù Dung khi được mười tuổi; tuy ốm yếu nhưng rất xinh xắn, vậy mà khi đó lại suýt chết.

Kí ức và hiện thức thoáng chốc thay phiên nhau lướt qua đầu hắn. Mạnh Diễm ôm chặt thân thể trong lòng, nói lời thật lòng, “Tiểu tử, đừng cần ngược lại ta.”

Kiều Bảo Nhi buồn bã nói không nên lời, chỉ có thể phản bác trong lòng, ‘*Ta không có...*’

Mưa đêm lất phất, mưa phùn ngoài cửa bay bay.

Bên trong phòng, trong màn trướng hiện lên hình ảnh hai thân thể quấn vào nhau, chốc chốc lại truyền ra tiếng nức nở cùng với tiếng nam nhân gấp thở dốc.

Mạnh Diễm nắm chặt thắt lưng tiểu tử, dục vọng liên tục thăng tiến, xâm lăng thân thể nóng hừng hực lại chặt chẽ, mang đến cực hạn hưởng thụ.

Kiều Bảo Nhi như miếng giẻ rách mặc cho chủ tử va chạm ở nơi riêng tư, nửa người dưới tê dại, lục phủ ngũ tạng như muốn vọt ra khỏi cổ họng; tay che miệng, cố gắng đè nén cảm giác buồn nôn.

Thật lâu sau, Mạnh Diễm ôm tiểu tử vào lòng, trên môi tràn ra tiếng thở dài nhẹ nhõm, tán thưởng hôn lên mặt nó.

Quay mặt đi, Kiều Bảo Nhi đợi chủ tử xoay người rồi sẽ bỏ qua cho nó.

Được một lúc, thấy không hề có động tĩnh gì nữa, dư vị của rượu phà nhẹ qua tai, sức nặng đè ép trên người làm nó có cảm tưởng như bị đè đến vụn nát. Nó đẩy nhẹ tay, ý như chống cự, cố gắng đẩy lồng ngực ẩm ướt đẩy mồ hôi kia ra.

Mạnh Diễm nhéo nhéo tay nó, ép chặt lại bên tai, cảnh cáo, “Đừng lộn xộn.”

“Thả... Bỏ...” Kiều Bảo Nhi rầu rĩ nói từng từ rời rạc.

“Không thả.” Hấn nhắm mắt lại, chuyên chế không cho phép nó phá hỏng dư vị sau khi phát tiết.

Nghe thấy hơi thở không đều của tiểu tử, Mạnh Diễm nghiêng người đổi lại vị trí, ôm lấy nó vào lòng, than nhẹ, “Ta vốn chuộng mắt đám hoa nhai liễu hạng (gái làng chơi), hoàn phi yến sầu* (người đẹp muôn màu muôn vẻ) gì gì đó cũng đều không làm người ta dậy nổi chút hăng hái.”

(hoàn phi yến sầu – : Hoàn phi: chỉ Dương Ngọc Hoàn, người đẹp nổi tiếng của triều Đường với thân hình đầy đặn (đùng hiểu nhầm, đó là tiêu chuẩn của vẻ đẹp thời đó ^^). Yến sầu: chỉ Triệu Phi Yến, người đẹp với kĩ năng nhảy múa điêu luyện, và dĩ nhiên là... gầy – cũng là tiêu chuẩn cái đẹp thời đó thui)

Kiều Bảo Nhi khẽ run lên, cảm nhận được bàn tay chủ tử đang đặt trên thắt lưng nó bỗng kiềm chặt, như muốn bóp chặt trái tim nó, làm người ta khó mà bỏ qua ý tứ trong lời hấn nói.

“Hoa nhai liễu hạng... là nơi nào?”

“Là nơi nam nhân tìm vui, đời này người không có hội ném thử đâu.” Dừng một chút, hấn trào phúng, “Không phải người thiếu mất một miếng thịt sao?!”

Lời nói từ sau lưng đâm vào lòng nó, tước đoạt tôn nghiêm vốn đã không còn lạnh lặn của nó. Thân thể co lại như con tôm, muốn thoát khỏi độ ấm phía sau.

Môi Mạnh Diễm dán bên tai nó, hung ác chất vấn, “Ngoại trừ ta ra, người còn bị ai chơi đùa nữa?”

Oanh! Cả người Kiều Bảo Nhi chấn động như bị sét đánh, đôi mắt mở to nhớ lại hình ảnh ngăn ngủ bị khi dễ trước kia –

Đã bị thúc say rượu đánh nó, khi nó chạy trốn đến chỗ tối tăm, có một nam nhân xa lạ cũng vì say rượu mà bắt ép nó...

Lắc đầu gạt bỏ cuộc gặp gỡ khủng khiếp đêm đó, chôn chặt nó vào góc tối tăm nhất trong tâm hồn, dần dần quên đi; chỉ lưu lại một miếng tiểu thạch đầu đẹp để làm bạn với nó vô số đêm, đạo quang do nó phát ra đã làm người ngoại ý muốn về nhà của nó.

“Sao không nói gì?” Mạnh Diễm khẽ cắn vành tai nó, muốn kích thích.

Kiều Bảo Nhi run run môi, do dự một lát mới miễn cưỡng nói, “Ta đã quên rồi.”

Mạnh Diễm bỗng nhiên im lặng, giây tiếp theo liền thẹn quá hóa giận đẩy nó ra. Tiểu tử này vốn chính là thứ bị người ta đùa bỡn, chỉ cần có lợi là có thể nắm được rồi.

Cẩn rằng, hấn cổ đè nén xung động muốn bóp chết nó.

Kiều Bảo Nhi di chuyển đến cạnh giường, sờ sờ tìm kiếm xiêm y trên đệm, đợi đến khi nó quơ được bố liêu (vải vóc) quen thuộc liền khoác hồ lên người.

Cẩn cẩn thận thận rời khỏi chủ tử, đợi đến tận nửa đêm, xác định rằng chủ tử đã ngủ say, có thể nghe được hít thở đều đều, nó mới lặng yên quay đầu lại, mơ hồ có thể thấy được nằm nghiêng người, chỉ ngủ với một tư thế duy nhất.

Nó nắm chặt xiêm y, lén lút nhấc màn trướng lên rồi bò xuống giường.

Vô cùng hoảng sợ, nó vội vàng mặc lại xiêm y, quơ tay mò dưới giường, bỗng nhiên cũng chạm được vào một vật lạnh lẽo, hình như là một cái lọ gì đó.

Không dám lấy bất cứ đồ vật gì của chủ tử, chốc lát sau lại đụng đến cấm đoạn (vải gấm), nó vội vàng ôm vào ngực, nhưng lại lo lắng liếc về phía màn trướng, xác định chủ tử vẫn ngủ say như cũ.

Nó bước lùi dần, nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi sương phòng.

Trên giường, Mạnh Diễm chậm rãi mở mắt, lập tức xốc đệm chặn lên, cũng đứng dậy xem xem tiểu tử kia giờ trò quỷ gì.

Kiều Bảo Nhi dầm mưa, lén mò đi đến chỗ Tiểu Cầu Tử, đứng trước cửa phòng, lén lén đẩy cửa đi vào.

“Tiểu Cầu Tử.” Nó thấp giọng gọi.

Tiểu Cầu Tử đang ngủ nhưng nghe tiếng, lập tức giật mình tỉnh giấc. “Tiểu Bảo Nhi?”

“Là ta.”

Tiểu Cầu Tử nhảy vội xuống sàng, cúi kinh tức giận, đè thấp giọng quát, “Giờ ngươi mới đến, thường ngày cũng là ngủ chết phải không!”

“Ta cầm kim nguyên bảo đến trao đổi tiểu thạch đầu với ngươi.” Nó lấy túi gấm ra, nói rõ, “Đây là chủ tử cho ta, ngươi nhanh trả tiểu thạch đầu cho ta, ta phải về phòng ngay.”

Tiểu Cầu Tử đột lấy túi gấm, nhanh nhẹn thấp sáng nền trong phòng. Một thỏi kim nguyên bảo lóe sáng,

nhưng vô pháp thỏa mãn lòng tham của nó.

Khóe miệng nhếch thành nụ cười nhạt, xoay người cắt kim nguyên bảo xuống dưới gối đầu, tới y quỹ lấy một bao được ra giao cho tiểu Bảo Nhi.

“Này, cầm lấy bao được này. Đêm mai ngươi bỏ được này vào vãn thiện (bữa tối) của chủ tử. Chủ tử ăn vào sẽ mê man trong nửa canh giờ (aka một tiếng). Đến lúc đó, ta sẽ đến tìm ngươi.”

“Ngươi... Muốn làm gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên trắng bệch, mồ hôi lạnh hòa vào nước mưa còn đọng trên người chảy ròng ròng, tâm càng lúc càng hoảng, cảm giác bất an mãnh liệt trào lên.

“Tiểu Cầu Tử, ngươi đừng có không biết đủ. Một thỏi kim nguyên bảo này đã đủ cho ngươi có cuộc sống tốt hơn rồi, ngươi muốn đi thì cứ đi đi, vì sao còn bắt ta phải hạ được?!”

Tiểu Cầu Tử bất mãn, “Hừ, ngươi cho là một thỏi kim nguyên bảo này có thể sống sung sướng được bao lâu? Không phải ngươi cho rằng ta ngu ngốc đến mức sống sung sướng ít lâu rồi lưu lạc đầu đường xó chợ làm một tên khất (ăn xin) cái đó chứ?”

Y hung hăng chọc chọc cái đầu ngu xuẩn của tiểu Bảo Nhi, “Nếu ngươi không có gan trộm gì thì ta chỉ có thể nghĩ ra biện pháp hạ được để giải quyết. Thứ đáng giá sẽ do ta đích thân tìm, chính tay ta lấy.

“Chờ đến lúc ta rời khỏi đây, ngươi vui vẻ bán đứng ta thế nào cũng mặc kệ. Dù sao khi vật đó nằm trong tay ra rồi, ta sẽ chạy đến nơi xa nhất tránh khỏi sóng gió ở đây; sau này sẽ mua cả một tòa trạch tử, mua ruộng đất, làm đại gia, cả đời ăn ngon mặc ấm. Đến lúc ta xem thử kẻ nào dám coi thường ta!”

“Tiểu Cầu Tử, trộm đồ sẽ bị người ta coi thường... Ta không dám hạ được, nếu ta hạ được cũng sẽ phạm tội như ngươi. Ta không thể!” Nó cao giọng cự tuyệt, nhất thời làm Tiểu Cầu Tử tức giận.

Túm chặt áo nó, Tiểu Cầu Tử bất chấp tất cả đã nhét gói thuốc vào vạt áo tiểu Bảo Nhi, ngoài miệng mắng, “Ngươi thực sự là ngu muốn chết! Ngươi chỉ cần nói người hạ được là ta thì sự tình sẽ được phải đi sạch sẽ, không phải sợ gì nữa cả.” Nổi giận đùng đùng, y túm tiểu Bảo Nhi, lại đẩy nó ra khỏi phòng.

“Ngươi mau về đi. Muốn lấy lại tiểu thạch đầu thì phải làm theo lời ta!”

Cửa phòng đóng lại, Tiểu Cầu Tử lập tức khóa lại.

“Ngươi mở cửa ra...” Kiều Bảo Nhi ở ngoài đập mạnh, đề thấp giọng gọi, “Mau trả lại nó cho ta, trả lại cho ta...”

Tâm trạng vừa tức vừa vội; Tiểu Cầu Tử đã lật lọng! Kiều Bảo Nhi ảo não đánh lên cửa, cả người trượt dọc xuống cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào giữa hai chân, rầu rĩ nói, “Trả tiểu thạch đầu lại cho ta...”

Người đã nói sẽ trả cho ta... Trả lại cho ta...”

Một tiếng nhỏ vụn nghen ngào từ khúc quanh truyền đến tai, sắc mặt Mạnh Diễm càng lúc càng âm trầm, trường Lê Sinh bên cạnh, chợt nhảy ra ngoài hành lang, lặng yên vô tức rời khỏi.

Lê Sinh theo sau.

Động tĩnh vừa rồi trong phòng, hai người họ nghe được rõ ràng. Đi một đoạn ngắn, Lê Sinh tiến lên, đi song song với chủ tử, bỏ qua hết các phép tắc. “Gia theo ta thấy, tiểu nô tài của ngài không quen ngủ trong phòng ngài, bằng không sẽ không nhân lúc ban đêm mà chạy lại về phòng gia nhân.”

Phục! Thần kinh đã bị chòng ghẹo chợt đứt đoạn, Mạnh Diễm gầm lên, “Câm miệng.”

“Thuộc hạ còn có việc xin chỉ thị, tạm thời không thể câm miệng.” Lê Sinh tiếp tục động thổ trên đầu thái tuế, “Gia, thuộc hạ muốn đưa tiểu nô tài về phòng ngủ.” Y bồi thêm câu chốt, “Để tránh bị kẻ khác tiếp tục khi dễ.”

Mạnh Diễm liếc y, cười lạnh, “Người dám?”

Lê Sinh trả lời rành mạch, “Ngài đồng ý thì ta có gan.”

“Hừ, ta đợi đến lúc tiểu tử kia hạ được, người phụ trách tóm tên yếm cầu dám chạy.”Hạ mệnh lệnh, Mạnh Diễm quăng người lại phía sau.

Trở lại trong phòng, nhanh chóng cởi y bào, lau lau mái tóc ẩm ướt rồi nằm thẳng lên giường, chớp mắt.

Một lát sau, Kiều Bảo Nhi như du hồn, ngơ ngẩn trở về phòng.

Đôi mắt ngập nước nhìn quanh nội thất, nó do dự, không biết có nên nói thật cho chủ tử biết hết hay không... Nhưng nếu vạn nhất Tiểu Cầu Tử liều chết không tiếp thu, thậm chí còn cắn ngược lại nó... Hách! Chủ tử nhất định sẽ giẫm nát tay nó, đánh gãy chân nó.

Cả người bỗng lạnh đến phát run, huyết sắc trên mặt dần biến mất, Kiều Bảo Nhi mềm nhũn cả người trượt xuống cạnh cửa, không chịu nổi ủy khuất và chuyện rắc rối này nữa.

“Ta ghét các người... Tiểu Cầu Tử đáng ghét...”

“Cũng ghét cả chủ tử... thật đáng ghét...”

Lời nỉ non trầm thấp vang lên trong ban đêm vắng vẻ, đâm xuyên qua bình chướng, chậm rãi rơi vào trong đầu; từng câu từng chữ lớn vồn vài lần, phút chốc hóa thành lưỡi dao sắc bén cắt vào mỗi dây thần kinh của hắn. Nháy mắt, máu cuồn cuộn chạy ngược, như bài sơn đảo hải mà đánh về phía lòng tự tôn kiêu ngạo của hắn –

Hai mắt Mạnh Diễm không chớp, tim đập nhanh và loạn nhịp hồi lâu, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ – *tiểu tử kia ghét hắn à?*

Hắn bị tiểu tử kia đáng ghét... Bỗng nhiên thở mạnh, nhiệt huyết toàn thân sôi trào!

Đáng chết! Cái tên vờ a hèn kém vờ a đề tiện kia đang nói chuyện quá quỵ gợ vạ y?!

Cả đêm không ngủ, Mạnh Diễm trừng mắt nhìn tiểu tử co quắp bên cạnh, đề xuống cơn tức giận trong lòng, hằn vén chần ra, xuống giường chỉnh trang.

Không kinh động đến tiểu tử đã ngủ quên kia, Mạnh Diễm tới trước cái tủ nhỏ tìm kiếm đồ vật của tiểu tử. Trong ngăn kéo chỉ có mấy bộ xiêm y để thay đổi hàng ngày, trong túi là lương bổng, cũng không thấy kim nguyên bảo nào nữa, không biết nó đã giấu đi đâu.

Nhanh chóng kiểm tra y phục ẩm ướt mà tiểu tử thay đêm qua, mi tâm nhăn lại, lập tức thả lại y phục về ghế dựa, quay đầu nhìn giường, xác định chắc chắn được vật đang ở trên người tiểu tử kia.

Có phải vì căm ghét hắn mà nó có ý định hạ hắn không... Mạnh Diễm không tự chủ được mà đi đến gần, trong mắt như có luồng hỏa diễm muốn thiêu đốt sự tồn tại của nó. Rõ ràng đây là kẻ làm người ta căm ghét, đề tiện, lại không hề có giá trị!

Không quăng nổi phiền não ra được, hắn để tay lên ngực tự hỏi” vì sao lại chú ý như vậy...

Híp mắt nhìn, Mạnh Diễm cúi người, dần dần ép sát vào gương mặt tái nhợt của tiểu tử, môi hắn cảnh cáo sát bên vành tai xinh xắn, “Đừng hại ta... Bằng không, ngươi chết chắc!”

Cả ngày, Kiều Bảo Nhi đều thấp thỏm không yên, như người mất hồn mất vía. Càng gần văn thiện, trong lòng nó càng hoảng hốt. *Nên làm gì bây giờ ở ...*

Chốc chốc lại lén nhìn sắc mặt âm lãnh của chủ tử, im lặng khác với khi trước của chủ tử càng làm tăng thêm cảm giác áp bách cho nó.

Bàn tay nho nhỏ thò vào trong túi, lấy ra ít đậu để xuống bàn trà, bắt an. Kiều Bảo Nhi vốn không phát hiện chủ tử đã đánh tráo tử hoàng. Đóng hộp lại, đứng dậy bỏ lại trên bàn bát tiên, trong lòng đầy ưu phiền, từ lâu đã mất đi hứng thú với trò chơi.

Mạnh Diễm lấy một cây dưa trúc vót mỏng chọc chọc vào đất, đùa giỡn với con đế, không để mấy trò hề của các nô tài có chân khác (aka phản bội/không trung thành) vào mắt.

Mưa phùn ngoài cửa sổ vẫn dai dẳng, dư quang nơi khóe mắt thoáng nhìn thấy tiểu tử kia đóng khung cửa sổ được điêu khắc tinh xảo lại. Bên trong tối dần, mơ hồ có chút u ám.

“Tiểu tử, đốt đèn lên.”

Kiều Bảo Nhi phải mất đến một lúc mới phản ứng, “Vâng.”

Mạnh Diễm lấy đế và châu chấu đặt vào trong hộp, chủ tớ hai người với hai tâm tư khác nhau, cách nhau gần trong gang tấc, nhìn đối phương.

Trong hộp, châu chấu vốn chỉ ăn cỏ không hề có ý chí chiến đấu; đối mặt với con đế đang tới gần, nó chỉ chạy vòng quanh hộp mà tránh né; như bị dồn đến đường cùng, nó lập tức nhảy ra khỏi hộp.

Kiều Bảo Nhi không phát hiện, thấy khóe miệng chủ tử dần dần nhếch lên.

Mạnh Diễm đưa cái hộp đến trước mắt tiểu tử, cười lạnh, “Tử hoàng không chiến mà chạy, mạng của người là của ta.”

Hách! Giật mình một cái, nó vội vã cúi đầu, thấy trong hộp chỉ còn một con đế duy nhất, không phải tử hoàng...

“Sao có thể...”

Mạnh Diễm nhướng mày thưởng thức bộ mặt không còn chút máu của nó, hai môi run lấy bầy. Hắn tàn nhẫn nhắc nhở, “Người thua.”

“Không đâu, vừa rồi ta không thấy rõ.” Kiều Bảo Nhi lập tức cúi người xuống, không ngừng tìm kiếm, hoang mang hoảng hốt cầm lấy cái hộp đặt trên ghế cổ bằng gỗ lim, mở ra, nhưng không thấy tung tích tử hoàng đâu.

Nội tâm quynh lên, nó kinh hô, “Tử hoàng không thấy nữa.”

“Không thấy coi như xong.”

Mạnh Diễm ngồi xuống ghé dựa, không thêm quan tâm con châu chấu kia đã nhảy đến chỗ nào. Nhắc khăn bàn lên, lấy tay nhéo nhéo tiểu tử, hô lớn, “Lại đây!”

Kiều Bảo Nhi đột nhiên đụng vào trước ngực chủ tử, chớp mắt đã cắn phải đầu lưỡi. “Úc... Đau quá.”

Hai chân Mạnh Diễm kẹp chặt thân hình nhỏ gầy, giam cầm nó. Cúi người nâng cằm nó lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế nhăn nhu.

“Tiểu tử, đêm nay ăn cái gì?”

Kiều Bảo Nhi trợn trừng mắt, ấp úng đáp lời, “Trù tử đại thúc có... canh, còn có cá hấp, rau cải...”

“Ân. Mang hết các món của bữa tối lại đây.”

Mạnh Diễm nắm lấy cằm nó, ép sát vào dưới khó, đồng thời ra lệnh, “Lấy lòng ta.” Ý đồ muốn làm nhục tiểu tử rất rõ ràng

A! Khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc trắng bệch, lúng túng cự tuyệt, “Không...”

Mạnh Diễm ngoài cười nhưng trong không cười, vén y bào lên, cười lạnh, “Người cũng không phải chưa thấy qua, đã bị ta thượng vài lần, giờ chỉ là đổi chút phương thức chơi đùa thôi mà.”

Ngữ khí hung ác, siết chặt cằm nó, cầm cự vật to lớn nhét thẳng vào miệng nó.

Hai tay đẩy loạn chủ tử ra, muốn tránh khỏi kiểm chế. Nó căm ghét hành vi ghê tởm kì quái này của chủ tử.

Mạnh Diễm cúi người cảnh cáo, “Tiểu tử, đừng cắn ta.” Hai tay ép chặt khuôn mặt đỏ bừng của nó, độc ác lay động trước sau. Viên mắt ướt át của tiểu tử kia bức ra vài giọt nước, nước mắt lưng tròng, rất đáng thương.

Dục vọng chặt căng trườn tổng trong khoang miệng mềm mại ướt át, tiếng nức nở đứt quãng quanh quẩn bên tai, như loại thuốc thôi tình, trong đầu hẩn dẫn quên đi ác ý ban đầu. Mạnh Diễm nặng nhọc thở ra, hưởng thụ sung sướng lúc này.

“Ồ...” Bàn tay nhỏ bé nín lấy bàn tay cứng như sắt. Bị người chế trụ, nó không giãy dựa vô ích nữa, cũng không hiểu tại sao chủ tử bỗng đứng lại khi dễ nó...

Một lúc lâu sau, ngành vật trong cổ họng nó phóng ra dịch thể nóng bỏng. Cầm bị nâng lên, nó bị bắt ép phải nuốt dịch thể tanh nồng.

Mạnh Diễm nhìn đôi môi tươi đẹp khê khép mở của nó còn có dịch thể bạch trọc tràn ra chảy xuống, đầu ngón tay cũng bị dính một ít, tới tới lui lui chơi đùa trên môi nó, nội tâm không thấy chút thỏa mãn nào. Tiểu tử kia dù căm ghét hấn nhưng vẫn không dám phản kháng.

Nếu... dùng ngân lượng, lợi ích đến thỏa mãn tiểu tử tham lam kia, đổi lấy sự ngoan ngoãn hầu hạ bên người cũng không phải là không được.

Bỗng nhiên nghĩ nghĩ này nảy sinh trong đầu làm hấn nảy sinh cảm giác không muốn lột da tiểu tử này nữa.

“Bây giờ ngươi muốn bao nhiêu ngân lượng?”

“Không muốn...” Nó chỉ cần chủ tử buông tha cho nó. Nó chỉ cần chạy trốn khỏi người này!

“Giả mù sa mưa.” Mạnh Diễm hừ lạnh, lập tức buông ra kiềm chế.

Đứng dậy gom lại y bào, quay đầu liếc nhìn tiểu tử đang ngã rạp dưới đất, hấn hạ lệnh, “Đừng ngu ngốc mà thất thần nữa, mau mang văn thiện vào trong phòng. Ta đi lấy thứ ngươi muốn.”

Cửa phòng lại mở, bên trong rơi vào vắng vẻ.

Kiều Bảo Nhi chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt mờ sương ngón nhìn cửa phòng, thì thào lẩm bẩm, “Ta không muốn ngân lượng... cũng không muốn mang văn thiện để đây. Các ngươi chỉ biết bức ta...” Uể khí dâng lên đến tận cổ, “Oe –”

Bất ngờ không kịp đề phòng, nó cúi gập người nôn đến thất điên bát đảo, cả nước chua trong bụng cũng nôn ra, vừa nôn vừa ho sặc sụa không ngừng.

Lát sau, nó che miệng, sợ đến lúc chủ tử về sẽ thấy nó làm dơ hết cả phòng.

Sắc mặt trắng bệch, Kiều Bảo Nhi lập tức bò lên, chạy vào nội thất, cầm lấy y phục đem qua mà chà lau uế vật trên đất.

Vội vội vàng vàng mở cửa phòng, chạy tới bên cạnh giếng định giặt sạch xiêm y. Dầm mưa, cả người nó

lạnh đến phát run. Lần thứ hai chạy về phòng lau lại những uế vật còn sót lại trên mặt đất.

Một bao được vật bất ngờ rơi xuống đất. Trong nháy mắt đó, Kiều Bảo Nhi ngừng động tác chà lau, cúi người nhặt bao được lên, trong đầu không ngừng vang lên lời uy hiếp của Tiểu Cầu Tử, “... *Người bỏ dư ợ c này vào vãn thi ệ n c ủ a ch ủ t ử. Ch ủ t ử ăn vào s ẽ m ẽ man trong n ử a canh gi ờ. Đ ể n lúc đó, ta s ẽ đ ể n tìm người.*”

“Đừng tới tìm ta... Người chỉ biết nói dối lừa gạt ta... Người không chịu trả tiểu thạch đầu cho ta... Các người đều xấu xa...”

Nó ghét Tiểu Cầu Tử, cũng ghét cả chủ tử. Nó sẽ không hạ được... nhất định sẽ bị chủ tử đánh chết, bóp chết như một con kiến...

Suy sụp cúi đầu, hoang mang lo sợ, nó ngã quỵ trên mặt đất, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Lạnh quá...” Hàm răng va vào nhau lạnh canh, như con chim sợ cành cong mà quay đầu nhìn khắp phòng – *ngoài kia có ph ả i có m ộ t thân ả nh quen thu ộ c đang đ ể n g ả n hay không...*

Cực kì sợ hãi, không còn đường trốn... Nó căm ghét bị ép buộc... Thà cho chó ăn như khi trước còn hơn là hầu hạ chủ tử... Bàn tay phát run đưa lên, cầm bao được nhét vào miệng, cắn xé lớp giấy bao ngoài, nuốt toàn bộ thuốc bột trong đó xuống, từ từ từng chút đắng chất rơi vào bụng.

Cố nén cảm giác buồn nôn, nó ôm chặt bộ y phục ẩm ướt trốn trong góc tối âm u, cả người run rẩy, khép chặt hai mắt, cả người co ro lại trong góc, hy vọng rằng từ nay về sau có thể ngủ mãi không tỉnh thì thật tốt biết bao...

17. Quyển 2 - Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghiêm tổng quản phụng mệnh triệu tập tất cả phó dong (người hầu) trong phủ tại đại thính; ngoại trừ trù tử và Nguyên Kế, những người còn lại nối đuôi nhau tự đi vào đại thính, phân theo thứ hạng mà đứng, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chốc lát sau, hai gã gia đình cao tráng (cao lớn cường tráng) áp giải Tiểu Cầu Tử đi vào, đập ngã y xuống trước mặt chủ tử.

“A!” Tiểu Cầu Tử quỳ rạp trên mặt đất, giật mình nhìn chủ tử, thấy linh cảm đang báo động mãnh liệt, sợ hãi rằng tiểu Bảo Nhi đã bán đứng mình.

Mạnh Diễm cười nhạt, ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Nghiêm tổng quản tiến lên, phân phó, “Người nói một chút, nô tài phạm vào tội ăn cắp thì có kết cục thế nào?”

“Khởi bẩm gia, theo quy củ trong phủ thì sẽ xử treo đầu trên giếng, dựng ngược người đánh vào chân, hơ người trên noãn kháng, quất roi vào bụng và lưng. Những hình phạt này tùy theo ngài định đoạt.”

“Chặc chặc...” Mạnh Diễm đưa tay nâng cằm, bộ dáng như đang bàn luận về khí trời, “Vậy thì hơi trong noãn kháng [1] (giường đất) đi, nường chín rồi thì đem đi nuôi chó.”

“Hát!” Sắc mặt Tiểu Cầu Tử trắng nhợt, kinh hoảng nhìn mọi người, cãi lại, “Ta không trộm gì của chủ nhân hết, ta không có...”

“Người có.” Mạnh Diễm nói, khinh thường mà bĩu môi, lại nhìn về phía Nghiêm tổng quản, hỏi, “Người phái người đến phòng y lục soát chưa?”

“Đang lục soát a, đợi lát nữa sẽ có tin tức ngay.”

“Ân.” Mạnh Diễm duỗi tay gõ gõ lên tay vịn ghế, nường mảy lạnh đậm liếc nhìn tất cả nô tài trong đại thính, ánh mắt khinh thường rót cuộc tới vào người Tiểu Cầu Tử đang sợ đến tè ra quần.

“Xuy” một tiếng, hần nói rõ, “Đừng cho là ta không biết người lên ta làm cái gì. Người đưa được cho tiểu tử hầu hạ ta, muốn làm gì còn phải chờ ta nói nữa sao?”

Hách! Tiểu Cầu Tử liên tục lấp bắp, “Không thể nào... Được được được... là là... Tiểu Bảo Nhi muốn ta mua... tất cả đều là do nó... nó ra chủ ý.” Nuốt một ngụm nước bọt, y định quăng toàn bộ âm mưu lên đầu tiểu Bảo Nhi, chứng minh là mình bị oan.

Mạnh Diễm lắc đầu, ta thán, “Con chó đến chết vẫn không chịu nhận tội.”

Trên thính đường, mọi người nghe mà không hiểu gì cả, nhưng cũng không ai có gan đến hỏi rõ xem rốt cuộc là ai trộm đồ. Chuyện được vật là sao?

Thấy tiểu Bảo Nhi không ở đó, thiếp thân hộ vệ Lê Sinh của chủ tử lại đứng yên lặng một bên; thính đường, mọi người không ai dám thở mạnh.

Chỉ chốc lát sau, một gã gia đình mang theo bao phục đi vào phòng. Nghiêm tổng quản tiến lên cầm lấy bao phục, trình lên chủ tử xem.

“Đây là thứ tìm được trong phòng Tiểu Cầu Tử.” Nghiêm tổng quản mở miếng vải ra, lộ ra vật phẩm bên trong, “Có một túi gấm bằng loại vải thượng đẳng, kim nguyên bảo và mấy đồng tiền, hai túi lương bổng...” Dừng một chút, gã hỏi, “Gia, Tiểu Cầu Tử trộm kim nguyên bảo của ngài thật sao?”

“Cút!” Mạnh Diễm rống lớn một tiếng, bất ngờ hét văng tất cả mấy thứ thượng vàng hạ cám này.

Trên hai tay Nghiêm tổng quản trống rỗng, giật mình sững sờ tại chỗ, đại thính nhất thời hỗn loạn, tiền đồng tứ tán, không ai có dũng khí dám ra nhặt lên.

Mọi người nghen hống nhìn trần trời, chủ tử nổi bão lên, ai cũng không dám đến gần... Hần sẽ bất ngờ chỉ tay về kẻ nào đó.

Sắc mặt Mạnh Diễm thay đổi mấy lần, giận dữ hỏi, “Phù dung thạch đâu?”

Miệng Tiểu Cầu Tử hé hé ra lại đóng lại, lời nói tắc ở cổ, không phát ra được. Thấy sắc mặt chủ tử ngày càng âm trầm, mắt lộ ra hung quang, từng bước tiến lại đây.

Tiểu Cầu Tử run rẩy cả người, hai tay vội vàng móc ra thút dây kết màu đỏ, một miếng Phù dung thạch long lanh tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ đỏ tròn bóng lập tức đập vào mắt mọi người.

Ngân Thúy lập tức nhận ra, giật mình hét, “Đó là trụ sức (hoa tai) mà tiểu thư đã mang trên người trước đây mà.”

Mạnh Diễm lấy tay xoa xoa, lòng bàn tay nắm chặt lại, lặng yên xóa đi uế khí mà kẻ khác đã làm nhiễm vào Phù dung thạch.

Chậm rãi hạ mắt, hần chăm chăm chú bảo thạch trên lòng bàn tay, tức giận đầy bụng mãi không hết, trong đầu quanh quẩn lời nỉ non của tiểu tử kia, “Tiểu thạch đầu là của ta, trả lại cho ta... Trả lại cho ta...”

Trên môi câu lên nụ cười ác ý. Hần muốn nhìn xem khi tiểu tử kia phát hiện ra Phù dung thạch này là phần thưởng từ ai sẽ có bộ dạng sợ hãi ngu ngốc thể nào.

Thu lại nụ cười, Mạnh Diễm bất ngờ rời khỏi phòng, lưu lại đám phó dong không hiểu gì cả, hai mắt liếc nhau.

Nghiêm tổng quản thấy chủ tử đã đi khỏi, lập tức khôi phục vẻ mặt khinh khỉnh thường ngày, trừng mắt nhìn Tiểu Cầu Tử quỳ rạp trên đất, mũi hừ hừ, “Được lắm, cầu nô tài người thật to gan, dám cả gan trộm kim nguyên bảo của chủ tử!” Gã đá vào bụng Tiểu Cầu Tử, hung hăng giáo huấn tên cầu nô tài tay chân không sạch sẽ.

“Úc... Ta không trộm...” Tiểu Cầu Tử ôm chặt bụng, lăn lộn trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ, cầu xin tha thứ, “Ta thực sự không trộm... Ngài buông tha ta đi... Ta thật sự không trộm mà...”

“Phi!” Ngân Thúy phỉ nhổ, “Người rõ ràng trộm trụy sức tiểu thư mang trước đây, còn ngân lượng của chủ tử, chứng cứ đều bày ra trước mắt mọi người, người còn muốn ngụy biện? Rõ ràng là trợn mắt nói dối!”

Đại thính ồ lên, mọi người đều bàn tán, suy đoán sự việc là thế nào, mắng Tiểu Cầu Tử làm sai chuyện, tuyệt không đồng tình khi y rơi xuống tình cảnh này.

Lê Sinh khom người nhặt túi gấm và kim nguyên bảo lên, túm Tiểu Cầu Tử lên, thẳng tay ném ra khỏi phòng.

“Người trốn a. Có ta ở đây, không ai dám ngăn người.”

Tiểu Cầu Tử nghe vậy, như được đại xá, bất chấp cả người dính đầy bùn đất, lập tức bò dậy, không quay đầu lại chạy thẳng.

“A!” Nghiêm tổng quản giậm chân, chỉ vào bóng lưng Lê Sinh, hỏn hển rống, “Người... Người dám để tên cầu nô tài này chạy?”

Lê Sinh nhìn chằm chằm hướng Tiểu Cầu Tử biến mất trong mưa, không đáp mà hỏi lại, “Nghiêm tổng quản, người có bản lĩnh bắt y trở về?”

“Ngô...” Nghiêm tổng quản nhất thời câm miệng.

Trùng trùng một tên cầu nô tài, Mạnh Diễm trở về phòng tiếp tục chỉnh người. Nếu tiểu tử kia thực sự ngu ngốc đến mức dám hạ được hạ hân...

Nhiều mây, mắt thấy cửa phòng không đóng, Mạnh Diễm cảm thấy bất thường – bên trong u ám, ánh nến đã tắt. Tiểu tử kia không đốt đèn.

Mạnh Diễm thấp nền, kinh ngạc thấy trên bàn có hộp giấy. Tiểu tử này ngay cả văn thiện cũng không bưng về phòng?

Chẳng lẽ nó trốn luôn rồi?

Tức giận dâng đầy lên ngực, Mạnh Diễm phóng mắt tìm kiếm thân ảnh tiểu tử. Phút chốc, đôi mắt phần nộ rơi vào thân ảnh an tĩnh không tiếng động đang co rúm lại trong góc, chiếm lấy cái ghế duy nhất trong phòng.

Tên này...

Mạnh Diễm không nhịn được bật cười.

Chậm rãi tới góc, ngồi xổm xuống vén tóc nó lên, đập vào mắt là khuôn mặt tím tái. Nhẹ nhàng chạm một cái, nó đột ngột ngã vào ngực hắn, thân thể lạnh lẽo cứng ngắt như một cái xác đã mất đi sinh mệnh ngã vật xuống đất.

Một tiếng nổ lớn, nháy mắt đập vào bề ngoài cao ngạo lạnh lùng của hắn. Trái tim lạnh dần, lan dần ra...

Mạnh Diễm không nhúc nhích, mặc cho khí tức tử vong bao phủ; cuộc đời này, lần thứ hai hắn cảm thấy trái tim bị xé ra. Hắn không chớp mắt, tiểu tử thấp hèn, so với một con kiến hôi còn không bằng, bất ngờ chết đi...

Âm ầm! một tiếng, như ngũ lôi oanh đỉnh

Tiếng rống giận của hắc vang đến tận chân trời, làm rung động cả tòa vương phủ.

Đám phó dong đều chấn kinh, Lê Sinh hét lớn, “Không ổn!” Chạy khỏi thính đường, chỉ thấy chủ tử như đã phát điên, lấy tốc độ cực nhanh biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Y lập tức đuổi theo, lưu lại đám người còn đang kinh ngạc tột đỉnh –

Đ ạ i s ự không ồ n r ồ i!

Mạnh Diễm cả người ướt đẫm, suy sụp ngồi bên giường, nhắm mắt lại, trong đầu đầy hình ảnh lão đại phu lấy miếng giấy và được mật (vụn thuốc) từ trong miệng tiểu tử kia ra. Khuôn mặt tím tái kia giống hệt như bị trúng độc.

Tâm càng lúc càng lạnh, dư vị của tiếng sét đánh vào ngực hắc vẫn chưa tan. Chưa bao giờ hắc nghĩ rằng mình lại quan tâm như vậy.

“Nó còn có thể cứu không...”

“Rốt cuộc là nó ăn cái gì...”

Lão đại phu kiểm tra được mật, sau đó phán đoán, “Xem ra là ăn phải ma phí tán [2].”

“Còn có thể sống không?”

Lão đại phu tỉ mỉ cẩn thận nhìn bệnh trạng, bắt mạch xong, lắc đầu than thở, “Sắc mặt tím tái là do mất đi nhiệt độ, cùng với việc cổ họng còn bị được vật dòn ứ cản trở. Dù ta đã lấy được tàn dư được vật ra nhưng hiện nay khí huyết của người bệnh không thông, mạch tượng không thấy, hơi thở mong manh.”

Dừng một chút, lão lại nói, “Nói về sinh tử thì đành mặc cho số phận thôi. Được tính của ma phí tán rất mãnh liệt, tạm thời sẽ làm người dùng hôn mê mấy canh giờ; dùng quá lượng sẽ dễ dàng dẫn đến cái chết bất ngờ. Hài tử này nuốt ma phí tán, được tính đã vào xương tủy, toàn thân cứng ngắc như người đã tử vong. Ai...” Lão đại phu chống quải trượng (aka ba-toong bị giờ) rời khỏi giường, nói thật, “Ta thúc thủ vô sách (bó tay hết cách).”

Mạnh Diễm chặn lão đại phu lại, hỏi, “Lẽ nào, được thạch (thuốc và kim châm cứu) cũng vô hiệu?”

Lão đại phu giải thích, “Ma phí tán cũng không phải là loại được vật thông thường. Người bệnh nuốt nhầm thì toàn thân sẽ tê dại. Nếu người bệnh thanh tỉnh thì còn có thể cho nôn ra rồi dùng được. Nhưng bây giờ hài tử này đã bất tỉnh, nếu bị ép phải dùng được, trái lại có thể gây ra cái chết.”

Lão vỗ vỗ cánh tay người thanh niên, an ủi, “Cần chú ý giữ ấm cho hài tử này, giờ chỉ còn cách chờ được tính hết là được. Giờ nó chỉ cần còn giữ được một hơi thở là có thể qua được quỷ môn quan.”

Mạnh Diễm nhẹ buông tay, tim đập loạn nhịp thêm một lát. Ngay cả lão đại phu cũng đều thúc thủ vô sách, tiểu tử kia chết sống chỉ có thể nghe theo mệnh trời...

Hắc vân về lòng bàn tay, không nỡ bóp chết tiểu tử tùy thời đều có thể tắt thở kia...

“Chết tiệt!” Hắc không ngừng rít gào, “Nó còn hôn mê bao lâu nữa? Rốt cuộc còn phải hôn mê đến khi nào?” Tựa như một con thú bị vậy hãm, hắc cứ đi qua đi lại trong phòng.

Đột nhiên rầm! một tiếng rất lớn vang lên, Mạnh Diễm đập vỡ bàn, đá ghế ngã lộn; vụn gỗ bắn ra, hộp giấy, khay mâm, lồng sắt loang choang loảng xoảng! rơi hết xuống, vỡ nát, cả phòng hỗn loạn.

Nghiêm tổng quản và Ngân Thúy không ngừng hít khí, chưa ai từng thấy chủ tử nổi giận như vậy bao giờ.

“Ta không cho nó chết!” Giận dữ công tâm, Mạnh Diễm nhấc chân đá một ghế, lập tức cái ghế bay ra khỏi phòng.

Nắm chặt tay, ngực phập phồng kịch liệt, tầm mắt oán hận gian xảo quét về phía đám nô tài đang đứng một bên, “Còn không dọn đi! Chẳng lẽ còn phải đợi tiểu tử kia đứng lên, chờ nó thu dọn phải không?!”

Hách! Chủ tử quở trách c điện rồ i...

Biến sắc, đám phó dong lập tức bắt tay thu dọn đồng hỗn độn mà không có ai dám hé răng.

Lão đại phu vẫn trấn định như cũ, thu dọn rương thuốc. Sống đến từng tuổi này, gặp qua không ít việc đời, có một số việc không cần hỏi cũng có thể đoán được đến bảy tám phần.

Hài tử trên giường khoảng chừng hơn mười tuổi, thân thể giấu trong y phục ẩm ướt, làm kẻ khác vừa nhìn là có thể hiểu ngay.

Thấy thanh niên trở lại bên mép giường, thần sắc âm trầm nhưng cũng không nén nổi lo âu giống hệt ngày trước. Lão đại phu nhắc nhở, “Hài tử này đáng dấp quá gầy yếu, cực kỳ giống Phù Dung khi mười tuổi. Nếu nó thanh tỉnh lại được, sợ là sau này cũng ốm đau cả đời.”

“Ta chỉ sợ nó không tỉnh lại nữa... Lão đại phu, ta trăm tính ngàn tính, không ngờ nó lại thế này.” Như đang độc thoại với chính mình, “Tiểu tử này là do ta bức tử.”

Nghe vậy, theo tính tình cực đoan của thanh niên này, lão đại phu cũng không thấy bất ngờ, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

“Ta cho rằng nó tham tài.” Mạnh Diễm thì thầm nói hết tất cả mọi chuyện từ trước đến nay, cả việc số ý thử tính tham lam của nó, “Nếu tiểu tử này tham tài thì sẽ không làm cái việc ngu ngốc nuốt được này.”

Lão đại phu gật đầu, rốt cục cũng hiểu được nguyên do.

Lê Sinh trầm tư bên cạnh một lát, mới nói ra nghi ngờ, “Ta cho rằng gia chỉ cho tiểu nô tài này một thỏi kim nguyên bảo, thì ra là gia còn thưởng cho nó không ít. Vậy số còn lại... Tiểu nô tài này hẳn là bỏ lại vào thư phòng của ngài rồi.”

Y lấy ra túi gấm và một thỏi kim nguyên bảo giao lại cho chủ tử, đồng thời cũng kể lại sự việc mấy ngày trước, “Tiểu nô tài đến thư phòng của ngài, lúc đó trên tay nó cầm túi gấm này, quả thực là không phải đang quét dọn gì.”

Nghe vậy, Mạnh Diễm như bị thiên lôi đánh xuống đầu, cả đầu ong ong.

Hắn xoay người ra khỏi phòng, lập tức chạy đến mật thất trong thư phòng kiểm tra. Lát sau, bình! Khép lại nắp rương, trên mặt như bị trúng một cái tát.

Ti ể u t ử kia không ch ỉ có cầm ghét h ắ n, ngay c ả ngân lư ợ ng h ắ n cho cũng không c ả n.

H ắ n là m ắ t mù tai đi ể c nên m ớ i xem nh ẹ s ự khi ế p đ ả m c ử a ti ể u t ử. Ch ắ ng ph ả i trư ớ c đây nó đã nói r ồ i đó sao...

“N ế u ta th ắ ng, ngài cho ta m ộ t th ỏ i kim nguyên b ả o đư ợ c ch ứ?”

“A...” Mạnh Diễm không khỏi tự giễu. Thi ế t k ế h ố b ấ y, nhưng nh ắ y xu ố ng đó đâu ch ỉ m ộ t mình ti ể u t ử kia! Không ph ả i chính h ắ n cũng cũng đã nh ắ y xu ố ng luôn r ồ i đó sao?!

“Ta đã quá sai lầm mới không ngừng hoài nghi người hại ta...” Nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hiện lên bóng dáng cứng nhắc, không hề có sức sống của tiểu tử kia.

Hối hận tràn ngập. Vì sao đến tận bây giờ hắn mới hiểu ra, một miếng phác ngọc (ngọc trong đá) đã được hắn mang theo bên người từ lâu, mà khi hắn phát hiện ra thì đã quá trễ...

Trong vương phủ, mây đen ngợp trời, người người đều cảm thấy bất an.

Từ hai ngày trước, tính tình chủ tử càng lúc càng thô bạo, phó dong hầu hạ không ai không bị chủ tử gây khó dễ. đến gần tiếp cận hầu hạ phó dong, không một ai không bị chủ tử tìm phiền toái. Nghe tin được gọi đến, Nghiêm tổng quản bất chấp tất cả đến sương phòng của chủ tử.

Bên trong u ám, gã cứng đờ đứng ở cạnh cửa, không dám thở mạnh.

“Lê Sinh đã về chưa?” Ngờ khí lạnh liệt, như gió bắc lạnh đến thấu xương.

Mơ hồ có thể thấy được chủ tử ngay đó không xa, khí tức tăm tối, quả thực như quỷ... Nghiêm tổng quản rút cổ, lập tức đáp lời, “Vẫn... chưa có.”

“Vẫn chưa?”

“Vâng... vẫn chưa.”

Rầm! Một quyền của Mạnh Diễm chấn động cả bàn, gầm lên, “Y ra ngoài tóm một con chó trở về mà cũng cần phải tốn đến hai ngày?”

Sắc mặt Nghiêm tổng quản trắng nhợt, kinh sợ đáp lời, “Tiểu nhân... Không biết.”

“Người không biết?” Mạnh Diễm dừng một chút, lại hỏi, “Người làm tổng quản thế nào vậy? Còn không phải người ra ngoài tìm!”

“Có... có đi tìm. Nhưng bên ngoài quá lớn, nếu thật muốn... tìm người... cũng... cũng... không dễ dàng.” Gãi lau mồ hôi trên trán. Có trời mới biết Lê Sinh đi tìm người ở đâu, làm bọn họ cũng bị chủ tử giận chó đánh mèo.

Cẩn rằng, Mạnh Diễm cố gắng đè nén cơn giận xuống, nghĩ: Lê Sinh rõ như lòng bàn tay nhưng nơi đám yên cẩu ở nơi hay lui tới; để nay còn chưa chưa có tin tức, hay là đã gặp phiến phước gì rồi?

“Y... Không nên để Tiểu Cẩu Tử chạy.” Nghiêm tổng quản nhân cơ hội cáo trạng, “Lê Sinh... tự tiện làm thế.”

Mạnh Diễm hừ một tiếng, “Là ta bày mưu đặt kế bảo vệ tha người.”

“A?”

Híp mắt lại, hẩn hỏi, “Người giết mình?”

“Chủ tử thật tinh tường.” Nghiêm tổng quản lập tức ngậm miệng.

“Ta chắc chắn Tiểu Cẩu Tử không thoát khỏi sự truy đuổi của Lê Sinh, há lại biết... Đúng là không nên thả!” Hẩn phát cáu, tức giận không chỗ phát tiết.

Không ngừng rửa thầm tên cẩu kia tránh được nhất thời, không tránh được cả đời.

“Người cút!”

Cơn tức giận bắn đến, Nghiêm tổng quản lắp bắp, “Vâng vâng... Tiểu nhân lập tức đi, lập tức đi...” Lùi đến cạnh cửa, trở tay đẩy cửa ra, chạy như bay ra khỏi đó.

Bỗng, bên trong phòng lần thứ hai truyền ra tiếng đồ sứ đổ vỡ, Nghiêm tổng quản dừng lại, thầm kêu khổ một tiếng, trong lòng nói thầm: chủ tử lại đi phá đồ đạc, nếu ưc tức thì p t ư c thế này, nha hoàn trong phủ không k ẻ nào dám vào phòng thu dọn nữa.

Không muốn ăn, thiếu tiểu tử ngốc nghếch kia hầu hạ, tính tình cáu kỉnh của Mạnh Diễm đang đến bờ vực chạm vào là nổ.

Thấp một trăn đằng sát mép giường, ánh nến rơi xuống khuôn mặt trầm lặng của tiểu tử, hẩn lặng lẽ không nói gì, ngưng mắt nhìn một lúc lâu, bước chân đến gần đó, lặng yên ngồi bên giường.

Nghiêng người lên thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, hẩn dùng tay khẽ vuốt sườn mặt nó, lòng bàn tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo làm hẩn nóng ruột nóng gan.

“Người còn muốn ngủ bao lâu...”

Bên trong vẫn tĩnh mịch.

Giấy lát, truyền ra một tiếng thở dài.

Về mặt ư ám khó nén sâu lo nặng nề, mi tâm dần nhú lại. Theo thời gian trôi qua, thân thể tiểu tử không còn cứng ngắt nữa, nhưng ý thức lại không hề có dấu hiệu thức tỉnh.

Lắng nghe tiếng tim đập nho nhỏ, mỗi lần đều làm hắn run sợ, nhưng cũng vui mừng vì nó vẫn còn sống. Lòng bàn tay theo cổ lướt xuống xương quai xanh, thuận theo đó mà vịn về Phù dung thạch. Hắn buông tay xuống, đôi môi ấm áp ấn lên gương mặt lạnh lẽo, ôn nhu dạn dò, “Tiểu tử, đừng ngủ lâu quá, ta sẽ đối xử tốt với người.”

Lộn xộn hôn lên mi tâm lạnh lẽo của nó, nhu tình bỗng dưng thức tỉnh trong tâm linh hắn; hắn muốn hảo hảo đợi nó. Không phải là thể thân, không phải là đùa bỡn, cũng không phải là đang thử tiểu nô tài; mà là một người bạn, một người bạn vừa nhát gan vừa ngốc nghếch. (bạn ở đây là bạn đời nhá, không phải bạn bè đâu ^..^)

Cẩn thận dùng miên bị bao lấy nó, sợ nó bị lạnh. Trong vô thức, thức ăn lỏng nó hấp thụ được đã ít nay còn ít hơn, làm hắn càng thêm phiền não.

Lòng bàn tay khẽ nâng mặt nó lên, đôi môi ấm nóng áp lên môi nó, nhẹ nhàng cọ cọ, thấm ướt hai phiến môi lạnh lẽo.

Rũ mắt, hắn nằm nghiêng bên cạnh nó, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể dưới miên bị như đang ôm lấy trần bảo, làm cõi lòng thấy ấm áp.

Bên trong phòng, ánh nến chưa tắt.

Bên trần đăng bồng, có một cái chén trống rỗng, cả phòng cô tịch quạnh hiu.

“Sư phụ, ngài lại rước lấy phiền phức vào người.” Nguyên Kế hết nhìn đông tới nhìn tây, như một tên trộm mà tiếp cận sương phòng, cực kì sợ hãi chủ tử sẽ bắt ngờ hỏi phủ.

Nghe Nghiêm tổng quản nói, chủ tử đến ‘Bác Tế được đường’, trước khi ra ngoài đã hạ lệnh không cho bất cứ kẻ nào tới gần sương phòng.

Cho dù không cần chủ tử hạ lệnh, chỉ cần là sân chủ lâu thì căn bản là không ai dám đến tìm chết. Thấy sư phụ đẩy hé cửa phòng ra, y kéo kéo ống tay áo sư phụ, lo lắng khuyên nhủ, “Sư phụ, ta van ngài đừng nhúng tay vào a. Tiểu Bảo Nhi sống hay chết, vốn không liên quan đến chúng ta.”

“Nguyên Kế, ta dự định cứu tiểu Bảo Nhi rời khỏi đây, đương nhiên sẽ không sợ rước hoạ vào thân.” Thật vất vả mới đợi được cơ hội này. Hắn hất tay tiểu đồ nhi ra, lập tức lên vào trong phòng.

“Ai a!” Nguyên Kế đứng ngoài phòng giậm mạnh chân, không đồng ý với sư phụ cứ mãi khư khư cố chấp như thế. Chỉ chốc lát sau, trù tử chạy ra ngoài, ôm ấp tiểu Bảo Nhi đang hấp hối, hô nhỏ, “Chúng ta đi mau.”

Thừa dịp mọi người không chú ý, hắn giấu người trong xe đẩy đồ ăn*, ven đường có gặp phó dong trong phủ cũng không sợ người khác nghi ngờ.

(loại xe gần như xe cút kít để lấy đồ ăn sống ấy, không phải loại xe như trong nhà hàng bây giờ đâu nhá ^^)

Sớm đã có chuẩn bị, đợi mãi trong phủ cũng không phải là kể lâu dài.

Hắn nhận định việc tiểu Bảo Nhi nuốt được không đơn thuần. Một hài tử tốt đẹp như thế, bất quá chỉ là muốn ít ngân lượng hồi hương nhưng lại nhận hết mọi nhục nhã khinh bỉ.

Bất chấp tất cả, một lát sau, hai người trù tử và Nguyên Kế thuận lợi tránh khỏi tai mắt mọi người, đi tới cửa sau vương phủ, đưa tiểu Bảo Nhi đang hôn mê rời xa nơi thị phi này.

Đợi đến khi Mạnh Diễm hồi phủ, hắn mới kinh ngạc phát hiện tiểu tử không còn trên tháp nữa... Có phải nó đã tẩu thoát rồi không? Có phải nó quá sợ hãi nên đã đi trốn không?... Hắn bắt đầu tìm khắp trong phòng, bốn phía bên ngoài, mỗi một nơi có thể ẩn nấp, tất cả đều tìm khắp một lượt nhưng vẫn không thấy tung tích tiểu tử kia đâu.

Sau một lúc lâu, hắn như phát cuồng, tiếng rống giận truyền khắp cả tòa vương phủ “Chết tiệt!”

Trong khoảnh khắc, chủ tử phát cuồng, đám phó dong kinh hoảng.

Mạnh Diễm điên cuồng mà lục soát mỗi một tấc đất trong phủ đệ, mỗi một gian sương phòng, khắp các ngõ ngách, rốt cục phát giác cả trù tử và Nguyên Kế cũng không thấy đâu.

Không phải là trù tử và Nguyên Kế đã lầy mắttiểutửcủahắndắychứ... Lầy mắttiểunhậtt, cầndựcchechởkia...

Hắnnhỉlàđiđếnnchỗlãođạiphủlắydựclệutrênquýtrởvề, đi hỏixem nên chăm sóc tiểutửkiahế nào cho thích hợp... Tiểutửđóchỉngủ mà thôi, nó không tắttở, không đi qua quýtônquan. Nó sẽ tởnhlạ... Sẽ tởnhlạithôi.

Rầm rầm! Mạnh Diễm ném bàn.

Nghiêm tổng quản vội vàng chạy vào đại thính bẩm báo, “Chủ tử... Trong phòng Dương trù tử và Nguyên Kế chỉ còn lại vài đồ dùng. Bọn họ nói tới cuối tháng này mới đi, bây giờ...” Gã lập tức câm miệng.

Ánh mắt sát nhân quét về phía từng phó dong trong đại thính, nhìn bọn họ đều trắng bệch cả mặt, hút khí không ngừng.

Nghiêm tổng quản tròn tròn mắt, hai môi run rẩy, lời còn muốn nói nuốt trở lại họng.

“Tiểu tử kia không thấy...” Hấn tức giận đến mức ngực phập phồng kịch liệt. Nắm chặt tay, chột rống lớn, “Chuẩn bị ngựa!”

“Vâng... Tiểu nhân, lập tức đi ngay.” Thấy tình thế bất thường, A Lương trong phủ lập tức chạy ra khỏi phòng. Hấn vội vàng đến mức vấp ngã ngay bậc cửa, nhưng bất chấp cả người chật vật thế nào, hấn biết chạy đi phụng mệnh quan trọng hơn.

Hầm hầm, trước khi Mạnh Diễm rời khỏi phủ đệ, không thèm quay đầu mà ngậm ra lệnh, “Nghiêm tổng quản, dẫn người lục soát nơi trù tử ở, tìm bằng được người ra đây.”

“Vâng...” Bỗng nhiên bị gọi tên, hai chân Nghiêm tổng quản run a run, cực kì sợ đến lúc chủ tử không tìm được hành tung tiểu Bảo Nhi sẽ không yên, vội vàng chạy đi.

Lòng nóng như lửa đốt, Mạnh Diễm như phát cuồng cưỡi ngựa điên loạn trên đường cái, không mục tiêu tìm loạn cả lên.

Đúng vậy, hấn đã tìm khắp nơi, nhưng vẫn không thấy tung tích bọn họ.

Màn đêm buông xuống, biết được một nhà già trẻ trù tử đã chuyển nhà từ lâu, nghe nói đến bên ngoài mưa sinh rồi, không ai biết nơi họ chuyển đến.

Về phần Nguyên Kế thì y là cô nhi, chắc chắn là chỉ có thể đi theo trù tử.

Hấn không thể lường được, trong phủ lại nuôi hai con chuột đến cắn túi hấn (aka nuôi ong tay áo). Hấn đối đãi với trù tử không tệ... Bọn chúng không nên lầy mắttiểutửcủahắnn, không dựclắyy...

Trở lại trong phòng, thấy trên giường trống rỗng, chỉ còn lạnh lẽo ở lại.

Lửa giận dần dần dâng lên, thiêu đốt lý trí hấn, như tinh hỏa liệu nguyên (ý chỉ sự vật lúc đầu chỉ rất nhỏ, sau càng ngày sức tàn phá càng lớn), càng lúc càng không thể vãn hồi.

Chớp mắt, khóe mắt hấn có thể thấy được tất cả; vô luận là bài biện, cổ đồng, bình hoa, bàn ghế, bao gồm cả y quỹ, bàn thấp, toàn bộ đều bị há hủ dưới chưởng lực của hấn.

Toàn bộ bên trong phòng, đầy đất đều là tàn tích, giống như đã biến thành một đồng hoang tàn.

Ngoài cửa sổ, mây đen dày đặc, phút chốc lại đổ cơn mưa to tầm tã, mang đến hàn ý đến ớn lạnh.

Hấn đứng lặng bên cửa sổ, trong tay nắm chặt xiêm y của tiểu tử, thần tình hồ hững như một bãi nước đọng, lần thứ hai, hấn cảm nhận được tư vị khuyết thiếu tình cảm trong tâm hồn...

Trong ngôi miếu đồ nát, Tiểu Cẩu Tử như con chó bò đi trốn dưới bàn thờ. Lê Sinh diện vô biểu tình nhìn chăm chăm, từng bước tới gần, không khỏi lắc đầu. “Đừng trốn nữa, vô ích.”

“Không... Ta không quay về, van cầu người đừng bắt ta trở lại...” Vẻ mặt kinh hãi, cả người Tiểu Cẩu Tử không ngừng run run, hai hàm răng cũng va vào nhau côm cốp!, liên tục cầu xin tha thứ, “Buông tha ta... Cầu người buông tha ta...”

Lê Sinh khom người xuống, lấy tay bắt lấy mắt cá chân Tiểu Cẩu Tử, mạnh tay lôi y ra khỏi bàn thờ.

“A đừng bắt ta... Ta không muốn về... Không muốn trở về ” Hai chân Tiểu Cẩu Tử không ngừng đá đập lung tung, cả người lê lét trên đất, muốn bò lại dưới bàn. “Người buông tha ta... Cầu người buông tha ta...” Trên mặt y, nước mắt ngang dọc, vừa khóc vừa liên tục cầu xin tha thứ.

Lê Sinh làm ngơ, tím lấy cổ áo y, thẳng tay tha ra ngoài miếu.

Hai người lao vào màn mưa tầm tã, Tiểu Cẩu Tử một đường lao đảo không giây khỏi kiềm chế, cực kì sợ nếu bị bắt về thật chắc chắn là phải chết.

“Đừng, bắt, ta, về -”

Y thê lương gào lên, nhưng chỉ trong nháy mắt, bỗng nhiên cái ót đau nhói, ngắt đi, cả người bị Lê Sinh khiêng lên đầu vai.

Vẫn diện vô biểu tình như cũ, lông mày nhíu lại, có vẻ đã hết kiên nhẫn.

Vì để tóm được Tiểu Cẩu Tử, y đã trêu chọc phiền phức bên ngoài mất rồi.

Đến khi Lê Sinh hồi phủ giao người mới biết được chuyện lớn đã xảy ra. Tiểu nô tài của chủ tử đã bị trộm mất. Màn đêm buông xuống, Tiểu Cẩu Tử bị Nghiêm tổng tàn nhẫn đánh một hồi rồi quăng vào hầm.

Chú thích:

[1] Giường đất: nguyên văn: noãn kháng (): Người miền bắc thường dùng gạch mộc (gạch chưa nung) hoặc gạch vuông xây thành một cái giường hình chữ nhật dài. Trên giường sẽ trải chăn chiếu, phía dưới có đường ống thông với ống khói, có thể đốt lửa sưởi ấm. Bên cạnh giường đất này thường có bàn bếp, có thể dùng để nấu nước, nhưng bình thường cũng không dùng đến bàn bếp này.

[2] Thuốc gây mê/gây tê đầu tiên trên thế giới, do Hoa Đà sáng chế ra.

18. Quyển 2 - Chương 7

Ba tháng sau tiệm ăn Dương Ký.

Trời còn chưa sáng, tuyết bay đầy trời, một thân ảnh nho nhỏ xẹt qua xẹt lại chuyển nguyên liệu nấu ăn do lái buôn mang đến. Sau vài lần, nó xoa xoa bàn tay nhỏ bé, khẽ thở một hơi.

Một khắc cũng không rảnh rỗi, Kiều Bảo Nhi ngồi xổm xuống nhóm lửa dưới bếp nấu trong trù phòng, sau đó lại vội vàng chọn nguyên liệu, rửa sạch. Đôi tay nho nhỏ chạm vào nước lạnh, cả người run lên. “Lạnh quá...” Khuôn mặt tái nhợt nhú lại, luôn có vẻ ốm yếu.

Dưới mắt bị thâm đen lại, rõ ràng là do mất ngủ. Từ trước tới nay, nó luôn bận bịu nhiều việc, cũng chịu trách nhiệm làm những việc vặt vãnh; đến khi thực khách tới cửa, nếu tiểu nhị quá bận rộn thì nó cũng phải hỗ trợ bưng trà rót nước, thu dọn bát đĩa khay mâm.

Ngày qua ngày, những việc vặt vãnh làm lâu dần nên đã quen tay, nhưng chỉ có thân thể không thể đảm đương nổi, thường xuyên đau lưng hay nhiễm vài bệnh nhỏ nhỏ.

Trù tử đại thúc từng dẫn nó đến một hai đại phu, cầm lấy thiếp dược (đơn thuốc), sau khi uống thì tình hình được cải thiện đôi chút, nhưng cần phải điều dưỡng rất lâu. Để tiết kiệm tiền, nó không dám tìm đại phu chữa trị nữa.

Trước lễ mừng năm mới, nó gửi người mang toàn bộ ngân lượng mà nó kiếm được về nhà cho đa nương. Nghĩ đến đệ muội có thể được mặc đồ mới, có thể ăn thêm chút ít gì đó, nó lại cảm thấy rất vui mừng.

Nâng tay lau khóe mắt, nhớ đến quê nhà, đợi đến khi đêm khuya yên tĩnh, khi nhớ đến là nó lại trốn trong chăn, nước mắt ào ạt chảy ra. Có việc khó nói, nó không dám hồi hương.

Trù tử đại thúc báo cho biết: lúc nó bị hôn mê đã bị chủ tử đuổi khỏi phủ, sau đó bị vứt bỏ ven đường.

Nhớ lại những ngày còn ở vương phủ, nó không biết sau khi nó nuốt được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nghĩ rằng nhân lúc chủ tử không ở đó, Tiểu Cầu Tử đã vào phòng ăn cắp, thấy nó hôn mê liền trả lại tiểu thạch đầu cho nó, thuận lý thành chương (tiện thể) đem chuyện ăn cắp quảng luôn lên người nó.

Oan u ố ng quá a...

Nếu nó hồi hương thì nhất định sẽ làm đa nương thất vọng, lại không công mất đi lương bổng cả nửa năm trời, cũng không cách nào ăn nói với người nhà. Những gièm pha không chịu nổi ấy, nó không dám nói ra miệng. Không chỉ bị chà đạp, rốt cuộc lại bị đuổi khỏi phủ. Nếu không phải trù tử đại thúc hảo tâm thu nhận nó thì nó không dám tưởng tượng rằng mình có thể chết ven đường hay không.

Cẩn rằng, nó cuộn tay áo lên vo gạo, sau đó cầm một cái nồi lớn từ dưới đất lên bếp nấu, dùng sức đến mức cột sống phải đau đớn, nhúu nhúu mảy nhưng không dám kêu đau.

Chờ đến khi cơn đau qua đi, nhìn đôi tay đông lạnh đen đỏ ửng, tay phải tê dại đau đớn... Đã từng có người giẫm nát nó.

Tâm đau xót, trong đầu lập tức cố gắng xóa đi bóng ma. Nó căm ghét từ tận đáy lòng...

Lắc đầu, nó ra bên ngoài dọn dẹp sạch sẽ một ít củi bên dưới bếp lò, đem tâm tư đặt vào những việc vụn vặt trong trù phòng, cố gắng quên đi chuyện trước kia.

Vội vàng đến lúc Thực Tứ mở cửa, trù tử đại thúc và Nguyên Kế rời giường tiếp nhận công việc ở trù phòng, nó liền cùng tiểu nhị mới đến bày bàn ghế trong điểm, chờ thực khách lục tục tới cửa.

Từ chỗ quỹ thai (quầy hàng), nó đón nhận một đôi mắt bất thiện. Dương chương quỹ không chút che giấu sắc mặt khinh thường. Kiều Bảo Nhi lập tức cúi đầu, luôn luôn rụt rè mà tránh né.

Ăn nhờ ở đậu, nó đã học được cách nén giận từ lâu, nhẫn nhục chịu đựng.

Dương Tam Diễm liếc cái tên đến trù phòng tử sớm, nhìn thế nào cũng không thấy vừa mắt.

Khẽ hừ một tiếng, thấy khách hàng đã đến thực đường (quán ăn), gã lập tức bày ra bộ mặt của người làm ăn buôn bán, thân thiện bắt chuyện.

Bởi đây là nơi náo nhiệt, gần đó có không ít thương gia, từ lâu, sinh ý của thực tứ trong thành này có khởi sắc.

Người bên ngoài đều cho rằng gã là lão bản kiêm chủ quỹ của thực tứ, nhưng thật ra không phải. Người xuất vốn cho gã là thủ túc (anh em), trước đây gã chỉ dựa vào buôn bán tạp hóa mà mưu sinh, sau đó đứng ra thuê thực tứ này, xử lý tất cả mọi chuyện.

Hai huynh đệ phải nuôi sống toàn gia già trẻ, hiện nay cùng song thân (cha mẹ), thê nhi tử nữ (vợ con) đều ở ngoài phố; bởi vì trạch tử không lớn nên thân huynh đệ và Nguyên Kế, tiểu Bảo Nhi ở ngay trong lầu các của thực tứ, cũng thuận tiện trông nom thực tứ, phòng ngừa bọn trộm cắp.

(ông này là anh của Dương trù tử nhá)

Từ đó gã luôn phải gầy bàn tính tính xem nên dùng thế nào, chi ngân lượng đến chỗ cần dùng. Kinh doanh thực tế không dễ, rất nhiều thứ vật vãnh đáng ghét. Hai huynh đệ bọn họ cũng không phải là có nhiều tiền, việc quay vòng đồng tiền cũng là trứng chọi đá.

Ngẩng đầu, gã liếc nhìn trù phòng, nghĩ đến yêm nhân ôm yếu, cả ngày chỉ biết bày cái mặt không may, biểu cảm như đang khóc tang. Hừ...

Buổi trưa, mọi người thay phiên dùng bữa, trù tử thấy tiểu Bảo Nhi còn đang bận rộn liền gọi, “Tiểu Bảo Nhi, nhanh đi ăn đi, không thì cơm nước nguội cả đấy.”

“Nga, vâng.” Kiều Bảo Nhi tạm đặt chén bát xuống, đưa tay lau lau lên áo, bụng đã kêu òng ọc, nó an tĩnh ngồi ở bên góc bàn dùng bữa.

Nguyên Kế liếc sư phụ, thấy hấn vẫn đối xử rất tốt với Bảo Nhi, trong lòng liền dâng lên tư vị không nói nổi thành lời. Cúi đầu cắt hành thành từng mảnh nhỏ, y ám chỉ, “Sư phụ, chuyện đại ca ngài đề cập lúc trước, ngài đã suy nghĩ chưa?”

Sắc mặt cứng đờ, trù tử rầu rĩ, “Đừng lo lắng, chúng ta đã chống đỡ được đến tận đây rồi còn gì.”

Tức giận nảy sinh, Nguyên Kế buông dao xuống, nhắc nhở, “Ngài còn muốn lừa gạt bao lâu nữa?”

“Im miệng.”

Cẩn rằng, Nguyên Kế bực mình ra khỏi trù phòng.

Bầu không khí bỗng nhiên trầm lặng. Kiều Bảo Nhi rất buồn bực, “Y làm sao vậy?”

“Không có gì.” Trù tử miễn cưỡng cười cười, “Y chỉ là gỡ cái tính cấu kỉnh ra thôi.”

Mơ hồ phát hiện chút bất thường, nhưng Kiều Bảo Nhi cũng không tiện hỏi đến việc riêng của người khác.

Ăn xong, nó thu dọn bát đĩa, xách thùng ra khỏi phòng, tiếp tục đi làm việc.

Mỗi ngày, từ sáng sớm đến tận nửa đêm, đợi đến khi thực tứ đóng cửa, lau bàn lau ghế, thu dọn tất cả sạch sẽ xong, nó mới có thể về phòng nghỉ ngơi.

Thân thể mệt mỏi rã rời dính lên giường, chậm chạp không cách nào đi vào giấc ngủ. Xương sống mơ hồ đau đau, nó cuộn mình, lật qua lật lại một lát, bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện nho nhỏ truyền đến từ phòng bên cạnh; nhưng chỉ chốc lát sau đã chuyển thành tiếng cãi vã nghiêm trọng.

“Lão đệ, chúng ta không nên tiếp tục rước lấy rắc rối nữa. Ta đã khuyên mãi rồi, người khẳng khẳng không chịu đuổi tên yêm nhân kia đi. Rốt cuộc người có ý gì?”

“Đại ca, ta còn có thể cho nó miếng cơm, người cần gì phải tính toán như vậy.”

“Ta có thể không tính toán sao!” Dương Tam Điển vỗ bàn, thở phì phì rống, “Người cũng biết người ôm bao nhiêu phiền phức không hả? Đến nay vương phủ vẫn còn đang tìm nó, nếu ngày nào đó bị phát hiện ra, cả cái thực tứ này, cả chúng ta nữa, phải làm sao hả? Người đã nghĩ tới chưa?”

“Đừng nói nữa!” Trù tử cũng rống, “Thực tứ là ta mở. Đại ca, ta không bạc đãi người, hài tử kia cũng đáng thương, chẳng lẽ người không có chút lòng trắc ẩn nào sao? Chúng ta đuổi nó đi rồi thì nó phải đi đâu kiếm ăn?”

“Nó ở đâu kiếm ăn thì liên quan cái rắm gì đến chúng ta? Chúng ta mời một tên hỏa kế cũng chưa bao giờ phiền phức như nó; người ta làm việc nhanh nhẹn lại hay chào hỏi khách nhân; còn nó thì sao? Đáng về sợ hãi nhút nhát, ngay cả lưng cũng không đứng thẳng lên được.” Dương Tam Điển hừ hừ, từ đáy lòng vẫn luôn coi thường yêm nhân!

“Thân thể Tiểu Bảo Nhi không tốt, ngoài miệng nó không nói ra, nhưng chẳng lẽ người lại không thấy?”

“Sao lại không thấy được chứ. Khi người dẫn nó về đây đã tốn không ít ngân lượng chữa bệnh cho nó. Hừ, người đúng là ăn no rửng mỡ, đột nhiên mang về một tên quỷ bệnh. Nơi này của chúng ta là thực đường, không phải là tế thiện thương (trại tế bần/nhà tình thương)!”

Phạch! Gã đập sổ sách xuống, gào lên, “Chính ngươi cũng thấy rõ ràng; bây giờ chi tiêu không ít, tiền vốn cũng không thu lại được, toàn gia già trẻ đều phải ăn, cái gì cũng cần ngân lượng, một người cũng không thể lãng phí.”

“Sinh ý trong thực tứ mặc dù không tồi, chúng ta đuổi nó đi, nếu quá bận rộn thì tuyển thêm người đến giúp đỡ cũng được. Ngân lượng phải dùng vào nơi có ích chứ. Nguyên Kế theo ngươi, ngươi có đưa ngân lượng cho y không?”

“Tên yêm nhân kia một tháng ăn của chúng ta, dùng của chúng ta, còn phải trả ngân lượng cho nó nữa. Hơn nữa trước lễ mừng năm mới ngươi còn nhờ người đưa tiền về nhà cho nó. Ngươi có tính những thứ này không?”

Thực sự phát hỏa, gã lại bồi thêm một câu, “Ta còn lo đến ngày nó chết, chúng ta còn phải nhật xác cho nó!”

Rầm! Gã đẩy cửa ra ngoài.

Vì một tên tiểu nhị, huynh đệ trong nhà bất hòa. Việc này đã xảy ra vài lần.

Trù tử thở dài, tiện tay lật xem sổ sách, chi tiêu trong ba tháng này không phải là ít. Quay đầu lại nhìn đồ nhi Nguyên Kế, hắn nói, “Không phải ngươi cũng muốn tính toán với ta đấy chứ?”

“Sư phụ... Đại ca ngài nói không sai.” Nguyên Kế dừng một chút, nói hết những suy nghĩ trong lòng, “Ta cũng không tán thành việc ngài ôm lấy rắc rối vào người.”

“Ngài che chở người ngoài cũng phải có chừng mực thôi. Đại ca ngài nghe được chút ít tin tức đồn thổi bên ngoài, người của vương phủ vẫn còn đang đi tìm tiểu Bảo Nhi khắp nơi. Tuy ngài để tiểu Bảo Nhi ít lộ diện, an bài nó rửa chén trong trù phòng, làm vài việc vặt vãnh, học tập; nhưng đây cũng không phải kế lâu dài; người vương phủ sớm muộn gì cũng tìm được người thôi.”

Dương Trù tử đã bốt tức giận, nhẹ giọng nói, “Thực tứ trên danh nghĩa không phải là của ta, có đại ca đứng ra ứng phó, người vương phủ có muốn tìm ra nó cũng không dễ đâu.”

“Vạn nhất bọn họ lục soát toàn bộ thực tứ thì sao? Đừng nói tiểu Bảo Nhi có thể bị tìm thấy hay không, hai người chúng ta xong là cái chắc. Đại ca ngài lo lắng không sai, ngài phải nuôi sống cả nhà vốn đã không dễ dàng rồi, bây giờ phải dựa cả vào thực tứ này để kiếm ngân lượng a. Không đuổi nó đi, nếu xảy ra chuyện thì không phải mọi người đều bị vạ lây hay sao?”

Có trời mới biết, trước đây chủ tử còn tìm tiểu Bảo Nhi làm gì? Trong lòng ưu tư, y nói tiếp, “Lúc trước ngài không nghe lời khuyên, còn chào mời phiền phức vào người!”

Trù tử giật mình.

Lúc trước là do xung động mới làm việc này, căn bản là không hề nghĩ đến sự tình lại đến nông nỗi này. Sao chủ tử còn không buông tha tiểu Bảo Nhi!

“Sự tình đã đến nước này, vô luận các người nói cái gì, ta cũng sẽ không đuổi tiểu Bảo Nhi.”

“... Quên đi! Giữ lại tiểu Bảo Nhi, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện!” Nguyên Kế chui thẳng vào chần, bực bội nói.

Cách một bức tường, Kiều Bảo Nhi nghe thấy hết tất cả, lúc này mới phát giác: *thì ra mình đã gây phiền phức cho người khác.*

Chẳng trách mặt mũi Dương chư ở ngay trước mắt lúc nào cũng không vui, hờ hững với nó. Nguyên Kế hẳn là ngại quan hệ giữa mình với người khác nên mới không nói ra... Bây giờ nên làm cái gì bây giờ đây ...

Tâm hoảng hốt, trong đầu nhất thời trống rỗng. “Ta không muốn gây phiền phức cho người khác, thật không có...” Nó không ngừng lắc đầu thấp giọng lầm bầm, cả người trốn trong miên bị, vừa khổ sở vừa hoảng loạn.

Không nghĩ ra để người khác xử lý còn tìm nó làm gì... Chẳng lẽ xử lý bị trị từ đầu để người khác xử lý nó nên mới để nó gây phiền phức cho họ sao?... Nó không thể không chết sao? Hách!

Sắc mặt trắng nhợt, như không thể thoát khỏi cơn ác mộng. *Nó không muốn chết!*

Vất vả lắm mới nhận về được một cái mạng, nó tình nguyện sống cuộc sống như bây giờ, dù có phải làm một nhóc đến đâu đi nữa, thân thể có không chịu nổi thể nào, còn sợ nghèo... Nó cũng không muốn rời khỏi đây. Nên làm cái gì bây giờ đây...

Cả đêm không ngủ, khép lại mi mắt đầy nước. Nó chẳng còn chỗ nào để đi nữa rồi...

Vương phủ.

Ngoài hầm, Mạnh Diễm hung ác nhìn vết máu kéo dài loang lổ dọc theo thềm đá đến tận phần cuối u ám.

Thỉnh thoảng lại có tiếng rên rỉ như có như không truyền ra ngoài, tiếng leng keng hỗn loạn của thiết liên, tiếng mãnh thú gầm gừ, Lê Sinh lần thứ hai người được khí tức tử vong.

“A... Tên yểm cầu kia có thể chống đỡ được đến tận giờ, mệnh thực cứng a.”

Lê Sinh lặng im không nói gì, trong lòng biết rõ chủ tử sai người treo Tiểu Cầu Tử trong song sắt, dự định đến khi y chết đói sẽ quăng xuống đất nuôi chó.

“Lê Sinh, người đang âm thầm giở trò quỷ?”

Biến sắc, Lê Sinh thẳng thắn thừa nhận, “Không thể qua được mắt chủ tử, ta có lấy đồ ăn đến cho y.”

Mạnh Diễm nhú mi, ánh mắt băng lãnh quét về phía thuộc hạ, “Sao vậy? Người không nỡ để y chết?”

“Thỉnh gia bớt giận. Nghiêm tổng quản đã phế chân Tiểu Cầu Tử, y đã chịu đủ rồi.”

“Thiếu.” Ngự khí băng lãnh của hắn không mang theo chút cảm tình.

Lê Sinh còn nói, “Thuộc hạ cho rằng ngài sớm muộn gì cũng sẽ tìm được tiểu nô tài, vạn nhất nó hồi...”

Mạnh Diễm ngắt lời, “Đến nay còn chưa thấy bóng dáng tiểu tử kia đâu, ta muốn tự mình đi tìm.” Trên tay hắn đã có một quyển danh sách đăng kí, dần dần loại bỏ những lão bản thực tứ họ Dương ở trong và ngoài thành, thu nhỏ phạm vi tìm kiếm.

Lê Sinh cả kinh, chủ tử nếu ra ngoài, không biết đến tận bao giờ mới hồi phủ. “Như vậy sinh ý (việc buôn bán)...”

“Để hạ nhân khác làm.”

“Gần đây ngài có thương lượng một việc mà, đối phương đã hẹn thời gian và địa điểm, đến lúc đó...”

“Ta sẽ tiện đường xử lý.” Dứt lời, hắn bước vào đại tuyết đầy trời đêm

Ba tháng này, hắn phái người tìm gần như tất cả các quán trong thành, nhưng vẫn không tìm được tung tích tiểu tử kia. Đến tận gia hương nó hỏi thăm tin tức nhưng cũng không thấy tăm hơi.

Như mò kim đáy biển, nếu phải dùng đến quan phủ để truy bắt thì trước tiên phải có tội danh. Hắn lo nếu Dương trù tử bị bắt thì tiểu tử kia cũng sẽ chịu khổ, nhất là với thân phận thấp kém như nó mà bị bại lộ thì chỉ sợ người chưa đến tay, cái mạng nhỏ nhỏ của nó đã bị người chính chết.

Thực quá buồn bực! Đáy lòng nổi lên cảm giác chua xót, không khỏi tự giễu, “A... Ai nói ta vô tình.”

Bận rộn cả một ngày, không ngừng rửa chén, chạy việc, đôi tay nhỏ bé của Kiều Bảo Nhi hầu như đông lạnh đến cứng còng, sưng đỏ. Sau khi thực tứ đóng cửa chỉ còn mỗi mình nó đang lau sàn nhà.

Xương sống thắt lưng đều đau, nó xách thùng nước đứng dậy, muốn cố gắng đứng cho thẳng. Cắn môi, nó dùng hết toàn bộ khí lực còn lại mà lảo đảo đi đến trù phòng.

Thu dọn tất cả xong xuôi, nó buồn bã nhìn quanh bốn phía, nhớ đến thường ngày trù tử đại thúc và Nguyên Kế bận đến tối mày tối mặt, chiên, luộc, xào, rán, không được qua loa chút nào, còn nó ngồi trên ghế đầu bên cạnh lau bát đĩa, đến lúc rảnh rồi, trù tử đại thúc sẽ dạy nó một ít trù nghệ.

Ba người chốc chốc lại nói nói cười cười, trù tử đại thúc luôn khen nó chăm chỉ.

Nhẹ nhàng buông thùng nước xuống, cầm khăn lau treo lại lên tường, nó cảm thấy đang lặng yên rời khỏi trù phòng, nhẹ chân nhẹ tay đi lên chỗ rẽ cầu thang.

Trở lại chỗ ngủ, trong căn phòng đơn sơ chỉ có một cái giường và một cái tủ thấp để đặt các vật dụng hàng ngày. Thò tay tìm dưới gối, lấy lương bổng được phát giấu vào vật áo. Nó thu dọn vài bộ xiêm y, lén lút từ cửa sau thực tứ rời khỏi nơi này.

Di vào con hẻm nhỏ, nó tần ngần quay đầu lại, lưu luyến không rời.

Bởi vì không biết chữ, không cách nào lưu lại ít chữ, nói rằng nó rất cảm kích trù tử đại thúc.

Trong đêm tối, một thân ảnh nho nhỏ càng lúc càng xa. Cả người run rẩy, bao phục trong lòng dần dần cũng nhiễm ướt nước mắt từ khuôn mặt nhỏ nhắn...

Hôm sau, thái phiến thương (người bỏ mối nguyên liệu nấu) không thấy người đến chuyển nguyên liệu nấu ăn đâu, hấn gõ mạnh lên cửa. Chốc lát sau, trù tử và Nguyên Kế giật mình tỉnh giấc.

Trù tử xuống lầu trước, mở rộng cửa cho tiểu ca thái phiến vào nhà.

“Quái lại a, tiểu nhị kia đâu rồi?”

Trù tử ngạc nhiên. Tiểu Bảo Nhi luôn dậy từ sớm, chưa bao giờ lười biếng. Hấn ngẩng đầu bảo, “Nguyên Kế, người đi xem tiểu Bảo Nhi có phải ngủ quên rồi không.”

“Ác, ta đi ngay đây.” Nguyên Kế xoay người lên lầu. Chỉ chốc lát sau, y hét to từ trên xuống, “Sư phụ, không thấy tiểu Bảo Nhi đâu cả!”

Trù tử cả kinh, “ Làm sao có thể?!”

Nguyên Kế thầm kêu: *h ỏ ng bết r ồ i!* Mơ hồ phát hiện mấy ngày gần đây, tiểu Bảo Nhi nói rất ít, như cất giấu tâm sự gì đó. “Sư phụ, không phải tiểu Bảo Nhi đã nghe thấy tranh cãi mấy ngày trước của ngài và đại ca ngài đấy chứ?”

“Hách! Vậy nguy rồi!” Trù tử lập tức chạy ra ngoài cửa sau, xông thẳng đến ngõ nhỏ, phóng mắt tìm kiếm trong không gian mờ tối. Trời còn chưa sáng, trên đường ngay cả quỷ ảnh cũng không có.

“Tiểu Bảo Nhi ” Hắn gào lên, bốn phía vọng lại vài lần. Đợi hồi lâu nhưng vẫn không thấy thân ảnh tiểu Bảo Nhi xuất hiện.

Giật mình, trên mặt tràn ngập thần sắc phức tạp, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy Nguyên Kế đứng ngoài cửa sau thực tử, nhìn mình lắc đầu.

“Đừng tìm nữa, ta đã đến phòng nó rồi, xác định tiểu Bảo Nhi đã mang theo xiêm y. Nó đi rồi.”

Rời khỏi thực tử, Kiều Bảo Nhi mờ mịt đi trên đường, thấy trái phải hai bên thương gia, thực tử nhất nhất mở cửa, mà nó ngay cả chỗ đặt chân cũng không biết ở đâu.

Nó rất nhớ nhà...

Ngẩng đầu, hoa tuyết nhẹ rơi xuống mặt nó, đâm vào lòng nhoi nhói. Run rẩy rũ mắt, che đầy vành mắt đã phiếm hồng.

Nó cho rằng mình rất kiên cường, cho rằng mình có sức lực để tiếp tục, cho rằng mình có thể phân biệt được phương hướng; thế nhưng ngoại trừ mùi mờ ra, cũng chỉ còn mờ mịt.

Cả người lạnh đến đông cứng, canh cánh trong lòng là sự tồn tại nhỏ bé của mình chính là phiền phức cho người khác.

Hé mắt, nó chẳng còn chỗ nào để đi.

Đứng lặng bên đường, ôm chặt bao phục duy nhất, kí ức không tự chủ được hiện ra lời nhắc nhở bên tai, “*T ố t nh ấ t là ngư ời nên nhìn cho rõ đư ờ ng nào h ồ i ph ủ, đ ể n ế u sau này có ra ngoài cũng không bị l ạ c đư ờ ng.*”

“Ta không muốn về... cũng lạc đường...”

Nó buồn bã cúi đầu, giống như linh hồn đi đến một hẻm nhỏ, dựa người vào tường, chậm rãi trượt cả người xuống, không ngừng run rẩy. Gục đầu vào giữa hai gối, đôi môi trắng bệch thì thào, “Ta ghét người...”

Bỗng nhiên, trong đầu lượn lờ lời nói trầm thấp ôn nhu, “*Ti ể u t ử, đ ừ ng ng ử lâu quá, ta s ẽ đ ố i x ử t ố t v ở i ngư ời.*”

Là ai... Là ai nói qua nh ữ ng l ờ i này...

Ý thức hỗn loạn mờ mịt như làn khói, trước khi mất đi tri giác, nó thì thào, “Ta lạnh quá...”

“Nó tỉnh chưa?”

“Chưa ạ, tiểu thư.”

Hỉ Nhi nhú mày, cúi đầu tìm kiếm trong bao phục để trên đui, trong đó chỉ có vài bộ xiêm y, ngoài miệng nói thầm, “Nó là nô tài trốn đi sao? Hay là thiếu niên trốn nhà...”

Phù Dung khép nhẹ cửa phòng, bước chân nhẹ nhàng đến bên mép giường, quan tâm nói, “Nó ngủ lâu quá a.”

“Sắp được hai canh giờ rồi.”

Chủ tớ hai người nhìn thoáng qua; giây lát, đường nhìn nhất nhất chuyển về phía thiếu niên đang mê man bất tỉnh trên tháp. Thấy nó sắc mặt tái nhợt, da thịt trắng bệch như tờ giấy, hai má trũng sâu, dưới mắt là quầng thâm đen.

Nó cuộn mình trên giường, có vẻ rất yếu đuối, tử khí vương vấn bao quanh.

Bên trong phòng, có một lò than đang rực cháy, bên trên đặt một nồi canh ấm nóng, chờ thiếu niên tỉnh lại sẽ cho nó uống cho ấm bụng.

“Nó gầy quá...”

“Tiểu thư, tiểu thư mang về một người phiền phức a. Ta lo nó chết ở đây thì nguy to.”

“Đừng nói bậy.” Phù Dung nghiêng người dò xét hơi thở mỏng manh của nó, “Nó nhất định là bị bệnh.”

“Không chỉ bị bệnh, cũng rất nghèo khổ.” Hỉ Nhi tìm thấy ngân lượng trên người nó; trong túi cũng chỉ có mấy thỏi bạc vụn. Lắc lắc đầu, thường ngày tiểu thư thưởng cho hạ nhân còn nhiều ngân lượng hơn chừng này a.

Phù Dung nhú mày, trách mắng, “Hỉ Nhi, mau trả ngân lượng lại cho nó đi, người đừng có cầm bậy đồ của người ta.”

“Ta chỉ đang tìm thử thôi mà.” Hỉ Nhi ngẩng đầu lên, bộ dạng rất là vô tội. “Người này lai lịch bất minh, ta nên xem xem nó nặng bao nhiêu.” Bất quá nàng lần mò xương sườn nó, dường như chỉ còn đầu khớp xương ngực găm được nhô ra.

“Chờ gia trở về, tám phần mười lại bày ra cái mặt nghiêm túc xấu xa a. Tiểu thư luôn mang mấy tên khát cái bất minh về, cho ăn cho ở, còn cho ngân lượng chi tiêu nữa. Biệt quán của gia có mười hai viện, tất cả đều biến thành tửu thiến thương hết rồi.”

“Ta làm việc thiện a, phu quân sẽ không nói gì đâu.” Lý do của nàng là tích âm đức, có lẽ thần linh sẽ phù hộ nàng bình an sinh hạ hài tử.

“Gia ngoài miệng không nói, nhưng tất cả đều trực tiếp hiện lên mặt mà.” Nàng chọc phá lý do của chủ tử. Gia đúng là cưng chiều tiểu thư nên mới theo tiểu thư làm việc thiện, việc sinh hài tử cũng là không thối được năn nỉ của tiểu thư; ngay cả việc thỏa hiệp cho tiểu thư vào thành hiệp thương (bàn bạc chuyện làm ăn) cũng thế.

“Gia vì tiểu thư đã phá bỏ không ít quy củ; chờ gia trở về liền mang tiểu thư về nương gia. Ta cầu xin tiểu thư thương xót a, đừng ra ngoài kiếm khát cái về nữa.” Người còn chỗ nào mà nhét nữa chứ? Sắp xếp công việc, làm việc lật vật, tất cả đều đủ cả rồi, không thiếu chỗ nào nữa.

Hỉ Nhi vẫn còn lải nhải, “Tiểu thư tha ta đi, gia không nợ mắng tiểu thư nhưng gia mắng ta a.” Nàng chỉ là đồng lõa thôi, tiểu thư mới là đầu sỏ a.

Tiểu thư đúng là thiên kim chi khu (thân thể ngàn vàng), yếu đuối, lúc trước ở nương gia thì có vương gia chiều, gả ra ngoài lại có trượng phu yêu, nhưng Hỉ Nhi nàng không may a, không có ai sủng cả, chỉ người ta đến trắng mắt ra mà thôi.

Phù Dung liếc nàng, sắc giọng, “Người với phu quân, cả ca ca ta nữa, đều lắm chuyện cả.”

Hỉ Nhi trợn trắng mắt, la hét, “Ta có thể không lắm chuyện sao? Tiểu thư đang mang thai đó, không được phạm chút sai lầm nào cả. Ta van tiểu thư đừng ra ngoài nữa. Nếu muốn đưa canh gà, áo lông cừu, hỏi han ân cần thì cứ chờ gia trở về hẵng làm, đỡ phải lại thấy tên khát cái nào trên đường lại mang về nuôi.”

“...” Nàng im lặng, không nói gì nữa. Thiếp thân nha hoàn Hỉ Nhi này đúng là lão mục tử (kẻ lắm chuyện).

Rắn dạy chủ tử một hồi, Hỉ Nhi tiện tay trả cái túi lại vào vạt áo co thiếu niên.

Đột nhiên, Phù Dung kinh hô một tiếng, “Chậm đã!”

“Ách? Làm sao vậy?” *Ti ể u thư g ặ p qu ỷ a?*

Phù Dung giật mình, xốc nhẹ vạt áo tiểu thiếu niên lên. Đến lúc này, ngay cả Hỉ Nhi cũng cả kinh kêu lên, “A, trụy tử (vòng cổ) trên người nó...” Ngón tay run a run, Hỉ Nhi kinh ngạc đến không nói nổi thành lời.

“Là phù dung thạch...” Phù Dung thò tay vào xem, hoa tai ngọc thạch trong suốt tỏa ra ánh sáng ôn nhuận, soi bóng đôi mắt trong veo như nước của nàng.

“Nó... tại sao trên người thiếu niên này lại có phù dung thạch?” Hỉ Nhi mở to mắt, kì quái hỏi, “Vừa nãy ta không chú ý a.”

Phù Dung cẩn thận xem xét sợi dây đỏ thắt nút trên xương quai xanh của nó, cũng xác định ánh sáng mà màu sắc của phù dung thạch này đúng là không sai.

“Ta rõ ràng đã trả lại cho ca ca a.” Chân mày lá liễu khẽ nhíu, không hiểu tại sao trên người thiếu niên này lại có phù dung thạch?

“A, nó nhất định là kẻ trộm!” Hỉ Nhi biến sắc, lập tức đứng dậy mở bao phục ra, một mực chắc chắn, “Tiểu thư, người này chắc chắn là kẻ cắp rồi!”

Phù Dung giật mình, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên giải thích tại sao phù dung thạch lại ở trên người thiếu niên này. *Nó đã t ừ ng ở trong vương ph ủ sao?*

Có ph ả i đã t ừ ng h ầ u h ạ ca ca không... Có ph ả i là nó tr ộ m không? Vì sao l ạ i lưu l ạ c đ ầ u đư ờ ng, thi ể u chút n ữ a là đông ch ế t bên ngoài...

Đầy bụng nghi vấn, nàng cài lại vạt áo cho thiếu niên, cắn cắn môi đỏ mọng, trong đầu không muốn tiểu thiếu niên này đúng như lời Hỉ Nhi nói, là kẻ trộm.

Nhân thần tối sầm lại, nàng nói, “Hỉ Nhi, chúng ta đừng vội kết luận, chờ nó tỉnh lại sẽ hỏi sau.”

Sợ hãi, Kiều Bảo Nhi túm chặt cổ áo, không ngừng khẳng định, “Tiểu thạch đầu là của ta, là của ta. Ta không trộm, cũng không tranh, nó là của ta!”

Nó thất kinh nhìn hai nữ tử bên giường, trong đó một người vô cùng tức giận, một người khác đầy vẻ nghi ngờ, đôi mắt trong như nước nhìn nó chằm chằm.

“Tránh ra... các người đừng có giành tiểu thạch đầu của ta... Nó là của ta...”

Hỉ Nhi hừ hừ, “Có tật giật mình! Cái gì tiểu thạch đầu, đó là Phù dung thạch, không phải của người!” hai tay chống nạnh, nàng thở phì phì quát, “Tiểu thư, nó nói dối!”

“Ta không nói dối!”

“Người có! Chúng ta muốn báo quan phủ, cắt lưỡi người ra, chặt đứt tay chân người!” Nàng uy hiếp.

Sắc mặt trắng bệch, Kiều Bảo Nhi căn bản không rõ vì sao mình lại ở đây, vì sao bị người khác nói là kẻ trộm, vì sao người khác đều muốn có tiểu thạch đầu của nó.

Nó cãi lại, “Ta không trộm...”

“Người có.”

“Ta không có.”

“Có!”

Kiều Bảo Nhi đem hết cả khí lực trong người rống lớn, “Ta, không, trộm ”

“Oa người hung cái gì!” Hỉ Nhi xoa xoa cái lỗ tai, cả đầu ong ong, thật là khó chịu.

Tính tình nóng nảy, nàng cũng không khách khí cao giọng quát, “Người nói người không trộm, vậy tiểu thạch đầu này từ đâu ra a – a – a –” Kéo dài giọng, khí thế cũng không thua kém.

Kiều Bảo Nhi bị tiếng nói ong ong vào tai.

Phù Dung che hai tai lại, nhú mày.

Đợi đến khi thanh âm bén nhọn kia tan đi, Kiều Bảo Nhi mới buột miệng, “Là...”

“Là cái gì?” Phù Dung đưa mặt lại gần, nhỏ giọng hỏi.

Nó đột nhiên cầm khẩu, cắn chặt môi, không dám nói chuyện đã xảy ra với mình.

Vội vàng xốc miên bị lên tìm bao phục của mình. Nó phải rời khỏi đây, những kẻ có tiền luôn khi dễ người khác.

Hỉ Nhi không buông tha cho nó, hung hăng hét lên, “Còn không nói!”

Xoạt! Sắc mặt nó càng trắng hơn vừa rồi, trán chảy đầy mồ hôi lạnh. “Ta... Ta...” Nó cúi đầu, nắm chặt tay lại, cố nén cảm giác căm ghét.

“Hừ, ta cái gì? Còn không mau nói!”

“Hỉ Nhi, đừng hỏi nữa.” Phù Dung kéo ống tay áo nha hoàn, ý bảo nàng nên một vừa hai phải thôi.

“Tiểu thư, nó không nói rõ phù dung thạch là ai cho, chứng tỏ là do nó trộm rồi! Sao chúng ta con không mau bắt nó tới quan phủ đi? Hay là phái người đưa nó về vương phủ cũng được.” Chỉ cần hô lên một tiếng, ngoài phòng kia đều là người của mình.

“Này...” Phù Dung không đành lòng, nếu đưa tiểu thiếu niên này lên quan phủ hoặc đưa cho ca ca xử lý, chắc chắn chỉ còn đường chết!

Hách! Vừa nghe đến hai chữ ‘vương phủ’, quả thực như cơn ác mộng đã quay lại. Cả người Kiều Bảo Nhi run a run, chậm chậm ngẩng mặt lên, vẻ mặt kinh hoàng đảo qua đảo lại hai nữ tử. *Các nàng đã t ừ ng quen bi ết t ch ử t ử sao... Các nàng có t ừ ng nghe nói nó b ị đ u ổ i ra kh ổ i ph ủ không...*

“Tránh ra!” Nó kinh hãi hét lên, ném miên bị vào các nàng.

Hách! Chủ tớ hai người bị bất ngờ lập tức tránh né.

Kiều Bảo Nhi vội vàng nhảy xuống giường, nhưng lại vấp vào cái ghế bên cạnh, ngã sấp xuống đất. Bịch! một tiếng, cằm dưới đau đớn. “Úc...” Nó cắn trúng đầu lưỡi.

Thấy khóe môi nó thấm máu, chủ tớ hai người bị dọa nhảy dựng.

“Này, người...”

“Sao lại không cẩn thận như thế...”

Kiều Bảo Nhi vừa thấy bao phục rơi trên đất, lập tức ôm vào người, không ngừng thì thào, “Ta không trộm

gì cả... Tiểu thạch đầu là của ta, là của ta...”

Nó bò dậy, bị oan mà không nói được, nhìn hai nàng, không quay đầu, mặc cho chân vẫn còn đau đốn, lao đảo chạy ra khỏi phòng.

Hỉ Nhi giật mình tại tại chỗ, “Tiểu thư... Tên thiếu niên kia như gặp quỷ a... Nó... sao lại sợ đến vậy a?”

Phù Dung nhìn cánh cửa vẫn còn khép khép mở mở kia, quay đầu lại nhìn bên giường, tờ đó vẫn còn một đôi giày. Tiểu thiếu niên kia sợ đến mức ngay cả giày cũng quên đi.

“Có phải nó biết ca ca không...”

Cắm đầu cắm cổ chạy ra khỏi đại trạch tử (một tòa tòa nhà lớn, có phòng có sân), Kiều Bảo Nhi lau lau vết máu trên miệng, khắp khiêng đi trong tuyết, vẻ mặt mờ mịt.

Đi được một đoạn đường, tâm hồn đã bình ổn trở lại, nó bắt đầu vào từng thương phố (cửa hàng), thực tứ (quán ăn) hỏi xem có thiếu người làm việc vặt không.

Người ta thấy nó gầy yếu lại nhếch nhác, đưa tay xua xua ngoài miệng thét to, bảo nó mau cút.

Tối tận nửa đêm, nó vừa mệt vừa đói, hai chân bị đông lạnh đến mức gần như mất cảm giác, rốt cuộc cũng tìm được một chỗ đồng ý thu nhận nó vào rửa chén, làm việc lật vớt – Noãn Xuân các.

Mạnh Diễm ăn vận thuận tiện, khoác một cái áo choàng đen, thân hình cương nghị cao ngất ngồi trên tuần mã, làm người ta vô cùng chú ý.

Mấy ngày liền, hắn tra tìm khắp các phố lớn ngõ nhỏ, tất cả các thực tứ và tiểu lâu, lúc nào cũng bắt động thanh sắc đi vào quan sát, để tránh đả thảo kinh xà, làm ai đó chột dạ mà tránh khỏi nơi hắn tìm kiếm.

Hắn luôn luôn an tĩnh ngồi một góc uống trà, dùng bữa hoặc uống rượu, không nhìn vào tân khách ra vào thực tứ, ánh mắt luôn không dấu vết nhìn chăm chăm vào chuông quỹ hay tiểu nhị; mỗi lần quay về cũng chỉ nghỉ ngơi một hai canh giờ rồi lại đi.

Trước khi tính tiền, nó luôn hỏi tiểu nhị chỗ trú phòng, sau đó vô tư mà đi vào đó thăm dò.

Chỉ cần vài lần, trên phố bắt đầu đồn đãi về hành vi quái dị của hắn, mọi người đều đều nói về hắn thế này – một nam tử tuần dật cao lớn, không biết rốt cuộc là vì nguyên do gì mà như là đang đi tìm người.

Đương nhiên, hắn không mở miệng nói tên người mình định tìm, tướng mạo cũng như tuổi tác.

Hắn cũng không để ý tới người khác ngăn trở thế nào, vô luận là lão bản, tiểu nhị hay là tạp nhân (người làm việc vặt) trong thực tứ, tửu lâu; chỉ cần đứng ra can thiệp, chắc chắn là muốn tìm chết, kết cục thường là khóc đến kêu cha gọi mẹ.

Về sau, kinh động đến quan phủ, không biết là nha môn nào xui xẻo đầu tiên, không bao lâu sau, một đám như trông thấy lão tổ tông, lập tức quỳ xuống bái lạy, cung kính đưa người ra ngoài cửa lớn.

Về mặt càng lúc càng bằng giá, đến nay Mạnh Diễm vẫn chưa tìm được tung tích tiểu tử kia. Hắn nóng ruột, nhưng cũng không có cách nào cả.

Đêm đến, hắn tìm khách điểm nghỉ ngơi, nghiêm cấm người khác quấy rối.

Trong lòng trống rỗng, hắn rất nhớ tiểu tử kia, nhưng lại không biết nó đang ở đâu, đang làm gì, đã ngủ chưa...

Sau khi nó nuốt được đã bị thương đến tận gân cốt, thân thể lại phải chịu đựng trời đông giá rét, có thể có ai dẫn nó đến tìm đại phu, có sắc được bồi bổ thân thể gầy yếu..

Trần trọc khó ngủ, trong lòng cô đơn, hắn quan tâm từ tận đáy lòng, khẽ gọi, “Tiểu tử...”

19. Quyển 2 - Chương 8

Bát mâm dường như vĩnh viễn đều không rửa xong, một thùng thấy đầy, thùng khác đầy chén bát dính dầu mỡ lại tới, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng giục của trù tử hoặc nha hoàn bưng trà đưa nước, may mà động tác của nó khá nhanh nhẹn, một lát sau là ứng phó được ngay.

Làm việc mấy ngày, Kiều Bảo Nhi rốt cục hiểu ra Noãn Xuân các là nơi gia môn (đàn ông) có tiền là có đến tìm vui. Nó ngồi trong góc trù phong, thỉnh thoảng lại nghe được các trù tử bàn luận trong các có cô nương nào xinh đẹp, vị đại gia nào tán tài mê muội ai...

Được vài lần, nha hoàn liền sai nó lên giúp rót rượu, bưng thứ ăn tới sương phòng các cô nương hoặc hoa thính [1]. Nó thấy các nam nhân ôm ấp các cô nương, vừa sờ vừa hôn... Bọn nha hoàn tựa hồ nhìn lâu thành quen, nhưng nó vẫn không được tự nhiên.

Tránh né sắc mắt tục tũu dân ô của nam nhân, nó bỗng nhiên nhớ lại lời đã thương người khi trước, “*Người đã cho ai chơi đùa?*”

Trái tim như nghẹn lại, đau đớn; *trong m ấ t k ẻ có ti ề n, đùa b ỡ n và khi d ễ ch ỉ như trò vui thôi ư?*

Đã t ừ ng có ngư ờ i thư ở ng cho nó ngân lư ợ ng đ ể đùa b ỡ n đ ộ c ác, coi nó như chó mà đ ố i đ ấ i, cho r ằ ng nó không t ự tr ọ ng...

“Khi dễ ta, vui lắm sao...” Nó thì thào nói nhỏ, nghĩ *hoàn c ả nh c ử a nó không ph ả i gi ố ng v ở i các cô nương ở đây l ắ m sao? Vì nghèo kh ố mà b ị bán đi, ph ả i ki ể m ti ề n nuôi gia đình mà s ố ng t ạ m. K ẻ có ti ề n sao có hi ể u ngư ờ i nghèo kh ố c ự c như th ế nào.*

Đã bi ế t tư v ị b ị ngư ờ i coi thư ở ng, nh ữ ng ánh m ắ t, khuôn m ặ t coi thư ở ng khinh b ỉ như nh ữ ng lư ữ i dao s ắ c bén đ ả thương ngư ờ i, nhưng có m ấ y ngư ờ i ch ị u nhìn nó như nhìn m ộ t con ngư ờ i?

Cúi đầu rửa chén, nó an tĩnh như một cái bóng, dễ dàng làm cho người ta quên đi sự tồn tại của thân hình gầy gò bé nhỏ như nó.

Khác với hoàn cảnh ngày xưa, ngày đêm điên đảo, nó dần dần thích ứng. Ăn ở đều ở đây, ma ma Noãn Xuân các an bài một gian phòng cho nó, thấy nó có quá ít xiêm y, cũng không có giày, bà còn vui vẻ cho nó hai đôi giày, hai bộ xiêm y giữ ấm.

Người ở đây đối xử với nó cũng khá thân thiện, biết nó lưu lạc đầu đường đến đây rửa chén chạy việc vặt, cũng không hỏi tại sao.

Chạng vạng mỗi ngày, công việc bận rộn nhất trong hơn một canh giờ; lúc gần đến hừng đông, nó liền thu dọn trừ phòng, cũng lấy thêm củi gạo mắm muối, xong nồi cháo gò cũng chuẩn bị thỏa đáng; quét dọn lau chùi, rửa sạch bụi bặm rác rưởi, để tránh bị coi là vô dụng mà đuổi nó ra ngoài.

Muốn nuôi gia đình, dù đến tận hừng đông nó mới được về phòng nghỉ ngơi nhưng nó cũng không sợ khổ.

Về mặt mệt mỏi, nó cuộn mình trên giường, thân thể mơ hồ đau nhức. Không lâu sau, thể lực đã tiêu hao hết, nó chìm vào giấc ngủ vô tận.

Ánh sáng mơ hồ chiếu qua cửa sổ, rọi vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt; theo thời gian trôi qua, dần dần lặng yên xua đi màn đêm u tối.

Cửa im lặng mở ra – đôi mắt tham lam nhìn xuyên vào người trên giường. “Chặc chặc...” Đám công tử phát ra tiếng “chặc chặc...” không tốt, thềm nhỏ dãi, theo dõi tạp công mới tới Noãn Xuân các.

Bọn chúng châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ

“Tên này còn nhỏ hơn cả tên lần trước nữa.”

“Không biết tư vị chơi đùa thế nào nhỉ?”

“Hắc, còn phải nói sao.”

“Chúng ta chỉ cần chuốc cho nó say, sẽ như lần trước... Ân uy cùng làm (vừa ra ân vừa phát uy), sau đó sẽ nhét cho chút ngân lượng, nó còn không ngoan ngoan mà ngậm miệng.”

Hiện nay ngoại trừ mấy trù tử ngữ ở sát vách, mấy vị hoàn khổ đệ tử bất học vô thuật (aka con nhà giàu không học hành không nghề nghiệp) len lén khép cửa lại, giả vờ như đang say rượu để tránh kẻ khác coi là kẻ trộm.

Chỉ chốc lát sau, bọn chúng đều ra vẻ dịu dàng hòa nhã, trong đầu chỉ nghĩ đến tạp công nhỏ gầy kia, chắc chắn tư vị khi chơi đùa còn sung sướng hơn cả cô nương trong lầu các này...

Mấy ngày liền tìm kiếm khắp thành bắc và thành tây, tất cả các thực tứ và tửu lâu ở cả hai hướng này; Mạnh Diễm kiên nhẫn, đi tới đường phố thành nam, chú ý đến lầu bài (bảng hiệu các nhà) hoặc hoành tử (bảng quảng cáo), mục tiêu kế tiếp chính là tìm đến Dương Ký thực tứ.

Xuống ngựa, vừa vào đến thực tứ đã thu hút tiếng hít khí bốn phía. Hắn giữ giữ áo choàng đầy bông tuyết, nhân thần hung ác quét qua chướng quỹ đang trắng cả mặt. Thế nào? Lời đồn đãi có liên quan đến hắn đã lan ra khắp thành, trở thành tiêu đề trà dư tửu hậu của mọi người rồi sao?

“Khách quan... Mời ngồi.” Dương Tam Diễn thật vất vả mới thốt được lời từ trong cổ họng.

Mạnh Diễm hí mắt, thấy thái độ khác thường, đi thẳng đến trước quỹ thai, ánh mắt sắc bén tỉ mỉ quan sát ngũ quan chướng quỹ.

“Ngươi có huynh đệ sao?”

“Ách...” Trái tim như vọt thẳng lên cổ họng. Trước cái nhìn chăm chăm của đối phương, Dương Tam Diễn gật đầu.

“Hắn ở đâu?”

Dương Tam Diễn lắc đầu.

Mạnh Diễm hỏi lại một lần, “Hắn ở đâu?”

“Khách quan, ngài tới uống trà hay là dùng bữa a?” Dương Tam Diễm miễn cưỡng cười cười, đáp như không đáp.

Cơn giận nổi lên, Mạnh Diễm vươn tay bóp cổ đối phương, kéo đến trước mặt, nghiến răng hỏi từng chữ, “Nói! Hắn, ở, đâu?”

“Nha... Nha... A... Buông... Tay...” Dương Tam Diễm mở lớn miệng nhưng chỉ phát ra được vài tiếng, cổ đã bị bóp đến tím tái, gã không ngừng giãy dụa, hai tay nắm lấy bàn tay rắn chắc của khách nhân, cố gắng vặn tay hắn ra.

Hai chân đạp a đạp, tiếp tục thế này, sẽ tắt thở mất...

“Cho người cơ hội, người không nói, muốn chết.” Mạnh Diễm nhướng mày thưởng thức ngũ quan vặn vẹo của chương quỹ.

Trong thực tứ, lần thứ hai truyền đến tiếng hít khí, giây tiếp theo, choang! một tiếng, tiểu nhị từ trù phòng đi ra, sợ đến mức trợn mắt há miệng.

Nhân thần đầy sát ý của Mạnh Diễm phút chốc bắn về phía tiểu nhị, ra lệnh, “đẩy sát ý nhân thần trong nháy mắt bắn về phía hỏa kế, hạ lệnh nói, “Đừng đứng ngây ra đó, đi gọi tên họ Dương ra đây gặp ta.”

Tiểu nhị cứng người, lập tức xoay người chạy ào vào trù phòng, hoảng hốt gọi, “Không hay rồi, có người ăn cướp!”

“Ăn cướp?” Trù tử và Nguyên Kế nghe vậy, lập tức bỏ lại hất đồ vật trong tay, một trước một sau lao ra khỏi trù phòng, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh bên cạnh quỹ thai, hai gười giật mình đứng chết trân tại chỗ, mắt không nháy nổi.

“Bị ta tóm được rồi, lão tử (con chuột).” Mạnh Diễm lạnh lùng cười, năm ngón dần buông ra, mặc Dương chương quỹ mềm nhũn cả người ngã xuống đất.

Trong thực tứ lập tức vang lên tiếng ho khan mãnh liệt.

Hỏa kế len lén nhô đầu ra nhìn, giây tiếp theo lại lập tức lùi về, cả người cứng còng trốn cạnh tường, trái tim đập loạn.

“Xong... Xong...” Nguyên Kế nhắm mắt lại, suy sụp quỳ xuống xuống đất.

Trù tử không nhúc nhích, như đã có chuẩn bị tâm lý, “Việc ta làm thì một mình ta gánh vác, Ngài đến tìm tiểu Bảo Nhi phải không?”

“Người đâu?”

“Nó đi rồi.”

Tức giận lan tràn, hấn gầm lên, “Giao người ra đây!”

“Ta không gạt ngài.” Hấn cũng không nói dối; chỉ có một lần duy nhất, là do lo tiểu Bảo Nhi được hấn mang ra ngoài sẽ lại mò về vương phủ chịu tội nên mới lừa nó.

“Nó thực sự đi rồi, sợ gây phiền phức cho ta.”

“Phiền phức...” Mạnh Diễm cầm lấy bàn tính trên quỹ thai, rắc!, bóp nát. Cơn bạo phát sắp sửa xông thẳng lên đỉnh đầu, hấn nghiêng răng nghiêng lợi, “Người không nên trộm đi tiểu tử của ta!”

Trù tử mặc dù kinh sợ với cơn tức giận của chủ tử nhưng vẫn thản nhiên đối mặt, “Ta không đành lòng nhìn nó bị người chà đạp, ngài không đối xử tử tế với nó.”

“Là người mù mắt chó, tự tiện phá hủy cơ hội để ta đối xử tử tế với nó. Rốt cuộc ta lại nuôi một đám bất trung bất nghĩa!” Ánh mắt băng lãnh, lòng bàn tay mở ra, bàn tính vỡ nát cùng những hạt châu lách cách rơi xuống.

Đột nhiên, hai ngón tay bắn ra, hạt châu trong bàn tính nháy mắt đã văng vào mắt trái trù tử. Thân hình cao to của hấn nhoáng lên, không ngừng run rẩy, cả người ngã vật xuống đất.

Máu, tràn ra đầy tay đầy mặt, chỉ trong chớp mắt mà y sam đã nhiễm đỏ. Trù tử đau đến không chịu nổi, ngất đi.

Nguyên Kế sợ đến đập mạnh đầu, cầu xin, “Tha mạng.”

Các thực khách thấy thế, tiếng hít khí vang lên, tiếng thét chói tai vang dội, mọi người đều nhao nhao rời khỏi ghế, chạy nhanh đến đại môn.

Ngoài thực tứ ồn ào xôn xao, đoàn người tụ tập chỉ trở.

Mặt Mạnh Diễm như phủ ba tầng sương lạnh. Lúc này, hy vọng của hấn hoàn toàn tan nát. *Ti ể u t ử kia r ờ i kh ỏ i th ự c t ử r ồ i còn có th ể đ ể n đầu n ữ a?*

Mi tâm nhãn nhú, tức giận dần biến thành ưu phiền vô tận – *r ố t c u ộ c h ấ n p h ả i đ ể n đ ầu t ì m đ ây...*

Âm thầm tính toán bước tiếp theo, hẩn xa vọng rằng tiểu tử kia cùng đường rồi sẽ hồi hương, để hẩn có thể tìm được dễ dàng hơn. Vì cuộc tìm kiếm này mà đã trễ dự định của hẩn, hiện giờ hẩn phải đến tử lâu đã được hẹn trước.

Xoay người ra khỏi thực tứ, đoàn người đều dạt ra nhường đường, nhìn bóng dáng hẩn nhảy lên ngựa, nghênh ngang đi.

Noãn Xuân các.

Hôm nay là ngày may mắn. Tú bà mặt mày rạng rỡ nghênh đón một vị đại gia tán tài (giàu có) Cao Hạo. Người này lai lịch không nhỏ, là phần thân ái thích (có quan hệ hôn nhân/huyết thống) với hoàng thất, là lăng tử có tiếng.

Phía sau y có tùy tùng đứng chờ, vận chuyển một rương kim ngân châu bảo, nghe nói là để đặc biệt thưởng cho các cô nương mà y thấy vừa mắt.

Lại nghe nói, quý phủ của tán tài gia có nuôi một đám ca kỹ, mỹ quyến, mỗi người đều như hoa như ngọc trong thiên hạ, lai lịch đương nhiên không phải vạch trần; tán tài gia này thích lưu luyến bụi hoa, đây là việc mọi người đều biết.

“Chắc chắc...” Hai tiếng, đôi mắt hoa đào của Cao Hạo mang ý cười, lập tức dùng khiêu thẩm mỹ của mình nhìn – tú bà tuổi gần bốn mươi, phong vận do tồn (bộ dáng/sắc đẹp vẫn còn), chỉ tiếc... nàng đã là một đóa hoa héo tàn, kẻ khác không có hứng thú đến hái.

Ánh mắt thoáng nhìn, lãnh đạm lướt qua đại thính tráng lệ, hai bên trái phải đều có bậc thềm dài, thông lên bao sương [2] trên tầng một hoặc hoa thính. Đối với bố cục của câu lan (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên) viện, tử lâu, lầu các, y rõ như lòng bàn tay.

“Ta bao hết hoa thính lầu ba. Ma ma đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?”

“Đương nhiên, Cao gia phân phó, ta sao dám không nghe. Các cô nương đa chờ từ lâu rồi đó.” Người đến trước cần đón gió tẩy trần, chuẩn bị nước nóng, bên cạnh phải có mỹ nữ hầu hạ; đây đều là yêu cầu của tán tài gia.

“Tốt.” Cao Hạo nháy mắt một cái, tổng quản bên cạnh lập tức móc ngân lượng ra thưởng cho tú bà.

“Ha hã...” Nhìn một cái, tán tài gia hào phóng a. Tú bà vẫn vờ thôi ngân lượng trong tay, vẻ mặt vô cùng

vui vẻ, eo xoay a xoay đưa người lên lầu hầu hạ.

Một đám mỹ nữ lập tức vây quanh vị tán tài gia, vừa nũng nịu vừa tươi cười tiếp đón.

Vài tên tùy tùng lui sang hai bên, đã quen mắt từ lâu. Chủ tử a, người gặp người thích, mặt người dạ thú... Không, nhân chi thường tình (chuyện bình thường của con người) thôi, người không phong lưu phí hoài tuổi trẻ... Đây là câu thường xuất hiện trên môi chủ tử.

Chỉ cần hai ba cái, Cao Hạo đã bị một đám mỹ nữ lột sạch sẽ, bộ dáng biếng nhác ung dung nằm trong dục dũng, xung quanh y, mỹ nữ như mây, khói nhẹ lượn lờ, giống như tiên cảnh chốn nhân gian mà hưởng thụ.

Một tấm bình phong cách trở, lời y bay ra ngoài bình phong sang quý –

“Ma ma, còn ở đó không?”

“Ta ở đây.” Đôi mắt bà liếc đến quần gia tán tài gia, càng nhìn cái bộ dáng thành thật này càng thấy thuận mắt.

“Ân, bà xuống lầu chờ đi, ta có hẹn người.”

“Cao gia hẹn vị thượng khách nào vậy?” Bà đồng tai lên. *Có thể ngờ ở đó bà cũng biết t.*

“Mạnh vương gia.”

“Mạnh...” Tú bà tròn mắt, thân thể lão đảo lui về sau, đập vào tường.

Hôm nay là cái ngày vừ a hỉ vừ a trùng sát (ngày vừ a may vừ a xui) quá quấy gì vậy? Một vị thần tài đến cưỡi a, một vị hung thần ác sát ghé thăm...

Bà đứng nghiêm trước cửa, gió lạnh thổi qua, hồn cũng như bay đầu mất.

Hai hàm răng va vào nhau. Từ lâu đã nghe nói vị hung thần ác sát này mà đến từ lâu thì chưa từng có chuyện tốt xảy ra. Mấy tháng trước, Mạnh vương gia không chỉ có làm mù mắt quy công của Túy Hương lâu còn triệu kế nữ tới quý phủ, chẳng biết thế nào lại suýt chút nữa là giết chết xương nhi đó.

“Lão thiên gia a!” Hai tay tú bà chấp lại trước ngực, làm động tác bái lạy trước cửa, cầu khẩn – vị hung thần kia tới đây đừng có nhìn cái gì cũng không vừa mắt, đừng hủy nơi này như đã hủy Noãn Xuân các...

Lão thiên gia nhất định phải phù hộ mọi người bình an a, A di đà phật...

Vẻ mặt nghiêm nghị, Mạnh Diễm khí thế bức nhân bước vào Noãn Xuân các.

Tiện tay cởi xuống áo choàng, ném cho tú bà ngoài cửa. “Thế nào, chưa thấy qua nam nhân?” Hắc trừng mắt nhìn tú bà đang trợn tròn cả hai mắt, ngũ khí lãnh liệt có thể đông cứng người ta thành băng trong nháy mắt.

“Thấy... đã thấy...” Nhưng chưa bao giờ bà gặp một nam nhân có khí thế bức người thế này.

“Ta tìm người.” Dứt lời, hắc hoàn toàn không thèm để kẻ nào vào mắt, thẳng đường đi lên.

Tú bà không dám hỏi gì, thân phận của người vừa tới đúng là khách quý của tán tài gia. Bỗng nhiên giật mình, bà cầm áo choàng, lập tức đuổi theo chỉ đường đi lên.

Kiều Bảo Nhi mơ hồ phát hiện có chuyện bất thường. Tối nay, các trù tử đều bận tối mày tối mặt, sơn trân hải vị lần lượt được bưng ra khỏi trù phòng, nha hoàn cũng hết người này đến người khác ra ra vào vào trù phòng, đương nhiên nó cũng nghe được ít tin tức.

“Tán tài gia thật xa hoa, chúng ta chỉ là bưng đồ ăn đưa nước uống mà cũng được linh thưởng a.”

“A, thảo nào ma ma cũng đợi hầu hạ trong hoa phòng, chỉ sợ tối nay thượng khách không vui a.”

“Đúng vậy.”

Hai nha hoàn cười cười; một người bưng cầm bát trân (món ăn được chế biến từ tám loại chim quý), một người khác cầm bầu rượu; trước khi rời đi thấy trên bàn có vài món mỹ thực, đó là đồ của bao sương của khách nhân khác.

“Tiểu Bảo Nhi, lát nữa lại về rửa bát, tối nay chúng ta không đủ người, người đến giúp bưng đồ ăn trước đi.”

“Nga, được.”

Nó đứng dậy, lau lau tay vào khăn, lập tức chạy đến bàn nhìn mộc bài (tấm bảng nhỏ bằng gỗ, ghi tên món ăn và nơi phải mang đến), biết mấy món mỹ thực nóng hổi này phải đưa đến bao sương trên lầu ba.

Nha hoàn lại nói, “Bụng thức ăn phải cẩn thận nha, canh nóng dễ phỏng tay lắm đó.”

Nó gật đầu nghe theo, “Được, ta sẽ chú ý.”

“Người mang đồ ăn này lên cho khách nhân, phải chú ý gia môn cần thêm gì không, đừng sơ xuất.”

“Mấy đại gia ở Noãn Xuân này các mấy ngày, kiếm được không ít ngân lượng, lại cùng các cô nương uống rượu mua vui, có mấy chén hoàng thang lót bụng, một vài người rượu vào rồi là không hay đâu; nếu làm họ không hài lòng, hạ nhân chúng ta phải nhận lấy sự tức giận của gia môn đó. Tiểu Bảo Nhi, người mới tới đây làm không lâu, mọi việc phải cẩn thận nha.”

“Nga, ta biết rồi.”

“Biết là là tốt rồi.” Nha hoàn cười cười, xem ra rất chiều cổ thiếu niên làm việc vất vả mới tới này.

Kiều Bảo Nhi theo sau nha hoàn, tới cầu thang lầu ba, mỗi người đi theo đường riêng của mình.

Bưng một bát canh nóng lên bao sương, Kiều Bảo Nhi không biết ở cầu thang đi thông đến hoa phòng khác, chủ tử trước đây của nó đang ở bên trong.

Trong hoa phòng, Mạnh Diễm ăn mà không biết vị, đồ ăn thay đổi hết món này đến món khác, ăn hai ba miếng đã bảo người dọn đi; nhưng rượu thì cứ uống một ngụm lại thêm một ngụm. Hắn chống tay nâng cằm, híp mắt suy nghĩ, thấy tên lãng tử đối diện cứ trái ôm phải ấp, được người hầu hạ chu đáo thật.

Bên cạnh hắn có một cô nương dán lại, muốn đưa tay rót rượu, lại bị hắn hất ra. “Tránh ra.” Khẩu khí không chút khách khí thể hiện rõ tâm trạng hắn đang không tốt, không muốn ở chỗ này thêm nữa.

“Diễm, người mất hứng, chê hoa nhi cô nương hầu hạ không chu toàn sao?”

Không nhận được liếc các xướng nhi ở đây, Mạnh Diễm không thèm nể mặt mà hừ nhẹ, “Ta đến đây nói chuyện mua bán đất dưới quê, không phải đến tìm người uống rượu mua vui.”

Cao Hạo lơ đãng, há miệng nuốt quả nhỏ do một cô nương vừa dứt tới, nhai a nhai, chậm rãi hỏi, “Mấy ngày nay người đều bốn ba bên ngoài, không thấy phiền sao?”

Ngâm nghiền răng, hắn tức giận, “Ta tìm người.”

“Nga.” Cao Hạo giả vờ kinh ngạc, “Người tìm ai?”

“Tiểu tử lạc đường.” Nhíu mày, càng buồn bực hơn.

“Chắc chắc...” Như xem kịch vui, khơi mào vô cùng hứng thú. Y đánh giá Mạnh Diễm nổi tiếng xấu bên ngoài, đồn đãi hẳn chơi bởi lêu lổng, là người vô tình.

Nhìn hẳn không có vẻ gì là biết thương tiếc ngọc, há lại có thể không vô tình. “Vậy tiểu tử mà người để trong lòng là ai thế?”

Mạnh Diễm nhướn nhướn mày, tức giận nói, “Không phải chuyện của người. Người chỉ cần nói cho ta biết, có đổi hay không?”

Đề cập đến chính sự, Cao Hạo lập tức đẩy cô nương ra, ngồi thẳng người lại, nghiêm mặt nói, “Ta không thiếu ngân lượng, nhưng thật ra lại thấy hứng thú với chuyện người muốn chỗ đó làm gì?” Y đã tính toán rồi, thuế trưng thu được ở đó hàng năm cũng không bằng phần đất mà Mạnh Diễm lấy ra trao đổi; Luận giá trị, chắc chắn là hẳn bị thiệt thòi.

“Ta muốn chỗ đó, đương nhiên là có tác dụng với ta.”

“Được, đừng nói chuyện trao đổi với ta. Người muốn phần đất ở hương dã đó mà, sao ta lại đem mấy miếng ngân lượng từ thuế đó để vào mắt chứ. Tiện thể cho người luôn.”

“Dứt khoát thế sao?”

“Đương nhiên. Hai người chúng ta có giao tình thế nào, nói chuyện tiền nong làm tổn thương cảm tình a. Nhưng nếu đến lúc nào đó ta bảo ta muốn cái gì, người phải đáp ứng ta. Thế nào?”

“Nếu người đã dứt khoát thế thì ta cũng không nhiều chuyện nữa. Thành giao.”

Hai người nâng chén, uống một hơi cạn sạch, rất ăn ý.

Cao Hạo tiểu lí tàng đao (nụ cười giấu đao/cười nham hiểm), “Chuyện sản quyền của địa tịch (giấy tờ về quyền sở hữu đất) thì người cứ phái Lê Sinh đến phủ ta mà lấy.” (có em chết:D)

“Được thôi.” Mạnh Diễm cười lạnh, nghĩ: *Lê Sinh trên ch ọ c m ộ t k ẻ đ ạ i phi ề n ph ứ c bên ngoài r ồ i*. Hẳn cảnh cáo, “Họ Cao, đừng cho là ta không biết chủ ý của người.”

Cao Hạo đáp lễ, “Đây cũng không phải chuyện của người, không phải sao?”

Hừ nhẹ, Mạnh Diễm vẫn tiếp tục uống rượu giải sầu, đường nhìn dời ra ngoài hoa thính, thấy bóng dáng nhỏ gầy đi vào phía bao sương đối diện; mờ mờ ảo ảo như tiểu tử kia...

Chợt rắc!, bốp nát chén rượu trong tay, chậm rãi quay đầu lại, cắn răng thăm bực mình – *suy nghĩ cái qu ý gì th ế này, u ố ng rư ợ u nhi ề u quá sinh ả o giác r ồ i sao...*

Mấy đôi mắt tham lam nhìn chăm chăm một tiểu thiếu niên bưng đồ ăn lên. Chúng nháy mắt với nhau, một gã công tử ca trong đó vươn tay ra, cầm lấy bàn tay bằng lãnh nhỏ bé, “Tiểu ca, ngồi xuống bởi chúng ta uống rượu nào.”

Kiều Bảo Nhi ngây người, chưa kịp phản ứng thì giấy tiếp theo đã bị người ẩn ngồi xuống ghế tròn.

Trái phải vây quanh, dù người có chấp cánh cũng không thể bay.

“Ha ha...”

“Chặc chặc...”

Trương công tử và Lý công tử đều khoác tay lên vai tiểu thiếu niên, một người đẩy ly rượu đến, tên còn lại lập tức châm rượu, đôi mắt ánh lên chủ ý xấu xa, muốn chúc cho người say khướt.

“Uống a, hôm nay lạnh, bởi chúng ta uống chén rượu, thân thể cũng ấm áp a.”

“Ta... Còn phải quay về trù phòng làm việc.” Kiều Bảo Nhi sợ hãi nhìn hai người bọn họ, lại nhìn quanh bàn tiệc, thấy các cô nương và các công tử ca khác đang liếc mắt đưa tình, trong bao sương tràn ngập khí tức dâm mỹ.

Tiểu Hồng cô nương cười duyên nói, “Bọn họ thưởng cho người uống rượu thì người cứ uống đi. Việc trong trù phòng cứ bỏ đó đã, ma ma nếu biết bọn họ lưu người lại thì ma ma cũng sẽ không tức giận đâu.” Khách nhân là cao nhất, các cô nương và nha hoàn trong lâu đều phải tận lực lừa kim chủ tới cửa.

“Ác.” Kiều Bảo Nhi không nghi ngờ nàng, nâng chén rượu lên, ực ực! mà nuốt vào mùi vị cay nồng.

Lát sau, mặt đỏ tới mang tai, thân thể cũng từ từ ấm áp hơn.

Nhìn một cái, bọn họ ánh mắt không tồi.

Tiểu thiếu niên mới tới, lại ở ngay trong Noãn Xuân các, dò xét nguyên nhân bên trong, bắt quá chỉ là một thiếu niên lưu lạc đầu đường, khó trách nó gây yếu đến thế. Nhưng bộ dáng gây yếu này của nó lại khơi mào tính khí hung ác của người khác – tùy tiện đùa bỡn, tư vị làm nhục nó chắc chắn còn làm người ta thất sủng hơn hẳn các cô nương nùng trang tươi đẹp.

Ý định chuốc cho tiểu thiếu niên này quá chén, Lâm công tử lại tiếp thêm một chén rượu, tâm tư bất lương mà dụ dỗ, “Đến, uống thêm một chén.”

Kiều Bảo Nhi rất do dự, nhân tình cầu xin giúp đỡ nhìn các cô nương, lúng túng mở miệng nói nhỏ, “Ta... Ta không thể uống được, ta còn phải làm việc.” Nó còn rất nhiều chén bát phải rửa, vạn nhất nếu không đủ dùng...

Văn công tử cắt đứt cổ kị của nó, “Bởi chúng ta uống vài chén rượu cũng không phải quá đáng, người không cần lo lắng bị ma ma mắng, phía ma ma bên kia đã có chúng ta chống đỡ.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả.”

“Ta...”

Lý công tử bực mình đập bàn, quát lớn, “Bắt quá chỉ là uống một chén rượu, đừng có rề rà nữa. Ít lắm chuyện đi, đây là rượu chúng ta thưởng cho người, uống mau!”

Hát! Nó hoảng sợ.

Cô nương ngồi đối diện cười trêu, “Công tử đừng tức giận, tiểu Bảo Nhi thành thật, các công tử đừng làm người ta sợ na.”

Đồng bọn nháy mắt, Trương công tử lập tức đưa bầu rượu qua, vươn tay chế ngự gáy nó, trực tiếp rót thẳng vào cổ họng.

“Ngô...” Mùi rượu cay nồng làm miệng mũi khó chịu. Kiều Bảo Nhi giãy dụa, hươ hươ hai tay, ồm ồm uống vào không ít.

“Ách...” Sắc mặt các cô nương đột biến, các công tử bỗng dưng thành người thô lỗ. Các nàng nhiều lần khuyên bảo, “Được rồi, các công tử bỏ qua cho nó đi.”

“Nó bắt quá chỉ là người chạy việc lật vật kiêm rửa chén thôi, không hiểu chuyện đâu, công tử đừng trách nó.”

Lý công tử “Chặc chặc!” hai tiếng, cùng mấy người kia như đang xem kịch vui, “Người này quả thực rất non rất mềm, rất thú vị.”

Uống một bầu rượu xong, Kiều Bảo Nhi mềm nhũn cả chân ngã xuống đất, ho sặc đến mức mặt mũi đỏ bừng, khóe mắt ngân ngấn nước.

“Ta phải đi rửa chén.” Nó lão đảo đến cạnh cửa, cố sức muốn mở cửa. Bất ngờ một bàn chân giơ lên đạp vào cửa. Nó cả kinh, ngẩng đầu lên, lúng túng năn nỉ, “Ta... phải đi rửa chén.”

Trương công tử cúi đầu nhìn, “Chặc chặc... Người không cần phải đi đâu, lưu lại đây bởi chúng ta vui vẻ đi.”

Hách! Nó lắc lắc cái đầu choáng váng, hai tay nắm chặt lấy cánh cửa, cố sức muốn mở cửa chạy ra.

“Hắc...” Lý công tử nở nụ cười thâm đặng, đứng dậy đá văng ghế, vươn tay cởi cúc áo, ý đồ bất lương rõ ràng.

“Các người muốn làm gì, ta phải đi rửa chén...”

“Sách, khỏi cần rửa, chúng ta muốn người dùng miệng đến rửa lão nhị cho chúng ta!”

Xoát! Khuôn mặt nhỏ nhắn mất hết huyết sắc, đôi mắt tròn tròn nhìn gia môn từ từ xúm lại, “Đừng... Đừng...” Nó thất thanh hét lớn, “Không, muốn –”

Cũng không biết lấy đâu ra khí lực, hai tay Kiều Bảo Nhi giật mạnh cửa, nhưng chỉ nháy mắt, cửa đã bị đạp trở lại.

“A!” Thân thể nhỏ nhỏ trượt xuống, bị người bên trong lôi vào. “Buông ” Nó sợ đến hồn phi phách tán, hai tay giãy dụa, cào lên đất thành mười đường.

“Đừng giãy nữa.” Trương công tử đạp mạnh vào lưng nó, hai tên đồng bọn của gã lập tức chạy lại lột quần của nó.

Các cô nương thấy thế, sợ đến hoa dung thất sắc (biến sắc mặt), “Các người... Các người...”

Lý công tử quay đầu lại, cười nói, “Hắc, chúng ta chỉ là chơi đùa, không chết người được đâu.”

“Các người tốt nhất là ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đứng bên mà nhìn.”

Văn công tử lập tức móc ra thoại nhĩ, chỉ huy đám bằng hữu bắt chặt mặt nó, cầm dục vọng đang bùng

bình ham muốn nhét vào miệng nó.

(thoại nhi (): theo ý ta hiểu thì thế này nhá: cái từ ‘thoại’ nghĩa là ‘tốt’, còn từ ‘nhi’ () có ai thấy nó giống cái gì không nào? Chú ý là chữ TQ là chữ tượng hình, không phải chữ tượng thanh như bên mình đâu nhá. Thế nên bị giờ mà ai chưa hiểu nữa thì... cứ lên gg, cop nguyên từ đó ra mà xem nhá)

“Úc, Trời ạ! Thật là thoải mái!”

“Nôn...” Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nước mắt nước mũi tràn ra, trong bụng cuộn cuộn cảm giác buồn nôn; đôi tay nó bị hai nam nhân nắm chặt, phía sau nó vẫn còn một người.

“Ồ...” Vô pháp giấy dựa, nó quỳ trên mặt đất, tùy ý nam nhân xâm lược.

Bất ngờ truyền ra một tiếng thét kinh hãi, “A, người này là yêm nhân!”

Văn công tử mắt đícc tai ngơ, vẫn còn đang hưởng thụ.

Một tên khác chơi đùa hạ thể nó, như nhìn thấy thứ quái dị mà cười nhạt, “Hóa ra là yêm nhân a, hạ thân tron nhần thật, quả đúng là không phải người mà.”

“Cáp, cái thứ ti tiện này có chơi chết cũng không phải lo.”

“Tám phần mười là không được tuyển vào cung mới phải lưu lạc đầu đường thể này.”

Các cô nương đều choáng váng, cực kì kinh ngạc khi biết tiểu Bảo Nhi là yêm nhân.

“Nôn...” Cổ họng tràn đầy nước chua, chớp mũi đầy ngập mùi vị tinh tao của thân thể, nganh vật đang đâm vào thân sau... Nó đang bị xâm phạm... Không! Không hiểu tại sao người khác lại luôn khi dễ nó... Cảm xúc phần hận khi bị người người khác khi dễ, cười nhạt mà bạo phát, đột nhiên, nó hung hăng cắn mạnh –

“A a a a ” Bỗng nhiên truyền ra tiếng khóc thét thê lương.

Nam tử quỳ trên mặt đất, nắm chặt lấy hạ thể, cả người co giật vài cái, đau đến hôn mê.

Đột nhiên xảy ra chuyện, Lý công tử ở sau người nó túm lấy cổ yêm nhân, đập mạnh mặt nó xuống đất; đồng thời đồng bọn gã cũng tiến lên, giơ tay đánh bay nó vào tường.

Bình! Thân thể nho nhỏ rơi xuống đất.

Giận không đề xuống được, lại thêm một gã công tử khác nổi giận ùng ùng đá thêm một cái vào thân hình trên đất.

“Úc...” Kiều Bảo Nhi ôm bụng cuộn người lại, đau đến cả người run mạnh; giây tiếp theo, cả người nó bị người nắm cổ áo kéo lên, như miếng giẻ rách đang lay động.

Nhìn miệng nó đầy máu. “Thật ghê tởm!” Lý công tử căm ghét buông ra, lực đạo hung mãnh giựt trụ tử (trang sức đeo bằng dây) trên cổ nó.

Kiều Bảo Nhi lão đảo ngã xuống đất, thấy tiểu thạch đầu rơi cách đó không xa, nó thều thào hô, “Nó là của ta...” Vươn bàn tay run run, cố di chuyển thân thể về phía đó để lấy lại tiểu thạch đầu thuộc về mình.

Lúc này, các cô nương mới hoàn hồn lại, thét lên chói tai, “A giết người giết người a ”

Sợ đến thất kinh, ba người chạy tới cửa, mở cửa bỏ chạy, trong đó có một tú hoa hài đá phải tiểu thạch đầu. Xột! Tiểu thạch đầu lướt qua khe hở giữa các cột trên lan can hàng lang, rơi thẳng xuống lầu một.

Canh! Vật thể rơi xuống, nhảy mất tạo ra âm thanh thanh thúy, khiến cho những người vừa bước ra khỏi cửa cùng phải quay đầu lại.

Vật thể trơn nhẵn trượt tới cạnh cửa lóe sáng. Mạnh Diễm khom lưng nhặt lên, đầu ngón tay lau lau vết máu, nhận ra đây là viên phù dung thạch nhiễm máu đã mất đi một góc.

Trái tim run rẩy, hần bất ngờ ngẩng đầu, nhìn người trên lầu hoảng hốt chạy tán loạn. Chẳng lẽ tiểu tử kia ở trên...

Chợt, hần rống lớn một tiếng, “Chết tiệt!”

chú thích:

[1] Các kĩ nữ thường không có phòng riêng nên không tiếp khách trong phòng, chỉ tiếp khách ở những phòng được chỉ định sẵn. Khách càng quý thì càng được ở phòng sang và đương nhiên là được... người đẹp hơn ‘hầu hạ’. Trường hợp tiếp khách trong phòng (như thường thấy trong... phim) thật ra khá hiếm, thường là những danh kĩ có tiếng mới có phòng riêng, và người được tiếp ở đây cũng phải có thân phận khá khá, hoặc là khách quen của những người này (mở đã là khách quen của danh kĩ thì thường... không giàu cũng sang =..=)

[2] Dạng ghế lô bây giờ; ngày đó thường là những bàn riêng biệt, cách khá xa nhau (nhưng không có vách ngăn giữa các bàn đầu nhá), ngồi trên tầng một (thực ra là tầng lửng), có thể nhìn xuống sảnh. Bàn chuyện

làm ăn mà không... xxoo sau đó thì thường ngồi đây luôn cho tiện ^^

20. Quyển 2 - Chương 9

Vẫn chưa hề hay biết đại họa sắp giáng xuống đầu, mấy tên thiếu gia xốc đồng bạn bị thương lên, cả đám đang muốn ra khỏi bao sương, không ngờ đã gặp vật cản ngay ngoài cửa.

Cả đám cẩn thận đánh giá người mới tới: sắc mặt âm trầm, áo choàng đen sẫm, cả người tỏa ra khí tức lạnh lẽo. Mấy người bọn chúng đúng là có thể tăng thêm khí thế nhưng rõ ràng vẫn kém xa người mới đến.

Đánh bạo, Trương công tử ưỡn ngực tiến lên quát lớn, “Mau tránh ra! Xem nào nhiệt cái gì!”

Ngoài bao sương lập tức vang lên tiếng hít khí của nữ tử, mà dẫn đầu chính là tiếng hít khí phát ra từ miệng tú bà.

Mạnh Diễm vẫn bất động, nhân thần hung ác nhìn lướt qua năm tên thiếu gia, rồi quét vào phòng tìm kiếm, cuối cùng dừng lại trên người tiểu tử đang bò dậy lấy khó tử (quân).

Thân ảnh nho nhỏ đó không ngừng run rẩy, nhưng vẫn cố gắng lui vào trong góc.

Kiều Bảo Nhi chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt mơ hồ như nhìn thấy chủ tử trước đây. Xoát! Mặt nó lập tức trắng bệch, nó lúng túng hỏi, “Người cũng đến khi dễ ta sao...”

Cúi mặt xuống, từng giọt từng giọt máu rơi xuống đôi tay nhỏ bé, nín chặt bố liêu che đây hạ thân không trọn vẹn, cả người giống như con kiến bé nhỏ bị người đời giẫm đạp, ngắc ngoải nhúc nhích trên mặt đất, theo bản năng mà tìm chỗ an toàn có thể che chở cho mình.

Đau đớn tập kích trái tim nó, như không nghe thấy những tiếng thét chói tai, hùng hồn tố cáo những kiểu đối xử ác độc của người khác với nó.

Tức giận ngập trời, ánh mắt thu lại, bắn ra sát ý, Mạnh Diễm bỗng nhiên ra tay, túm lấy cổ một gã công tử, lực đạo lớn đến mức có thể bóp chết gã, ý chí như điên đảo, coi gã như một con kiến hôi.

Hai chân Trương công tử hươu hươu giữa không trung, cả người không ngừng giãy dụa, “Ngô... Người... Buông tay...”

Mọi người đều bị một màn bất ngờ này dọa sợ đến không kịp phản ứng, lát sau, cô nương ngoài cửa lại thét lên, có người chạy trốn, có người lại đi vào bao sương, một đám tán loạn khắp nơi.

Bên trong cánh cửa, đồng bọn của gã kinh ngạc không ngớt; thấy người vừa tới bỗng dưng bóp cổ đồng bạn của mình, dưới tình thế nguy cấp, cả đám như ngừng thở, đồng loạt lùi ra xa, ngoài miệng vẫn thất thanh hô, “Buông buông... Buông hẳn ra.”

“Vị gia này... Bớt lo chuyện người khác đi.”

“Mau mau... Buông... người ra.”

Đám công tử chỉ biết kêu lại la, nhưng đồng bạn: người bị thương, kẻ sắp bị người khác bóp chết, còn lại ba người, không ai dám đi lên cứu người.

Mạnh Diễm lạnh lùng hỏi, “Là ai chạm vào tiểu tử của ta?”

“Ai là... Tiểu tử...” Trong đó có một người hỏi.

“Giả ngu, muốn chết!”

Sắc mặt ưu tư, Mạnh Diễm đập cái đầu đang bóp trong tay vào tường, như đập một miếng giẻ rách, dùng lực đập mạnh, lập tức một tiếng thét thê lương, “A a a ”

Mặt Trương công tử bị đập đến biến dạng, trên tường nhiễm vết máu làm người ta sợ hãi. Gã đột nhiên trợn trừng, mặt như bị lột mất một tầng da, tím tái như muốn tắt thở đến nơi.

Mạnh Diễm lạnh lùng hỏi lại lần nữa, “Là ai chạm vào tiểu tử của ta?”

Người mới tới này quả thực như ma đầu lấy mạng người, Lâm công tử ấp úng đề nghị, “Người... Người thả người xuống trước đã, mọi người sẽ... nói chuyện đàng hoàng.”

Lý công tử thấy thủ đoạn ngoan lệ của hắn, phần nộ hết lớn, “Không phải nói nhiều, mau động thủ!” Dứt lời, gã lập tức chộp được cái ghế, đập tới.

Mạnh Diễm đột nhiên buông tay, nhanh mắt nhanh tay tóm được cái ghế khác, đập mạnh xuống đất, cái ghế vỡ vụn. Hắn tiến lên, tóm lấy đầu đối phương, đập mạnh xuống mặt bàn.

Rầm! Trong bao sương, lần thứ hai truyền ra tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo đó là âm hưởng rầm rầm! loảng xoảng! vang lên; chén bát, bầu rượu, đồ ăn trên bàn đều rơi xuống, vỡ sạch.

Lý công tử lão đảo, từ trên bàn ngã nhào xuống đất, lập tức mất ý thức.

“Hỗn trưởng!” Lâm công tử rống giận, nắm chặt tay thành nắm đấm, lập tức xông lên.

Mạnh Diễm quay đầu lại nhìn, thân thể nghiêng một cái, lập tức nhấc chân đá một cái ghế tròn lên, vẽ ra một đường cong hoàn mỹ trong không trung, giờ tay thu lại cái ghế, đập xuống kẻ vừa muốn lên tìm chết.

Cốp! Ghế tròn đập vào răng gã.

“Ngô ” Lâm công tử che mặt, đau đớn quy xuống đất, thảm thiết kêu không ngừng, “Mũi ta... gãy mất...” Gã vội vàng bò đến cạnh cửa, mặt đầy máu mà hét, “Người cứu mạng... Người cứu mạng...”

“Còn muốn chạy, không có cửa!” Mạnh Diễm cầm cạnh bàn, khễ dùng lực, cái bàn liền văng đến cửa. Ầm! một tiếng, những mảnh vụn của bàn bay ra; các cô nương ngoài cửa sợ đến hoa dung thất sắc, đều vội vàng chạy mất.

Hách! Lối thoát duy nhất đã bị chặn lại, Lâm công tử biết không ổn, lập tức quỳ xuống đất, dập đầu cầu xin tha thứ, “Tha mạng... Đại gia... Tha mạng...”

“Tha mạng?” Mạnh Diễm cười lạnh, “Các người cho rằng nhúng chàm tiểu tử của ta mà còn có cầu mệnh mà sống?”

Chu công tử nghe vậy, nước tiểu thấm ướt cả quần. Gã chìa tay chỉ thẳng vào đồng bạn đang nằm trên đất, lập tức phủi sạch quan hệ, “Là... Hắn, ta... Ta không có.” Lúc đó gã chỉ đứng bên nhìn mà thôi, còn chưa ra trận.

“Nga, rốt cục cũng có kẻ chịu nhận tội.”

Hừ hừ, Mạnh Diễm bước tới gần tên nằm trên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống, đập mạnh vào đỉnh quần gã; giây tiếp theo, người đang nằm bỗng đứng bật dậy, hai tay ôm chặt đùi, hét thảm, “Úc a mệnh căn của ta...”

Mạnh Diễm nhướng mày, diện vô biểu tình nhìn sắc mặt trắng bệch của gã, bội phục, “Người dũng cảm đấy.” Thành linh, hắn giẫm lại lần thứ hai, lập tức tiếng kêu như lợn bị chọc tiết –

“A a buông ” Cảm thấy hạ thể như bị giẫm nát, Văn công tử ngã ngựa người ra, chết ngất tại chỗ.

Đá văng kẻ đã chết ngất, ánh mắt ngoan lệ quét về phía công tử ca đang run rẩy không ngừng, lại hỏi, “Còn ai chạm vào tiểu tử kia nữa?”

Chu công tử ngẩng đầu phát thệ, “Tuyệt đối không... không... Có.”

“Không có?”

“Đúng là không có...”

“Phải không?” Mạnh Diễm cười lạnh, vớ lấy ngọn đèn cách đó không xa, rót thẳng dầu mỡ đang cháy vào khó hạ kẻ đang chết ngất, sau đó buông tay thả cho ngọn đèn rơi xuống, thiêu đốt người ở dưới.

Chu công tử thấy thế, kinh hãi há to miệng, một hơi thở cũng không lên nổi. *Thật đáng sợ ...* Hai mắt gã trắng dã, lập tức ngã xuống hôn mê.

Mạnh Diễm cười lạnh một tiếng, “... Muốn chết.” Tức giận còn chưa hết, những kẻ còn lại sẽ tính sổ sau.

Hắn tiện tay cởi xuống áo choàng, đi đến góc phòng, ngồi xổm xuống trước mặt tiểu tử.

“Dừng tới đây...” Kiều Bảo Nhi kinh hãi, mãnh liệt lắc đầu, cuộn mình người lui đến chân tường, thấy bàn tay to lớn kia vươn đến như con rắn lớn, làm người ta phải sởn tóc gáy.

“Tránh ra...” Nó hét lên, nháy mắt, cả người đã rơi vào lòng ngực dày rộng.

Mạnh Diễm ôm chặt lấy người, bàn tay ép chặt đầu nó, tức giận dưới đáy lòng bỗng nhiên biến mất. Động tác hắn vô cùng dịu dàng, dùng áo choàng bao lấy thân thể nhỏ nhỏ trong lòng, nhíu mày, buột miệng, “Tiểu tử...”

Không nghe được tiếng kêu dịu dàng ấy, Kiều Bảo Nhi rơi vào vô tận sợ hãi lập tức há mồm cắn lên cánh tay hắn, đem hết tất cả khí lực còn sót lại chống lại kẻ xâm phạm.

Mạnh Diễm mặc cho nó cắn, ôm người đi ra cửa, cúi đầu hôn lên tóc nó, dịu dàng mà hắn bộc lộ ra khiến cho những kẻ ngoài bao sương nhìn thấy mà choáng váng.

“Ta sẽ đưa ngươi đến chỗ lão đại phụ.” Lập tức đá cái bàn đang chặn ở cửa, không thèm nhìn xung quanh, coi kẻ khác như không tồn tại, bước thẳng xuống lầu, chỉ chốc lát sau đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Chắc chắc...” Cao Hạo ung dung dựa vào cạnh lan can, lúc trước nghe thấy liền muốn nhảy vào góp vui, bây giờ liếc mắt thấy tú bà đã ngất lên ngất xuống ba lần, khó khăn lắm mới gọi hồn về được. Y nhắc nhở, “Bên trong có mùi như có thứ gì đang cháy ấy, ngươi mau vào xem thử đi.”

“A, đúng rồi.” Tú bà kinh hoảng, sải bước vào bao sương, thấy đồng hồ dưới đất, đám công tử bị chính đến thâm, trong đó có một người còn có lửa cháy bùng bùng trên người.

Lập tức, bà lớn giọng hét, “Các cô nương, mau vào dập lửa!”

Giây lát, một đám cô nương tiến vào bao sương, cực kì hoảng hốt cầm miên bị, gối đầu mà đập lửa, vừa phủi vừa đập, mọi người vội vàng vàng vây quanh.

Lát sau, các cô nương ba chân bốn cẳng đưa các công tử bị thương ra khỏi bao sương, đặt từng người xuống hành lang, phút chốc cũng không biết nên làm cái gì.

“Có phải đi báo quan không?”

Khuôn mặt trang điểm đẹp đẽ của Tú bà đau khổ, hung dữ giậm chân mắng, “Báo quan cái gì, chúng ta xong rồi...” Trời mới biết bà hảo tâm thu nhận tiểu Bảo Nhi lại xảy ra chuyện này. Bà đúng là đang trêu chọc người nào đó rồi!

Cao Hạo cười cười, lúc này mới nói với Trần tổng quản đang đứng bên cạnh, “Xem ra, Mạnh vương gia tìm được tiểu tử kia lạc đường rồi, về phần mấy tên ngã xuống đất không dậy nổi này chắc có lẽ cũng không còn đường sống nữa đâu. Noãn Xuân các sợ rằng khó giữ được, người xem đi, tối nay các cô nương cũng đã hoa dung thất sắc rồi, quét sạch hứng thú của bản gia ta a. Chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Trần tổng quản mở miệng hỏi, “Gia muốn đi đâu?”

“Lên đường hồi phủ.”

Lão giật mình, “Ngài không đi tiêu tiền?”

“Gấp cái gì, chúng ta về phủ trước, ta đợi tiểu mỹ nhân tự động đưa lên cửa.”

Xoảng! Sắc mặt Trần tổng quản tối sầm. *Ti ể u m ỹ nhân đâu ra ch ứ? Có ph ả i ch ử t ử u ố ng l ộ n thu ố c r ồ i không?*

‘Bác Tề được đường’.

Đêm khuya, Đỗ đại phu và hỏa kế (người giúp việc, tương đương tiểu nhị ở quán ăn ấy) bị tiếng đập cửa rầm rầm! làm giật mình tỉnh giấc. Phủ thêm áo dài bên ngoài, hai người không hẹn mà cùng ra ngoài mở cửa.

Đỗ đại phu vô cùng kinh ngạc, “Vương gia?”

“Ta đến muốn chẩn bệnh.”

“Mời vào.” Y vội vàng dẫn người vào, “Người ngài ôm trong lòng là...”

“Là tiểu tử của ta, nó bị thương, mau xem thử.” Mạnh Diễm lo lắng, vội vã đi vào.

Bàn tay nhiễm đầy máu sau gáy tiểu tử, hắn cúi đầu nhìn tiểu tử vẫn cắn chặt cánh tay hắn không nhả, cả người vẫn run rẩy như cũ.

Biến sắc, Đỗ đại phu lập tức kéo ghế đến ngồi xuống, kiểm tra ngoại thương trên đầu, vén phần tóc đang che chỗ bị thương, quay đầu lại phân phó cho hỏa kế, “Nhanh đi đun nước nóng.”

“Nga, vâng.” Hỏa kế không dám chậm trễ, lập tức chạy đến được đường phía sau.

“Trên tóc nó có vết máu đọng, cần phải rửa sạch mới có thể bôi thuốc.” Đỗ đại phu nhíu mày, hỏi, “Nó còn có ý thức không?”

“Có.”

Đỗ đại phu thoáng nhìn ống tay áo Vương gia nhiễm đỏ, lại nói, “Ngoại trừ vết thương ở đầu này, thỉnh ngài vén áo lên để ta kiểm tra lưng nó.”

Mạnh Diễm chỉ vén lên một góc áo choàng. Kiều Bảo Nhi dần dần nhả ra, chậm rãi quay đầu lại, đáy mắt đầy vẻ kinh hoàng, nhìn chằm chằm người mình không quen biết, ấp úng hỏi, “Người... có phải... cũng muốn khi dễ ta không?”

Tim Đỗ đại phu đập mạnh, kinh ngạc với câu hỏi của thiếu niên. Dưới cằm nó toàn máu, trên trán cũng bị tím đen, cả mặt cũng bị nhiễm máu, bộ dáng gầy gò yếu ớt làm người khác nhìn mà không đành lòng. Y cam đoan như đinh đóng cột, “Ta chỉ muốn chữa trị cho người, sẽ không khi dễ người.”

“Đừng nghĩ những vết thương trên người nó là do ta làm.” Mạnh Diễm cứng nhắc nói.

Vừa ngẩng đầu đã đón nhận ánh mắt sắc bén quét đến ngoài cửa. Đỗ đại phu giật mình, “Ách... Tiểu nhân sao dám hiểu lầm.”

Y biến sắc, kinh sợ nghĩ: *Vương gia tự mình đưa người ở i t ó i c ử a, có thể để th ấ y ngài coi tr ọ ng ngư ở i đó đ ể n th ế nào; chưa nói đ ể n còn đ ể ngư ở i ng ở i trên đùi n ữ a. Vì ệ c này qu ả đúng là không th ể tin đư ợ c, Nhưng thương th ế trên ngư ở i thi ế u niên này t ừ đâu mà có?*

Kiều Bảo Nhi cử động thân thể, cố gắng tránh né cái ôm của chủ tử.

Mạnh Diễm giật mình, mặc nó chuyển đến đùi Đỗ đại phu, tưởng chừng như muốn y ôm vào lòng.

“Ách?” *Sao lại vậy?* Đổ đại phu lần thứ hai ngạc nhiên.

Theo bản năng mách bảo, Kiều Bảo Nhi tựa người vào lòng người lạ, hạ xuống lòng đèn phòng, run run nói nhỏ, “Đừng khi dễ ta...” Nó rũ mắt, nín chặt khó tử đang dần tuột xuống.

Đổ đại phu ngạc nhiên nhìn Vương gia, phút chốc cũng không biết có nên đưa tiểu tử này về trên đùi hân không.

Tiểu tử này rõ ràng đang bài xích. Chớp mắt, tức giận dâng lên. Mạnh Diễm trừng mắt nhìn Đổ đại phu, nhưng không thể cấu giận được. Hân tức giận giục, “Thỉnh đại phu đừng sưng sờ nữa, mau chữa trị đi.”

“Vâng.” Đổ đại phu liếc nhìn khó tử rơi xuống bên chân, trong lòng lại sinh nghi: *thiếu niên này không phải đã bị xâm phạm đấy ư?*

Mạnh Diễm tính toán trong lòng – phải chịu đựng bi thương đau xót để đại phu đụng chạm vào thân thể yếu của tiểu tử. Âm thầm cắn răng, mâu quang hung ác soi mói nhất cử nhất động của Đổ đại phu, cảnh cáo trước, “Đừng đụng vào nơi không nên đụng, bằng không ta sẽ vận gãy tay người.”

Hử?

“Nó là của ta.” Mạnh Diễm ngược ngạo tuyên bố chủ quyền của mình.

“Tiểu nhân hiểu rõ.” Khôi phục sắc mặt, Đổ đại phu bình tĩnh ứng phó, chỉ ôm lấy người đưa lên giường.

Bắt mạch, thấy thiếu niên này đúng là yêm nhân. Lại cẩn thận trở người nó, vén gấu áo lên, quả nhiên thấy phần lưng có vài chỗ thâm tím do va chạm và tổn thương.

Lập tức kiểm tra thêm phần ngực và bụng, vết bầm đen trên đó là kẻ khác thấy mà kinh hồn. Y khẽ ấn lên chỗ ngũ tạng, đồng thời dặn dò, “Chỗ nào đau thì phải gật đầu hoặc mở miệng nói cho ta biết.”

Kiều Bảo Nhi gật đầu nhưng không nói đau. Chỉ chốc lát sau, cả người nó cuộn lại như con tôm, mặc cho đại phu kiểm tra những nơi còn lại.

Cố gắng tránh né nơi riêng tư của thiếu niên, Đổ đại phu nhấc áo choàng lên khỏi mắt cá chân nó, kiểm tra hai chân gãy gò, chỗ đầu gối có vết xước nho nhỏ, may mà không đáng ngại.

“Rốt cuộc là ai đánh nó?”

“Vài tên công tử không muốn sống.” Mạnh Diễm hừ hừ, “Bất quá, bọn chúng không chết cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.” Hân hạ thủ cũng không nương tay, tạm thời cứ thế đã.

Nghe vậy, Đỗ đại phu không hỏi chi tiết nữa, chỉ thở dài, “Những vết bầm tím sưng phù trên người nó cũng phải đến mười ngày nửa tháng mới hết được.” Lại đắp chăn lên cho thiếu niên, để tránh nó lại bị cảm lạnh.

Tối trước được quỳ (quầy thuốc) mang lọ thương dược (thuốc trị thương) tiêu viêm phần (bột chống viêm) cùng với băng gạc cần dùng tới, tạm bỏ lại một bên, đi đến cửa phòng, nói, “Ta đi lấy nước nóng đến, lát nữa sẽ trở lại.”

“Xin cứ tự nhiên.”

Mạnh Diễm đứng bên nhìn chăm chăm, càng nhìn càng không muốn. Tiểu tử tựa hồ đã quá hoảng sợ... Hắn cũng cố gắng tạm thời không đến gần nó.

Đợi Đỗ đại phu trở lại nội thất, liền bắt đầu bắt tay lau rửa miệng vết thương. Trên mặt, trên người đều là vết máu bẩn, y cẩn thận tiêu độc, bôi dược và băng bó.

Thời gian trôi qua, Kiều Bảo Nhi dần mê man, lông mi run rẩy khép lại lại miễn cưỡng xốc lên, chần chừ không dám ngủ. Dần dần, nó rốt cuộc cũng không chống lại được cơn buồn ngủ, đánh mất ý thức.

Bên trong vắng vẻ, Mạnh Diễm nhú mày, chờ Đỗ đại phu xử lý thỏa đáng, hai người ra ngoài

Hắn hỏi, “Tiểu tử của ta có nặng lắm không?”

Đỗ đại phu than thở, “Thân thể nó suy yếu, lại không được chăm sóc trong thời gian dài, vết thương muốn phục hồi như cũ sẽ tương đối lâu, cần tốn chút công để chiếu cố nó. Tối nay ngài đừng đi vội, không bằng ở lại đây ngủ một đêm đi.”

“Được.” Than thở một hơi, Mạnh Diễm lộ vẻ nôn nóng, “Chết tiệt! Nếu nó không bị lén bắt đi thì cũng sẽ không phát sinh những chuyện này.”

“Di... Nó bị lén bắt đi?” Đỗ đại phu rất kinh ngạc.

“Sau khi tiểu tử này nuốt dược đã bị lén bắt đi, lưu lạc bên ngoài.” Thực đáng hận. Vết thương mới lại thêm bệnh tật cũ, đúng là họa vô đơn chí.

“Tối nay ngài mới tìm lại được?”

“Ừ.”

“Thảo nào...” Đỗ đại phu chợt nhớ lại. Trước đây lão đa có nói qua việc tiểu nô tài nuốt dược trong phủ Vương gia. Mà chính y cũng còn có nhớ, Vương gia từng đến được đường này tìm lão đa lấy thuốc bổ.

“Ta phải đi viết dược thiếp (đơn thuốc), sau đó sẽ bảo hỏa kế đi sắc thuốc. Trước mắt phải chữa trị ngoại thương đã, về phần điều dưỡng thân thể, cứ đợi đến khi thương thể của nó khỏi hẳn thì sẽ đổi dược thiếp cũng không muộn.”

“Làm phiền đại phu.”

Đỗ đại phu cười cười, “Hà tất phải khách khí, ngài đối với lão đa của ta vô cùng tốt, lão nhân gia cũng thường xuyên nhắc đi nhắc lại, ngài luôn đưa những lễ vật quý giá.” Những món lễ vật đó nếu đổi ra ngân lượng cũng đủ cho toàn gia nhà y sống hơn nửa đời không sợ thiếu thốn.

“Đó là chuyện nên làm thôi.” Dứt lời, Mạnh Diễm vén rèm, đi vào phòng.

Cởi giày, nằm xuống bên cạnh tiểu tử, giường tuy khá chật nhưng hắn cũng không để bụng. Chống tay nâng cằm, nhân thần bỗng trở nên nhu hòa, khóe miệng hiện lên vết cười nhàn nhạt.

Rốt cục đã có thể tìm được tiểu tử này về bên người. Rũ mắt, hắn vỗ nhẹ lên mặt tiểu tử, trong lòng không còn thấy hụt hẫng nữa, thỏa mãn rằng từ nay về sau không cần phải nóng ruột nóng gan, đêm ngày không ngủ nữa.

Sau một lúc lâu, hỏa kế của dược đường lặng yên đi vào nội thất, đặt hai bộ xiêm y cấp và một bộ chăn ấm xuống, lại nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi.

Mạnh Diễm quay đầu lại thoáng nhìn, lắng nghe tiếng bước chân hỏa kế xa dần, xác định không có ai lại vào phòng nữa, hắn mới nhảy xuống giường lấy xiêm y và chăn ấm tới, thay đổi xiêm y cho tiểu tử.

May mà nhân nhi ngủ rất sâu, không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Hắn cẩn thận không đụng vào vết thương của nó, ôn nhu khó giấu trong đáy mắt.

Lấy áo choàng ra, ném lên ghế, bàn tay tràn đầy dự vọng mà vuốt ve nơi riêng tư của tiểu tử, tỉ mỉ xóa đi mùi hương và vết tích do kẻ khác lưu lại.

Nghiêng người hôn trộm lên khuôn mặt lạnh lẽo của tiểu tử, đầu ngón tay lặng yên tham nhập vào cơ thể nó, mãnh liệt hít khí, hắn phải ngừng thở, cẩn rằng ẩn nhẫn cảm giác xung động trong người. Đột nhiên, nhân tử xâm lược chạy tán loạn trong cơ thể hắn, kích động mỗi sợi thần kinh, dằn vặt lý trí vốn còn sót lại rất ít của hắn.

Lặng yên rút ngón tay ra, cả người hắn đã đầy mồ hôi. Tiểu tử đang ngủ say kia làm cả người hắn oi bức không chịu nổi.

Thật muố n m a ng...

Vắt vả lấm mới khắc chế được ý nghĩ xằng bậy, choàng áo khó lên cho nó để giữ ấm. Trong lúc lòng mi tiểu tử run rẩy vài cái, mà hắn cũng thuận theo tâm luật bất chính, như một tên trộm. Hắn không khỏi buồn bực tiểu tử kia rõ ràng là của hắn, vì sao bộ dạng của hắn cứ như là đang đi trộm người thế này?

Hắn cắn răng chen chúc bên cạnh tiểu tử trên chiếc giường nhỏ hẹp, có hơi nóng nóng, cũng cảm thấy không có vấn đề gì. Hắn đường đường là vương gia, rốt cuộc lại để tiểu tử kia chiếm cứ lòng mình...

Ngủ mấy canh giờ, Kiều Bảo Nhi vừa mở mắt, dung mạo gần trong gang tấc của chủ tử đập vào mắt, làm nó phải thổ dốc vì kinh ngạc.

Nó lặng lẽ rời khỏi cái ôm chặt, nhưng lập tức lại làm người kia tỉnh lại.

“Đừng nhúc nhích.” Mạnh Diễm ý muốn chiếm giữ mười phần ôm lại tiểu tử, lập tức nhận được sự chối từ.

“Buông ta ra!” Nó cố sức tránh né.

“Làm sao vậy?” Mạnh Diễm nói lỏng tay để tránh đụng vào những vết thương của nó.

Vừa được tự do, Kiều Bảo Nhi lui tới bức tường, khuôn mặt nho nhỏ trắng bệch hết nhìn đông tới nhìn tây.

Mạnh Diễm ngồi dậy, khuôn mặt tuần tú tới gần.

“Đừng tới đây...” Kiều Bảo Nhi lập tức lui đến cuối giường, cảnh giác, như tiểu bạch thỏ đang bị chấn kinh quá độ.

Nhú mào, Mạnh Diễm theo dõi cử động của nó.

Về mặt thất kinh, Kiều Bảo Nhi xuống giường, di chuyển dọc theo phía sau được quỹ, lòng bàn chân đạp xuống sàn nhà lạnh lẽo, vội vàng vàng lao đến cạnh cửa, chợt nghe một tiếng gầm lên, “Chậm đã!”

Mạnh Diễm xoay người xuống giường, chất vấn, “Người muốn đi đâu?”

Kiều Bảo Nhi nín lấy rèm cửa che người lại, dựa mặt vào tường, co rúm mà ắn núp. Mím chặt miệng như con trai.

“Đi giày vào đã.” Mạnh Diễm đá một đôi giày cho nó.

Kiều Bảo Nhi vươn bàn chân run rẩy, cúi đầu nhìn xuống đất, vất vả lắm mới đi giày vào được.

Hành động của nó trong đáy mắt kẻ kia, làm hắn phát hỏa. Mạnh Diễm giận dữ hỏi, “Người sợ cái gì? Ta cũng không động đến một sợi lông tơ của người.” Tiểu tử kia quả thực coi hắn như yêu quái ăn thịt người!

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dần dần thấm mồ hôi, trắng bàn tay nhỏ bé nín rèm cửa đến trắng nhợt. Nó không biết phải làm sao mới thoát khỏi chủ tử.

“Ta phải đi về rửa chén...” Hắn nhỏ giọng năn nỉ, mặt nhìn chằm chằm ngoài cửa.

Mạnh Diễm vẽ mặt kinh ngạc. “Rửa chén gì?”

Kiều Bảo Nhi nghĩ: *chỉ cần rửa chén trong trù phòng sẽ không làm ai khi dễ nó cả. Nó muốn về rửa chén... Phải kiên nhẫn thôi. Lương bổng nó còn chưa cả m. Mà ma đống xử với nó cũng không tệ ...*

Đôi mắt trong suốt của nó không nháy, mong chờ tự do và một chỗ an toàn.

Mạnh Diễm lặng yên đi tới phía sau nó, trừng mắt nhìn chằm chằm vào cái gáy gầy còn quần băng, đột nhiên có xung động muốn bóp chết nó.

Cảm nhận được phía sau có áp lực khổng lồ bao phủ, Kiều Bảo Nhi thành linh quay đầu lại. “A ” Nó sợ hãi kêu lên.

Mạnh Diễm hí mắt, “Nhìn người kìa, sợ như gặp quỷ ấy.” Phun một câu, lão đại khó chịu.

“Tránh ra...” Hai chân Kiều Bảo Nhi run rẩy, cả người thấm mồ hôi.

Nghẹn nộ hỏa trong lòng, Mạnh Diễm đập thẳng ra cửa, nhướng mày hướng về phía Đồ đại phu đang đứng trong quỹ thai mà hét lớn, “Đồ đại phu, tiểu tử của ta tỉnh rồi, mau mang nước tới cho nó rửa mặt chải đầu, chuẩn bị luôn nhiều nhiều đồ ăn tới đây.”

“Vâng.” Đồ đại phu đẩy đẩy hỏa kế bên cạnh, ý bảo nó mau đi bưng nước và ngọc thiện đã chuẩn bị từ lâu đến hầu hạ khách nhân.

Động tĩnh trong nội thất đã truyền ra từ lâu, hỏa kế nhanh nhẹn, lập tức phụng mệnh hành sự.

Đồ đại phu chui ra khỏi quỹ thai, đi tới bên cạnh Vương gia, cung kính hỏi, “Còn có gì phân phó?”

“Không có, ta đi thăm lão đại phu.” Mạnh Diễm bỏ lại câu nói rồi đi.

Giây lát, đột nhiên hần ngừng bước, nghe bên trong phòng truyền ra tiếng nói nhỏ nhỏ

“Người đừng đi...” Kiều Bảo Nhi vừa nhìn thấy người tới, lập tức buông rèm cửa ra, tay nhỏ bé nín chặt lấy ống tay áo đại phu.

“Ta đến xem thương thế của người, sẽ không đi ngay đâu.” Đỗ đại phu nhẹ giọng trấn an.

Kiều Bảo Nhi nghe theo, theo sát y đến ngồi xuống cạnh bàn, cúi đầu xuống, càng làm lộ rõ vẻ tiều tụy.

Đỗ đại phu lấy được quán ra, bắt đầu thay được cho nó. Rõ ràng tiểu thiếu niên này rất sợ vương gia; sự tình thế này chắc chắn phải có nguyên nhân. Tất nhiên là y cũng không tiện hỏi.

Kiều Bảo Nhi ngồi nghiêm chỉnh, khi thì lo lắng nhìn ra cửa, sau đó thấy một người xa lạ mang nước rửa mặt và cơm nước vào cửa, vẫn không thấy chủ tử trở lại, nó thở dài một hơi.

Bên trong phòng rơi vào im lặng.

Đỗ đại phu cẩn thận thay được cho nó, phát hiện nó chỉ rửa mặt súc miệng chứ không đụng đến chén đĩa.

“Sao lại không ăn?”

“Ta không muốn ăn.”

Một lát, Đỗ đại phu thu dọn được quán, đưa bát cơm tới trước mặt nó, nói, “Ta cùng người dùng bữa.”

“Ta không muốn ăn.”

“Không ăn, thân thể sẽ không khỏe lên được.”

Nó nhìn chăm chú vào đại phu, mở miệng cầu xin, “Cũng không thể cho ta đi được sao?”

Nghe vậy, Đỗ đại phu rất kinh ngạc.”Người muốn đi đâu?”

“Ta có công việc, phải làm việc a, phải đi về rửa chén kiếm tiền.”

“...” Hối một đằng, trả lời một nẻo, Đỗ đại phu im lặng, cảm thấy dở khóc dở cười. Y vô pháp quyết định tương lai tiểu thiếu niên sau này.

“Ta không muốn trở về với chủ tử...” Kiều Bảo Nhi thương cảm van xin, “Cho ta rời khỏi đây đi, ta không muốn hồi phủ.”

“Ách...” Vậy không phải biến thành nô tài chạy trốn rồi sao?! Đỗ đại phu chợt thấy mồ hôi lạnh đầy người. “Người không thể đi. Mau nghe lời ta, ăn đi; ta sẽ ở lại với người.”

Y nở nụ cười cứng ngắc, ngồi bên cạnh tiểu thiếu niên, như đang cầm một củ khoai nóng phồng tay. Việc cấp bách hiện nay là phải lừa cho tiểu thiếu niên này ăn cơm trước đã. Vì vậy y liền cầm bát nhét vào tay nó.

Kiều Bảo Nhi cầm bát đũa, tâm trạng thấp thỏm bất an. “Để ta đi đi...” Nó vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục năn nỉ.

“Ăn cơm xong rồi nói sau.” Đỗ đại phu thuận miệng dõ.

Kiều Bảo Nhi và và cơm vào miệng, nhân thần kinh hoảng vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa, chỉ sợ chủ tử xuất hiện.

Cách một bức tường, Mạnh Diễm đứng đó một lúc lâu, trong lòng không biết là tư vị gì *tiểu tử kia mu
ố n h ấ n r ở i kh ỏ i, nhưng l ậ i mu ố n Đ ỗ đ ặ i phu đ ừ ng đi... V ấ n còn mu ố n ch ặ y! M ẹ nó! N ằ
m mơ!*

Bỗng nhiên, nhớ lại chuyện tiểu tử căm ghét mình. Đúng là quá thất vọng buồn phiền!

Thời tiết rét đậm thế này, chứng phong thấp của lão đại phu làm lão không cách nào đi lại được, phân nửa thời gian đều ở trong phòng nghỉ ngơi. Mạnh Diễm làm bạn với lão nhân gia, nói mấy tình hình gần đây, ước chừng sau nửa canh giờ mới đứng dậy cáo từ.

Trở lại nội thất trong được đường, vừa thấy tiểu tử kia, hần mở miệng hạ lệnh, “Lại đây! Ta đưa người trở lại.” Chịu không nổi tiểu tử kia lại ý lại vào người khác, thực chướng mắt.

Sắc mặt hần hung ác nham hiểm khiếp người, Đỗ đại phu căng thẳng thần kinh, vội vã thu lại ánh mắt, lập tức đứng dậy rời khỏi đó.

Kiều Bảo Nhi lắc mạnh đầu, lúng túng thanh minh, “Ta phải về rửa chén.”

“Rửa chén gì hả?” Mạnh Diễm cười lạnh, “Người còn muốn về Noãn Xuân các cho người khi dễ?”

“Không phải...”

“Tốt nhất là không phải!” Lửa giận lần thứ hai lại bị nhen lên, Mạnh Diễm rít gào, “Bớt nhiều chuyện đi, đừng quên người là nô tài của ta!”

Kiều Bảo Nhi không cách nào phản bác. Nhân thần kinh hoảng nhìn khắp bốn phía, thấy không còn đường thoát, nó bất lực nói, “Ta không muốn về... Không muốn về...”

“Không cho người nói muốn hay không muốn.” Mạnh Diễm dần áp sát nó, muốn nó biết rõ tình trạng hiện nay, “Người đã quên ai cứu người? Là ai đưa người đến đây chữa trị rồi hử? Bây giờ ta muốn dẫn người hồi phủ.”

Kiều Bảo Nhi bò lên giường, núm chặt lấy miên bị, vội vã trốn vào góc.

Mạnh Diễm đứng ở mép giường, dần cơn giận xuống, ra lệnh, “Lại đây!”

“Người tránh ra!” Dưới cơn hoảng sợ, Kiều Bảo Nhi cũng không biết lấy đâu ra can đảm, sờ cái gối đầu ném thẳng tới chỗ chủ tử.

(sẵn đây nói luôn: gối đầu ngày xưa thường là tre đan ngoài, trên trong là gỗ, hoặc phần dưới là gỗ, bên trên là cuộn vải tròn nằm cho êm đầu. Cái loại sang hơn thì làm bằng sứ (dù ta không biết là phần nào TT~TT). Nói chung là kiểu gì thì nó cũng... cứng và... có thể làm vũ khí được ==!!!)

Mạnh Diễm dùng tay đỡ được gối đầu, ngoài cười nhưng trong không cười, “Được lắm.” Hắn vốn có thể dễ dàng tha thứ khi tiểu tử kia làm càn, đáng tiếc là nó lại dùng khí lực để phản kháng hắn, hiệu quả đương nhiên không rõ ràng.

Bóng người tới gần nó như cơn ác mộng phủ xuống đầu. Con người Kiều Bảo Nhi trợn tròn, theo hơi thở nóng ẩm phả lên mặt, cả người nó như bị thiêu trong lửa, lập tức hét lên sợ hãi, “Tránh ra – Ta không muốn làm nô tài của người!”

“Trên thực tế, người là nô tài của ta.” Tiểu tử này sớm đã bị người thân bán đi, thời gian chưa tới, toàn bộ quyền sinh sát đều nằm trong tay hắn.

“Người tránh ra ” Kiều Bảo Nhi thét chói tai.

Mạnh Diễm như xách con gà còn mà ôm nó vào lòng, trấn an, “Đừng sợ, ta sẽ không khi dễ người.” Sao có thể chỉ vì tìm niềm vui mà khi dễ nó được chứ. Ôm người rời giường, hắn tiện tay lấy áo choàng, vội vã mang tiểu tử về phủ dưỡng thương.

Tiếng nói rầu rĩ trong lồng ngực dần hóa thành tiếng nức nở. Ngực bỗng nhiên đau đớn – tiểu tử kia lại cắn người.

Bàn tay nho nhỏ không đẩy nổi bức tường giam cầm rắn chắc này. Nó không quên lúc chủ tử xấu xa thế nào, ép buộc hắn ra sao. Chủ tử cũng giống như những công tử kia, đều là kẻ xấu xa!

Tức giận tích lũy thành oán hận – *chủ tử đã đá nó khi ở phũ phũ từ lâu, tại sao tôi ở đây còn không buông tha nó...* Dùng sức cắn, trút hết tất cả sợ hãi và ủy khuất đã phải chịu.

Nó gây phiến phẫn cho chủ tử ... Nó cùng đờ ờ ng, nó bị ngược đãi khi đói ... Chuyện cũ vẫn rõ ràng trước mắt, nó rầu rĩ, “Buông... Ta ghét người...” Cảm giác buồn nôn dâng lên cổ họng, nhẹn không được mà phun toàn bộ nước chua trong bụng ra.

Mạnh Diễm giật mình, dần dần buông tay, thả thân thể mềm nhũn của nó trượt xuống đất.

Kiều Bảo Nhi che miệng, ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên, đón nhận sắc mặt xanh mét của chủ tử. Đó là gần dấu hiệu chủ tử sắp sửa nổi cáu. *Hách!* “Ta không phải cố ý nôn trên người người, thực sự không phải cố ý...” Nó sợ đến mức lùi ra sau, đưa tay che đầu, thân thể nho nhỏ không ngừng run rẩy, nằm phục xuống đất, chuẩn bị đón mấy cú đá.

Ầm ầm! một tiếng, trong đầu như có khối thuốc nổ nổ tung. Mạnh Diễm giật mình tại chỗ. *Tiểu tử này coi hắn là gì vậy?*

“Ta sẽ không đánh người!” Hắn rống.

Kiều Bảo Nhi thất kinh, tìm khăn lau khắp nơi. “Ta... Lập tức lau sạch thứ trên đất.”

Tìm không được khăn lau, nó vội vã cởi ngoại bào ra, chà lau thứ dơ bẩn trên đất.

Thấy nó như cầu nô tài, Mạnh Diễm lại rống lớn, “Đồ đại phu ”

Đồ đại phu ở bên ngoài bị dọa nhảy dựng, lập tức vén rèm cửa, hỏi, “Vương gia có gì phân phó?”

“Chuẩn bị nước nóng.”

Y nhìn trên đất, lập tức hiểu chuyện gì vừa xảy ra. “Ta lập tức chuẩn bị nước nóng.”

Mạnh Diễm thu lại vẻ mặt khó coi, căn bản không thêm để ý đến cả người mình toàn đồ nôn của tiểu tử. Lập tức ngồi xuống xuống, chộp lấy y bào đã nhiễm bẩn của nó, lại quát, “Đừng lau nữa, ta sẽ không đánh người.”

Kiều Bảo Nhi lập tức bỏ lại y bảo, hoảng sợ cách xa hẳn ba bước.

Mạnh Diễm nhìn theo nó, thấy dáng dấp sợ hãi của nó như kim châm đâm vào ngực mình. Giữa hai người có một giới tuyến rõ ràng, mặc dù nông nhưng lại làm người ta nhìn thấy rõ ràng cơn hoảng hốt sâu không thấy đáy.

Trong nháy mắt đó, lòng hắn cuộn lên dự cảm không tốt: *tiểu tử kia tự hạ hồ sơ hãi quá độ, tâm trí trơ nên không bình thường...*

“Người tránh ra, tránh ra...” Kiều Bảo Nhi rửa mặt chải đầu xong, chui đầu vào giữa hai chân, thì thào nói nhỏ.

“Đừng tới gần ta...” Nước mắt ứa khuất càng lúc càng nhiều, trong lòng nó có vết sẹo không liền lại được, cũng không thể chịu nổi thương tổn thêm nữa. “Ta không muốn trở lại với chủ tử, sẽ lại bị khi dễ...”

Khổ sở nghĩ đến tiểu thạch đầu đã đánh rơi, cả lương bổng mà nó kiếm được từ chỗ trừ tử đại thúc vẫn còn để lại ở Noãn Xuân các... Nó rất muốn trở lại đó rửa chén.

“Người tránh ra... Đừng ... khi dễ ta nữa...”

Giọng nói âm ỉ truyền đến tai người còn lại. Về mặt Mạnh Diễm phức tạp, tâm càng lúc càng trầm *tiểu tử này cũng không được gì, không biết nên làm gì với tiểu tử kia bây giờ.*

Đồ đại phu bưng tới một chén được, thổi nhẹ, đi vào nội thất, “Tiểu thiếu niên, uống được đi.”

Kiều Bảo Nhi ngẩng đầu lên, mờ mịt hỏi, “Uống được... sẽ làm thân thể khỏe hơn?”

“Ân, uống thuốc, thân thể sẽ khỏi rất nhanh. Đây, cầm lấy.”

“Được...” *Nó muốn làm việc, muốn kiếm tiền...* Thân thể yếu ớt sẽ khỏe lại nhanh thôi. Kiều Bảo Nhi tiếp nhận chén được, không hề hay biết trong được thang này có thêm thành phần an thần. Nó uống xong, cầm bát trả lại cho đại phu.

Đồ đại phu đồng tình thở dài một hơi. Tiểu thiếu niên này cực kỳ sợ chủ tử; mà y chỉ phụng mệnh hành sự, làm cho tiểu thiếu niên này ngủ đi.

Chủ tử hình như đã rời đi... Kiều Bảo Nhi chốc chốc lại cảnh giác mà nhìn ra cửa sổ, sợ thân ảnh chủ tử lại xuất hiện nữa.

Đồ đại phu an tĩnh làm bạn bên cạnh nó, ước chừng sau nửa khắc, tiểu thiếu niên dần dần khép mắt lại,

gối đầu lên gối, ngủ say.

Thông thả ra khỏi nội thất, y đề thấp âm lượng nói với Vương gia, “Tiểu tử của ngài đã ngủ rồi.”

“Ân.” Mạnh Diễm vẫn đợi ngoài cửa.

Sau nửa khắc, xác định tiểu tử kia đã ngủ say, hắn mới lặng yên đi vào nội thất.

Cẩn cẩn dục dục ôm tiểu tử vào người, dùng áo choàng bao lấy nó không còn kẽ hở. Ôm nhân nhi nhẹ như lông chim nhưng từ lâu đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng.

Hôm nay, hắn theo phản ứng thất thường của nó, trong lòng đau buồn âm thầm *phải làm thế nào mới có thể có được cơ sở tin tức ở ng c ủ a ti ểu u t ử này? Nhưng chắc chắn nó sẽ không bị khi dễ nữa.*

21. Quyển 2 - Chương 10

Bên trong Vương phủ, Nghiêm tổng quản chỉ huy đám nô tài quét tước, ngoài miệng không ngừng hét to, “Mau quét dọn sạch sẽ tất cả trong ngoài phủ đệ. Tiểu thư chúng ta sẽ tới làm khách, không được có chút sơ sót nào.” Tiểu thư đang có thai a, vạn nhất vấp ngã một cái, không cần chờ chủ tử về, bọn họ đã không thể ăn nói với cô gia rồi.

“Nghiêm tổng quản, tiểu thư hồi phủ có ba ngày a, người cũng đã liên tục la hét, mọi người đều biết phải cẩn thận hầu hạ rồi.” Vài tên phó dịch đồng loạt mở miệng đáp, không ai dám làm qua loa.

Nghiêm tổng quản lại lần thứ hai cáo mượn oai hùm, lỗ mũi hếch lên trời, nhìn thấy kẻ nào không vừa mắt là lập tức ‘thưởng’ bằng cách khấu trừ lương bổng!

A Lương không ngừng nói thầm: *lúc chủ tử không ở trong phủ, Nghiêm tổng quản qu ả n l ạ i khô i ph ụ c b ộ d ạ ng cũ, kh ệ nh khả kh ệ nh kh ạ ng.*

Dù sao chủ tử cũng không ở đây, tất cả đều do gã làm chủ. Về phần hộ vệ Lê Sinh ra ngoài xử lý chuyện làm ăn bên ngoài của chủ tử, đến khi hồi phủ cũng không rảnh mà quản những chuyện này.

Nói chung, thân gánh trách nhiệm nặng nề, càng phải thêm nghiêm khắc trông coi nô tài trong phủ, để ngăn ngừa sai lầm.

Chạng vạng, cô gia tuần thị thương phô (đi xem xét cửa hàng) trở về, cùng tiểu thư đến đại thính.

“Phu quân, ngày mai chàng ra ngoài phải mất bao lâu mới về?”

“Chậm thì mấy ngày, lâu thì mười ngày nửa tháng.” Thương phô dưới quyền chàng ở Lâm Huyền thành hỗn loạn, cần điều động vốn gấp. “Ta đưa nàng trở về, ngoại trừ để nàng gặp đại cữu tử, tạm thời giao nàng cho hần chiếu cố, ta cũng yên tâm hơn.”

“Ân. Nhưng ca ca còn chưa hồi phủ.”

“Hai ngày nữa là hần sẽ hồi phủ thôi.”

“Nga, thật sao?” Trên mặt nàng đầy kinh hãi, “Phu quân ở ngoài có nghe được tin tức của ca ca sao?”

Tây Môn Diễm cố tình bỏ qua câu hỏi của nàng, tiếp tục phẩm trà.

Trưa nay, chàng và những người dưới trướng đánh bạc trong tửu lâu đã nghe được ít lời đồn đãi, rằng đại cữu tử của chàng đã dả thương vài tên công tử ở Noãn Xuân các. Đúng là chuyện tốt không truyền khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm.

“Phu quân, nói a, nói cho ta biết được không?” Phù Dung ghé sát vào chàng, chớp chớp mắt đợi đáp án.

Tây Môn Diễm vừa nhường mày, đón nhận phần nhan của kiều thê, sắc mặt vốn nghiêm nghị lập tức nhu hòa.

Liếc nhìn nha hoàn trong đại thính, “Hĩ Nhi, dọn chén đi.”

“Vâng.” Hĩ Nhi bước đến, thu dọn bàn trà, không cần chủ tử phân phó đã biết điều mà nhanh chóng rời khỏi đại thính, lưu lại mình cô gia và tiểu thư.

Tây Môn Diễm ôm kiều thê ngồi ngay ngắn trên đùi, lắng sang chuyện khác, “Hôm nay cái thai có động không?” Bàn tay to đặt lên cái bụng đã hở ra của nàng.

Dùng thái độ vui sướng để che đậy lo lắng trong lòng – *nàng nh ỏ nh ấ n th ế này, tương lai có th ể vượt qua l ầ n sinh s ả n hay không?*

Phù Dung xoa nhẹ lên đôi lông mày nhíu chặt của chàng, cười yếu ớt nói, “Hài tử hiếu động, cũng như chàng ấy, không biết an phận gì cả.”

“Ân.” Chàng lật cổ áo nàng ra, kiểm tra xiêm y nàng mặc. Hành động quan tâm thể này ngày nào cũng làm.

“Đói không?”

“Chưa đói a.”

“Có ngủ trưa không?” Chàng đã ra ngoài từ sáng sớm, có rất ít thời gian làm bạn với nàng.

“Có, chỉ ngủ một canh giờ thôi. Chàng yên tâm đi, có Hỉ Nhi ở bên cạnh nhắc đi nhắc lại, sau giờ Ngọ nó cũng không cho thiệp ra khỏi phòng a.”

“Nha đầu kia thông minh lắm.”

“Con bé sợ chàng hung dữ với nó thì có.”

“A.” Chàng hứa hẹn, “Đợi ta xử lý xong việc này, ta sẽ ở cùng với nàng, đến khi nào nàng sinh hạ thai nhi mới thôi.”

“Ân.” Nàng hiểu rõ, phu quân nàng ngoại trừ sự nghiệp thì cũng rất coi trọng mình.

Đại thánh không có người ngoài, nàng cọ lại cọ, dính chặt vào người chàng, mong được sưởi ấm.

Chàng nắm bàn tay lạnh lạnh của nàng, nhẹ nhàng xoa xoa, truyền hơi ấm đến cho nàng.

Hai phu thê đang chìm vào thế giới yên tĩnh. Tây Môn Diễm ôm nữ nhân mềm mại lại nhỏ xinh vào lòng, nhớ lại trước khi hôn giá, chàng đã bài xích nàng đến thế nào, cho rằng nàng kiêu căng tùy hứng, không ngờ lại phát hiện ra nàng vừa lương thiện lại hiểu lòng người, vừa hiền tuệ lại không chút làm bộ làm dáng.

Nhưng nàng như một con búp bê sứ, quanh năm suốt tháng bệnh tật không ít, ốm đau đều giấu dưới khuôn mặt tươi cười. Đến nay nàng vẫn phải dùng an thai dược, sợ hài tử sinh non sẽ không biết ăn nói sao với chàng. Thật ngốc!

“Phù Dung, ta chỉ cần nàng bình an, bầu bạn bên ta cả đời.” Chàng thà rằng vô hậu (không có con), chỉ cần nàng trường mệnh bách tuế (sống lâu trăm tuổi).

(sẵn đây nói luôn: ngày xưa quan niệm: bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại – bất hiếu có ba điều, trong đó không có con là lớn nhất. Đủ biết ảnh hưởng của thể nào rồi nhá T~T)

“Phu quân, đừng lo lắng cho thiếp.” Nàng cười cười, tin chắc rằng thiện hữu thiện báo (làm việc thiện sẽ gặp điềm lành), quảng tích âm đức tất sẽ có hạnh phúc đến cuối đời.

Tây Môn Diễm nâng cằm nàng lên, đôi môi lướt nhẹ lên môi nàng, in lại một phần tình ý bên trong.

Mặt nàng bỗng chốc đỏ bừng, chân tay luống cuống, sợ có người thấy cảnh hai người đang vô cùng thân thiết.

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào –

“Chủ tử đã trở về!” Một phó dong từ ngoài cửa hô to, vọng cả vào trong phòng, “Cô gia, tiểu thư, chủ tử đã trở về!”

“Ca ca đã trở về?”

Khẽ đẩy phu quân ra, Phù Dung ngoái đầu nhìn lại phía cửa.

Phó dong vừa chạy vào bấm báo thở hồng hộc, hít thở không thông, vội vã nói, “Tiểu thư, chủ tử đã tìm được tiểu Bảo Nhi, cả hai đã trở về.”

“Thật tốt quá, ca ca rốt cục trở về rồi.” Nàng chỉ sợ nàng rời đi rồi mà ca ca còn chưa hồi phủ.

Phù Dung bước chầm chậm tới cửa, ngóng về phía xa xa, nhìn một hồi, buồn bực nói, “Sao ca ca không tới đại thính a?”

“Tiểu thư, chủ tử đã trở về phòng rồi.”

“Di, lẽ nào ca ca không biết ta đã hồi phủ?”

“Biết, biết.” Phó dong mãnh liệt gạt đầu. “Nghiem tổng quản đã nói a.”

“Nga.”

Hai ngày trước, nàng có nghe nha hoàn trong phủ nói ca ca ra ngoài tìm tiểu nô tài bị bắt mất. Nàng vô cùng hiếu kì, muốn xem thử đó là nô tài nào mà lại được ca ca coi trọng đến thế, như nàng coi trọng Hỉ Nhi vậy.

Nụ cười tắt dần, tha buồn bực, *vì sao ti ểu nô tài lại bị trừ ử bắt đi?*

Hỏi bọn nha hoàn, lại nhận được câu trả lời là bọn họ không biết, ngay cả Nghiêm tổng quản cũng không chịu tiết lộ. Mơ hồ phát hiện tình huống không bình thường, nàng lại không nghĩ ra nguyên do, muốn chính miệng hỏi ca ca.

“Phù Dung, đừng đứng ở cửa nữa, trúng gió đó.”

Phu quân gọi một tiếng, Phù Dung thuận theo bước vào trong, xoay người ngồi xuống.

“Phu quân, lẽ nào chàng không thấy khó chịu?”

“Khó chịu cái gì?”

“Ca ca hao hết tâm tư đi tìm một tiểu nô tài.”

“Chẳng có gì là khó chịu cả.”

“...” Như bị dội một thùng nước lạnh, Phù Dung nhất thời không nói gì.

Trong chủ lâu, Nghiêm tổng quản tất cung tất kính bẩm báo tình hình trong phủ gần đây, “Gia, cô gia đưa tiểu thư hồi phủ, mỗi ngày tiểu thư đều trông ngóng ngài về a.”

“Nga.” Một chút kinh hỉ lập tức bị đau buồn âm thầm thay thế, “Phù Dung đã trở về bao lâu?”

“Ba ngày.”

Mạnh Diễm vẫn chưa đáp nghị: *Tây Môn Diễm năm sau mới đưa nàng về, có thể thấy trong đó tất có nguyên nhân.*

Quái... Nghiêm tổng quản trộm dò xét sắc mặt chủ tử, tâm tình rõ ràng không tốt. Chủ tử từ biệt tiểu thư, hình ảnh cô gái, sao không có tâm trạng tốt gì so với ngày xưa mà vẫn chăm chú nhìn tiểu thư Bả O Nhi vẫn đang mê man? Chắc chắn... Ngươi đi thì đã tìm về, nhưng thương thế kẻ kia chắc hẳn là do chủ tử gây ra.

“Nghiêm tổng quản, ta mang về được thiệp, nhớ phải phái người dùng ba chén nước ngao lại thành một chén, bưng tới phòng này cho ta. Phần được thiệp trong ba ngày xong, người đến ‘Bác Tề được đường’ một chuyến, tìm Đồ đại phu lấy được phương (toa thuốc) khác.”

“Nga, vâng.” Nghiêm tổng quản ngoài miệng đáp lại, trong đầu lại đang âm thầm bội phục chính mình – *đoán không sai mà!*

*Tiểu Bảo Nhi ở bên ngoài chắc hẳn đã làm chuyện ngu xuẩn nào đó cho cội n chử tử. Bả
ng không sao lậ i không thấ y chử tử vui vẻ ...*

“Cầm một bộ xiêm y đến đây.”

“Vâng.” Nghiêm tổng quản lập tức đi đến y quỹ, lấy một bộ xiêm y thay cho chủ tử.

Mạnh Diễm nhẹ đẩy gã ra. Lúc trước hắn đã quen được tiểu tử kia hầu hạ, hôm nay hắn sẽ tự mình mặc.

Sau bình phong, hắn hỏi, “Lê Sinh đã trở về chưa?”

“Còn chưa a. Đến nửa đêm y mới hồi phủ.” Nghiêm tổng quản đợi cơ hội này, lập tức đâm thọc, “Gia, ngài không biết chứ, Lê Sinh nhân lúc ngài không có ở đây đã tự tiện thả Tiểu Cầu Tử ra ngoài rồi.”

“Sau đó?” Thanh âm trầm xuống, lộ sự tức giận.

Nghiêm tổng quản lửa cháy thêm dầu, càng cường điệu, “Lê Sinh còn nổi xương, chữa thương cho Tiểu Cầu Tử.” Khư, gã rất bất mãn mà bĩu môi. Gã đánh Tiểu Cầu Tử một đòn độc, nếu không phải Lê Sinh ngăn cản, Tiểu Cầu Tử há có thể sống đến bây giờ.

“Nếu y hồi phủ, bảo y tới tìm ta.”

“Vâng.” Nghiêm tổng quản mừng thầm, nghĩ: *Lê Sinh lần này chắc hẳn gặp họa rồi.*

Mạnh Diễm đưa xiêm y vừa thay ra cho Nghiêm tổng quản, tiếp tục phân phó, “Đến được đường thì thuận tiện trả lại bộ xiêm y này cho Đổng đại phu luôn.”

“Nga, vâng. Gia còn có gì phân phó?”

“Ngày mai mời tú tượng (thợ thêu) đến phủ một chuyến.”

“Vâng, tiểu nhân nhớ kỹ.” Chủ tử hồi phủ, chuyện phân phó không ít. Gã liếc trộm tiểu Bảo Nhi đang ngủ say, thấy nó mấy tháng không gặp lại càng ốm yếu hơn.

Trước khi rời khỏi phòng, Mạnh Diễm liếc nhìn tiểu tử đang nằm trên giường, tính tính canh giờ, phân phó, “Đợi đến giờ tuất thì người phái trừ tử chuẩn bị đồ để tiêu hóa, cho nha hoàn bưng đến phòng ta.”

“Vâng.”

Nghiêm tổng quản nhìn chủ tử bước ra khỏi phòng, lập tức theo sát, bung dù lên che, che phong tuyết đầy trời.

Một lát sau, gã chỉ huy thu xếp việc thiết yến, cả tòa phủ đệ đèn đuốc sáng trưng cả đêm, nha hoàn bận rộn đi qua đi lại trên hành lang gấp khúc và đại thính, chốc chốc lại châu đầu ghé tai, lan truyền tin tức tiểu Bảo Nhi thụ thương tin tức truyền khai.

Bất quá cũng không cần thiết phải đồng tình với nó, bởi thân phận của tiểu nô tài vốn vô cùng thấp kém, tiện mệnh kia căn bản không đáng tiền.

Mạnh Diễm không yên lòng, điều này người khác có thể nhận thấy rõ ràng.

Trì hoãn cho tới sau bữa cơm đoàn viên, uống rượu còn nhiều hơn ăn cơm.

Trong tiệc rượu, hần hỏi muội tể (em rể) tình hình gần đây, nói hai ba câu rồi chấm dứt câu chuyện.

Sau bữa cơm, hai người ngồi đánh cờ vây, buồn bực không nói gì.

Phù Dung nín thở ngưng thần, ngồi giữa hai đại nam nhân, đôi mắt trong veo chuyển động qua lại, một hồi nhìn phu quân, hồi sau lại nhìn sang ca ca; hai người bọn họ khi ngồi chung với nhau, không khí xung quanh họ như muốn đóng băng.

Nguyên nhân cũng là hai người không vừa lòng nhau; một người nghiêm túc, một người âm trầm, chuyện gì cũng giữ trong lòng, trừ phi cần thiết lắm mới mở miệng nói chuyện.

Phù Dung chau mày, tối nay phu quân cũng uống không ít rượu, ca ca cũng không keo kiệt, mở bình rượu trân quý đã cất kỹ dưới hầm lâu năm, phẩm rượu với chàng, ai cũng say túy lúy.

Nàng ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, sắc mặt đỏ ửng, cảm thấy mình cũng say say.

Nghẹn hồi lâu, cuối cùng nàng cũng hỏi, “Ca ca, ca tìm được tiểu nô tài ở đâu vậy?”

“Noãn Xuân các.”

“Di... Tên này nghe hình như là... nơi yên hoa (làng chơi), phải không?”

Mạnh Diễm trầm mặc không lên tiếng, vẫn chưa giải thích.

Tây Môn Diễm chen vào, “Theo như ta đoán, chắc mấy ngày nữa quan phủ sẽ niêm phong Noãn Xuân các.”

“Vì sao?” Phù Dung mở to mắt, không hiểu tại sao.

Mạnh Diễm hí hí mắt, nhìn chăm chăm muội tế, “Người nghe được tin tức bên ngoài?”

“Ân.” Tây Môn Diễm vân vê quân cờ trắng trong tay, chậm rãi nói, “Ta chỉ nghe nói thế thôi.”

(tiện đây nói luôn: thường thì trong cờ vây, ai lớn tuổi/có vai vế hơn sẽ lấy quân đen và đi trước)

“Đã nghe được cái gì?”

“Bất quá chỉ là mấy lời đồn lung tung về đánh nhau thôi, có vài tên công tử dám đụng vào người không nên dây vào.” Trong lòng chàng biết rõ đại cữu tử này không phải là người dễ sống chung; làm hấn không vui, đương nhiên sẽ có người ra mặt xử lý, nói trắng ra là để nịnh bợ hấn mà thôi.

Mạnh Diễm không vui, hừ nhẹ, chuyên chú vào ván cờ, muốn hòa nhau một ván.

Phù Dung thăm dò, “Ca ca, nếu tiểu nô tài đã tìm về được rồi, sao ca không để nó hầu hạ bên cạnh?”

“Muội muốn gặp nó?”

“Đương nhiên.” Nàng gật mạnh đầu, “Muội hiếu kỳ chết được.”

“Tiểu tử kia đang ngủ.”

“Hử?”

Mạnh Diễm lại nhấn mạnh, “Ta cho nó ngủ trong phòng ta, ngủ một giấc.”

Hít mạnh không khí, đôi môi hé ra lại khép lại, “Tiểu nô tài ngủ ở phòng ca ca?”

“Ân.” Một tiếng, hấn coi đó là điều đương nhiên. Lát sau, quân cờ đen đã bao vây tiêu diệt Tây Môn Diễm, thu được không ít quân, khiến người kia tổn thất nặng nề.

Tây Môn Diễm liếc kiêu thê, tiểu nữ nhân rốt cục cũng ý thức được đại cữu tử và tiểu nô tài có quan hệ không tầm thường.

Mà chàng, qua suy đoán đại cữu tử ra ngoài tìm người chỉ có hai nguyên nhân – trả thù hoặc tìm người quan trọng. Bây giờ có thể thấy được chính về vế sau.

Thu hồi đường nhìn, Tây Môn Diễm coi như chuyện không liên quan đến mình.

Trước khác nay khác, Mạnh Diễm đối mặt với ánh mắt tròn tròn của muội tử bảo bối, bộ dáng nàng như không tin được. Bỗng nhiên, nội tâm hắn cảm thấy rất phức tạp. Hắn lấy một miếng phù dung thạch từ dưới thắt lưng ra, đưa đến trước mặt nàng.

“Còn nhận ra không?”

Phù Dung cúi đầu, giật mình một lúc mới nhận ra, “Là Phù dung thạch.”

“Àn.”

Nàng đưa tay sờ sờ phù dung thạch, không khỏi ngạc nhiên, “Ca ca, phù dung thạch sao lại mất một góc? Là bị rơi sao?”

“Rơi không nhẹ.” Phù dung thạch bị vỡ một góc đã hủy đi giá trị của nó. Tiểu tử kia lại cực kỳ coi trọng tiểu thạch đầu này, hôm nay mất đi, hắn phải lấy cái gì bù đắp lại đây...

Góc khuyết sắc nhọn nháy mắt đâm vào ngón trỏ của nàng. Mày liễu nhíu lại, Phù Dung đặt Phù dung thạch xuống, mút mút ngón tay, nhỏ giọng oán giận, “Ca ca, sao ca không cẩn thận chút, phù dung thạch là để lại cho đại tẩu (chị dâu) mà, cái này...”

Mạnh Diễm cắt đứt lời nàng, ngửa ra kinh người, “Ta từ lâu đã đưa cho tiểu tử kia rồi.”

Oanh! Nghe vậy, Phù Dung nhện lời, “Ca ca không nói giỡn đấy chứ?”

Mạnh Diễm nhìn kỹ muội tử bảo bối, “Không ngờ sao?”

“Không ngờ...”

“Ngay cả chính ta cũng không ngờ.” Hắn thu hồi Phù dung thạch, không khỏi tự giễu, “Không phải đùa đâu, ta đã thua hoàn toàn đấy.” Đứng dậy, trước khi rời khỏi còn không quên dặn dò, “Hai người sớm nghỉ ngơi đi, ta không phụng bồi nữa.”

“Ca ca...” Trợn mắt nhìn tấm lưng ca ca, nàng không cách nào hoàn hồn lại được.

Đại thánh chỉ còn hai phụ thể. Tây Môn Diễm vỗ vỗ gương mặt kiều thể, ý bảo nàng hoàn hồn lại. “Bây giờ nàng hiểu rõ chưa?”

“Hiểu rồi...” *Ca ca hình như đã thay đ ở i...*

Tây Môn Diễm nhìn chăm chăm vào ván cờ, cực kì buồn bực. Chưa phân thắng bại, đại cữu tử sao lại cho rằng toàn bộ đã thua?

“Lời ca ca nói giấu huyền cơ đúng không...”

“Àn.” Theo tính tình chàng, sao lại đơn giản chịu thua thể được.

Thình lình, nàng kinh hô, “Ai nha!”

“Sao vậy?”

Nàng chợt minh bạch, “Thì ra... Hồi trước thiếp có đưa một tiểu khát cái về biệt quán, hóa ra là tiểu nô tài của ca ca, bảo sao trên người nó lại có phù dung thạch. Lúc đó, nó vẫn khăng khăng nó không phải kẻ trộm. Thiếp nên tin tưởng nó mới đúng.”

Lúc này, lực chú ý Tây Môn Diễm tập trung vào kiều thể, ngũ khí không tốt mà chất vấn, “Nàng lại ra ngoài kiếm khát cái về lúc nào?” Chàng thật muốn bóp chết Hỉ Nhi.

“Ách... Cái này...” Xong, nàng không đánh đã khai.

“Nói mau!”

Phù Dung cúi đầu xuống, một năm một mười khai hết, “Là... lúc chàng ra ngoài tuần thị thương nô ấy, thiếp có mang áo choàng lông cừu đến cho chàng, trên đường thì nhìn thấy một tiểu khát cái, liền tuấn tay nhặt về...”

Sắc mặt chàng tối sầm, cứng nhắc ra lệnh, “Không được nhặt nữa!”

“...”

Vừa tỉnh lại, Kiều Bảo Nhi phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, không thấy bóng dáng đại phu đâu, nó bắt đầu hốt hoảng, “Đại phu... Người ở đâu?”

Nhìn xung quanh, bên trong phòng bài biện xa hoa, không giống được đường.

“Đại phu đại phu người ở đâu ” Kiều Bảo Nhi gọi lại hét, vẫn không thấy thân ảnh đại phu đâu.

Cực kì sợ rằng chủ tử đã đưa về phủ, nhưng cách bài trí bên trong căn phòng này không giống phòng chủ tử. Nó cũng không biết mình đã bị đưa đến chỗ nào.

Lát sau, hai nha hoàn đẩy cửa bước vào; một người mang theo đèn lồng, người còn lại bưng đến được thiện và một chén cháo còn nóng hằm hập.

Ngân Thúy vừa thấy đầu Kiều Bảo Nhi băng bó đầy băng, ánh mắt hồ nghi liếc tới chân nó. *Tiểu Bảo Nhi bị ấn m á t m ô t th ờ i gian, r ó t c u ô c bên ngoài đã x ả y ra chuy ệ n gì?*

“Tiểu Bảo Nhi, mau tới đây ăn một chút gì.” Thu Liên đặt đèn lồng xuống, tiến lên dìu nó đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Như gặp phải quỷ, nó hất tay nàng ra, “Tránh ra! Đừng tới gần ta...”

“Người làm sao vậy a, đến chúng ta cũng không nhận ra.”

Kiều Bảo Nhi lui mấy bước, như chim sợ cành cong.

“Nhìn người gây quá. Đừng trốn nữa, mau lại đây ăn chút đi, đây là chủ tử dặn riêng đó.” Sợ chủ tử, nàng đành phải bày ra sắc mặt hòa nhã với tiểu Bảo Nhi.

“Mau nghe lời đi, trời lạnh rồi, đồ ăn mau nguội lắm. Mau tới đây ăn đồ nóng nào.”

“Các người đừng tới đây! Ta muốn tìm đại phu!” Nó chọt nhào ra cửa, vội vội vàng vàng mở toang cánh cửa khắc hoa, bỗng nhiên đâm sầm vào bức tường thịt –

“A!” Khuôn mặt nhỏ nhăn nhăn nhú, nó vỗ vỗ cái mũi đau, rên rĩ.

Mạnh Diễm diện vô biểu tình, “Người muốn đi đâu?”

Vừa ngẩng đầu *Hách! Là ch ủ t ử ...*

Sắc mặt trắng nhợt, Kiều Bảo Nhi như rơi vào nơi cửa độc xà mãnh thú, cả người run rẩy, xác định rằng mình đã bị chủ tử đưa về phủ.

“Các người ra ngoài!”

Ngân Thúy và Thu Liên hai người vừa được lệnh, lập tức hành lễ phúc thân (cái kiếu chấp hai tay ngang một bên hông hồi nhún người ấy) rồi rời khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa lại.

Bên trong phòng, bầu không khí căng thẳng, Mạnh Diễm tức giận nói, “Người ngồi xuống, đừng ngây ngốc thất thần nữa.”

Nó không động đậy, hai chân như như nhũn ra, dính trên mặt đất.

“Ta bảo người ngồi xuống ăn chút gì đó đi, không nghe thấy à?”

Kiều Bảo Nhi gật đầu.

“Nếu nghe được sao không đi, chẳng lẽ muốn ta ôm người?”

Nó lập tức lắc đầu, cả người cứng ngắc đi vài bước, đưa tay kéo ghế lại. Cạch cạch cạch! dao động không ngừng.

“Còn không ngồi xuống!”

“...”

Luống cuống tay chân, chủ tử ra lệnh như thế, động tác nó trì hoãn hồi lâu, rốt cuộc thuận lợi ngồi xuống ghế.

“Ăn chút gì đi, rồi uống được.”

Mắt Kiều Bảo Nhi không chớp, nhìn chủ tử, nghe lời vờ tay ra, cầm thìa mà cũng không chắc.

“Mau ăn!” Âm lượng thay đổi, lên xuống theo phản ứng của tiểu tử kia.

Bàn tay nho nhỏ run a run, tuân theo thói quen trước kia, cổ nuốt miếng cháo xuống, uống một hơi thuốc nước, sau đó lập tức đẩy chúng ra xa.

“Ta không muốn ăn.”

Mạnh Diễm tiến lên, đưa cháo nóng và chén thuốc về trước mặt nó, ra lệnh, “Ăn cho hết.” Tiểu tử kia quá gầy yếu, nếu không ăn cái gì sẽ chết đói luôn.

Kiều Bảo Nhi không nhúc nhích, bản năng bắt đầu cự tuyệt tất cả những thứ chủ tử đưa tới.

Mạnh Diễm cúi người sát mặt nó, “Người không nghe ta nói?”

Nó lập tức lùi lại, quay mặt đi, chết cũng không muốn ăn cái gì.

“Tránh ra...”

“Lại là những lời này... Chết tiệt! Người không nói được câu khác sao? Rốt cuộc là muốn nháo cái gì với ta?”

Nó mím chặt môi, liều chết không chịu đáp lại.

Không nói gì mà kháng cự chủ tử, một đôi tay nhỏ bé nắm chặt khăn trải bàn, lộ rõ tâm trạng đang vô cùng bất an.

Từng hơi thở phun lên sườn mặt nó, muốn hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nó. Mạnh Diễm cảnh cáo, “Mau ăn đi, bằng không ta sẽ đổ thẳng vào.”

Cả người nó càng run hơn, thân thể lung lay như sắp đổ.

Mạnh Diễm dùng tay đỡ lấy nó, nhân cơ hội nó tránh né liền hôn trộm một cái.

Kiều Bảo Nhi lập tức đẩy hấn ra, găng khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thái độ không quan tâm giằng co với thái độ kinh hoàng của nó; hồi lâu sau, Mạnh Diễm thỏa hiệp, “Tối nay, ta sẽ ngủ ở thư phòng. Sáng mai, đừng để ta thấy người ăn không hết.”

Dứt lời, “rầm!” một tiếng, hấn xoay người ra khỏi cửa.

Cắn răng rửa sạch liên ba lần: *chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt! Tiểu tử kia không nghe lời i như trư ố c n ử a, giờ còn vờ t quá ph a m vi h ấ n có thể tư ở ng tư ợ ng.*

Quay đầu lại nhìn chằm chằm cánh cửa đã khép lại... *H ấ n sao có th ể dành lòng cư ờ ng b ứ c nó n ữ a...*

Tức giận dần dần tiêu tan theo thời gian, thân ảnh bên cạnh cửa dần dần di chuyển. Thấy động tĩnh bên trong phòng, hắn che giấu hành tung, không để người bên trong phát hiện.

Lo lắng tiểu tử kia tiếp tục nhịn đói, hắn đợi.

Bên trong phòng, Kiều Bảo Nhi như đứng đông cứng như ngồi đồng than, hết nhìn đông tới nhìn tây, một lúc lâu, xác định chủ tử sẽ không xuất hiện nữa, nó chớp chớp mắt nhìn đồ ăn trên bàn, bụng đói òng ọc.

Nuốt một ngụm nước bọt, nó lại cầm lấy thìa, chậm rãi ăn phần cháo đã nguội lạnh.

Uống thuốc xong, nó ngồi yên tại tại chỗ một lúc lâu.

Bên trong căn phòng vắng vẻ vẫn lưu lại khí tức chủ tử, bỗng nhiên nó kinh hoảng nhảy dựng lên, không dám tiếp tục ở lại đây nữa. Nó sợ, sợ ác mộng ban đêm sẽ thành sự thật lần nữa.

Lo sợ bất an, Kiều Bảo Nhi không biết bóng người đứng lặng ngoài cửa sổ đã rời khỏi.

Lo lắng đi tới cạnh cửa, mở cửa muốn trốn ra khỏi phòng, bỗng trận gió lạnh ập đến. “Lạnh quá...” Nó run rẩy cả người, rụt cổ lại, thân ảnh nhỏ gầy không lẩn vào đêm tối, lưng co chặt, mơ hồ đau đớn.

Đi qua liên hoa trì, nó dừng bước, bỗng nhớ tới con rùa nhỏ. *V ấ n còn ở đây sao...*

Mờ mịt cúi đầu, cô đơn bơ vơ đứng đó, cảm thấy xa lạ rồi lại quen thuộc, không biết nên làm sao.

“Ta không muốn hầu hạ chủ tử... Ta ghét hầu hạ chủ tử...” Thì thào nói nhỏ, khuôn mặt bị nhiễm lạnh trở nên trắng bệch, “Rùa nhỏ, theo ta đi, ta sẽ cho ngươi ăn, được không?”

Nó tìm một cành cây nhỏ, nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt miếng băng mỏng, nhỏ giọng gọi, “Rùa nhỏ... Mau ra đây.”

Cạch cạch cạch! Nó liên tục gõ, chờ đợi.

“Rùa nhỏ bị đông chết rồi...”

Viễn mắt dần dần đỏ lên, một lúc lâu, nó rút cuộc hết hi vọng rời khỏi chủ lâu.

Nửa đêm, Lê Sinh hồi phủ, theo lệ cũ mang đồ ăn đến hầm ngầm cho Tiểu Cẩu Tử.

Bởi chủ tử không ở đây, y liền tự ý đưa Tiểu Cẩu Tử ra khỏi lồng sắt, nhưng mắt cá chân nó vẫn phải đeo một sợi thiết liên để ngừa nó chạy trốn.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, Tiểu Cẩu Tử co ro trong góc, theo thói quen mà tỉnh lại. Bụng đói cả ngày, y nhét lấy nhét để đồ ăn vào miệng.

“Ăn chậm một chút, coi chừng nghẹn.”

“Ân.” Tiểu Cẩu Tử gật đầu. Bây giờ hộ vệ này là y thực phụ mẫu (áo cơm cha mẹ, ý chỉ người nuôi sống), y muốn sống phải dựa vào hộ vệ Lê Sinh đưa đồ ăn.

Bụng nước lên, ừng ực ừng ực! uống, ho sặc vài lần, rốt cuộc bụng y cũng không còn đói nữa.

“Có lạnh không?” Trên mặt đất có hai cái chăn dày, trong góc là cái bồ để Tiểu Cẩu Tử giải quyết nhu cầu sinh lý. Nơi này đúng là như một cái ngục, để giam giữ trừng phạt tội nhân.

“Nếu chăn không ấm thì cứ nói với ta.”

“Ân.” Tiểu Cẩu Tử không bị lạnh, cho nên không yêu cầu gì.

Y hiểu rõ, nếu chủ tử hồi phủ, y có thể giữ được cái mạng này không hay chính là vấn đề.

“Cầm dược này.” Tiểu Cẩu Tử từng bị Nghiêm tổng quản dày dọa đến không còn ra hình người, Lê Sinh y không đành lòng nhìn Tiểu Cẩu Tử có kết cục thế này.

Chân đã bị gãy, bước đi sẽ bị thọt; thời gian dài bị thiết liên khóa lại, đương nhiên khó tránh khỏi da tróc thịt bong.

“Lê hộ vệ, không thể thả ta đi được sao?”

Lê Sinh diện vô biểu tình cảnh cáo, “Tiểu Cẩu Tử, đừng được một tác lại muốn tiến một thước.”

“Không phải ta được một tác lại muốn tiến một thước, nếu ngài nguyện ý cứu ta, sao không làm người tốt đến cùng, thả cho ta một con đường sống?” Y cực kỳ sợ sẽ phải chết ở đây.

“Tiểu Cầu Tử, ta không có khả năng đó.” Lê Sinh vẫn chưa nhắc tới tự thân y cũng phải chịu phiêu lưu mạo hiểm khi che chở cho Tiểu Cầu tử. “Nghiêm tổng quản báo cho ta biết chủ tử đã hồi phủ, Tiểu Cầu Tử, ngươi cứ mặc cho số phận đi. Nếu chủ tử bỏ qua cho ngươi, đương nhiên sẽ không đến khó dễ ngươi nữa.”

Y cắn môi, cúi đầu rầu rĩ nói, “Ta vốn không trộm ngân lượng của chủ tử mà.”

“Ta biết. Ngươi phạm chuyện gì, chủ tử đã biết từ lâu rồi, chỉ là ngươi không biết mà thôi.”

Hách! “Chuyện ta khi dễ tiểu Bảo Nhi...”

Lê Sinh tiếp lời nó, “Lúc đầu ngươi khi dễ tiểu Bảo Nhi thế nào, lại vu oan cho nó ăn cắp ngân lượng của chủ tử nên chủ tử mới đối phó với ngươi.”

Tiểu Cầu Tử giật mình, rốt cục hiểu rằng chủ tử đã có ý vu oan cho y. “Ta không cam lòng... lúc đầu ta chỉ muốn rời khỏi đây!”

“Cho dù ngươi muốn rời khỏi thì cũng đừng nghĩ đến chuyện đưa được cho tiểu Bảo Nhi. Ngươi cũng biết nó không hạ được chủ tử, lại nuốt được đó.” Lê Sinh hỏi lại, “Lẽ nào, tiểu Bảo Nhi nên bị ngươi khi dễ?”

Phút chốc, y yên lặng không nói gì nữa. Y vốn không ngờ rằng tiểu Bảo Nhi lại nuốt được.

“Được kia cũng hại không chết người...” Y rầu rĩ lắm lắm.

“Tiểu Cầu Tử, đừng giả ngu với ta. Ngươi mua được gì, không cần ta phải nói rõ nữa.”

Y lập tức chột dạ.

Lúc đầu y mua ma phí tán là đề phòng nếu ăn được đó xảy ra vấn đề thì toàn bộ trách nhiệm sẽ rơi xuống đầu tiểu Bảo Nhi, sẽ không liên quan đến mình... Không ngờ... Tiểu Bảo Nhi không nỡ hại chủ tử, lại nuốt được đó. Đồ hèn nhất!

Càng nghĩ càng muốn nôn. Tiểu Cầu Tử dứt khoát ăn bánh bao thịt, giấy lát ho mạnh vài tiếng. Ngực từng chịu ngoại thương bên ngoài giờ vô cùng đau đớn.

Lê Sinh vỗ vỗ tấm lưng gầy gò của y, lực đạo hạ xuống khá nhẹ. Qua mấy tháng bị dẫn vật, Tiểu Cầu Tử đã gầy như que củi, may mắn là vết thương bị chó cắn đã khỏi hơn phân nửa, ngoại trừ đôi chân bị gãy thì không còn gì đáng lo ngại nữa.

“Tiểu Cầu Tử, ngươi ngủ đi. Đêm mai, ta sẽ đưa thêm một cái chăn bông lại đây.”

“Lê hộ vệ...”

“Làm sao vậy?” Y quay đầu lại, “Người còn cần cái gì?”

“Thả ta đi.” Tiểu Cửu Tử vẫn chưa từ bỏ ý định.

Lê Sinh không đáp lại, xoay người rời đi.

Trong hầm ngầm ẩm ướt rét lạnh đã trống rỗng, chỉ còn lại mình Tiểu Cửu Tử và hai con chó dữ làm bạn.

Hai con chó dữ đã sớm quen với sự tồn tại của y, không sủa nữa. Ăn xong bánh bao, y vùi đầu vào chăn, vừa tức vừa buồn nôn – là tên tiểu Bảo Nhi vô năng kia vừa vô năng lại vừa không có gan, hại y đến nông nỗi này.

Cầm hận, y cắn cắn chăn bông, trong đầu đều là lời oán hận tiểu Bảo Nhi chết tiệt!

Nháy nháy hai mắt nhắm lẹ, y không biết phải đến bao giờ mới có thể thoát khỏi cuộc sống không thấy ánh mặt trời này.

22. Quyển 3 - Chương 8

Nó co rúm lại cạnh cửa, chốc chốc lại gục gặc đầu vì buồn ngủ.

Mạnh Diễm hồi phủ, đã là nửa đêm.

Bước thong thả về chủ lầu, cúi đầu trừng mắt nhìn tiểu tử dựa người bên cửa, “Người đang đợi ta?”

Kiều Bảo Nhi mở mắt nhìn, ý thức mơ hồ dần thanh tỉnh, “Chủ tử...”

“Đứng lên, muốn ngủ thì về phòng.”

“Còn chưa muốn ngủ.” Lại phải hầu hạ chủ tử.

Kiều Bảo Nhi tứ chi cứng ngắc đứng dậy, ấp úng hỏi thăm, “Chủ tử có đói bụng không? Nếu đói bụng, ta có bảo trù tử để lại văn thiện cho ta, chỉ cần hâm nóng lên là dùng được.”

“Nga. Chẳng lẽ tối nay người chưa ăn?” *Ti ể u t ử kia không ph ả i là ngu ng ố c ch ờ h ấ n v ề đ ấ y ch ứ?*

“Ta đã dùng văn thiện rồi.”

Hắn nhướn mi, tà nghệ liếc nó, có vẻ hơi thất vọng tiểu tử này chỉ là đang làm theo bốn phận. “Bây giờ thì sao? Đói không?”

Nó thành thật gật đầu, “Có một chút.”

“Vậy người trở về phòng, thay bộ xiêm y khác, chúng ta cùng đến trù phòng.”

Nó giật mình kinh ngạc. Chủ tử không cho người hầu hạ sao?

Mạnh Diễm xoay người nó lại, giục, “Nhanh lên, đừng để ta phải đợi.”

Lão đảo vài cái, Kiều Bảo Nhi nghe lời làm theo.

Đợi đến khi ra khỏi phòng, nhìn chủ tử đứng bên liên hoa trì (ao sen) như có điều suy nghĩ, thân ảnh cao to ấy không rõ ràng.

R ố t c u ộ c h ấ n ở trong lòng ti ể u t ử này là cái gì...

Mạnh Diễm thu hồi tầm mắt, nhẹ gọi, “Tiểu tử, lại đây cho ta nắm.”

Hắn chìa tay đợi.

Kiều Bảo Nhi sững sốt, ngẩng mặt nhìn cử chỉ không bình thường của chủ tử tối nay.

Mạnh Diễm nhìn nó, im lặng chờ đợi, thuận theo; trong sát na bàn tay nhỏ phủ lên tay hắn đã run nhẹ nhẹ.

Tay tiểu tử lạnh lẽo, hắn sẽ làm nó ấm áp.

Độ ấm nóng lặng yên lan ra, Kiều Bảo Nhi một tay ôm xiêm y, mặc chủ tử nắm tay dắt đi chậm rãi trong đình viện.

Mạnh Diễm diện vô biểu tình, mang theo tiểu tử, khác với ngày trước – tiểu tử lần mò trong đêm tối, bước chân loạn choạng, chốc chốc lại quay đầu; còn hắn chỉ một mực ẩn thân.

Tối nay, hấn nắm tay nó, những nơi mà dấu chân in xuống đều có đôi có cặp.

Hành lang quen thuộc hay đường mòn trong đình viên, tiểu tử không hề lẻ loi một mình; mà chính hấn cũng không cần lén lút, thậm chí chờ đợi lo lắng.

“Bây giờ nô tài trong phủ đã đi vào giấc ngủ, tiểu tử, hân lại vẫn thiện đi, ta tự mình đi tắm. Đồ ăn đừng mang về phòng, hai chúng ta dùng bữa trong trù phòng là được.”

“Như vậy có được không?” *Ch ử t ử sao có th ể dùng b ữ a trong trù phòng đư ợ c? Đó là nơi dùng b ữ a c ử a nô tài mà.*

“Hà tất phải câu nệ.”

Hai người bọn họ một người ở trên trời, một người dưới mặt đất, tựa như mây trời và bùn đất.

Hấn nguyện ý hóa thành nước vì tiểu tử này, thấm vào bãi bùn nhuyển nộn là nó.

“Tiểu tử, đừng cho là mọi việc ta đều phải có người hầu hạ. Những ngày ấy, ta đã hưởng thụ đến chán ngấy rồi.”

Trước đây, ngoại trừ công việc, mỗi khi nhàn hạ, hấn thích ra phố phường, xen lẫn trong đám người mà tìm việc vui; dựa vào việc yêu thích huy kim sái ngân*, thích rượu, đánh bạc, tóm trộm, bày ra hình ảnh vừa phóng đảng vừa hoang đàng.

(huy kim sái ngân: : nếu dịch word by word thì là vung vàng vấy bạc, ý chỉ ném tiền qua cửa sổ. Đây chỉ là cách hiểu của ta qua những gì mò được, ai có cách hiểu đúng hơn xin chỉ bảo)

Danh hiệu của hấn bất quá chỉ là hư danh, vinh hoa phú quý phút chốc mây khói, hấn cũng không hy vọng trước khi chết già, bên cạnh hấn chỉ là một đám cẩu nô tài bằng mặt mà không bằng lòng.

“Nga.” Kiều Bảo Nhi mặc dù không hiểu rõ lắm hàm ý trong lời chủ tử, nhưng hiểu rõ cuộc sống của chủ tử, chính là mộng tưởng mà rất nhiều người đến cả đời cũng không cách nào hoàn thành được.

Thường ngày, chủ tử ăn ngon mặc đẹp; nhưng Tiểu Cẩu Tử trong hân lại không được ăn; ngay chính quê nhà của nó cũng có rất nhiều người không bao giờ được ăn những thứ thường ngày chủ tử vẫn ăn.

Chủ tử là người trong phúc nhưng lại không hưởng được phúc, sống mà chỉ biết khi dễ người mà thôi. Rất tự nhiên, bàn tay nhỏ bé giấy dựa muốn rứt về.

Mạnh Diễm siết chặt, không cho nó trốn khỏi lòng bàn tay của mình.

Như đàm luận khí trời, hắn nói, “Ta ghét hài tử, cũng không dự định thú thê sinh tử (cưới vợ sinh con). Tiểu tử, ta để ngươi ở lại bên cạnh ta, đối đãi không giống những người khác, ngươi hiểu chưa?”

Hắn chợt dừng lại, trong bóng đêm mông lung mà cầu ái (tỏ tình) với nó.

Kiều Bảo Nhi nhỏ vụn đáp lại, “Ta hiểu rõ.”

Nặng nề, hắn vẫn không nói được một từ ‘thích’. Hôn lên đỉnh đầu tiểu tử, trong lòng chỉ biết là thích nó mà thôi.

Tâm khe run lên, ngón tay trắng bệch nắm chặt xiêm y chủ tử, Kiều Bảo Nhi mím môi cố nén xung động muốn bỏ chạy. Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa ngẩng, một nụ hôn ôn nhu dịu dàng quanh quẩn bên môi. Mày hơi nhú lại, bị đầu lưới cạy mở hàm răng, trong miệng có vật xâm lăng ẩm ướt nhét vào.

Hơi thở hỗn loạn, không thể đáp lại nỗi sự ôn nhu và gấp gáp của hắn, đầu choáng váng đến muốn bất tỉnh, thân thể tự nhiên dậy lên phản ứng, dường như chủ tử lại đang khi dễ nó, sự cứng rắn của hắn khiến nó vừa nóng vừa đau...

Xoát, sắc mặt trắng nhợt, cả người cứng ngắc, môi lưỡi chủ tử cũng rời khỏi nó.

Dục vọng mười phần mà ôm lấy tiểu tử, tuần nhan chôn dưới hõm vai nó, than thở, “Tiểu tử, ta đói bụng.”

“Ta... Ta đi hâm lại thức ăn.” Nó thúc nhẹ vào chủ tử, lúc này đã mất đi khẩu vị.

Muốn gặm con mồi nhỏ trước mặt này đã, Mạnh Diễm mềm giọng nỉ non, “Tiểu tử, trở về phòng rồi hầu hạ ta được không?”

Bản năng tưởng cự tuyệt, nhưng lại buồn bã nói, “Vâng.”

Mạnh Diễm kinh ngạc *tiểu tử cam nguyện n sao?*

Bên giường, đôi bóng người quấn lấy nhau. Kiều Bảo Nhi co rúm lại trong lòng chủ tử, mười ngón không bắt lấy nổi thân thể đầy mỡ hôi, lực đạo xông tới làm chấn động cả hạ thân nó.

“Ô...” Nó chỉ hy vọng chủ tử nhanh nhanh kết thúc tất cả.

Mạnh Diễm níu chặt lấy thắt lưng tiểu tử, tiết tấu vô cùng thân thiết duy trì liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn

nhấn chặt, gần như trắng bệch. Hắn không có cách nào không chế ý niệm muốn nó trong đầu.

Đâm chọc mạnh mẽ, tiểu tử rốt cuộc không nhịn nổi nữa, kêu lên, “A...”

Nó nháy nháy đôi mắt ướt át; đôi môi mỏng từ từ dán gần đến nó, những nụ hôn dày đặc khơi dậy cảm giác sung sướng trong thân thể, lặng yên trượt một ngón tay xuống hạ phúc nó, xoa nắn dư thể nhỏ bé, cố gắng kích thích nó.

Thân thể nhỏ nhoi không tự chủ được mà cong lên, sung sướng xa lạ từ hạ phúc lan tràn, cảm nhận được đầu ngón tay ấm áp đang khiêu khích. “Úc...” Không biết làm thế nào, hàm răng nhẹ nhàng cắn một cái, tâm trạng bài xích vốn ngủ yên nay lại thức tỉnh.

Mạnh Diễm giật mình, môi lưỡi rời khỏi nó.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nét ửng đỏ, chỉ đơn giản là phản ứng sinh lý, nhưng đôi mày nhăn lại lại tiết lộ rằng nó không muốn.

Ngầm bực bội, hắn động thân, từ trên cao đâm vào giữa đôi chân nhỏ nhỏ của tiểu tử, không quá mức ôn nhu mà chà đạp, nhìn xuống chỗ xung quanh nơi nộn hồng đang thít chặt mà phun ra nuốt vào cự vật...

“Ngô... Đừng...”

Thân thể nhỏ bé liên tiếp chịu đựng lực đạo cường hãn, trong cơ thể vừa trường vừa nóng, nó lại giơ tay lên muốn đánh vào tay hắn, hô lên, “Buông... ra... Đừng...”

Mạnh Diễm ngoảnh mặt làm ngơ, đôi môi lại lần nữa ép xuống cái miệng nhỏ của nó, hiệu quả ngăn lại lời cự tuyệt của nó.

“Ngô...”

Hơi thở hỗn loạn giao hòa với nhau, khuôn mặt đỏ ửng nhỏ nhắn hâm nóng khuôn mặt tuần dật. Hắn cứ mút mãi đầu lưỡi của nó không tha, nuốt lấy những lời lẩm bẩm nhỏ vụn làm người ta chán ghét; không khống chế được mà chạy nước rút, mãi cho đến khi một dòng ẩm áp tuôn ra, hắn mới chịu nằm lên người tiểu tử mà thở gấp.

Lúc nào cũng nóng...

Thân thể được thỏa mãn, tâm linh càng thêm trống rỗng...

Thúc nhẹ lên đầu vai chủ tử, không nói gì muốn hắn buông tha.

Hắn đè nặng nó một lúc lâu rồi mới nghiêng người, lại lập tức thuận ôm lấy tiểu tử, để nó nằm úp sấp trên ngực mình.

Thân thể trong lòng mơ hồ run rẩy, hắn kéo bạc bị (chăn mỏng), phủ trùm lên hai người, ra lệnh, “Ngủ.”

Mồ hôi ẩm ướt trong lòng ngực, đôi mắt mệt mỏi đã rời khe khép, nhưng không cách nào làm lơ bàn tay ấm áp đang vỗ về lưng nó dưới lớp chăn, động tác của hắn cực kì dịu dàng...

Lần mò đi tới chỗ Lê Sinh, gõ nhẹ cửa, Kiều Bảo Nhi nhỏ giọng gọi, “Lê Sinh ”

Nửa đêm, Lê Sinh ngạc nhiên. *Tiểu tử của gia không ngủ được, lại không tới hỏi, không phải là đi làm đờn gảy chử?*

Mở cửa phòng ra, một thân ảnh đứng bên ngoài, Lê Sinh tinh mắt thoáng nhìn, thấy ngoài cửa phòng còn có một thân ảnh khác nữa. Khi khép cửa lại, y không kìm nổi mà thầm kêu một tiếng: *Hửn! Phiền tìm tới cửa rồi.*

“Có việc sao?”

“Có.” Kiều Bảo Nhi mở miệng năn nỉ, “Không thể đưa chìa khóa thiết liên trên chân Tiểu Cầu Tử cho ta được sao?”

“Người muốn giúp Tiểu Cầu Tử chạy trốn?” Lê Sinh vờ như rất bất ngờ.

“Ân.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn dần có mồ hôi thấm ra, sợ Lê Sinh không chịu đáp ứng. “Ta van người ... Có được không?”

Tiểu tử này đã tìm nhảm để tư lợi, chìa khóa không có trên người y!

“Tiểu Bảo Nhi, sao người không năn nỉ gia?”

Một câu hỏi làm Kiều Bảo Nhi á khẩu, không trả lời được.

“Người không dám nói sao?”

Nó rầu rĩ lắm lắm, “Chủ tử sao có thể đưa chìa khóa cho ta được.”

“Người tìm chìa khóa trong phòng gia không được sao?” Lê Sinh ám chỉ nó cứ tự động lấy.

“Ta không dám lục lọi đồ của chủ tử, ta sợ gia sẽ giẫm nát tay ta.” Ngoại trừ lấy xiêm y và chà lau hay bài biện, nó căn bản không dám mở bất kì ngăn kéo lại, đương nhiên lại càng không biết bên trong có gì.

“Nga.” Y lại hỏi, “Người có nghĩ đến chuyện, để Tiểu Cầu Tử chạy rồi, người phải ăn nói với chủ tử thế nào không? Chẳng lẽ không sợ bị chủ tử xử phạt?” *Ti ể u t ử không ph ả i là mu ố n v ứ t b ỏ gia ch ứ?*

“Ta sẽ trở về nhận tội.”

“Trở về nhận tội?”

“Ân.”

“Người muốn đưa Tiểu Cầu Tử đi?”

“Ân.”

“Sau đó?”

“Ta muốn nhờ người giúp ta bán bộ áo khoác này.” Nó buông tay xuống, lấy ra bộ điều da noãn cừu tiểu thư cho nó.

“...” Lê Sinh trầm mặc.

Bỗng nhiên, một đoạn gỗ trên cửa sổ bát giác bị đứt gãy.

Kiều Bảo Nhi lập tức ngẩng đầu lên, dường như nghe thấy thanh âm gì đó.

Thân hình Lê Sinh nhoáng lên, khuôn mặt nhả nhận che mất đường nhìn của nó, dời đi mục tiêu hỏi, “Noãn cừu này ở đâu ra?”

“Tiểu thư đưa cho ta, ta không lấy trộm.”

“Ta hiểu rồi. Người định bán noãn cừu đi, dùng ngân lượng cho Tiểu Cầu Tử dàn xếp cuộc sống, sau đó sẽ trở về nhận tội, phải không?”

“Ân.”

Y hiểu kỳ, “Người muốn thu xếp cho Tiểu Cầu Tử thế nào?”

“Ta muốn đưa Tiểu Cầu Tử về gia hương ta rồi cầu xin đa nương chiếu cố, chờ Tiểu Cầu Tử có thể đi lại rồi, y sẽ đi làm việc, nuôi sống chính mình.”

“Như vậy cũng tốt.” Y đỡ lấy noãn cừu, nhắc nhở, “Người có nghĩ tới làm sao dẫn y chuồn êm ra ngoài phủ không?”

Kiều Bảo Nhi thành thật nói, “Ta có chuẩn bị thang, chờ chủ tử ngủ say sẽ trèo tường ra ngoài.” Vào đêm, phủ đệ có thủ vệ phó dong canh gác, trèo tường là biện pháp tốt nhất.

Có dũng khí, ti ểu t ử này c ủa gia không s ợ ngã ch ết.

Lê Sinh đẩy nó ra ngoài cửa, nhận lời, “Ta sẽ giúp người, người mau về phòng, ta sẽ đi cầm noãn cừu này trước đã, qua hai ngày nữa sẽ lấy ngân lượng và chìa khóa cho người.”

“Thực sao?”

“Đương nhiên.” Y cười cười.

Kiều Bảo Nhi an tâm, ra khỏi phòng, bỗng giọng nói của Lê Sinh từ phía sau truyền đến

“Tiểu Bảo Nhi, sao người không nghĩ rằng, người dám lén để Tiểu Cầu Tử chạy trốn, vì sao không dám nói rõ với gia trước?”

Nó quay đầu lại, tự nhiên thốt ra, “Bởi vì ta chỉ là nô tài, là yêm cầu, có nói thì chủ tử cũng không thèm để ý.”

Lê Sinh ngạc nhiên, cảm nhận của nó về gia không khỏi quá mức sai lầm rồi!

Về mặt âm trầm, Mạnh Diễm đưa cho thuộc hạ một cái chìa khóa và hai đỉnh bạc, ngữ khí cứng nhắc ra lệnh, “Đưa cho tiểu tử kia.”

Thực sự tức giận, các khớp ngón tay bóp lại mà kêu rắc rắc rung động, đêm qua khi tiểu tử kia trở về phòng, hẳn thiếu chút nữa là bóp chết nó!

Lê Sinh cố gắng làm lơ sắc mặt không tốt của chủ tử, hỏi lại, “Gia cho là nên giúp nó?”

“Đương nhiên. Ta sao đành lòng nhìn nó trèo tường chứ.” Tiểu tử kia muốn đánh mà! Muốn tìm đường chết cũng không nhất thiết phải tìm cái này! “Nó dự định trèo tường rồi chạy trên đường cái, mất mặt ai hả?”

“Ách... Ngài mất mặt a.”

Mạnh Diễm nhướn cao mi, hanh thanh, “Ta còn lo sợ nó mất tay hay gãy chân.”

“Đã như vậy, sao gia không nói ra?”

“Cứ tiếp tục lừa nó đi. Ta cũng không muốn đưa nó vào quan tài sớm như vậy.” Hắc cười lạnh, *tiểu tử kia thực sự ra khỏi phòng rồi ồ ồ mà còn quay lại nhậ t ộ i?*

Muốn hấn thư ở ng cho cái móng của nó thêm vài phát nữa hả? Vậ y cũng quá h ờ i cho nó r ồ i!

“Nga, thuộc hạ lập tức đi làm.”

Lo sợ bất an, Kiều Bảo Nhi tận lực tránh ánh mắt của chủ tử, từ lúc gây bàn tình đến giờ cũng không dám ngẩng đầu lên.

Một quyển trường sách tính toán rõ ràng giờ rồi tính rồi mù, suy nghĩ đều ngưng tụ ở việc tối nay sẽ đưa Tiểu Cửu Tử rời khỏi, lại lo chủ tử biết sẽ tức giận, cũng sợ kế hoạch sẽ thất bại.

Trong thư phòng, bất an của nó và sự trầm mặc của hấn ngưng tụ lại, nhân thần hung ác nham hiểm đập vào tiểu tử khiến tay cầm bút của nó run run. Nó vẫn e ngại sự tồn tại của hấn, lúc ở chung đúng là luôn phải đối phó và nhẫn nhục chịu đựng.

Diện vô biểu tình, Mạnh Diễm nhắc nhở, “Tiểu tử, uống được đi, ngươi bỏ lại lâu rồi đấy.”

“Vâng.”

Kiều Bảo Nhi đứng dậy, duy trì khoảng cách với chủ tử, rốt cuộc cũng thả lỏng được áp lực vô hình.

Mạnh Diễm lập tức lấy sổ sách đến, sửa lại những chỗ sai.

Liếc liếc thân ảnh nhỏ bé ngồi rõ xa, hấn vừa gây bàn tính vừa hỏi, “Tiểu tử, ngươi bận rộn cả buổi sáng, có chuyện gì muốn nói với ta không?”

Nó ngẩng đầu, đáp, “Nghiêm tổng quản đã nói, nếu trong phủ có việc gì sẽ gặp chủ tử xin chỉ thị của ngài, ta chỉ cần làm tốt mọi chuyện là được.”

“Người có cái gì muốn hỏi không?”

“Không có.” Chủ tử phải tính toán sổ sách của hắn, hôm nay không đọc thư sách. Nó cúi đầu uống hết thuốc, muốn kéo dài thời gian, không muốn đến gần cái bàn có chủ tử ở đó.

Mạnh Diễm cắn răng, *tiểu tử kia không biết nể mặt ai cơ hội nói thật mà có đợc khoan hồng, thực đúng là...*

Đẩy bàn tính ra, hắn đột nhiên đứng dậy, ngữ khí lạnh băng ra lệnh, “Người sai người đưa hai bầu rượu tới Phù Dung các, không có sự phân phó của ta, không ai được phép vào!”

Bỏ lại tiểu tử kia, Rầm! Một tiếng, Mạnh Diễm đá cửa rời đi.

Kiều Bảo Nhi trợn mắt hoảng sợ, nước thuốc trong bát rơi xuống, làm ướt một phần y sam.

Nhìn cửa không chớp mắt, những biểu hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức rơi vào đôi mắt khác. Thân ảnh bên cửa sổ thông dong rời đi, trên khuôn mặt tuấn dật còn nở nụ cười quỷ dị.

Tối nay, ánh trăng biến hoá kỳ lạ.

Từ chạng vạng tới giờ tuất, Kiêu Bảo Nhi bồn chồn ngoài Phù Dung các, muốn tiến lên gọi chủ tử dùng bữa, nhưng ngẩng đầu rồi lại lui về. Một lúc sau, nó ngồi xuống thêm đá ngoài phòng chờ, mãi đến khi Lê Sinh chủ động đến tìm.

“Tiểu Bảo Nhi, người ngồi ở đây làm gì?”

Hoảng hốt, ước chừng đã chờ gần hai canh giờ (4g), cái đầu nho nhỏ của nó đã mờ mịt, nó e ngại chủ tử, nhưng lại nghĩ đến chuyện chủ tử phải làm việc vất vả thế nào.

Mỗi ngày sau buổi trưa nó đều đi theo chủ tử, đến đêm thì nghỉ ngơi trên giường; chỉ cần chủ tử ở đâu, nó như cái bóng luôn ở bên cạnh; chỉ cần khẽ gọi một tiếng, nó sẽ lập tức làm theo.

Nhưng bây giờ chủ tử âm tình bất định, không biết sao mà lại tức giận. “Chủ tử uống rượu trong Phù Dung các, ta đợi ngài phân phó.”

“Nga, người không cần chờ nữa, chủ tử chắc đã say rồi.”

“Người chắc không?”

“Đương nhiên, trước đây đêm nào gia cũng uống, không có rượu không ngủ được.” Lê Sinh cười hỏi, “Chẳng lẽ người không biết?”

“Đó là chuyện đã lâu rồi mà.”

Lê Sinh bỗng nhiên thấy đồng tình – tiểu tử của gia quá mức trì độn, không chút để ý đến chuyển biến của gia.

“Cứ để gia ngủ đi, người đã say rồi, người đợi đến đêm cũng phí công vô ích. Đừng quên người còn phải đưa Tiểu Cầu Tử rời khỏi.”

Đôi mắt tối sầm lại, nó đi theo sau Lê Sinh, hai người quay về chủ lâu.

Lê Sinh nói, “Ta giúp người cầm noãn cừu lấy ngân lượng, cũng đã giúp người thu xếp một chiếc xe ngựa, kế hoạch của người không ổn lắm, ngay cả xa phu ta cũng đã tìm tới rồi đấy, để người đưa Tiểu Cầu Tử hồi hương cũng không bị bất tiện.”

“Về phần trèo tường, ta cho rằng không thích hợp. Sức lực của Tiểu Cầu Tử còn yếu hơn cả người, sợ là ngay cả thang y cũng không trèo lên được. Tối nay ta lại trông coi cửa sau, thuận tiện cho người rời khỏi phủ đệ.”

“Thực sao?”

“Đương nhiên. Nếu người đã ủy thác cho ta, ta phải làm tốt nhất có thể, không phải sao?”

“Cảm tạ, người thật tốt.”

Y kín đáo đưa cho tiểu Bảo Nhi chìa khóa và hai thỏi bạc, lại dặn dò, “Tốt nhất là người nên lưu lại vài chữ, nói rõ với gia là người sẽ hồi phủ nhận tội; đến khi người trở về, cơn giận của gia cũng đã tiêu hơn phân nửa, đến lúc đó gia có xử phạt người cũng sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Có Lê Sinh hỗ trợ, Kiều Bảo Nhi bỗng nhiên an tâm không ít.

“Người đi chuẩn bị đi, xa phu khoảng chừng đến giờ tý sẽ đến cửa sau tiếp ứng.”

“Được.” Kiều Bảo Nhi rất cảm kích hảo tâm của Lê Sinh.

“Đừng khách khí.”

Đối mặt với nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng, biểu tình trên mặt Lê Sinh càng lúc càng cứng ngắc. Tiểu tử này của gia thật dễ lừa, một khi đã bước ra khỏi phủ đệ, chính là mỡ dăng miệng mèo*.

(*nguyên văn: dương nhập hổ khẩu (): dẽ vào miệng cọp, tương tự câu ‘mỡ dăng miệng mèo’ nhé.)

Kiều Bảo Nhi lưu lại vài từ, trên giấy xuất hiện vài dòng –

Ch ử t ử, ta đưa Ti ể u C ẩ u T ử r ờ i kh ỏ i.

Ta s ẽ v ề h ử nh ậ n quy.*

B ả o Nhi

(*câu đúng s ẽ là “Ta s ẽ v ề ph ử nh ậ n t ộ i”, ở đây bé vi ết sai t ừ ‘ph ử ’() – nơi ở c ử a nhà giàu, thành ‘h ử ’() – th ổ i nát, m ụ c r ữ a. Nh ậ n quy: v ề nh ậ n t ộ i, thì b ị vi ết thành nh ậ n quy (): bi ết con rùa. Th ế nhá, chương sau s ẽ có đo a n gi ả i thích v ề nh ữ ng t ừ bé vi ết sai ^_^)

Bôi tương hồ vào, nó kiếng chân dán tờ giấy lên phần chạm trổ phía trên giường, coi đó như bùa chú có thể trấn áp được cơn giận của chủ tử.

Thay y sam, Kiều Bảo Nhi không dám quay đầu lại, cứ thế rời đi.

Sợ chủ tử tỉnh lại, trở về, nó an tĩnh ngồi đợi trong phòng, để phòng ngừa chưa kịp rời đi thì đã bị chủ tử bắt lại.

Nội thất to như vậy, chỉ bởi vì thiếu một người duy nhất mà càng thêm quạnh quẽ.

Đã chuẩn bị tâm lý, ngày nó trở về nhận tội có thể sẽ bị đánh một trận, hoặc là bị chủ tử đuổi ra khỏi phủ.

“Ti ể u B ả o Nhi, ngư ời có nghĩ đ ể n chuy ệ n, ngư ời dám đ ể Ti ể u C ẩ u T ử ch a y tr ổ n, t ạ i sao ngư ời không dám nói th ậ t v ớ i gia?”

“Ta s ẽ đ ố i v ớ i ngư ời th ậ t t ổ t.”

“Người nh ớ k ỹ, ta chưa t ừ ng mu ố n ngư ờ i nào như v ậ y.”

Nó ôm xiêm y mà hấn cho nó, vết thuốc bị dính trên đó đã không thể giặt sạch, cúi mặt xuống, khẽ cọ lên chủ tử đã đối xử với nó rất tốt, lưu lại mùi thuốc để thời thời khắc khắc nhắc nhở hấn, rằng nó là người, không phải yêm cầu, cũng không phải Phù Dung...

Đau thương, nó không tin thanh âm trầm thấp ôn nhu kia lại nói dối.

Nửa đêm, Kiều Bảo Nhi mang theo Tiểu Cửu Tử thuận lợi rời khỏi, mã xa từ từ rời xa vương phủ, Kiều Bảo Nhi không hề hay biết nó đã sớm bị Lê Sinh bán đứng.

Mã xa vẫn chưa ra khỏi thành, xe chạy vội trên đường phố trong thành. Cả đường xóc nảy, Kiều Bảo Nhi và Tiểu Cửu Tử hai người phải níu chặt lấy ghế mới có thể ngồi yên được.

Ngoài mã xa, gió lạnh gào thét, trong đêm đen thê này càng có vẻ kinh khủng.

Mắt xa phu lộ ra tinh quang, khoe miệng gợi nên nụ cười, chở hai tên ‘hàng hóa’, dự tính tiến hành một cuộc mua bán – buôn người.

Lượn lờ hai vòng, xa phu thả chậm tốc độ, rốt cục dừng lại ở Túy Hương lâu.

Xa phu thân hình cường tráng nhảy xuống chỗ đánh xe, hai hán tử phía sau cũng đã đuổi kịp, cầm chắc dây thừng và bố bạch (vải), vừa mở cửa xe đã lập tức chen vào trong xe, không nói hai lời liền trói chặt hai ‘món hàng’ lại.

“A!”

“Các người làm gì ”

“Mau nhét vào mồm chúng.”

“Ngô!”

“Cứu...”

Kiều Bảo Nhi và Tiểu Cửu Tử mở to mắt, không biết tại sao lại đột ngột xảy ra tình huống này.

“Hắc hắc...” Hán tử nhếch miệng cười cười.

Một hán tử khác quét mắt lên hai người, lộ ý không hay.

Tay Kiều Bảo Nhi và Tiểu Cầu Tử đều bị trói sau lưng, sợ đến mức co lại một đồng.

Ba gã hán tử nói thẳng, “Là hai tên ngu xuẩn tự bán thân a?”

“Không phải a. Người nghĩ ta ăn no không việc gì làm, chạy đến vương phủ làm gì chứ?” Gã bĩu môi, hừ hừ, “Cũng không phải chán sống đi tìm chết a.”

“Chắc chắc... Ta nghe Lê Sinh nói, trong phủ có hai tên nô tài không trung thành với chủ tử. Cái loại nô tài này không có cũng được, cứ trực tiếp bán chúng đến chỗ chúng ta, cho các đại gia chơi đùa là xong, chơi đến chết thì cứ ném thẳng xuống sông, nếu không thì cứ tùy tiện đào một cái hố rồi vứt xuống là được.”

“Chiêu này thật là độc.”

“Đương nhiên độc, Lê Sinh kia đi theo ai chứ, thủ đoạn làm việc có thể không ác được sao!”

“Ha hã, chỉ trách hai tên ngu xuẩn các người lầm tưởng Diêm Vương là Bồ Tát. Đời này ta chưa từng thấy kẻ ngu ngốc như thế!”

“Chúng ta lập tức lục soát lấy ngân lượng ra đây, mọi người chia đều.”

Ba gã hán tử vươn ma trảo lục lợi trên người cả hai, chỉ chốc lát sau đã lấy được hai thỏi bạc.

“Ha hã...”

Ước lượng ngân lượng, ba người lập tức chia đều ngay tại chỗ, ba đôi mắt tham lam quay về mấy tên nô tài không nghe lời, trong đó một người còn nói, “Hắc... Chúng ta mau đưa người vào lâu, cho các gia vui đùa một chút.”

Dứt lời, gã xuống xe, khiêng một người lên vai, không thèm để ý đến ‘món hàng’ vừa vận vẹo vừa giãy giụa, hán tử thẳng đường đi vào Túy Hương lâu.

Lê Sinh g a t ngư ờ i... Lê Sinh gi ả v ờ h ả o tâm l ừ a d ố i nó!

Trong miệng Kiều Bảo Nhi không phát ra tiếng gào thét, cả người bị trói chặt, lát sau đã bị ném vào một sương phòng, chỉ thấy bốn phía đen kịt.

Bên trong có một con mãnh hổ, mọi người lập tức lùi xa, quy công nghiêm cấm bất cứ ai đến gần lầu các.

Một con mồi bị nguy khốn ra sức giãy giụa dưới đất, chờ mong cơ hội có thể chạy trốn.

Mạnh Diễm dù bận vẫn ung dung nhìn chằm chằm tiểu tử, tâm tính ác độc có ý muốn dọa nó sợ, xem nó còn có ý niệm dám trèo tường nữa không.

Duỗi ngón tay về phía dây thừng, hắt mang theo ba phần men say, bảy phần ác liệt, kéo tiểu tử về phía mình, phả hơi thở vào tai nó.

“Ồ ô ” Cảm giác ghê tởm xông thẳng từ lòng bàn chân đến tận đỉnh đầu, mắt Kiều Bảo Nhi lập tức ầng ậc nước.

Cánh tay mạnh mẽ ôm trọn lấy phía sau nó, không biết trong tay nó nắm chặt cái gì. Năm ngón vừa kéo, Mạnh Diễm quăng luôn một bộ y sam.

Thân thể nhỏ nhỏ trong lòng run rẩy đến lợi hại, càng làm hắn thêm hứng thú và trêu đùa tàn ác, bàn tay* sờ soạng cái mông nó.

(*nguyên văn: lộ sơn chi thảo (): xuất phát từ điển tích An Lộc Sơn là tình nhân của Dương Ngọc Hoàn (vợ Đường Huyền Tông), thường vào cung với bà với danh nghĩa là con trai nuôi. Trong lúc ân ái, An Lộc Sơn có để lại năm vết ngón tay trên gò ngực của Dương Ngọc Hoàn, để che giấu vết cào đó, Dương Ngọc Hoàn đã mặc thêm một lớp vải (sau này được cải biên thành... cái yếm =)) và lừa Đường Huyền Tông rằng đó là trang phục mới mình nghĩ ra. Sau này dùng từ ‘lộ sơn chi thảo’ để chỉ bàn tay làm việc ân ái)

A!

Kiều Bảo Nhi sợ đến mức muốn hét lên, thân thể như con sâu mà co lại.

Sợ hãi, hai chân đá mạnh, lung tung giãy dụa.

Có thể tránh bao xa thì tránh bấy xa, cực kì sợ hãi một kẻ kinh khủng nào đó trong bóng tối sẽ xâm phạm, phi lễ mình.

Mạnh Diễm lột khố tử của nó, ngón tay xâm lược vào khe hở giữa hai chân.

Mao cốt tung nhiên (sồn gai ốc), Kiều Bảo Nhi sợ đến mức nhấc chân đá loạn.

Trong ngực bị đập mấy cái, Mạnh Diễm coi như gãi ngứa mà ‘hừ’ một tiếng. Tiểu tử này không sợ đến mức chân tay mềm nhũn, có can đảm.

Giật mạnh hai chân nó, bởi vì xung quanh tối om, cái gì cũng không thấy.

“Sách”, Hắc cúi đầu dán sát vào nơi riêng tư của nó, hơi thở đầy mùi rượu phả lên chỗ mẫn cảm, thối nhẹ như hôn.

“Ô ô...”

Da gà rơi đầy đất, hai chân Kiều Bảo Nhi bị giật lên cao cao mà run rẩy, nước mắt càng lúc càng nhiều. Đột nhiên, nơi riêng tư nóng lên, nó giật nảy cả người, đầu không ngẩng lên được.

Hắc vừa hôn vừa mút, cảm giác tiểu tử kia đang run, liền khẽ cắn lên nơi mềm mại của nó, thấm ướt hoa nhị làm kẻ khác phải điên cuồng.

“Ân ô... Ô ô...”

Vô s ỉ, h ạ lư...

Ghê t ở m, k ẻ x ấ u không bi ết t x ấ u h ố

A!

Đầu lưỡi càn rỡ tham nhập vào kẽ hở giữa hai chân, đâm chọc, liếm quanh bên ngoài chỗ phấn nộn. Tiếng khóc nức nở trầm thấp của tiểu tử càng lúc càng mau, như thúc giục hắc càng mút mạnh hơn.

Môi lưỡi vuốt ve mơn trớn, âm thanh ‘chặc chặt’; bất lực khóc nức nở, tiếng nức nở ần ần.

Trong đêm tối vô cùng càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Nó cắn chặt miếng vải bố trong miệng, cả người không ngừng phát run mặc cho kẻ khác xâm lược.

Thật muốn mạng! Dục hỏa đốt người, không khi dễ nó một chút thì thật có lỗi với chính mình.

Cởi y phục ra, hắc không chút dịu dàng mà động thân đâm vào nơi mềm mại của tiểu tử, dục vọng cứ từng ly từng tắc mà xâm phạm vào thân thể non nớt. Thở ra một hơi dài, tiểu tử dưới thân cũng truyền ra thanh âm khó chịu –

“Ô ô ”

Hắn gác chân nó lên cao, đầu đá lung tung mà bừa bãi chà đạp, muốn giáo huấn nó một trận.

Đau quá!

Nó cực kì buồn nôn, thà rằng để chủ tử đựng cũng không muốn bị những kẻ khác xâm phạm.

Lúc này, trong lòng bỗng nhiên sinh ra xa vọng (hy vọng xa vời), ước gì chủ tử sẽ đến cứu nó...

“Ồ...”

Hơi thở hỗn loạn dồn dập hòa cùng với tiếng nước nổ thối thức, nương theo thân thể giao triền dâm mĩ mà vang lên tràn ngập căn phòng.

Đến khi mây ngừng mưa tạnh, Mạnh Diễm mới cởi sợi dây thừng trên người tiểu tử, lập tức bị nó xô mạnh ra.

Kiều Bảo Nhi nhanh chóng xoay người rời khỏi kẻ vừa khi để nó, móc tấm vải bố trong miệng ra, đôi tay bé nhỏ sờ soạng trên mặt đất, bất kể mò được cái gì cũng đều ném đến phía sau.

Mạnh Diễm lưu loát tiếp nhận cái ghế, khổ tử, xiêm y, giày, dây thừng...

Thân ảnh màu đen nho nhỏ hướng về phía cửa.

Trong chớp mắt hoảng hốt muốn mở cửa, nó chợt nhớ ra hạ thân không có gì che đậy, nó lại rụt tay về.

Muốn ra ngoài lại không dám, nó oán hận Lê Sinh đã lừa dối nó.

Ti ể u C ẩ u T ử ... có ph ả i cũng...

Cả người run rẩy, bỗng nhiên trong phòng vụt sáng.

“Tiểu tử, ngươi còn muốn đến chỗ nào?”

Tiếng nói trầm thấp quen thuộc, nó chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt ầng ậc nước đến nhìn không rõ bỗng hiện lên khuôn mặt quen thuộc. Chủ tử từ từ tới gần...

Mạnh Diễm ngồi xổm xuống, cầm phù dung thạch đeo vào cổ nó. “Tên gốc nhà ngươi không nhận ra ta sao?”

Nó choáng váng.

“Liều liều lĩnh lĩnh rơi vào tay ta, làm ta muốn bỏ cũng không bỏ được.”

Mặt nó lại càng ngậy ngốc.

“Làm người sợ hãi, à?”

Nó vẫn thất thần.

Mạnh Diễm nâng lên mấy sợi tóc tán loạn của nó, “Còn phát ngốc gì nữa? Chỉ biết sợ ta, không muốn nói gì sao?” Ôm nó vào lòng, muốn nó quên đi chuyện hấn khi dễ vừa rồi.

Đợi đến khi cái đầu nó tiêu hóa được tin tức, bàn tay nhỏ bé núp chặt lấy xiêm y chủ tử, rầu rĩ hỏi, “Vì sao chủ tử lại ở đây?”

“Buổi chiều đã tới rồi, chờ người đến.” Hấn tức giận nói rõ, “Tiểu Cầu Tử đã để Lê Sinh đưa đến được đường của Đỗ đại phu trị liệu, còn người rơi vào tay ta.”

“Khi dễ ta... Chơi vui lắm sao?”

Hấn hừ hừ, “Thực ngốc! Ta thích người còn không kịp, không phải khi dễ!” Cúi đầu hôn lên tóc nó, lỗ hồng tình cảm bởi vì có sự tồn tại của nó mà được lấp đầy.

Kinh hoảng còn chưa bình tĩnh lại được, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực hấn, rầu rĩ hỏi, “Tiểu thạch đầu của ta là do ngài nhặt được sao?”

“Àn, ta vẫn giữ lại, luôn để trong phòng, vậy mà người cũng không phát hiện.”

“Đừng... làm ta sợ nữa...”

Cả người vẫn run lấy bầy, sợ hãi dần biến mất. *Nó không phải là người khác khi dễ, là chủ tử ...*

Đôi môi ẩm ướt nóng bỏng di chuyển, ôn nhu liếm nhẹ lên vành tai tiểu tử, dự vọng lại một lần nữa chôn vào cơ thể non mềm chặt khít của nó, làm nó bật lên tiếng kêu nho nhỏ.

“Ngô ân...”

Đôi mắt khép chặt nhẹ nhàng run rẩy, cả người ngồi lên, mặc chủ tử chi phối. Lay động vừa nóng vừa chặt, khuôn mặt nhỏ nhỏ chôn trong lồng ngực hần dần nóng lên, đầu cháng mắt hoa nhớ lại những lời chủ tử vừa nói –

“Ta thích người còn không còn k ị p, không ph ả i khi d ẽ.”

Đ ừ ng l ừ a d ố i... Nó s ẽ cho là th ậ t, s ẽ tin là th ậ t m ấ t...

Chịu đựng đau đớn, siết chặt vạt áo hần, một tiếng lại một tiếng kêu nhỏ vụn phiêu đảng trong phòng.

Thân thể cường tráng giam cầm, vừa yêu lại vừa muốn khi dễ tiểu tử, trong tiếng thở dốc trầm thấp hỗn loạn của hần là tiếng kêu duy nhất, “Tiểu tử...”

Những nụ hôn giam lại tất cả những nghi ngờ bất an, ôn nhu xóa đi vết thương của nó, đau đớn của nó, cùng những thứ xấu xa tàn ác trong quá khứ mà nó đã phải trải qua. Hôm nay, trong trái tim đầy yêu thương cương chiều của hần, chỉ có một mình tiểu tử...

Hôm sau.

Mặt trời lên cao, Mạnh Diễm mang theo tiểu tử của mình ra khỏi Túy Hương lâu. Quy công chỉ còn một con mắt phải vất vả lắm mới tiến bước được vị hung thần nào đó, đang cầm hai thỏi bạc an ủi tâm hồn mình.

Đứng ở ngoài cửa, gã cảm thấy thật quen mắt. Thiếu niên bên người Vương gia hình như đã gặp ở đâu đó... Thành linh gã buông tay, hai thỏi bạc rơi thẳng xuống chân gã.

Gã trợn mắt hồi lâu. Thiếu niên đó... chính là thủ phạm làm gã bị mù mất một mắt.

Cả người run a run, tự nói thầm, “Lão Thiên! Mong cho đôi hung thần và ôn thần đừng trở lại đây nữa...”

(hung thần: thần độc ác, chuyên đi giết chóc hoặc gây họa. Ôn thần: thần mang tai họa. Nói chung thì hai ông thần này hay đi với nhau =)))

23. Quyển 3 - Chương 9

Chủ lâu.

Kiều Bảo Nhi hoảng hốt cúi đầu, chờ chủ tử tính sổ.

Mạnh Diễm tiện tay vân vê tờ giấy, diện vô biểu tình trờng trờng cái đầu nó, hỏi, “Nhận quy*?” Nó nuôi mấy con rùa đều sống tốt trong ao, không phải là nó sẽ đi đặt tên cho từng con đấy chứ?

(do bé viết sai chính tả (xem chương trên đã chú thích). Ở đây anh hiểu nhầm, tưởng là em bảo sẽ về nhận lại mấy con rùa chứ không phải về ‘trình diện’ anh =)))

“Ta viết sai sao?”

“Đúng, viết sai rồi.”

“Về hử?”

“Cũng sai rồi sao?”

“Cũng sai rồi, người viết thành ‘hử’ trong từ ‘đậu hử*’.”

(*tiếng trung có nhiều từ đồng âm khác nghĩa nên khi nói đến từ nào, thường người ta sẽ nói nó xuất hiện trong cụm từ nào để người nghe còn biết cách viết chữ đó.)

Khuôn mặt nhỏ càng cúi càng thấp, như muốn dán luôn lên ngực. Thường ngày nó phải nhớ thực đơn, công việc chính mà Nghiêm tổng quản giao cho nó là lên thực đơn cho chủ tử, cho nên... Nó phải nhớ kĩ mặt chữ. (ý em là em thường phải nhớ các món ăn nên nhớ nhầm từ ‘phủ’ thành ‘(đậu) hử’)

“Đưa đi?”

“Ngài đừng tức giận việc ta đưa Tiểu Cầu Tử đi...” Cố lấy dũng khí ngẩng đầu, nhưng lại sợ chủ tử tính toán.

Khuôn mặt lo lắng của nó đều bị hấn thu vào đáy mắt, Mạnh Diễm hừ hừ, “Người thật sự cho rằng ta quan tâm đến việc thiếu mất một tên nô tài? Nếu không phải thấy người mệt mỏi, lén lút chiếu cố y, đừng cho là ta sẽ để Lê Sinh đưa y đến đại phu chữa trị. Bớt ngây thơ đi.”

Nghe vậy, cả người nó run rẩy, thì ra chủ tử đã biết rõ từ lâu...

“Ta một mực chờ người nói với ta chuyện này, Tiểu Cầu Tử cũng có thể bớt chịu tội.”

“...” Nó hoàn toàn không biết.

“Ta không ngờ người lại đi tìm Lê Sinh, hừ!” Mạnh Diễm nhỏ nhen mà so đo tính toán, liếc liếc tiểu tử, “Thử tin tưởng ta, phải nhớ rõ người là ai.”

Âm thanh rụt rè từ yết hầu yếu ớt phát ra, “Nô tài của ngài...”

“Còn nô tài?” Tiếng rống trầm thấp, như có thiên quân vạn mã ầm ầm trong đầu hấn. “Người muốn ta bóp chết người ”

Nó lập tức lắc mạnh đầu, sợ đến mức hồn phi phách tán.

Mạnh Diễm duỗi ngón tay chọc chọc vào ngực nó, nói rõ ràng, “Người phải hiểu cho rõ, trên thân thể của người không có chỗ nào ta chưa hôn hay cắn, trên người của người, mặc đều là những thứ ta đưa cho người, người cho là ta ăn no rồi việc dạy người học chữ làm gì? Ta muốn người theo Nghiêm tổng quản học hành, không phải là vì để người làm nô tài!”

Đầu ngón tay lại chọc, đâm thẳng vào vị trí trái tim nó, làm hồn phách nó chấn động phải quay về thân thể. Mạnh Diễm cười hỏi, “Người nghe rõ rồi chứ? Tiểu tử đã bán chính mình?”

“Ách...” Chủ tử thay đổi bất thường làm nó hoa cả mắt, “Ta không bán mình mà...”

“Còn không có, ta từ chỗ nào đưa người về?”

“Tửu... Lâu.”

Hấn hảo tâm cảnh cáo, “Sau này đừng chạy loạn nữa, kẻ xấu trên đời này rất nhiều.”

“... Đúng là rất nhiều.” Nó liếc chủ tử, xác định chủ tử cũng là người xấu, nhưng nó không có can đảm nói ra.

“Tiểu tử, ta chưa từng đuổi người khỏi phủ.”

Chớp mắt ấy, nó giật mình ngây ngốc.

Mạnh Diễm cũng không giải thích, ném y phục trên tay nó đi, đẩy nó một cái,”Nhìn kĩ xem trong ngăn kéo thứ ba của tủ thấp có cái gì.”

Kiều Bảo Nhi nghe lời đi tới, do dự quay đầu. Nó sợ chủ tử lại giấu xuân cung đồ ở bên trong.

“Mau mở ra.”

Bàn tay nho nhỏ mở ngăn kéo, bỗng nhìn thấy bên trong là một chiếc hộp nhỏ, cùng với xiêm y trước đây nó đã từng mặc, trên đó còn có túi lương bổng của nó nữa...

“Đó là đồ của ta, ngài không vứt đi...”

“Ta coi nó như bảo vật mà cất giữ.” Bước thong thả đi lên, Mạnh Diễm đẩy ngăn kéo lại, cầm để lên đầu nó, nhẹ giọng nói, “Bên trong bình đó là ‘bảo bối’ của ngươi. Tiểu tử, những thứ thuộc về ngươi ta đã sớm thu hồi, nhưng ngươi mãi vẫn không phát hiện.”

Bước tường cao cao trong lòng lập tức sụp xuống một góc, rải rác mà vỡ vụn, dần dần hóa thành hư ảo...

Chủ tử không hề coi nó như yêm cầu, cũng không phải người thay thế...

Nó ngẩng đầu, đưa tay lau lau mặt, “Bây giờ ta đã biết.”

Ngày hè nắng chói chang, Kiều Bảo Nhi đưa Tiểu Cầu Tử ra ngoài hầm ngầm ăn uống, vàng mặt trời gay gắt làm mặt mũi hai người đỏ ửng, mồ hôi chảy ròng ròng cả người.

“Tiểu Cầu Tử, ngươi mệt mỗi thì cứ nghỉ ngơi.” Nó nhớ chân của Tiểu Cầu Tử không tiện đi lại, phải bước từng bước nhỏ.

“Tiểu Bảo Nhi, ngươi đừng coi ta là kẻ vô dụng được không.” Lưng y còn thẳng hơn tiểu Bảo Nhi.

Giây tiếp theo, Tiểu Cầu Tử trầm kêu: *ai da, ch ế t t i ệ t ! Lúc trư ớ c h ạ dư ợ c, h ạ i t i ể u B ả o Nhi b ị thươ ng đ ể n gâ n c ổ t.* “Ngươi đem cái cuốc đến đây, tự ta cuốc đất!”

“A, có tảng đá lớn đó a, ngươi muốn cuốc đến khi nào?”

“Đi đi đi ” Tiểu Cầu Tử phát tay, như đuổi ruồi mà nói, “Mỗi ngày ngươi đến tận trưa mới rảnh được, lại phải bận hết nơi này đến nơi khác, ngươi giúp ta làm bao nhiêu việc, ta sẽ tự mình từ từ làm.”

Dù sao cũng không vội, y còn có thể ở lại phủ làm việc, đều là do tiểu Bảo Nhi đi cầu xin chủ tử.

Thường ngày cũng không ai tìm y gây phiền phức, y lại chỉ cần phải trồng rau củ hay cây cối gì đó, tháng nào cũng có lương bổng. Tiểu Bảo Nhi còn thu xếp một gian phòng dành cho người hầu cho y ở, ngay từ đầu khó tránh khỏi bị người khác khinh bỉ; nhưng lâu dần, bởi tiểu Bảo Nhi càng lúc càng nhúng tay vào nhiều việc ở trong phủ, mọi người cũng không dám nói nhăng nói cuội nữa.

Kiều Bảo Nhi nhờ vài tên phó dong tới mang giúp ít nông cụ đặt trong một gian nhà kho nhỏ, trong nhà kho ấy có bàn ghế, ấm chén cũng không thiếu. Tiểu Cầu Tử nếu làm việc mệt mỏi, cũng có thể nghỉ ngơi một lát.

May là chủ tử không quan tâm đến những chuyện linh tinh vụn vặt, đã đáp ứng rồi thì sẽ không can thiệp đến bất kì chuyện gì nó làm.

“Tiểu Bảo Nhi, ngươi còn không đi?”

“Buổi trưa lại đi, sau bữa trưa, chủ tử muốn dẫn ta ra ngoài vài ngày.”

“Đi đâu?”

Nó đẩy đẩy đất, túm lấy một nhúm cỏ dại vứt đi, muốn đứng dậy, “Đi thăm tiểu thư. Tiểu thư đã sinh một nam oa nhi rồi.”

Phó dong của quý phủ Tây Môn đã báo tin từ hai ngày trước, cũng đã đưa đến thiệp mời đầy tháng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười ôn nhu, ấm áp.

Nụ cười ấy rơi vào đôi mắt khác, dung nhan của nó đã từng ngày mất đi tính trẻ con, hiển lộ khí chất. Sự ôn hòa của nó vô thanh vô tức mà tỏa ra xung quanh, vì sự hiện diện của nó mà mang lại sự thỏa mãn khó nói thành lời.

Mạnh Diễm bước thong thả quay về đình, cùng thuộc hạ nhàn nhã đi chơi đánh cờ, phẩm trà.

“Gia, không nhìn nữa?”

“Nhìn đủ rồi.” Hắc liếc liếc Nghiêm tổng quản bên cạnh, phân phó, “Đi chuẩn bị mã xa, phái người đến thu xếp rương y phục của tiểu tử trong phòng ta. Ta ra ngoài một chuyến, do A Lương đánh xe.”

“Vâng, chủ tử còn có gì phân phó?”

“Thời gian ta hồi phủ không chắc chắn, nhớ phải phái người cho mấy con rùa ăn, không được đụng đến bạn của tiểu tử kia. Tiểu Cầu Tử nếu có gì sơ xuất, ta chỉ đến hỏi tội ngươi.”

Nghiêm tổng quản cười gượng hai tiếng, “Gia cứ yên tâm, mọi người đều hiểu rõ, tâm đầu nhục là người của ngài, tiểu tử tông đó bây giờ cũng không rụt rè nữa, có bản lĩnh bắt người khác phải nghe lời rồi.”

“Người cuối cùng cũng có chút cố gắng.”

Gã lén lau mồ hôi, hôm nay trời thật nóng a... “Tiểu nhân xin cáo lui.”

Rời khỏi thành thị náo nhiệt, cảnh sắc bên ngoài mã xa dần dần biến đổi, đập vào mắt là thâm sơn cùng cốc làm nó nhớ lại gia hương.

Kiều Bảo Nhi rất ngạc nhiên. *Tiểu tử cũng ở nơi hương dã sao?*

Ngoái đầu lại, nó không nhìn ra dưới vẻ mặt yên tĩnh không chút biểu hiện gì của chủ tử đang ẩn chứa cái gì.

“Tiểu tử, ngươi muốn mê hoặc ta sao?” Mạnh Diễm tự tiểu phi tiểu.

Hách! Hít sâu một hơi, nó lập tức ngoảnh mặt đi, nhãn thần lóe ra sự hốt hoảng.

Mạnh Diễm bắt chéo chân, mũi giày chọc chọc vào tiểu tử, ngả ngón ám chỉ, “Ra bên ngoài, ta cũng không muốn ghen nữa.” Làm càn mở hai chân nó ra, bộc lộ ý đồ rõ ràng.

Cẩn cẩn môi, tính cách xấu xa của chủ tử làm nó khó có thể đối phó.

“Lại đây.”

Khuôn mặt nhỏ hết đỏ lại trắng, Kiêu Bảo Nhi nghiêng người tới gần, bỗng nhiên có cảm giác dâng mỡ lên miệng mèo.

“Sợ cái gì?” Kéo tay lại, đưa tiểu tử lên ngồi hẳn lên đùi mình.

Vùi đầu vào hõm vai nó mà cười khê, hơi thở nóng rực nhuộm hồng da thịt nó trong nháy mắt.

Cổ tay bị siết chặt, nó đã bị dán chặt vào lồng ngực dày rộng, dần dần đi tới nơi phát ra lửa nóng – Hô hấp cứng lại, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, nhiệt thiết phía dưới như nóng phỏng tay.

Ô... Nó khinh b a c ch ử t ử.

Bên tai lượn lờ tiếng thở dốc sung sướng, nó không thoát khỏi sự khống chế của bàn tay to, phiến tình bộ

lộng (xoa nắn), đầu ngón tay ẩm ướt lướt qua nơi có cảm giác như tơ nhung, lạnh thiết cứng như đá nóng đến khó tin, nhưng cảm giác lại như tơ lụa...

Đôi môi mỏng lướt qua lông mi run rẩy, khẽ cọ lên gương mặt nóng bừng, “Tiểu tử, còn đáng ghét nữa không?”

Nó hần hển không nói nên lời, luôn luôn bị động tiếp nhận, không còn bài xích chủ tử, chậm rãi làm quen với tình cảm đã yên lặng phát sinh, vừa ngây ngô lại vừa hồ đồ, nhớ lại lời chủ tử đã nói: không phải khi dễ, là thích...

Hắn buông tiểu tử ra, hạ dần đầu xuống, cúi người ra hiệu cho nó cách lấy lòng, nỉ non thúc giục, “Dùng miệng...”

Như bị thôi miên, mở đôi môi ra nuốt dục vọng của hắn vào. Đầu nóng hừng hực, khuôn mặt nhỏ nhắn bị một đôi tay ôm chặt; hô hấp càng lúc càng gấp, theo lời dụ dỗ trầm thấp, khuôn miệng ẩm ướt nóng ẩm ra sức lấy lòng người kia.

Tiểu tử này thật ngoan... Ngoan ngoan vừa mút vừa liếm, mặc dù hơi ngốc nhưng cũng đủ để làm hắn điên cuồng.

Mạnh Diễm rũ mắt, cảm thấy mỹ mãn thở dài, “Ta thua trong tay ngươi, có chết cũng cam nguyện.”

Mở to mắt, Kiều Bảo Nhi phản ứng chậm nửa nhịp, chưa kịp hiểu lời chủ tử nói.

Tuấn nhan áp sát, ngón tay xoa xoa lên đôi môi sưng phồng, mở miệng giam nó lại, làm ra hành động thân thiết chỉ thuộc về hai người.

“Ân...” bàn tay nho nhỏ nín chặt vạt áo, ngây ngô, đến khi đã hoàn hồn lại thì người đã ngồi lại trên đùi chủ tử, mặt áp vào hõm vai hắn, cảm giác khô nóng trong người đã dần biến mất.

Mạnh Diễm vẽ mặt biếng nhác ôm lấy tiểu tử chỉ thuộc về hắn, khoe miệng khẽ nhếch, trong lòng là bảo bối vô giá, hắn phải trăm phương ngàn kế tính toán – ... Ít nhất hắn muốn người này phải ở bên cạnh mình năm mươi năm!

Kiều Bảo Nhi bước xuống mã xa, khi nó thấy gia hương quen thuộc, kia là mấy căn nhà bằng gỗ, kia là đám đệ muội chạy nhảy bên ngoài, một đứa trong đó té ngã.

Nó lập tức chạy lại ôm lấy Ngũ Oa, phủi phủi bụi cho con bé, dỗ dành, “Đừng khóc...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đã dí sát bên cái đầu nhỏ, khóc không thành tiếng.

Mắt to nháy a nháy, cái miệng nhỏ không ngừng khóc thút thít, kinh hô một tiếng, “Đại ca ca!” Âm thanh giòn giã lại non nớt không nheo, con bé ôm chặt lấy đại ca ca không buông.

Nhị Bảo, Tam Bảo, Tứ Oa toàn bộ đã vây quanh nó, vừa nhảy vừa hét, “Đại ca ca đã trở về ”

“Nương đại ca ca đã trở về!” Nhị Bảo nhảy vào phòng, gặp người liền hét, “Nương, đại ca ca đã trở về!”

Kiều đại nương thu một đồng xiêm y, đang muốn trở về phòng cất, nhẹ buông tay, ném xiêm y chạy ra ngoài cửa, “Bảo Nhi ”

Trái tim, nảy lên loạn xạ.

Khuôn mặt nhỏ trưởng thành ngẩng lên, ngưng lại ở nương đã dứt bỏ nó ở thành lúc trước. Vẻ mặt ngăm đen vẫn như trước, thân ảnh chạy lại đây càng lúc càng không rõ. Kiều Bảo Nhi ôm Ngũ Oa đứng một chỗ, lúc này đã không còn thấy rõ hình dáng nương.

Kiều đại nương tiến lên, ôm chặt lấy hài tử. *Hài tử của bà rớt cụt ở vế, đã trở về.*

Tâm đầu nhục bị bà hi sinh đã trở lại bên người, Kiều đại nương ôm chặt lấy nhi tử, vui mừng thay thế tất cả. Vô luận hài tử có thể kiếm tiền hay không, có tiền đồ hay không, nó trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi...

Hô một tiếng, “Nương...” Nó nghẹn ngào.

Kiều đại nương ôm lấy mặt hài tử, chăm chú nhìn người hơn một năm không gặp, nó không còn giống đứa trẻ trong trí nhớ của bà nữa.

“Con khác nhiều quá.” Bà lau đi nước mắt trên mặt nó.

“Ca ca đã trở về.” Nhị Bảo ngẩng đầu, nín lấy y phục của ca ca, tinh tường phát hiện ca ca không còn giống trước đây nữa.

“Ca ca ăn mặc thật đẹp.” Giống như thiếu gia nhà địa chủ đã rời đi trước đây. Tam Bảo quay đầu lại, chú ý tới một người nam nhân đứng ở cách đó không xa, phía sau còn có một chiếc mã xa.

“Ca ca phải giúp muội buộc tóc.” Tứ Oa kéo kéo vạt áo ca ca, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đầy vẻ cầu xin.

“Được. Ca ca sẽ giúp muội buộc tóc.” Cúi đầu nhìn, nó cười cười.

Vừa ngẩng đầu, viền mắt phỉếm hồng nhìn thẳng vào chủ tử, đến lúc này nó mới hiết, thì ra chủ tử đưa nó về quê.

Tâm trạng rất cảm kích, nó hét to, “Cảm tạ ngài.”

“Cảm tạ cái gì.” Hừ nhẹ, Mạnh Diễm nhìn về phía hàng mướp bên cạnh khóm trúc, tiểu tử cũng trồng trong phủ như vậy.

“Bảo Nhi, người ấy là ai vậy?”

“Chủ tử.”

“Là quan lớn a.” Kiêu đại nương kinh sợ, đời này chưa thấy việc đời, cũng không hiểu cái gì là cấp bậc lễ nghĩa.

Bà lung tung lau nước mắt, “Ta chạy vào nhà thu dọn xiêm y, con dẫn người vào nhà ngồi.”

Kiều Bảo Nhi ôm Ngũ Oa, đến gần chủ tử.

Phía sau là một đám đệ muội, ai cũng không hé răng, chỉ có đôi mắt to nhìn chăm chăm vào nam nhân quý phái, ăn mặc đẹp đẽ, đúng là kẻ có tiền.

Mạnh Diễm nhìn đứa trẻ nó ôm trên tay, bên cạnh là mấy tiểu quỷ vây quanh, không nhúc nhích, tùy ý cho bọn chúng nhìn ngắm đánh giá.

“Là người đưa ca ca về nhà sao?”

“Người có mã xa.”

“Hoàng bá bá bên cạnh có ngưi xa (xe bò:D).”

“Người có không?”

Mạnh Diễm trầm mặc, lưỡi ứng phó với mấy đứa nhãi này.

“Chủ tử, mời theo ta vào nhà ngồi.” Không hiểu, cũng không dám nhìn chủ tử, nó ôm Ngũ Oa đi trước.

Mạnh Diễm ngẩng ra, bỗng nhiên có một bàn tay nhỏ bé kéo kéo vạt áo hắn, tiếng nói thanh thúy cất lên,

“Người có ngủ xa không?”

Tứ Oa ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn lên, vạ phần chăm chú nhìn hấn.

Hấn lại sững sốt, ngẩng đầu liên hô to, “Này tiểu tử kia, đừng có ném mấy hài tử bản thủ này cho ta!”

Bàn tay nhỏ bé mềm mại thả ra, cái miệng nhỏ mếu máo, xoay người nắm lấy tay nhị ca. *Bé không thích ngủ ở i l a hung d ử này a!*

Bốn tiểu quý vô cùng ăn ý bỏ đi, Mạnh Diễm sững sờ ở tại chỗ, sau đó “Sách” một tiếng gầm nhẹ, “Ta không có ngủ xa!”

“Nga.”

Kiều đại nương bận trong bận ngoài, mang ra rất nhiều món ăn, tiếp đãi khách nhân tôn quý trong phòng; về phần mấy hài tử, đêm nay phải chen chúc trong phòng ngủ chính, Nhị Bảo và Tam Bảo ngủ ở nông xá.

Nếu đại nhi tử là nô tài của người ta, nên tùy thời hầu hạ. Kiều đại nương nói nhỏ với nó, Kiều Bảo Nhi cũng không dị nghị.

Bởi gian phòng quá nhỏ, Kiều đại nương đến nhờ hàng xóm, xin nhường lại một căn phòng cho A Lương ở tạm. Nơi ăn chốn ở cho một đám người cuối cùng cũng dần xếp thỏa đáng.

Chủ tử an vị trong một gian, khí thể trời sinh vô luận thể nào cũng không phù hợp ở nơi hương dã thế này, nhất là trong căn phòng đơn sơ mộc mạc, càng lộ rõ về cách biệt một trời một vực.

Kiều Bảo Nhi chốc chốc lại bưng trà đưa nước, chốc chốc lại quay quanh đám đệ muội để tránh quấy nhiễu chủ tử.

Tiểu tử như cổ găng tránh xa hấn, Mạnh Diễm chăm chú nhìn từng động tác nhỏ của nó, ngoại trừ ứng phó với mấy tiểu quý không có vẻ gì là sợ hấn, hấn cũng cảm thấy rất lạ lẫm với sinh hoạt bình thường của nhà này.

Đến đêm, đa đám hài tử trở về, gương mặt thành thật không khác gì những người nông dân khác, thái độ thì giống hệt Kiều đại nương, cũng là kính sợ hấn.

Hấn đến, không thể nghi ngờ chính là làm người khác chú ý.

Ngoài cửa, từ khi hấn vào cửa, hàng xóm xung quanh chốc chốc lại đi ngang qua, chính là bởi vì thấy tò mò mà ghé lại lên nhìn.

Hấn cũng không quan tâm thân phận của mình có bị lộ ra ngoài hay không, nguyên ý vì tiểu tử kia mà chịu thiệt. Bữa tối cũng không phải là sơn trâm hải vị gì, người dưới quê cũng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, trong nhà lúc nào cũng có tiếng huyên náo của mấy tên tiểu quý, bên tai cũng khó mà thanh tĩnh được.

Đây là hoàn cảnh xuất thân của tiểu tử, hấn tốn thời gian đến đây tìm hiểu, cũng làm thỏa mãn tình cảm nhớ nhà của nó.

Kiều Bảo Nhi đun nước nóng, chuẩn bị tất cả xong liền gọi chủ tử đi tắm.

Mạnh Diễm đi theo sau nó, quan sát phòng tắm đơn sơ sau trù phòng.

Dụng cụ tắm rửa vừa nhìn đã biết là mới mua, trong dục dũng đầy nước nóng, trong phòng tắm nhỏ hẹp đầy hơi nước, tiểu tử đã móc xiêm y dùng sau khi tắm rửa lên phía trên vách ngăn.

Mạnh Diễm lập tức khóa cửa, ra lệnh như đương nhiên, “Cởi xiêm y ra, tắm với ta.”

Thình lình quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn khó nén ý kinh hoảng, nhẹ giọng cầu xin, “Đừng... làm...”

Nó chậm rãi tiến lên, cởi áo tháo thắt lưng cho chủ tử, nhưng vẫn thấp thỏm không ngớt.

Trong cái đầu nhỏ của nó tràn đầy hình ảnh làm người khác khó có thể hít thở. Chủ tử chỉ cần có hứng, từ trước đến nay luôn là ta cần ta cứ lấy.

“Người sợ người nhà biết được?” Khóe miệng nhếch lên, khuôn mặt tuần dật lộ ra vẻ tà khí.

“Ân.”

“Sợ, có thể thay đổi được sự thật sao?” Đôi môi mỏng nói rõ từng từ từng từ bên tai nó, “Thân thể người đã là của ta từ lâu, chẳng lẽ người quên, người đã mở to miệng lấy lòng ta thể nào trên xe ngựa?”

Oanh! Khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc đỏ bừng.

Mạnh Diễm ngẩng đầu cởi bỏ y khẩu của nó, sờ soạng trên thân thể run rẩy của nó, xấu xa nhắc nhở, “Ta muốn người mở chân ra, người sẽ mở, không hề bài xích, không phải sao?”

Cả người nó càng run hơn, cắn môi ảnh nhẫn xung động trong lòng – nếu trong tay nó có cái để cầm nắm ở

đây, nó nhất định sẽ đập cho chủ tử hôn mê bất tỉnh.

Mâu quang chợt lóe, Mạnh Diễm sờ đến hạ phúc tiểu tử, chậm rãi cởi bỏ y liệu ở đó, đồng thời cũng ngồi xổm xuống.

Lưng Kiều Bảo Nhi đè lên tấm ván gỗ, không hề phản kháng, mặc hấn cởi bỏ ràng buộc; một ngọn nến treo ở góc chiếu rọi thân ảnh hai người. *Ồ!* Nó che miệng, một chân gác lên đầu vai chủ tử; chủ tử vùi đầu vào chỗ tư mật của nó. Chủ tử luôn nói được làm được, nhất định sẽ không bỏ qua cho nó.

Khẽ đẩy đầu hấn ra, nỗi sợ người nhà biết được đã thay thế cơn sóng sung sướng, “Bỏ... ra...”

Hàm răng nhẹ nhàng cắn lên dư thể nó, Mạnh Diễm nghe lời buông nó ra. “Đừng quên người là ai.”

“Ân... Không quên.”

Hấn nâng mặt nó lên, vô cùng thân thiết mà hôn nó.

“Cũng đừng quên người dùng cái gì đổi lấy cuộc sống cả nhà người.” Hấn kiên quyết cọ cọ vào nơi không trơn vẹn, muốn cướp lấy tự chủ của nó.

“Ta cũng chưa quên...” Bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy chủ tử, tiếp nhận lời nhắc nhở chuyên chế bá đạo. *Nó là ai...*

“Tiểu tử, nghìn vạn lần đừng quên ta không coi người như nô tài mà đối đãi.”

Một câu thì thâm ôn nhu này đã làm nó nhớ lại một chữ mà nó đã học – Diễm...

Tên huy của hấn, không hiểu, luôn luôn vô pháp miễn cưỡng gọi ra miệng.

Giường bằng ván gỗ trong phòng ngủ, Mạnh Diễm khó có thể ngủ được.

Chống tay nâng cằm, ngón tay cuộn cuộn tóc tiểu tử, neho mắt nhìn chăm chăm khung cửa sổ bằng gỗ, ở đó có một cái bình trong suốt, tỏa ra quang mang vàng rực.

Buổi tối, hấn vì tiểu tử kia mà bắt đom đóm, bên cạnh là bốn tiểu quỷ vây quanh hấn vừa nhảy vừa hét thật lợi hại.

Không hiểu thế nào, dường như Tứ Oa rất thích nắm xiêm y của hấn, cứ xách con bé ra xa là y như rằng, chỉ chốc lát sau con bé đã lại dính lấy hấn.

Trước khi ngủ, ở đại thính, tiểu tử tết tóc cho Tứ Oa, Ngũ Oa; còn dạy cho Nhị Bảo, Tam Bảo cách bắt đê, làm sao để nhận biết từng con. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó hiện ra ý vị sủng nịnh không chút kìm nén làm người ta thấy thoải mái.

Hấn, rốt cuộc là có bao nhiêu trọng lượng trong lòng tiểu tử?

Rũ mắt, Mạnh Diễm ôm tiểu tử. Cho dù trời có nóng, hấn vẫn lưu luyến nhiệt độ vốn thấp của nó.

Mãi đến khi trước khi bình minh đến, Mạnh Diễm mới có thể ngủ được, hoàn toàn không hề cảm nhận khi tiểu tử tỉnh lại trong lòng mình, nhẹ chân nhẹ tay chuồn tới cửa. Đến khi nó phát hiện việc hấn làm, đứng là không thể chỉ nhìn về bề ngoài.

“Bảo Nhi, nương không biết chữ, con đến đây nói cho đa nương, rốt cuộc tờ giấy con gửi cho chúng ta này là cái gì?”

Kiều Bảo Nhi nhận lấy tờ giấy, lại nghe đa hỏi, “Tờ giấy này, ta và nương con nhìn trái nhìn phải, nhìn sao cũng không thấy giống ngân phiếu. Con lại bảo người ta dặn chúng ta phải cất cho kĩ, không được để lộ ra, chúng ta cũng không dám cầm đến hỏi lão Trương biết chữ a.”

Nó giật mình, thấy trong tay nương cầm một túi gấm, nó không hề nhớ nó nhờ người mang cái này về.

Bên trong phòng, ba người đều hoang mang.

Kiều Bảo Nhi mở tờ giấy ra, đọc kĩ trên đó viết cái gì, dần dần hai tay không ức chế được mà run run, “Đây là khế đất...”

“Khế đất?”

“Ở đâu ra?”

“Con làm sao có...”

Kiều đại nương giật mình, “Rõ ràng là con nhờ A Lương mang về a.”

“Con chắc chắn có nhờ A Lương mang lương bổng về, nhưng mà...” Nó cũng không biết phải giải thích cho đa nương thế nào về việc khế đất này chính là do chủ tử đưa cho.

“Có... có mấy chữ con xem không hiểu... Con đi hỏi lại chủ tử.”

Nháy mắt, nó mang theo khế đất chạy vào phòng. Mở cửa phòng, những lời muốn nói bỗng dưng biến mất.

Chủ tử còn đang ngủ... Việc này không thể là thật. Chủ tử lại ngủ trong phòng, giường là mấy tấm gỗ.

Nhưng tiếng hít thở đều đều nhắc nhở nó rằng: đây không phải là mộng, chủ tử đưa nó về nhà, không hề báo trước mà muốn dành cho nó một phần kinh hỉ.

Đóng cửa lại, Kiều Bảo Nhi ngồi bên mép giường, ánh mắt rơi xuống khế đất, lạc khoản giấy trắng mực đen đều là tên nó.

Dần dần để lộ một phần sự thực, ánh mắt nó không tự chủ được mà dán lên đường nét chủ tử, tỉ mỉ nhìn khuôn mặt tuần dật có vẻ nhu hòa. Thời gian bất tri bất giác trôi qua, một đôi mắt thâm thúy mở ra, nó lại thấy hoảng hốt, ngoảnh mặt đi, muốn tránh khỏi đường nhìn kia.

“Tiểu tử, tỉnh lại từ khi nào?”

“Một lúc lâu rồi.”

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một cái đầu tròn lộ ra, đúng lúc bắt gặp người ngoài kia đang nhìn lên.

“Ca ca ngồi ở trên giường.”

“Nương chờ ca ca đi ra.”

“Cha phải ra ruộng rồi.”

Ngũ Oa vóc dáng thấp bé, chen giữa huynh trưởng và tỷ tỷ, nhảy nhót lại vẫy vẫy tay, cái miệng nho nhỏ gọi to, “Ca ca và đại ca ca mau ra đây ăn.”

“Bọn nó thực ồn ào.” Mạnh Diễm tức giận nói, “Hài tử sinh nhiều vậy làm gì? Quấy nhiễu người sao?”

Dựa lại xuống giường, thoáng nhìn tờ giấy tiểu tử đang cầm trong tay, “Đó là cái gì?”

Kiều Bảo Nhi ngoảnh đầu lại hỏi, “Chủ tử cho ta phần đất này sao?”

“Ân.”

“Vì sao?”

“Bởi vì lúc người bị bắt đi, ta đã phái người đến đây tìm một chuyến, nhưng không tìm được tung tích của người. Ta đoán sớm muộn gì người cũng sẽ hồi hương, vì vậy liền bắt tay vào làm phần đất này dưới danh nghĩa của người. Đợi đến kì hạn thuê đất hàng năm, cha người có thể quyết định tự mình trồng trọt hoặc cho người khác thuê lại phần đất này đều được.

“Nói chung nơi đây có ta che chở, bất luận thế nào, cả nhà người đều có thể an ổn sống qua ngày. Ta muốn cho người ở lại nơi ta có thể dễ dàng tìm thấy, không cần phải lưu lạc bên ngoài, để ta khỏi phải nóng ruột nóng gan.”

“Thế nhưng ngài đã tìm được ta, hà tất phải...”

Hắn đánh gãy lời từ chối của nó, “Tiểu tử, ta đương nhiên sẽ không cho không.” Về mặt hẩn lộ về tính toán cười cười, lập tức đứng dậy, tốc độ nhanh đến nỗi làm người ta phải hoa mắt.

Sập! Đóng cửa sổ lại, cũng khóa luôn cửa phòng, hắn xoay người đẩy tiểu tử lên giường.

A! Nó hít sâu một hơi, chịu đựng sức nặng của chủ tử ở sau người.

Mạnh Diễm cởi y liệu của nó ra, vuốt khê hông nó, cũng không muốn mình phải ghen lâu, cho dù bên ngoài có một đám tiểu quỷ ồn ào chết người bên ngoài cũng thế.

“Tiểu tử, ta muốn người làm bạn bên cạnh ta, không phải đùa giỡn.”

Nó nắm chặt khê đất, tay che miệng, cả người không thể khống chế mà run rẩy.

Mạnh Diễm vừa cởi xiêm y vừa nói, “Có ta ở đây, người không cần lo lắng cuộc sống của người nhà nữa.”

Khí tức ấm áp lướt qua nơi giữa hai chân khiến nó cảm thấy tê dại. Ô! Nó cắn môi chặt đến mức chảy máu.

“Tiểu tử, ta muốn người làm bạn bên cạnh ta năm mươi năm.” Ngón tay gãi khê nơi riêng tư của nó, khê đất ấy chẳng qua chỉ là cái cớ cho hắn câu ái. “Nguyện ý không? Đặt thời gian năm mươi năm của người bên ta?”

“Năm mươi...” *Quá nhi ề u năm...*

“Tiểu tử, có nguyện ý không?” Hắn nhẹ nhàng cắn cắn cái mõng trắng nõn, tham luyến thân thể nhỏ nhắn cân xứng.

Không hề có lực chống đỡ, lý trí cũng không cách nào tính xem năm mươi năm ấy rốt cuộc có bao nhiêu tháng, bao nhiêu ngày, đến lúc đó nó sẽ bao nhiêu tuổi...

“Nói với ta đồng ý.” Tay vòng qua trước người nó, khe vuốt lên vết thương không trọn vẹn. Hấn muốn dùng quãng đời còn lại để bù đắp nỗi đau mà nó phải chịu.

“Tiểu tử, mau nói đồng ý.” Hấn nhẹ giọng giục lần nữa.

Cố gắng lấy lại một phần lý trí, đôi mắt mờ mịt nhìn khe đất trong tay, như một cuộc buôn bán đổi chác. Nó không muốn...

Bàn tay nhỏ nhỏ buông rơi khe đất. Sự thân thiết giữa nó và chủ tử, nó không muốn lấy tiền tài đến cân nhắc, không muốn lấy cuộc sống của người nhà đến trao đổi. Nó cam tâm tình nguyện làm bạn bên cạnh hấn, hầu hạ hấn.

“Diễm...” Khuôn mặt dựa vào ván giường đỏ ửng, nó không chịu nói đồng ý nhưng lại gọi tên hấn.

Tiếng nói có chút lạnh lạnh, run run, giống như tự nhiên mà bật thốt cái tên thân mật.

Mạnh Diễm giật mình ngơ ngẩn hồi lâu.

Kiều Bảo Nhi nín chặt gối đầu, lại nức nở gọi một tiếng, “Diễm.”

Một lúc sau mới hoàn hồn lại được, tuần nhan lộ ra nụ cười sung sướng. Không cần phải hỏi lại, tiểu tử đã cho hấn đáp án.

Nhào người nâng gương mặt còn đang ngượng ngùng của nó, hôn lên mặt nó, Mạnh Diễm phủ lên phía sau nó, lần này đối đãi với nó đặc biệt ôn nhu.

24. Quyển 3 - Chương 10

Mang theo một đám đệ muội đi dạo chợ, Kiều Bảo Nhi tâm tình sung sướng theo sát chủ tử, nụ cười trên mặt không tan.

Mạnh Diễm trên tay ôm Ngũ Oa, bên người là Tứ Oa nhắm mắt theo đuôi không vút nổi; mặc dù hấn không thích hài tử, nhưng vì tiểu tử kia, hấn tạm thời chịu đựng vài ngày.

“Tiểu tử, ngươi không phải là chưa từng tới đây đó chứ?”

“Khoảng lúc tám tuổi đã tới một lần.” Trong ấn tượng, “Khi đó, Tứ Oa mới tròn một tuổi, Ngũ Oa trên tay ngài còn chưa sinh ra. Hai đệ đệ tuổi cũng nhỏ, đã đưa ta đến đây giúp lấy đồ.”

Còn nhớ năm đó, đã gánh hai bó củi, nó ôm một rổ đồ ăn, phụ tử hai người chịu gió lạnh mùa đông để bán hết đồ, mua chút lương thực về nhà.

Lúc tiểu tử chừng tám tuổi thì hắn đã mười lăm, vừa lúc được phong danh hiệu. A, Mạnh Diễm cười cười, thân phận hai người tuy khác xa nhau, nhưng dù sao đi nữa, lúc hai người mười lăm tuổi đã đối mặt với bước ngoặt lớn trong cuộc đời.

Hắn luôn giở trò xấu, tiểu tử kia thì bản tính lại tốt, bị hắn ức hiếp là chuyện đương nhiên, trong đời này đừng hòng xoay người... Mạnh Diễm có chút đắc ý.

“Đại ca ca cười kìa.” Ngũ Oa nháy nháy đôi mắt to, một tay quơ quơ trống bỏi, cũng cười khanh khách.

Tứ Oa trong miệng còn ngậm mút quả, sợ bị lạc mất, đôi tay bé nhỏ non mềm chưa từng buông xiêm y của đại ca ca ra.

Nhị Bảo, Tam Bảo thì lại theo mã phu A Lương đi mua đủ thứ.

Ca ca xưa không bằng nay, đưa một kẻ có tiền về, huy kim sai ngân (aka vung tiền) không nường tay, không giống đa nường, dùng ngân lượng còn phải lo trước lo sau.

Hai người bọn họ miễn cảm phát hiện, đại ca ca và ca ca không giống chủ tớ, bởi vì kẻ có tiền từ trước đến nay đều vênh mặt hất hàm sai khiến, ít khi giao tiếp với người nghèo.

Chủ tử vì người nhà của tiểu Bảo Nhi mà mua thêm rất nhiều thứ cần thiết, vô luận là ăn mặc hay đồ dùng hay mua đều làm người ta vui vẻ. A Lương chưa từng thấy chủ tử bình dị dễ gần thế này, làm mấy tiểu quỷ gọi là đại ca ca cũng không để ý.

Các thứ được bày bán trong chợ không ít, đoàn người đi chút lại dừng. Kiều Bảo Nhi đứng lại tại một quầy bán trang sức tinh xảo, không kìm nổi liền vỗ vỗ lên phù dung thạch trong vạt áo.

“Làm sao vậy?”

“Trên người mang tiểu thạch đầu vốn muốn tặng cho nương, thế nhưng lại bị thiếu góc...” Nó ngẩng đầu, có ý cầu xin giúp đỡ.

Mạnh Diễm biến sắc trừng nó, “Thì ra ngươi lưu ý đến tiểu thạch đầu đến thế là muốn tặng cho nương?” Hắn có cảm giác bị đả kích.

“Làm sao vậy?” Kiều Bảo Nhi kiễng chân, chăm chú nhìn chủ tử, có phải là bị cảm nắng hay không?

“Không có gì...” Tâm mềm nhũn, hần không nỡ làm dữ với tiểu tử. “Người chọn lựa trang sức về tặng cho nương người?”

“Thực sự có thể sao?”

“Đương nhiên. Động tác nhanh lên một chút, đợi lát nữa ta đưa người đến một chỗ.”

“Chỗ nào?”

Mạnh Diễm cười nói, “Chỗ có thể thoát khỏi đám tiểu quỷ này.”

A ?

Ném một đám tiểu quỷ vào mã xa, Mạnh Diễm phân phó A Lương trong coi bọn nó. Sập! Đóng cửa xe, hần xoay người tóm lấy tiểu tử, để nó ngồi chỗ xa phu, dặn dò, “Ngồi vững.”

“Ác, vâng.”

Giá! một tiếng, Mạnh Diễm tự mình lái xe rời khỏi chợ.

Kiều Bảo Nhi không biết rốt cuộc chủ tử có ý gì, đôi mắt chăm chú nhìn sườn mặt hần. Thu lại lệ khí quanh thân, chủ tử gây cho người ta cảm giác không hề khó ở chung. Dựa vào người yêu thích trong lòng, cảm nhận được mặt tốt của chủ tử, bù đắp cho quá khứ đau thương.

Mạnh Diễm lặng lẽ thu hết mọi hành động của nó vào đáy mắt, tuần nhan kẻ sát, hôn nhẹ lên trán nó, “Muốn ngủ sao?”

“Không phải.” Khuôn mặt nhỏ nhăn ngắc lên, lúc này giống hệt cảnh trong mơ, chủ tử – người có địa vị cao lại tự hạ thấp địa vị, thân phận hiển hách lại không hiển lộ, vì nó mà chịu ở trong nhà gỗ, ăn cơm chỉ có rau dưa, thậm chí còn thân cận với đám đệ muội của nó.

Làm bạn năm mươi năm... Khuôn mặt nhỏ cúi xuống, nó hỏi, “Chủ tử sau này sẽ phải thú thê sinh tử (cưới vợ sinh con) sao?”

Mạnh Diễm ngạc nhiên, “Ta thú thê cái gì?”

“Sinh hài tử.” Nó sẽ giúp chủ tử chăm sóc hài tử.

“Ta ghét hài tử, người cho ta ăn no rảnh rồi, sinh một đám tiểu quỷ đến phá mình?”

“A?”

“Mắt người trợn lớn vậy làm gì? Trước đây không phải đã nói với người, ta không thú thê rồi đó sao.”

Ch ả ng l ẽ ti ể u t ử s ợ h ấ n s ẽ v ứ t b ỏ nó? Nó sao có th ể ngu ng ố c như v ậ y... Ti ể u t ử nuôi bên ngư ờ i v ừ a nghe l ờ i l ạ i s ẵn s óc, ban ngày có th ể giúp h ấ n qu ả n lý ph ủ đ ề, đ ể n đêm cũng có th ể th ỏ a m ẫn nhu c ầ u, bình thư ờ ng ch ỉ c ầ n hô lên m ộ t ti ể ng là ti ể u t ử này l ậ p t ứ c nghe theo.

Có th ể nói là v ậ t t ấ n kỳ dùng (l ợ i d ụ ng tri ệ t đ ể) ... H ấ n còn c ầ n thú thê vào ph ủ làm chư ớ ng m ấ t làm gì.

Mạnh Diễm liếc tiểu tử, ngữ khí cứng nhắc hỏi, “Người không phải là sẽ đổi ý chứ?”

“Không có.”

“Không muốn cho ta ở trên?”

Hơi thở ghen lại, nó cật lực lắc đầu.

Mạnh Diễm nhú mày, hừ hừ, “Tiểu tử, ngày nào đó người lại muốn tự bán mình thì cứ nói với ta, chúng ta đổi sang tữu lâu, ta chờ người đưa đến cửa.”

“A...” Cái miệng nhỏ nhắn hết há lại khép, hoài nghi không biết lỗ tai mình có phải là bị mã xa nghiền qua rồi không. Chủ tử nói cái gì vậy?

Dưới cái nắng gay gắt, hần đùa với nó, trên khuôn mặt tuấn đạt là tiểu ý dạt dào, tâm tình rất là khoái trá mà dẫn tiểu tử cùng một đám tiểu quỷ đi tới thư viện đang khởi công xây dựng.

Nhanh nhẹn nhảy xuống xe, Mạnh Diễm cho một đám tiểu quỷ thấy rõ thư viện sau này chúng sẽ được học, đợi đến khi tiểu tử đi tới bên cạnh, biểu tình sững sờ của nó làm hần cảm thấy chuyến này đi đến đây thật sự rất đáng giá.

Kiều Bảo Nhi kinh sợ, gia hương nó cũng có thể có một tòa thư viện được xây sao? Bên cạnh con đường còn đầy bùn đất là một tấm bia đá đứng sừng sững. Phóng mắt nhìn lại, lâu vũ (lầu tránh mưa) do mọi người dựng nên đã có hình dáng ban đầu.

“Là ai xây vậy?”

Mạnh Diễm thờ ơ, “Nghe nói là một vị quyền quý giúp đỡ để xây dựng tòa thư viện này. Tiểu tử, triều đình mở thư viện ở khắp nơi, chuyện này cũng không đáng ngạc nhiên.”

Nó đâu chỉ ngạc nhiên, trực giác cho nó biết, thư viện này là do chủ tử âm thầm xây dựng.

“Ta đưa ngươi đến xem, bất quá muốn cho ngươi biết, đệ muội ngươi sau này có thể vào thư viện này học, bọn nó sẽ không bị thất học. Tương lai vô luận là làm ruộng cũng tốt, đi nơi khác tìm kế sinh nhai cũng được, ngươi không cần phải lo đến cuộc sống của người nhà nữa.”

Hắn muốn chấm dứt tất cả những quả niệm của nó với người nhà, ích kỉ muốn giấu nó làm của riêng.

Mạnh Diễm dắt nó đi vào đường mòn bên diên viên, dọc đường nói rõ, “Ta đưa cho ngươi quyền sản khế đất (khế đất chứng minh tài sản là của mình) ở đây, chờ đến khi thu hoạch vụ thu, sau khi hưu canh (ngừng trồng trọt) sau đợt rét đậm, sang năm, cha ngươi có thể tự trang trải.”

Kiều Bảo Nhi đưa tay che nắng, nhìn đám ruộng đang vào kì cấy mùa hè, mỗi khi nó thấy đa nương phải cật lực làm việc dưới nắng, liền ảo tưởng rằng mình có năng lực thần kì, có thể thay đa nương trồng trọt, gánh hết những vất vả cực nhọc.

Nhưng giấc mộng của nó đã thay đổi dưới sự can thiệp của chủ tử. Thu đường nhìn lại, đón nhận ánh mắt ôn nhu, bỗng nhiên trong đầu nó lại vang lên lời nói ôn nhu, “*Ti ể u t ử, ta s ẽ đ ố i x ử t ố t v ớ i n g u ờ i.*”

Hắn không lừa dối nó... “Diễm.”

“Ân?” Hắn cúi đầu, chờ tiểu tử nói.

“Ta chỉ là nô tài...” Nó nói, “Ồ trong phủ, ta chỉ có thể lấy lương bổng, có thể kiếm tiền nuôi gia đình, nhưng không thể lấy khế đất được. Ta sợ đa nương biết...” Quan hệ giữa nó và chủ tử không tầm thường, sợ đa nương không cách nào chấp nhận được.

Kiên trì nghe hết lời tiểu tử, Mạnh Diễm không khỏi lắc đầu cười khẽ. “A, ngươi bây giờ mới lo lắng không phải là quá trễ rồi sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, đầy nghi hoặc.

Mạnh Diễm quay người nó lại, một lời vạch trần, “Cha nương ngươi hẳn là đã biết, chỉ là không nói mà thôi.”

Kiều Bảo Nhi cả kinh, “Vì sao?”

“Bởi vì ta tự mình đưa người trở về.”

“Ta không hiểu.”

Bỗng nhiên đứng lại, Mạnh Diễm không tiếc dùng ngôn từ ác độc làm nó phải hiểu rõ sự thực, “Tiểu tử, người sớm đã bị người nhà hi sinh; nếu không phải bất đắc dĩ, người bình thường sẽ không đành lòng đưa hài tử đi thiến.”

Nó sợ run, nhân thần tối sầm lại, khó nén đau thương trong lòng.

“Ta rất mừng vì người còn sống, có thể rơi vào tay ta. Bằng không, cha nương người đời này không đợi được người hồi hương.”

Nó im lặng, tùy ý chủ tử dẫn đi. Trở lại mã xa, phóng mắt nhìn cánh đồng lúa, mọi người vì cuộc sống mà phải gấp gáp mưu sinh, muốn những ngày an ổn hạnh phúc. Chủ tử cho miếng đất, đa nương cảm kích tận tâm mà không hỏi đến nửa câu, nó đã hiểu.

Hai người ở trên mã xa, đợi A Lương đưa đám tiểu quỷ về. Mạnh Diễm nhàn nhã rong chơi hưởng thụ thanh tịnh khó có được, dục vọng chiếm giữ mười phần mà ôm tiểu tử, khuôn mặt tuần dật cọ cọ lên tóc nó, khoe miệng khê nhếch.

Tiểu tử này là của hần, về phần những người khác, chẳng đáng gì.

Hai ngày sau, Kiều Bảo Nhi dưới âm mưu của chủ tử rời khỏi người nhà, lần thứ hai rời xa gia hương.

“Người đừng trưng cái mặt buồn như đưa đám đó ra nữa. Ta thấy cha nương và đệ muội người cũng thương tâm.” Mạnh Diễm hừ hừ. Trước khi rời khỏi đã nhận lời để tiểu tử mỗi nửa năm hồi hương một lần.

“Chủ tử muốn đi thăm tiểu thư sao?”

“Ân, theo lộ trình ta tính thì đến tối sẽ tới nơi.”

“Nga.” Nó nhìn ra ngoài cửa xe, vẫn lưu luyến không muốn rời.

Mạnh Diễm xem thư quyền giết thời gian, đợi đến khi tiểu tử mệt mỏi, hần liền kéo người tựa vào ngực

mình.

Buổi trưa, chủ tớ ba người ở trong mã xa ăn đồ Kiều đại nương đã chuẩn bị; đến khi mã xa vào Đồng thành đã là chạng vạng.

Mạnh Diễm tính giờ không sai, tới kịp tiệc đầy tháng của phủ Tây Môn.

Ngoài cửa lớn, khách quý được mời lục tục kéo đến, Mạnh Diễm vừa xuống mã xa đã gây sự chú ý của mọi người.

Gia đình tiếp đãi khách quý liếc mắt đã nhận ra người, lập tức hô to, “Vương gia đến ”

Đường nhìn đảo qua, mọi người xung quanh đều dạt hết sang một bên. Mạnh Diễm dẫn tiểu tử, A Lương theo sau cầm hạ lễ đã chuẩn bị, theo gia đình dẫn đường tiến vào phủ.

Kiều Bảo Nhi phóng mắt nhìn biến người không ngừng trong đình, tiếng chúc mừng vang dội; bọn gia đình vội vàng tiếp nhận hạ lễ rồi bưng vào; nha hoàn đi qua đi lại giữa những bàn tiệc trong đình, bưng trà đưa nước chiêu đãi. Nó cảm thấy kinh sợ, “Phó dong trong nhà tiểu thư nhiều thật!”

“Tây Môn Diễm gia đại nghiệp đại (nhà đông sự nghiệp lớn), người dựa vào hần nuôi sống cũng không ít.” Theo hần biết, biểu thân (bà con) của Tây Môn Diễm đông như kiến; lúc Phù Dung mới vào phủ phải nhớ hết tên bọn họ, phân biệt rõ ai với ai.

Về phần hần, chỉ cần chờ người đến trước mặt mình dập đầu hành lễ, cần gì phải để ý đến ai là ai, ai tên gì.

“Tiểu tử, ta đưa ngươi đi tìm Phù Dung. Đêm nay, ngươi cứ đi theo bên cạnh nàng, ta phải ứng phó với mấy kẻ nhàn rỗi.”

“Nga, vâng.” Chủ tử không thích mở tiệc chiêu đãi phô trương, nó ở trong phủ một thời gian cũng ít thấy có người đến bái phỏng.

Mạnh Diễm tùy tiện bắt một tên gia đình phân phó vài câu.

Kiều Bảo Nhi chỉ thấy đối phương gật đầu nói ba tiếng, “Vâng vâng vâng, tiểu nhân lập tức đi làm.”

Chỉ chớp mắt, nó đã được đưa đến viện lạc của tiểu thư.

Nam oa nhi mới vừa đầy tháng giống hệt như cữu cữu (cậu, ý chỉ Mạnh Diễm)! Kiều Bảo Nhi ngạc nhiên không ngớt, ngũ quan của oa oa béo mập bệ trên tay thực sự giống vô cùng. “Tiểu thư, bảo bảo thật giống như chủ tử.”

Hỉ Nhi suyt suyt, “Nói nhỏ một chút, lời này cô gia đã nghe hơn mười lần rồi đó, rất mất hứng a.”

“A, cô gia mất hứng...”

“Đương nhiên rồi, tiểu thư vất vả lắm mới thuận lợi sinh hạ nam đinh, cô gia đương nhiên mất hứng vì hài tử không giống đa nương mà lại cực kì giống cữu cữu.” Nhìn dáng dấp này, quả thực đúng là đúc từ một khuôn ra mà.

“Hỉ Nhi, tiểu Bảo Nhi, hài tử sau này còn thay đổi, nãi nương đều nói thế, hài tử đến lúc lớn lên sẽ giống đa nương.”

“Nga, ta nhớ Ngũ Oa khi còn bé cũng giống đa, sau lại giống nương.”

“Giống cữu cữu cũng khó nói a.” Hỉ Nhi không chút lạc quan.

Phù Dung cười cười, “Đưa hài tử cho ta.” Vô luận hài tử sinh ra giống người nhà ngoại hay người nhà nội, bé cũng là bảo bối của nàng.

Kiều Bảo Nhi thông thả đi đến bên giường, cẩn thận trả lại hài tử cho tiểu thư.

“Hài tử giống cữu cữu, dung mạo cũng đẹp.” Phù Dung ôn nhu cười, mừng vì nàng đã sinh được hậu duệ cho phu gia (nhà chồng).

Hỉ Nhi tiến lên đây, nhỏ giọng nói, “Tính tình mà cũng giống là nguy to.” Nhất định phải hảo hảo dạy dỗ, phải thiện lương như tiểu thư mới được. “Tiểu Bảo Nhi, ngươi nói đúng không?”

“Ách... Chủ tử không xấu mà.” Nó sửa đúng.

Lời này vừa nói ra, Phù Dung và Hỉ Nhi đều kinh ngạc nhìn nó.

“Tiểu Bảo Nhi không phải là nói lộn đó chứ?”

“Hay là hai người chúng ta nghe nhầm?”

Bầu không khí nhất thời xấu hổ.

Kiều Bảo Nhi ngượng ngùng không biết phải giải thích thế nào. “Đừng nhìn ta như vậy.” Nó cúi đầu, bên tai đỏ ửng.

“Ca ca đối với người tốt không?”

“Tốt a. Chủ tử dạy ta tập viết, gảy bàn tính, còn dạy nhiều thứ khác nữa.” Bất quá chủ tử cũng có chút ý xấu, những lời này nó không nói ra.

Hỉ Nhi nhảy ra trước mặt nó, đôi mắt mở to sẫm soi, “Thật không?”

Nó nhỏ giọng, “Ân.”

“Người ở trong phủ, có còn người nào khi dễ người không?”

“Không có.”

“Như vậy thì ta yên tâm rồi.” Nàng vỗ vỗ vai tiểu Bảo Nhi, vui mừng.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng lục tục có những nương tử quân (bà vợ) kéo đến, tất cả đều là họ hàng bên chi thứ Tây Môn. Một đám nữ tử vừa nói vừa cười, trọng tâm câu chuyện bắt đầu đàm luận làm sao dục nhi (nuôi con), những việc cần chú ý, những thứ cần kiêng kị. Trong phòng như biến thành cái chợ, Kiều Bảo Nhi bị ép đến một góc, căn bản không có người nào chú ý đến nó.

Đến khi tiệc rượu kết thúc, tân khách tấn hoan (khách khứa vui vẻ), đoàn người giải tán; phó dong, nha hoàn trong phủ bận rộn thu dọn, cô gia và chủ tử trở về phòng, Kiều Bảo Nhi mới bị xách đến một viện lạc khác, ngủ trong khách phòng.

Bên trong phòng, ánh nến sáng lòa.

Kiều Bảo Nhi an tĩnh lau tóc cho chủ tử; khuôn mặt chôn trong lồng ngực nho nhỏ nóng rực. Tối nay chủ tử uống không ít rượu.

“Tiểu tử, người có nóng không?”

“Không nóng. Chủ tử đã thấy ngoại sanh (cháu ngoại trai) chưa?”

“A, thấy rồi, tiểu đồng tay kia giống ta thật a. Sắc mặt Tây Môn Diễm kém lắm.”

“Hài tử của tiểu thư, sau này lớn lên sẽ đẹp lắm a.”

“Tiểu tử, người quanh co thế là muốn khen ta tuần tú phải không?”

“...” Nháy mắt không nói gì. Nó đã từng coi chủ tử là quý.

Mạnh Diễm vừa ngẩng đầu, thấy biểu tình sững sờ của nó, “Người bị ta mê hoặc đến choáng váng à?”

“...” Nó rất thanh tỉnh, người say rượu là chủ tử a.

“Tiểu tử, bệnh cũ của người lại tái phát, không nói lời nào... Không sợ ta cắn người?”

Hát! Nó lập tức giật mình, bỗng nhiên nhớ tới, “Chữ ‘Diễm’ có chữ ‘cẩn’[1], thảo nào chủ tử thích cắn người.”

Mạnh Diễm ghen cười, chuyện hăn tùy tiện bịa ra lúc trước mà tiểu tử này cũng ghi tạc trong đầu. “Vậy người thích ta cắn chỗ nào?” Hăn xấu xa hỏi.

“Ách, thích...”

“Cắn chỗ nào?”

“Cắn...” Nó cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc ửng hồng.

Mạnh Diễm không an phận, tay lập tức chui vào xiêm y của nó, lòng bàn tay dao động, vê vê điểm nho nhỏ đỏ ửng trước ngực nó, “Nơi này sao?”

Có hơi đau, nhưng lại có chút thoải mái khó nói thành lời. Nó nhắm mắt, khó chịu nói, “Không được...”

Mạnh Diễm tiến sát lại, đôi môi để lại từng dấu hồng ngân trên cổ nó, làm nó kêu như con mèo nhỏ. Môi lưỡi dần đi xuống, dùng răng cắn mở y khấu của nó, một tay lại vói vào tìm kiếm, vê vê điểm đỏ bên kia, đầu ngón tay có thể cảm nhận nó đang dần biến cứng.

Tiểu tử run rẩy cả người, Mạnh Diễm cười cười, ngả ngớn hỏi, “Thích cắn nơi này sao?”

“Ân... Không phải...” Nó lắc lắc đầu, không thích chủ tử đùa giỡn ác ý thế này.

“Không thành thật chút nào.” Mạnh Diễm quét hết tất cả mọi thứ trên bàn, trong phòng vang lên những tiếng loảng xoảng cộp cộp.

Lập tức đặt tiểu tử lên bàn, cởi bỏ ràng buộc dưới hạ thân nó, đồng thời ôn nhu dụ dỗ, “Mở chân ra.”

Ầm! Thuốc nổ nổ tung, cháy sạch cả người nó, làm nó đỏ ửng từ đầu đến chân.

Rụt rè nghe lời, bàn tay nho nhỏ nắm chặt một góc bố bạch, vừa thẹn lại vừa quẫn mà cắn, sợ tiếng rên rỉ truyền ra ngoài phòng.

Bỗng bên ngoài có một gã gia đình đến hỏi, “Gia, trong đó có phải có ám chén bị vỡ không? Có cần tiểu nhân vào thu dọn không ạ?”

Mạnh Diễm cười khế, “Tiểu tử, muốn cho người vào thu dọn không?”

“Đừng...” Nó lắc lắc đầu, tâm can như treo ngược lên, biết rõ chủ tử lại bắt đầu trêu đùa nhưng nó cũng sợ chủ tử sẽ làm thật.

“Cút đừng đến quấy rối!”

Tiếng thét lệnh trầm thấp bay ra ngoài phòng. Tiểu tử xấu hổ, thân thể nhỏ bé này ngoại trừ chính mình ra, hẳn nhất định không cho bất kì kẻ nào khác nhìn thấy.

Người ngoài phòng bị dọa cho nhảy dựng, biết điều nhanh chóng rời khỏi.

“Người đi rồi.” Cúi đầu, hẳn dạng chân nó ra, nhẹ nhàng gặm cắn.

Rụt lại ngón chân nhột nhột, nó theo phản xạ mà muốn đưa chân đá vào mặt chủ tử.

“Tiểu tử, đừng lộn xộn, ta không muốn mặt ta bị hủy dưới chân ngươi.” Môi lưỡi dọc theo mắt cá chân nó mà mò lên trên, như muốn khắc sâu ấn kí, đến khi miệng rời ra thì trên chân nó đã có một ít tiểu sa lưu lại.

Tách nơi riêng tư non mềm của tiểu tử ra, hẳn mút phần đùi trong nhạy cảm, muốn kích thích rồi lại không thêm gãi chỗ ngứa. Ngẩng đầu lên, thấy tiểu tử nhắm chặt hai mắt, dường như đang ẩn nhẫn cái gì đó.

Hắn cười cười, lần thứ hai cúi đầu hôn lên cái rốn của nó, hai tay chụp xuống, phất chốc đã đặt lên nơi găng gượng dưới hạ phúc của tiểu tử, cách lớp y liệu mà xoa nắn, môi lại ngậm điểm nhỏ trước ngực nó.

Thân thể khẽ lay động theo chủ tử, bàn tay bắt lấy mái tóc tán loạn trước ngực, không tự chủ được mà ưỡn người lên, phối hợp với hỏa nhiệt đang cọ xát phía dưới.

“Diễm...” Kêu lên một tiếng nho nhỏ, hoa mắt dưới những những việc làm can rở nhưng vô cùng ôn nhu của

hắn.

Hắn liên tiếp khiêu khích điểm đỏ dưới đầu lưỡi, thay phiên gặm cắn mút hút, lặng yên đi xuống, đôi môi cướp lấy môi nó, cái lưỡi mềm mại lách vào, ôn nhu dây dưa, chốc chốc lại tham nhập vào tận sâu trong mà cuốn lấy.

Dục vọng dưới hạ phúc càng lúc càng căng cứng rắn chắc, hỏa nhiệt cọ xát vào dư thể, hai người thở dốc, hơi thở thô suyễn của hắn giao hòa với âm thanh lạnh lạnh của nó, thúc giục tình dục càng thêm thiêu đốt, nóng như lửa.

Bốn cánh môi giao nhau, đôi tay đã bắt tri bắt giác quần quanh cổ chủ tử; bốn mắt giao nhau, hai người đều như say như túy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, như hâm nóng cả khuôn mặt tuần dật của chủ tử.

Mạnh Diễm dùng đầu ngón tay xoa xoa lên cánh môi sưng phồng của nó, mềm giọng nỉ non, “Tiểu tử kia, thích ta cắn chỗ nào?”

“Đều thích...”

“Ấn.” Mạnh Diễm hôn lên gương mặt nóng rực của nó, hai tay chế trụ thắt lưng nó, chui vào giữa hai chân, dùng môi lưỡi âu yếm nơi mềm mịn của nó, khẽ cắn lên dư thể. Cả người nó run rẩy, bên tai hắn quanh quẩn tiếng khóc nức nở.

Một đôi mắt nhiễm sương mờ lung, đắm chìm trong dòng suối dục tình, cả người say sưa mặc cho chủ tử gặm cắn.

Trong người khát khao thứ kiên đỉnh của hắn tiến nhập, khẽ gọi một tiếng, “Diễm... Nhanh lên một chút...”

Nó nằm trên bàn, y sam lộn xộn, dưới môn hộ là hoa nhị đã phơi bày lồ lộ, trơn bóng, mị hồng nở rộ hấp dẫn chủ tử.

Hắn sôi sục đến cực hạn, cởi bỏ ràng buộc trên người, dục vọng ưỡn ra, dần dần đi vào cấm địa âm u mềm mại.

Úc! Tiểu tử này vừa nóng vừa chặt, nháy mắt đã nhấn chìm lý trí hắn.

Đau! Nhú mào, nháy nháy đôi mắt mờ mịt, thân thể lay động theo khí thể rào rạt mà co quắp. Nó bám chặt vào thân thể rắn chắc, hít thở không thông.

Mạnh Diễm khê khàng xoa nắn dư thể của nó, dành cho nó tất cả những kính thích ôn nhu. Cảm giác tiểu tử dần thả lỏng, đôi chân đã quẩn quanh thắt lưng mình, như thúc giục hấn càng thêm mạnh mẽ. Hấn cười cười, xóc lưng nó lên mà ra sức đâm vào, dục vọng phóng túng trong cơn rong ruổi.

“A ” Cả người nó choáng váng, thứ kiên ngạnh liên tục xâm nhập vào thân thể, kích thích điểm mẫn cảm của nó, làm nó cảm thấy thật khoan khoái...

Biểu tình say sưa của tiểu tử càng lúc càng mê người, Mạnh Diễm nắm chặt tay nó, dẫn dắt nó âu yếm dư thể tinh xảo của chính mình. Tiểu tử say mê phối hợp; hấn nâng mắt cá chân của nó lên cao, ánh mắt phiếm tình, khơi mào cảm giác sung sướng ẩn sâu trong thân thể.

“Àn... A...” Kiều Bảo Nhi cảm thấy trong cơ thể hình như có một ngọn lửa lan đến hạ phúc, đầu ngón tay dưới dư thể bỗng cảm thấy ít nhiệt lưu trào ra, thấm ướt bàn tay nhỏ nhỏ. Nó vong tình xoa nắn, thăm dò nơi có thể tạo ra sung sướng, thúc giục, “Diễm, mau...”

Nơi trong cơ thể tiểu tử không ngừng co rút, ngày càng nhanh, kẹp cho dục vọng hấn gần như tiến sát tới biên giới xuất ra. Mạnh Diễm cắn răng một cái, xóc thắt lưng nó lên, điên cuồng trườn tống, chấn động đến mức bức ra tiếng rên la ngọt lịm của tiểu tử.

Hấn chôn trong thân thể nó phóng ra một luồng nhiệt lưu, cả người mồ hôi nhễ nhại phủ lên người tiểu tử, không ngừng thở gấp.

Kiều Bảo Nhi thất thần một lúc lâu, mãi đến khi trọng lượng trên người gần như đè nát nó, nó mới giãy dụa rên lên, “Nặng quá...”

Mạnh Diễm hôn lên gương mặt còn đỏ ửng của nó, men say đã thanh tỉnh hơn phân nửa. “Tiểu tử, người học được mị thuật từ chỗ nào, khiến cho ta say chút nữa là say chết trên người người.”

Oanh! “Không... Không có.” Nó vùi đầu vào hõm vai chủ tử, tỏ vẻ hấn nói oan cho nó.

Mạnh Diễm cười cười, ôm nó trở lại giường, sàng vi (màn giường) buông xuống, che phủ cảnh xuân, “Ngủ đi.”

Đã quen có tiểu tử ghé vào lồng ngực, lòng bàn tay vuốt ve cánh tay trơn tuột, sống lưng nhẵn bóng, đây chính là một loại hưởng thụ a.

“Ta nóng quá.” Người dưới ỏ chần lên tiếng kháng nghị.

Lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, kề sát mặt chủ tử, thoải mái với vị trí ưa thích, nó cúi đầu, cảm thấy mĩ mãn mà nằm sấp xuống ngủ.

Hôn lên trán nó, Mạnh Diễm nói, “Ngày mai ta sẽ đưa người hồi phủ.”

“Không ở lại vài ngày sao?”

“Không được, ta không quen giường.”

“Ân, chủ tử ở đâu thì ta sẽ ở đó.” Nó đã dần quen ngủ trên người chủ tử, vô luận ở đâu cũng có thể ngủ được. Tự đáy lòng phát ra lời thề, không hề hay biết trái tim dưới bàn tay đã đập nhanh hơn trước.

Nó chỉ là kẻ nhỏ bé tầm thường, xông vào cuộc sống của chủ tử, đó là điều chân thật nhất trong khát vọng của nó.

Mạnh Diễm ôm tiểu tử, khẽ nhắm mắt lại, có thể đoán được, trong thời gian tới, hắn sẽ không còn tịch mịch nữa.

Đêm khuya vắng lặng. Người thật lâu sau vẫn không cách nào đi vào giấc ngủ, trọn cả một đời này, chỉ yêu một mình tiểu tử thuộc về hắn.

25. Quyển 3 - Chương 11: Phiên Ngoại 1. Nợ Cũ

Bắt đầu mùa đông, bông tuyết bay tán loạn, cảnh sắc chìm trong màu ngân bạch.

Kiều Bảo Nhi kéo thấp mũ lông, từ trên cao quan sát cảnh phố xá bên dưới, nhớ lại lúc lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, giờ lại đang an ổn ngồi trước người chủ tử. Chủ tử theo lời, dẫn nó tìm trù tử đại thúc ngày xưa.

Mạnh Diễm cho ngựa chạy chậm chậm, gần buổi trưa rồi cục cũng đến Dương Ký thực tứ.

Kiều Bảo Nhi ôm cánh tay chủ tử, trượt người xuống ngựa, đứng ở bên đường chờ đợi.

Liếc vào trong thực tứ, ánh mắt trở lại trên khuôn mặt tiểu tử, Mạnh Diễm cảnh cáo trước, “Tiểu tử, thấy Dương trù tử cũng không được lục lại nợ cũ trước đây với ta.”

Kiều Bảo Nhi khó hiểu, “Lục lại nợ cũ gì?”

Mạnh Diễm nhẹ nhàng hừ một tiếng, nhảy xuống ngựa, dắt ngựa tới một bên rồi quay lại, cùng tiểu tử đi vào.

Dương Tam Diễm vừa nhìn thấy người tới, lập tức sợ tới mức hai chân như nhũn ra, há to miệng, lời tiếp đón lại ngạnh trong cổ họng, không phát ra được.

Mạnh Diễm không để ý đến phản ứng của Dương chương quỹ, ánh mắt sắc bén quét qua thực tứ, thấy thực khách ít ỏi không có mấy người. “Tiểu tử, sinh ý ở đây không tốt lắm.”

Kiều Bảo Nhi vốn không biết chủ tử đã mò tới thực tứ tính toán, làm cả thành náo nhiệt xôn xao.

Nhìn quanh bốn phía, đã gần trưa nhưng thực tứ có vẻ rất vắng.

Mạnh Diễm cúi đầu, tùy ý tiểu tử sờ soạng trên người mà chậm rãi cởi áo choàng xuống.

“Chủ tử muốn ăn cái gì?” Kiều Bảo Nhi ôm áo choàng, ngẩng đầu nhìn chiêu bài trên tường. Lúc trước không biết những cái tên trên thực đơn, giờ nó xem đã hiểu.

Mạnh Diễm ngẩng đầu nhìn, không muốn ăn uống. Nhìn xuống kẻ đang nhìn lên – tiểu tử này càng lúc càng ngon miệng, hắn không e dè mà nói, “Còn cần phải hỏi sao? Ta muốn ăn người.”

Bịch! Dương Tam Diễm trợn trắng mắt, hôn mê bất tỉnh.

Kiều Bảo Nhi cắn cắn môi, xấu hổ vì ngôn từ của chủ tử. Nó đi vào bên trong, che giấu vết ửng đỏ trên khuôn mặt còn vương nét trẻ con.

Mạnh Diễm nghiêng đầu liếc trong quầy, hừ hừ, “Ngay cả khách nhân tới cửa cũng sẽ không tiếp đón, khó trách sinh ý kém.”

Tùy tay ném một túi ngân lượng, hắn phân phó tiểu nhị, “Thực tứ này ta bao, người ra ngoài cửa canh giữ, không cho bất kì ai bước vào.”

Tiểu nhị nghe vậy, không dám không theo, ngoài miệng liên tục nói, “Vâng vâng vâng...” Cố thu hết can đảm đi qua bên người nam tử, ra đến ngoài cửa rồi mà còn muốn bỏ chạy.

Tiểu nhị run rẩy cả người, cực kì sợ trừ tử lại gặp chuyện không may, thực tứ này rốt cuộc không chịu nổi những lời ra tiếng vào của mọi người nữa.

Mạnh Diễm không nhìn các thực khách giật mình thế nào, thản nhiên tìm một chỗ ngồi xuống, hình thành khí thế tự nhiên khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Bất quá thời gian chỉ là một chén trà nhỏ, các thực khách như nuốt chứng đồ ăn, dùng cơm xong không ai còn muốn lưu lại lâu, cả đám vội vàng rời đi.

Trong trù phòng, Nguyên Kế phát tiết bất mãn, “Đều là sư phụ lúc trước không nghe khuyên bảo, xen vào việc của người khác!” Y phẫn nộ, cũng không quản Tiểu Bảo Nhi nghe xong sẽ có cảm giác gì. “Sau khi sư phụ bị thương, thực tứ không thể không đóng cửa, chờ thương thể của ngài khỏi hẳn, thực tứ khai trương lần nữa thì sinh ý lại xuống dốc không phanh, đến nay còn phải miễn cưỡng duy trì.”

Bỏ khăn lau xuống, Nguyên Kế đập dững tử một cái, chạy ra ngoài cửa hít thở.

Kiều Bảo Nhi ngồi trên ghế dài, sợ run một lúc lâu, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào trù tử đại thúc, phút chốc cũng không biết nên nói cái gì.

“Tính tình của y là thế, người đừng trách y.” Dương trù tử miễn cưỡng lộ ra nụ cười, muốn che giấu tình cảm của hắn và đồ nhi sớm đã có rạn nứt. Từ sau khi bị thương, hai người nói chuyện ngày càng ít, hắn biết trong lòng đồ nhi có oán hận.

“Đều là ta gây cho các thúc phiền toái. Trù tử đại thúc, thực xin lỗi.” Kiêu Bảo Nhi áy náy cúi đầu, đến giờ này nó mới biết, chủ tử đã bắn mù con mắt trái của trù tử đại thúc.

“Người không làm sai cái gì, có gì mà phải xin lỗi.” Dương trù tử xoay người, tới cái giá lấy chút nguyên liệu nấu ăn, gia vị; động tác lưu loát xào rau, vừa vội vừa nói, “Tiểu Bảo Nhi, mắt ta bị mù là gieo gió gặt bão. Với tâm, ta không thẹn. Nhưng đứng trên chữ ‘lý’, đứng là trước đây ta không trung thành với chủ tử. Lúc trước là ta lừa gạt người, cũng gây phiền phức cho Nguyên Kế.”

“Trù tử đại thúc, ta không phải đến tra tìm căn nguyên.” Kiêu Bảo Nhi vội vàng buông áo choàng, cúi đầu cừu, đi lên giúp đỡ.

Hai người đứng bên cạnh bếp, Kiêu Bảo Nhi chốc chốc lấy chén đĩa chốc chốc lại vội vàng rửa sạch cá, xát muối. Nhân lúc này, trù tử đại thúc hỏi nó tình hình gần đây, nó cũng không chút nào giấu diếm.

“Chủ tử đối đãi tốt lắm.”

“Thật không?”

“Ân.” Kiêu Bảo Nhi gật gật đầu.

Dương trù tử thả cá vào chảo dầu nóng, chốc chốc lại liếc nhìn lăng la trù đoạn (tơ lụa) trên người nó, cả người đã cao hơn một chút, nhưng vẫn còn gầy.

Kiều Bảo Nhi bị nhìn đến không được tự nhiên, ánh mắt hạ thấp nhìn bốn phía, muốn tìm việc làm. Nó cuộn tay áo lên, ngồi xổm xuống rửa chén.

“Người mau đứng lên, không phải làm đâu.” Người tới là khách, hướng chỉ chủ tử trước kia còn ngồi ngay

bên ngoài.

“Không sao đâu.” Kiều Bảo Nhi cúi đầu làm việc, bát đũa trong chậu cũng ít, có thể thấy sinh ý của thực tứ thật không mấy sáng sủa.

Dương trù tử không ngăn cản nữa, ánh mắt hướng về phía cửa trù phòng, thấy thân ảnh quen thuộc bước vào, tâm hân cũng đột nhiên như bị treo lên.

Mạnh Diễm ngữ khí cứng nhắc hỏi, “Tiểu tử, ngươi rề rà gì đấy?”

“Ách.” Kiều Bảo Nhi vừa ngẩng đầu, giải thích với chủ tử đang nghiêm mặt lạnh băng kia, “Ta đang rửa chén.”

Mạnh Diễm đi đến ghế dài rồi ngồi xuống, vênh mặt hất hàm sai khiến, “Rửa xong thì đưa chén cơm lại đây, hai chúng ta ăn ngay tại đây.” Hắn coi nơi này là trù phòng trong phủ mình, không thèm để ý Dương trù tử đang ngây ngốc đến mức nào, thậm chí còn có thể coi là sùng sờ.

“Nga.”

Sau một lúc lâu, cá chiên trong chảo đã vàng ruộm giòn tan, Dương trù tử vừa mới xới cơm đã thấy Tiểu Bảo Nhi lập tức đi lên nhận lấy.

Hắn không chớp mắt nhìn chủ tử đợi Tiểu Bảo Nhi một tới gần, lặng yên đi lấy áo choàng, noãn cừ trên ghế.

Mạnh Diễm kéo tiểu tử ngồi xuống bên cạnh, đưa chén lên, gấp đồ ăn cho nó, lại ra lệnh, “Ăn mau.”

“Vâng.” Kiều Bảo Nhi đã quen nên rất tự nhiên, chủ tử bảo nó đi đông, nó cũng không dám đi tây.

Mạnh Diễm đưa tay chống cằm, không coi ai ra gì mà vén vài sợi tóc tán loạn bên tai nó lên, ánh mắt lướt qua, mở miệng hỏi Dương trù tử, “Có canh không?”

“Có.” Giật mình, Dương trù tử rốt cục cũng tìm được thanh âm của mình.

“Bưng canh tới đây.”

“Vâng.”

Hắn lấy một chén canh từ trong bát lớn, lại nghe thấy mệnh lệnh, “Ở đây không còn việc của ngươi, ra

ngoài.”

Kiều Bảo Nhi ngạc nhiên, nhìn Dương trù tử rời khỏi phòng bếp, vừa quay đầu lại, tầm mắt dừng trên người chủ tử.

“Nhìn cái gì?” Mạnh Diễm nhướn mi.

“Đây là trù phòng của trù tử đại thúc a.” *Vì sao ch ử t ử m u ố n đ u ố i n gư ờ i đ i?*

“Ta đã bao trọn thực tứ này, bây giờ không có việc của hần, sao lúc này lại không có chuyện của hần, không lẽ người muốn hần lưu lại nhìn người ăn cơm?”

“...” Nó không nói được gì.

Mạnh Diễm múc một chén canh cho nó, dặn dò, “Ăn canh, coi chừng nghẹn.”

Dương trù tử buồn bực không nói ngồi trong thực tứ, nhìn quanh bốn phía không có một bóng người, cảm thấy cuộc sống lúc trước đã thay đổi. Bảng hiệu của Dương Ký thực tứ lung lay sắp rớt.

Lát sau, một bóng người từ trong quầy đi ra, hần không khỏi ngạc nhiên, “Đại ca?”

“Đừng gọi ta.” Dương Tam Điển đứng dậy, xoa xoa cái gáy, hỏn hển mắng, “Đều tại ngươi, rước lấy phiền toái vào người!” Hung thần tới cửa, giờ ngay cả yêm nhân cũng tìm đến đây.

Gã hoảng sợ nhìn khắp mọi nơi, không thấy bóng dáng Vương gia cùng Tiểu Bảo Nhi... Sách, bóng dáng các thực khách cũng không có, không biết thực tứ này thành cái bộ dáng gì nữa.

“Lão đệ, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, mặc kệ ngươi có đồng ý hay không, chúng ta đã không còn đường sống!” Nổi giận bùng bùng, Dương Tam Điển nói rồi bỏ đi.

Dương trù tử ngằm nắm chặt tay, cổ găng áp chế lửa giận.

Rầm! Hần đập bàn phát tiết. Đại ca thật ngang ngạnh, không thể nói nổi.

Hít sâu một hơi, hần đi ra cửa sau, thấy đồ nhi ngồi xỏm bên góc tường, chỉ ngẩng đầu liếc hần một cái rồi lại dời mắt đi nơi khác. Dương trù tử thoáng chốc như quả bóng bị xì hơi, nhẹ giọng bảo, “Đừng tức giận với ta nữa.”

Nguyên Kế buồn bực nói, “Lòng ta phiền.” Nắm một đồng tuyết ném vào bức tường đối diện, y khuyên giải, “Sau này ngài đừng quản chuyện người khác nữa, lại dẫn đến kết cục không tốt.”

Dương trù tử ngồi xổm xuống cạnh tiểu đồ nhi, lạnh nhạt mỉm cười, “Nguyên Kế, Tiểu Bảo Nhi bây giờ tốt lắm rồi.”

“Ta có thể nhìn thấy.”

“Hôm nay là nó nắn nỉ chủ tử dẫn nó đến, có thể thấy nó cũng nhớ đến chúng ta.”

Nguyên Kế lại vo một ít tuyết lên ném, ngoài miệng lẩm bẩm, “Sư phụ, ta không phải có ý muốn hung dữ với nó.” Áo não, Tiểu Bảo Nhi là nguyên nhân làm sư phụ bị thương, giờ y thấy nó đến liền không thể không chế được cơn giận.

Dương trù tử thở dài, “Là ta mắc nợ người.”

“Gần đây đại ca luôn nói, đến bây giờ thực tứ vẫn bị thâm hụt tiền, đại ca cũng không muốn chống đỡ nữa. Hắn muốn bán thực tứ đi, lấy ít tiền dưỡng lão. Về phần hai chúng ta đã thành thạo một nghề, có đến chỗ nào mưu sinh cũng không chết đói được. Ngài cũng biết cái nhà nhỏ này không thể dung được hai chúng ta nữa.”

“Chuyện này, ta hiểu được.”

“Ngài là người tốt, làm việc không bao giờ suy xét thiệt hơn.” Sư phụ gặp chuyện không may liền bị người khác chỉ trích, đại ca lại như con buôn chính hiệu, tính toán tỉ mỉ, muốn chiếm phần hơn, cho dù là thân thích cũng không tiếc xua đuổi.

“Hai ngày nữa ta sẽ thu dọn đồ đạc. Đại ca muốn thực tứ, ta cho. Người suy nghĩ cho rõ ràng, có muốn đi theo ta nữa không.” Dứt lời, hắn đứng dậy, thở dài một tiếng.

Muốn bước đi, chợt y bào bị nín chặt. Hắn cúi đầu, thấy tiểu đồ nhi đang nắm chặt lấy.

“Người không sao chứ?”

Nguyên Kế ngẩng đầu, lắc đầu. “Lúc ngài bị thương ta còn chưa đi, huống hồ là bây giờ, ngài đừng mơ mà đuổi ta đi!”

“Ta sợ người sẽ hối hận khi đi theo ta.”

“Ngài cho rằng ta yêu thích gian thực tứ này sao? Ta không cam tâm khi đại ca ngài bỏ đá xuống giếng,

còn ngài có quên ta cũng không ai muốn!” Nước mắt tràn đầy trong khóe mắt, y đi theo sư phụ chịu khổ cũng không sao, chỉ sợ sư phụ không cần y nữa.

Kiều Bảo Nhi giật mình đứng ở cửa trù phòng, xoay người nín chủ tử, nhỏ giọng nói, “Thực tứ phải bán a.”

Mạnh Diễm mặt không chút thay đổi, cảm thấy đánh giá, thu lại được ít tiền sinh ý bị thâm hụt chính là hành động sáng suốt.

Kiều Bảo Nhi lo lắng, “Trù tử đại thúc muốn đi đâu a...”

“Người quản hẩn đi chỗ nào, việc này không liên quan đến người.”

“Có, có.” Kiều Bảo Nhi cường điệu, “Bởi vì một con mắt trù tử đại thúc bị mù, sinh ý ở thực tứ mới không tốt.”

“Người muốn đòi nợ cũ với ta?” Mạnh Diễm khoanh tay trước ngực, trừng mắt hẩn.

Kiều Bảo Nhi kiễng mũi chân, ghé sát vào tai hẩn nhỏ giọng, “Diễm...”

“An?”

Nó nhỏ giọng hỏi, “Cũng không thể... giúp đỡ được sao?”

Mạnh Diễm nhắc nhở, “Trong phủ không thiếu trù tử. Huống chi, trù tử và Nguyên Kế ở ngoài cũng không chết đói.” Tiểu tử này đúng là lo chuyện không đâu.

“Nhưng mà bọn họ không có chỗ ở.”

“Phủ đệ không phải tế thiện thương (nhà tình thương).”

“Trong phủ có phòng trống.”

“Không có.”

Năn nỉ không có hiệu quả, Kiều Bảo Nhi lui chút khoảng cách, cúi đầu rầu rĩ, “Trù tử đại thúc trước kia đối với ta rất tốt, tay của ta bị giẫm gãy cũng là do thúc ấy giúp ta bó lại, bằng không sẽ không thể làm việc, không thể viết chữ, không thể hầu hạ; còn nữa...”

“Đủ rồi.” Mạnh Diễm đánh gãy lời nó, “Người muốn cho ta có cảm giác tội lỗi?”

“Không phải.” Nó nghiêng đầu lên dò xét sắc mặt chủ tử.

“Tốt nhất là không phải.” Tuấn nhan áp sát, muốn cắn lên cái miệng mềm mại kia. “Trước kia người ngủ ở đâu?”

“Gác lửng trên lầu.”

“Đi.” Mạnh Diễm cầm lấy áo nó, xoay người đi ra khỏi trù phòng.

Kiều Bảo Nhi vội vàng chạy theo, nhỏ giọng kêu, “Ta đã cầm hết đồ đạc đi, không còn lưu lại cái gì hết.”

“Đừng lắm chuyện, đưa ta đi xem là được.”

Mạnh Diễm đẩy tiểu tử lên lầu, dời đi lực chú ý của nó, đỡ phải nghe nó tiếp tục lằng nhằng không yên.

Hai người đi qua hành lang chật hẹp, Mạnh Diễm xem xét bốn phía tối hù không rõ, lắc đầu. Theo tiểu tử vào phòng nhỏ, hẩn lếc mắt nhìn, thấy bên trong chỉ có một cái giường và một cái tủ thấp.

“Trước kia, người ngủ ở đây?”

“Àn.” Kiều Bảo Nhi khê khép cửa lại, trong phòng lập tức tối sầm lại.

Mạnh Diễm cởi giày, nằm lên giường, gọi, “Tiểu tử, lại đây.”

Nó nghe lời đến ngồi sát bên giường, nhỏ giọng nói, “Chủ tử mệt sao?”

“Ta rất khỏe.” Hẩn tới xem nơi tiểu tử ngủ trước kia là thế nào. Với tay, kéo người đến lồng ngực mình.

“Cái giường này chật quá.” Hẩn dịch chuyển một chút, tránh để tiểu tử ngã xuống giường.

Cảm giác áp bách kề sát phía sau làm kẻ khác hoảng hốt, Kiều Bảo Nhi không dám lộn xộn, chỉ có đôi mắt nhìn loạn bốn phía mông lung.

Một tiếng thở dài trầm thấp từ phía sau truyền đến. “Tiểu tử, lúc người bị bắt tới đây, làm ta nóng ruột nóng gan.”

Kiều Bảo Nhi chậm rãi cúi đầu, nhớ lại trước kia, đúng là một cơn ác mộng.

Mạnh Diễm đưa môi đến gần, cắn khế lên cổ nó, có chút tức giận. Trước kia tiểu tử này sợ hấn muốn chết, đầu óc lại trì độn, thiếu chút nữa làm hấn tức chết.

Kiều Bảo Nhi nhú nhú mi, nhẹ giọng nói, “Đau a...”

Đột nhiên phòng bên cạnh truyền đến âm thanh.

“Hử?” Kiều Bảo Nhi ngẩng ra, xoay người khẽ đẩy đẩy chủ tử.

“Làm sao vậy?”

Nó chuyển đến đầu giường, khuôn mặt nhỏ như dán cả lên tường mà nghe.

“A...” Kiều Bảo Nhi rõ ràng cả kinh, “Là... tiếng của Nguyên Kế.”

Mạnh Diễm cũng ghé sát, nhảy bèn nhận ra âm thanh như có như không từ bên cạnh truyền đến, hấn nói toạc ra, “Tiểu tử, bên kia có người đang bận.”

Hơi thở ẩm áp phả vào mặt, tim Kiều Bảo Nhi đập nhanh, cả người mềm nhũn quay về vị trí lúc trước.

Mạnh Diễm thuận thế ép sát vào sau nó, cười hỏi, “Người đoán người bên kia đang làm gì?”

“Ta không muốn đoán...” Nó nhỏ giọng nói, cả người chậm rãi trượt xuống, sợ chủ tử nhất thời hứng khởi sẽ lột sạch nó, quần lầy nó thành cái bánh quai chèo.

Mạnh Diễm nhìn thấu ý nghĩ của nó, cúi đầu cảnh cáo, “Người đừng lộn xộn, ta đã bị người châm lửa rồi đây này.”

A! Nó trừng mắt nhìn, nhòai người về dưới thân chủ tử, kinh ngạc phát hiện vật ở dưới đó đã có xu hướng bùng bùng khí thể phấn chấn.

Mạnh Diễm hôn lên hai má nóng bừng của nó, “Người có nóng không?”

Nó lắc đầu, hoảng hốt tìm cớ năn nỉ, “Ta... muốn xuống lầu.”

“Tiểu tử kia, người đã lấp đầy bụng.”

“Ta... Đi lấy áo choàng, noãn cừu.”

“Người lạnh?”

“...” Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, cả người bị sức nặng của chủ tử đè ép đến khó thở.

Vách ngăn bên kia truyền đến tiếng khóc nức nở đứt quãng, ngấm vào đầu, vạch trần quan hệ không đơn giản giữa trù tử đại thúc và Nguyên Kế, cũng giống như quan hệ giữa nó và chủ tử vậy.

Mạnh Diễm gặm cắn vành tai mẫn cảm của nó, khẽ cười nói, “Tiểu tử, đôi bên kia kịch liệt thật a.”

“Àn...” Cả người nó run rẩy, lấy tay chụp gối đầu, khuôn mặt nhỏ nhẩn ửng đỏ chôn chặt trong đó.

Mạnh Diễm cởi bỏ y bào nó, lòng bàn tay theo đường cong trước ngực mà dao động, ác liệt ở bên tai nó nói nhỏ, “Tiểu tử, ngươi có muốn kêu không?”

Cái đầu nhỏ trong gối lắc lắc.

“Ở đây hơi ồn, ngươi chọn sai ngày muốn ta đưa ngươi đến đây.”

“...” Nó không chọn sai ngày a, là chủ tử nằm sai chỗ thì có.

“Thư viện ở dưới quê vẫn còn trống, chờ người bên kia bận rộn xong, ngươi đến hỏi bọn họ xem có muốn về quê sinh sống không.”

Đề tài vừa chuyển, Kiều Bảo Nhi sững sốt một lát mới hiểu được tin tức vừa vào tai. Nó ngẩng đầu, chăm chú nhìn hình dáng đã quen thuộc. “Thật sao?”

“Ta nói rồi.” Thu lại kiêu trêu đùa ác ý, Mạnh Diễm nghiêng người nằm cạnh nó, tay chống má.

Giữa nơi mờ tối, hơi thở ấm áp gần sát, chớp mắt một cái, một đôi môi khê khàng đụng vào, lặng yên quét qua, mang đến sự kinh hỉ tột cùng.

Mạnh Diễm giật mình, đây là lần đầu tiên tiểu tử này chủ động.

Ngượng ngùng quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ vùi dưới gối đầu càng thêm đỏ bừng.

Mạnh Diễm dần cúi đầu, đôi môi in lại trên tóc nó, như truyền đạt một thông điệp không lời hữu cầu tất

ứng (đã yêu cầu là sẽ đáp ứng).

26. Quyển 3 - Chương 12: Phiên Ngoại 2. Tâm Sự .

Vương phủ.

Qua hai năm, Kiều Bảo Nhi đã tròn mười bảy tuổi. Ở trong phủ, nó dần thay thế vị trí của Nghiêm tổng quản, chưởng quản mọi việc lớn nhỏ trong phủ, thuận lý thành chương (tự nhiên) mà trở thành đối tượng nịnh bợ trong miệng đám nô tài.

Vô luận nó đi đến chỗ nào, mọi người cũng đều tôn xưng nó một tiếng ‘tiểu gia’.

Đối tượng ngày xưa mọi người khi dễ giờ đã nắm quyền thế, mọi người đều là người sáng suốt so sánh Tiểu Bảo Nhi và Nghiêm tổng quản; Tiểu Bảo Nhi không kiêu ngạo, không ra vẻ tự cao tự đại, tính tính lại ôn hòa, đúng là ở chung rất thoải mái. Cho dù thân phận của nó chỉ là một yêm nhân, đến nay nó vẫn làm ấm giường cho chủ tử, nhưng những thứ đó so với lợi ích thiết thân của mọi người thì có là gì?

Ai ngu ngốc lại đi làm khó dễ cho chính mình a, vô luận là yêm nhân bị khinh bỉ thế nào, nhưng địa vị của người ta trong phủ vẫn là cao nhất, có bản lĩnh làm chủ tử nâng niu trong tay như trân bảo.

Ngân Thúy tươi cười giả dối, cầm đồ đi bên cạnh Tiểu Bảo Nhi, cung kính gọi một tiếng, “Tiểu gia.”

Nó bỗng nhiên đứng lại, chỉ gật đầu đáp lại. Không bị hiện thực làm ô nhiễm tâm hồn trong sáng, không dung được những dơ bẩn giấu trong mình; trong thế giới của nó, chủ tử là trời, mọi việc đều tuân theo mệnh lệnh; đối với những người đều là nô tài, nó vẫn dùng thái độ của kẻ đến sau đối đãi với người đến trước. Trong lòng nó biết rõ, trong tòa vương phủ này, những người tiếp nhận nó từ tận đáy lòng cũng chẳng có nhiều.

Mọi người chỉ vì sợ hãi chủ tử, vì chủ tử giao cho nó quyền lực; bỏ những thứ đó ra, nó còn có gì?... Người không ra người, nam không phải mà nữ cũng không, tự ti dưới đáy lòng vẫn luôn tồn tại, theo tuổi tác tăng lên, nó cũng dần biết cách che giấu.

Cầm một quyển sách, nó đi về hướng trưởng phòng. Đứng trước quầy, phân phó lão trưởng phòng viết những khoản mua đồ ăn, số tiền cấp phát. Một lát sau, lão trưởng phòng giao hết sổ sách và những khoản chi để trả lương tháng này Kiều Bảo Nhi.

Kiều Bảo Nhi cẩn thận xem qua, động tác không trôi chảy, làm người chờ đến sốt ruột.

Phản việc này đã không béo bở, lại chẳng ăn chia được chút gì. Lão trưởng phòng rửa thầm trong lòng – Tiểu gia quản cả những chuyện này làm đứt mất tài lộ của lão và Nghiêm tổng quản tài lộ.

“Lão trưởng phòng, sau này cứ đến cuối tháng, ta sẽ cho mọi người đến đây lãnh lương, lưu lại dấu tay. Tới mừng một, ta sẽ đến lấy sổ sách cho chủ tử xem.”

“Vậy là chủ tử sửa lại quy củ sao?” Lão trưởng phòng vờ kinh ngạc, những lời ngoài miệng và suy nghĩ trong lòng hoàn toàn khác nhau.

“Ân. Chủ tử đồng ý rồi.” Kiều Bảo Nhi bắt đầu cải thiện thói xấu ngày trước. Nó biết kiếm tiền cực khổ vất vả thế nào, Nghiêm tổng quản lại động một chút là khấu trừ lương bổng, thực sự không tốt chút nào.

“Trước đây, chuyện khấu trừ lương bổng sẽ khó tránh khỏi làm mọi người bất mãn, chuyện này ta tin lão trưởng phòng ngài cũng hiểu được. Cá nhân ta cảm thấy không ổn, không biết lão trưởng phòng ngài có cao kiến gì không?”

“Ách... Không có. Tiểu gia, ngài xử lý tốt rồi.” Quả thực giống như tra trường (điều tra sổ sách), lão trưởng phòng dè dặt cơn giận, đôi tay già giấu sau lưng run a run.

Kiều Bảo Nhi tiếp tục giải thích, “Ở trong phủ, chỉ cần phân công công việc thích đáng, bất luận là ai có biểu hiện tốt, chủ tử đã đồng ý sẽ tăng thêm ít lương bổng. Ta cho rằng này biện pháp rất tốt, người tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận có thể được khen ngợi, người không hoàn thành phận sự sẽ bị xử phạt.”

Nói cách khác, quy định mới này có thể phòng ngừa nô tài nhân hạ, cũng cải thiện tình hình người cũ bắt nạt người mới.

Lão trưởng phòng nhìn bộ dạng nghiêm túc của nó, muốn tìm lỗi hổng trong quỹ định mới này. Đang yên đang lành bỗng nhiên chủ tử lại sửa quy củ, chắc chắn là do tên tiểu gia này giở trò quỷ... Lão trưởng phòng tức giận mà không dám nói gì.

Kiều Bảo Nhi chuyển lại sổ sách, cố gắng không để ý đến sắc mặt trưởng phòng thoát xanh thoát trắng.

Không dấu vết quan sát sắc mặt lão, nó bắt đầu để ý cách người khác đối xử với mình, hy vọng được người khác chấp nhận, cũng hy vọng những người đó thành tâm đối đãi với mình. Một lúc lâu sau, nó xử lý xong xuôi mọi chuyện, nhân tiện nói, “Ta còn có việc, đi trước.”

“Vâng... Tiểu gia đi thông thả.” Lão trưởng phòng vội vàng ra khỏi quây, cúi đầu cúi người mở cửa, biểu hiện giả dối ứng phó với nó.

Đợi người đã đi xa, quay người lại, lão tức giận đến thối râu tròng mắt, khinh thường thốt ra một câu, “Thằng nhãi chết tiệt...”

Thường nói: mười năm phong thủy luân chuyển. Nghiêm tổng quản đánh mất chức quyền, giờ cũng phải nghe theo Kiều Bảo Nhi phân phó mà làm việc.

“Sách, người được chủ tử ưu ái, cho học chữ, biết cách xử lý sự tình, khí chất tỏa ra đương nhiên không giống người khác.”

Nhìn xem Tiểu Bảo Nhi dáng người cao, mặt tuy nhỏ nhưng ngũ quan càng lúc càng nhã nhặn, mặc dù không thể làm người ta liếc mắt một cái đã chú ý nhưng người ta vẫn khó bỏ qua sự tồn tại của nó – chắc chắn là ngồi vững trong tòa vương phủ này rồi

Vô luận đi đến xó xỉnh nào cũng thấy thân ảnh của nó, quản sự cũng không phải việc đơn giản. Chậc chậc... thủ đoạn dù mềm mại nhưng vô cùng hữu dụng, tên nô tài này như cây tre, gió chiều nào liền nghiêng theo chiều nấy, cố gắng nịnh bợ lấy lòng.

Khư, đám nô tài chết bầm... Tám phần đã quên thân phận Tiểu Bảo Nhi chỉ là một tên yêm nhân, cho dù có chủ tử che chở, nhưng có trời mới biết chuyện này còn có thể kéo dài bao lâu.

Hừ, Nghiêm tổng quản đầy ghen tức, muốn xem thử Tiểu Bảo Nhi có thể được sủng ái bao lâu.

Cách đó không xa, Kiều Bảo Nhi cùng vài tên phó dong thân cường thể kiện vác củi. Được chủ tử đồng ý, nó tính chuyện bố trí hai con mãnh khuyến đến nơi khác, vì vậy liền chọn vài tên phó dong có thân hình cường tráng giúp nó làm một cái lồng thật chắc.

Về phần công dụng của hầm ngâm, có thể dùng để cất giữ rượu ngon, làm kho lương cho mùa đông, mùa hạ nắng nóng, trong hầm đương nhiên mát mẻ hơn, thích hợp cho việc cất giữ những trái cây do Tiểu Cầu Tử vun trồng.

Chủ lâu, Mạnh Diễm đã thức dậy từ sáng, lại không thấy thân ảnh tiểu tử đâu.

Nó cũng thật bận rộn! Bận đến không rảnh mà hầu hạ hắn, nhưng lại vô cùng vui vẻ khi phá hủy phủ đệ của hắn, quản đến cả chuyện mấy con chó hắn nuôi nữa.

Đi ra khỏi chủ lâu, Mạnh Diễm đi vào tòa viện hẻo lánh. Lão Đại khó chịu gọi, “Tiểu tử ”

Hách! Kiều Bảo Nhi đột nhiên quay đầu lại, lập tức buông búa buông đinh, chạy vội tới trước mặt chủ tử, hỏi, “Chủ tử có gì phân phó?”

“Người dùng bữa chưa?”

“Đã ăn rồi.” Nó đã ăn cơm ở vườn rau với Tiểu Cầu Tử. Về phần chủ tử... Nha hoàn trong phủ sẽ đưa ngọc thiện đến thư phòng mà. “Sao vậy ạ?” *Hay là chủ tử không hài lòng với thức ăn hôm nay?*

Mạnh Diễm khoanh tay trước ngực, trừng mắt nhìn nó, “Người quên hôm nay phải ra ngoài với ta?”

“... Ân.” Kiều Bảo Nhi dần cúi thấp đầu, chột dạ vì mình quả thực là bận quá nên quên mất.

“Ta thực không nên đồng ý cho người xây cái ổ chó này.” Hừ! Mạnh Diễm bĩu môi, ngẫm bực mình vì mình lại không cự tuyệt cái đề nghị chết tiệt kia của tiểu tử.

“Người về phòng thay xiêm y bắn thủ này ra rồi ra ngoài.” Bỏ lại mệnh lệnh, hắn quay đầu đi mất. “Đừng rề rà ở đây nữa, ta ở cửa chờ người.”

Vừa ngẩng đầu, Kiều Bảo Nhi giật mình.

Lát sau, A Lương ở bên cạnh đẩy đẩy lưng nó, “Tiểu gia, còn ngại ngần gì đó, còn không mau đi đi!”

Lảo đảo vài cái, Kiều Bảo Nhi quay đầu, thấy trên mặt một đám phó dong lớn tuổi nụ cười như có như không.

A Lương hươ hươ tờ giấy trong tay ra vẽ đảm bảo, “Việc ở đây cứ giao cho chúng ta, yên tâm đi, tiểu gia đã cho chúng ta xem bản vẽ, mọi người đều biết cả rồi, sẽ không cất xén bớt vật liệu đâu.”

“Nga, ta đi đây.” Nó vừa đi vừa cuộn tay áo xuống, phủ phủ bụi đất trên người, chốc lát sau đã biến mất ở chỗ rẽ nơi hành lang uốn khúc.

Lúc này, A Tam đang buồn bực nói, “Chủ tử chúng ta rốt cuộc muốn dẫn tiểu gia đến đâu vậy ạ?”

“Ai biết.” A Quý đề phòng liếc A Tam, hỏi lại, “ “Người hỏi cái này làm gì?”

“Ta hỏi một chút cũng không được chắc?” Trong khẩu khí A Tam khó nén một ý khiêu khích.

“Hừ, chủ tử muốn làm gì còn phải bẩm báo với người a.” Ngữ khí A Quý cũng không tốt đẹp gì hơn, không sợ tranh cãi với gã.

Trong phủ vì Tiểu Bảo Nhi cầm quyền mà dần hình thành hai phe.

Một phe ủng hộ thái độ ăn ở của Tiểu Bảo Nhi, đối với người khác vừa phúc hậu lại không bao giờ vênh váo, bình thường lúc nào rất chăm chỉ.

Phe bên kia ủng hộ Nghiêm tổng quản, lúc trước chỉ cần nịnh bợ nên những việc thấp kém sẽ đổ hết lên đầu những tên nô tài cấp thấp. Không giống Tiểu Bảo Nhi quan tâm mọi việc, trong phủ quả thực có sự thay đổi lớn, mọi người đều bình đẳng như nhau, quả thực là không có phép tắc quy củ gì nữa.

“Này, hai người các người bớt tranh cãi đi! Coi chừng Nghiêm tổng quản nhìn thấy hoặc nghe thấy, tưởng chúng ta nhàn rồi lại lấy gậy đến hằm hạ đó.”

A Quý nhún nhún vai phản đối, “Nghiêm tổng quản mặc dù hung ác, nhưng giờ đã không còn tác dụng gì nữa, có đáng sợ vậy sao?”

“Hừ, người không sợ thì cứ chờ xem, đến ngày Nghiêm tổng quản lại nắm quyền, ta xem gã có tìm người tính sổ đầu tiên không!” A Tam khinh thường đi đến bên cạnh, khiêng chuyên thạch (loại đá vuông vức như viên gạch, dùng xây nhà, giờ hay thấy để làm móng nhà ấy) nặng cả đăm tử (50 kg).

Mọi người làm việc chung, qua một lúc đã tán gẫu đến thiên nam địa bắc, nhưng không một ai phát hiện Nghiêm tổng quản trốn sau bụi cây, tức giận đến giậm chân.

Lúc trước gã dẫn Tiểu Bảo Nhi nhập phủ, chính là đã dùng tảng đá lớn đập thẳng vào chân mình!

Tiểu tử này đi đứng quá chậm, như có ý giữ khoảng cách nhất định. Mạnh Diễm chốc chốc lại quay đầu, quan sát từng hành động rất nhỏ rất nhỏ của nó.

Kiều Bảo Nhi nhìn ngắm cảnh phố chợ, mỗi khi thấy ven đường bán mấy đồ vật nho nhỏ là lại dừng lại nhìn ngắm. Thỉnh thoảng nó cũng bỏ tiền ra mua đồ, mang về phủ, đợi đến khi lĩnh lương sẽ nhờ A Lương đưa về gia hương.

Lúc nào cũng chi tiêu tiết kiệm, tích trữ ngân lượng hiếu kinh đa nường; hai năm nay, tiểu tử ít khi cầu xin hần thứ gì.

Mạnh Diễm ở cách đó không xa chờ nó mặc cả với lão bản bán hàng rong, chỉ là mua một vật nhỏ mà tiểu tử còn phải tính toán tỉ mỉ đến thế.

Mua một đôi tượng đất, Kiều Bảo Nhi nở nụ cười yếu ớt bước đến bên cạnh chủ tử.

Mạnh Diễm nhìn ngó, cảm thấy kinh ngạc. *Tiểu tử này rốt cuộc đã thông suốt rồi sao? Hôm nay là đêm thảnh thơi, là ngày của tình nhân. Tiểu tử này lại chỉ ưu tiên tiện nghi, bỏ quên tâm ý vợ chồng...*

Mạnh Diễm nhìn oa oa (búp bê) xấu xí trên tay nó, mặc dù không thể sánh được với oa oa tinh xảo do

công tượng Tô Châu dùng kim ngân sang quý khéo léo làm ra, theo dõi hần trên tay xấu búp bê, mặc dù không thể so sánh Tô Châu công tượng dùng vàng bạc tạo ra tới tinh xảo, sang quý; nhưng chỉ cần là do tiểu tử này tặng, hần nhất định sẽ nhận.

Trần ngập chờ mong, Kiều Bảo Nhi như hiển vật quý, ôn nhu cười nói, “Tứ Oa, Ngũ Oa rất thích oa oa, ta mua một đôi cho mỗi đứa một cái.”

Phụt! Gân xanh trên trán nổi lên, lực đạo trong nắm tay thiếu chút nữa không khống chế nổi mà bóp chết tiểu tử ngay ở đây.

“Chủ tử không nghĩ vậy sao?” Kiều Bảo Nhi chăm chú nhìn sắc mặt khó coi của hần, rồi lại nhớ ra chủ tử không thích tiểu hài tử. “...” Như tự làm mình mất mặt, nó cúi đầu xuống, chờ chủ tử đi trước.

Nếu hần không nỡ bóp chết nó, hần nhất định sẽ lập tức ra tay! Mạnh Diễm phun khí vào đầu nó, nhin không nổi oán giận, “Dạy lâu như vậy, người vẫn không hiểu phong tình (tình cảm aka lãng mạn aka hành động romantic ^v^)! ”

Một tiếng oán giận, chợt làm khuôn mặt nhỏ lộ vẻ như bị tổn thương. Thấy chủ tử lắc đầu bỏ đi mà nó muốn quay lại, muốn về phủ làm việc, muốn chứng thực giá trị của mình, không phải là nó cậy thế mà được người khác coi trọng; cũng không phải là làm ấm giường cho chủ tử mới có hôm nay...

Ánh mắt buồn bã, nó đang lừa mình dối người, người khác đối đãi thế nào, nó là người hiểu rõ nhất. Khoảng cách hai người càng lúc càng xa, như ngăn trở bởi một cái hố sâu, thân phận thấp hèn vô tình đã ức chế mầm mống tình cảm có thể nảy nở. Kiều Bảo Nhi đứng lặng tại chỗ, không biết làm thế nào.

Ánh mắt nhìn lại con đường, nghĩ rằng chủ tử đã chán ghét mình, chỉ cần nói một tiếng, nó sẽ lập tức trở lại phòng ngủ của dong nhân. Chỉ cần chủ tử cho nó tiếp tục làm việc ở phủ đệ, cho dù là tiện dịch (công việc bẩn như quét dọn chuồng, hầm phân, đổ bô... nói chung là những việc em nó làm ngày trước ấy), nó cũng không hề oán hận.

Cầm một đôi oa oa bằng đất, Kiều Bảo Nhi vẽ mặt ảm đạm đi về hướng phủ đệ, bước chân nặng nề kéo theo tâm sự trĩu nặng.

Một lúc lâu sau, Mạnh Diễm phát hiện nó không đuổi kịp, vẽ mặt ngạc nhiên.

Nhìn bóng dáng tiêm gậy của tiểu tử, trong đầu hần hiện ra một cái dấu chấm hỏi: *nó muốn đến chỗ nào?*

Kiều Bảo Nhi không ngừng nghĩ chuẩn bị chủ tử cuộc sống hay không có thiệp thất... Chủ tử hay không phải thay đổi người hầu hạ... Đột nhiên, trong óc xẹt qua bóng lưng hình ảnh, chủ tử cùng người khác phát sinh vô cùng thân thiết... Tâm trầm xuống, nếu thực phát sinh, hay không... Cũng không cái gọi là...

Mạnh Diễm lặng yên đi sau nó, chặn nó lại rồi xoay người nó, quát, “Người đi lầm đường!”

“Ta muốn hồi phủ.” Kiều Bảo Nhi nhìn ra chỗ khác, muốn xóa đi tàn ảnh trong đầu.

“Về sớm như vậy làm gì? Ta không cho người về.”

“... Vâng.” Mệnh lệnh của hắn sinh mệnh của nó.

Mạnh Diễm tức giận ra lệnh, “Theo ta đi mua một đôi oa oa đất, ta muốn tặng cho Tứ Oa, Ngũ Oa. Hai đứa bọn nó phải có một đôi mới tốt.”

Nó giật mình, chậm rãi bước đến trước mặt hắn, hỏi, “Thật sao?”

“Vô nghĩa!” Mạnh Diễm xoay người rồi đi, đi vài bước lại dừng lại. Duỗi tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, rỗng lớn, “Còn không lại đây cho ta nắm!”

Kiều Bảo Nhi do dự vài giây, một tiếng rống không kiên nhẫn truyền đến, “Người lại lè mề!”

Kiều Bảo Nhi lập tức bước lên phía trước, Mạnh Diễm nắm lấy tay nó, đi đến trước chỗ bán hàng rong, thả xuống một thỏi bạc vụn, tùy tiện lấy hai oa oa đất, thẳng tay nhét vào tay tiểu tử.

Lão bản bán hàng rong ngốc lảng hồi lâu, không biết hai người trẻ tuổi này làm cái gì.

“Đi, đi dạo tiếp với ta.” Chuyên chế kéo tiểu tử, Mạnh Diễm vừa tức giận vừa buồn bực, động tác thô lỗ biểu hiện ý muốn chiếm giữ mãnh liệt.

Tính tình chủ tử vẫn như trước. Kiều Bảo Nhi am tĩnh sống vai hắn cùng đi. Nhìn nhìn hai đôi oa oa đất trong tay, đôi môi nở nụ cười nhàn nhạt, nghĩ đến hai muội muội ở gia hương chắc chắn sẽ thích đôi tượng đất này.

Tính cách ôn hòa và thuần khiết của nó vô tình đã kiềm chế tình nóng nảy và khó gần của hắn. Mạnh Diễm lên dò xét sắc mặt nó, cảm giác tức giận cũng gần như biến mất. Ánh mắt từ từ ôn nhu, hắn nói lỏng bàn tay, đưa tay lau mồ hôi cho nó. Tiểu tử ngẩng đầu nhìn hắn, ngay cả một câu cũng không nói.

Không vì hắn đối xử tử tế mà vui mừng, quả thực giống hệt đầu gối chết tiệt... Hừ!

Hai người không mục đích mà đi loạn khắp nơi trên phố, người đến người đi, chật như nêm cối.

Kiều Bảo Nhi buồn bực vì trên đường hôm nay lại đông đến như thế. Bên đường đi chút lại nghỉ, cả người

càng lúc oi bức, nó phì phò thở, hỏi, “Chủ tử muốn đi đâu?”

“Tần bộ.” Ngừ khí Mạnh Diễm cứng nhắc.

“Trước khi chạng vạng phải về phủ sao?”

“Cứ xem đã.” Hắc không muốn tiểu tử suốt ngày ở trong phủ bận rộn. Mà tiểu tử này lại ít khi bảo hắc muốn ra ngoài. “Không phải ngươi muốn hỏi phủ làm tiếp cái chuồng chó chứ?”

“Không phải...”

“Vậy ngươi suy nghĩ cái gì?” Mạnh Diễm che cho nó khi vượt qua đám người, tạm nghỉ trong một con ngõ nhỏ.

“Sao không đáp lời?”

Kiều Bảo Nhi dán vào bên tường, khuôn mặt danh tuấn của chủ tử ép sát, làm nó càng thêm khó thở. “Ta... nghĩ về bữa tối nay. Trù tử nói mua thêm mấy cân bột mì, trứng tôm, hành xanh, gừng tươi... Từ từ, hắc còn muốn làm sủi cảo...”

“Chỉ nghĩ để bữa tối?”

“Vâng.”

“...” Mạnh Diễm không nói gì.

Ánh mắt Kiều Bảo Nhi không dám dừng lại trên người chủ tử, cả người không được tự nhiên mà rụt vào trong.

Thân hình Mạnh Diễm cao lớn đứng lúc ngăn cản tầm nhìn của người khác, đôi môi mỏng khê lướt qua mặt tiểu tử, giam cầm tiểu tử cứng đờ trong lòng. Mạnh Diễm chú ý đến suy nghĩ của tiểu tử tựa hồ không vượt qua được bệnh cũ, hay là vẫn sợ hắc...

Hoảng hốt, Kiều Bảo Nhi thốt ra, “Ta muốn có thêm hai con rùa...” Nó hết nhìn đông lại ngó tây, chủ tử lúc nào cũng khó chống đỡ nhìn như vô tâm bỗng nhiên lại có hành động đột ngột.

Mạnh Diễm không nhìn được mà lắc đầu cười khế, “Lại nuôi rùa... Tiểu tử, có muốn nuôi con khác không?”

“... Không muốn.”

“Không muốn nuôi chim?” hấn vờ như bị cảm nắng mà ôm lấy tiểu tử, tâm hoài bất quĩ (tâm tư không theo quy luật).

Kiều Bảo Nhi không dám nhúc nhích, mặc cho cái tay chủ tử làm càn trên mông mình.

Mạnh Diễm đề nghị, “Hai chúng ta đến khách điểm thuê phòng nghỉ tạm, thế nào?”

Hách! Hai mắt nó bỗng tròn tròn, Kiều Bảo Nhi khẽ nhếch miệng, mặt đỏ tai hồng.

Một khi có cơ hội liền trêu cợt nó, Mạnh Diễm xấu xa hỏi, “Tiểu tử, mặt của ngươi nóng lên kìa, hay là bị cảm nắng?”

“Không có.”

“Nhưng mà nhìn rất giống na.”

“Ta không có... Bị cảm nắng.” Là chủ tử mơ mơ màng màng, nhìn không rõ.

Đôi môi Mạnh Diễm cong lên, muốn đổ thừa, “Ngươi bị cảm nắng.”

“...” Nói không lại hấn, Kiều Bảo Nhi im lặng không nói gì.

Một con cừu non ngon miệng đã bị con báo hoang dã kéo vào khách điểm.

Mạnh Diễm thấy thối bạc, thúc giục, “Chưởng quầy, mau an bài một gian phòng thượng đẳng cho ta.”

“Ách, vâng.” Chưởng quầy lập tức giơ tay vẫy vẫy tiểu nhị, hô to, “Hoài Sinh mau dẫn hai vị khách quan lên lầu!”

“Vâng.” Nghe được mệnh lệnh, tiểu nhị vội vàng tiến lên thân thiện nói, “Hai vị khách quan, mời đi theo ta.”

Kiều Bảo Nhi bị chủ tử nắm mũi dẫn đi, đầu cúi ngày càng thấp, hận không thể tìm được cái lỗ mà chui.

Bước vào trong phòng, nghe thấy chủ tử phân phó tiểu nhị bưng mấy món ăn và một bầu rượu lên. Lát sau, cửa phòng khép lại, nó cũng không quay người lại mà đặt tượng đất lên bàn. Giây tiếp theo, nó cảm thấy áp bách từ phía sau, trái tim đập nhanh đến như muốn bắn khỏi ngực, nó không dám quay đầu lại.

Mạnh Diễm vén tóc nó ra sau tai, ôn nhu hôn xuống.

Kiều Bảo Nhi nhắm mắt lại, khẽ giọng gọi, “Diễm...”

“Ân?”

“Lát nữa tiểu nhị sẽ đến.”

“Sau đó?” Đôi môi lưu luyến không muốn rời khỏi cần cổ duyên dáng, cánh tay khóa chặt lên thắt lưng nó, không cho nó thoát khỏi giới hạn của hắn.

Cắn cắn môi, nó cố lấy dũng khí cự tuyệt hành động vô cùng thân thiết của chủ tử, “Thả.... Thả ta ra.”

“Không.”

Chớp mắt, trong đầu hiện ra hình ảnh hai bóng người dây dưa, như nhắc nhở nó – chủ tử đối đãi với nó thế nào. Tâm hoảng loạn, nó cao giọng năn nỉ, “Buông ra, để ta ra... khóa cửa.”

Mạnh Diễm ngẩng đầu trấn an, “Đừng sợ, cửa đã khóa rồi.”

Kiều Bảo Nhi chậm rãi quay đầu lại, đón nhận ánh mắt thâm thúy, trong đó là tình dục trần trụi không chút xa lạ.

Đôi môi mỏng dán vào bên má, trầm thấp hỏi, “Người thích ta không, tiểu tử?” Hơi thở ấm áp quanh quẩn bên tai, làm tai Kiều Bảo Nhi lập tức ửng hồng. “Không nói sao?”

“...” Nó không nói được từ ‘thích’ đó.

Mạnh Diễm liếc nhìn bên mặt đỏ rực của nó, ôn nhu nỉ non, “Ta thích người... Tiểu tử...”

Kiều Bảo Nhi lặng yên nâng tay cởi bỏ nút y sam, tự động kính dâng mình thỏa mãn cho sự đòi hỏi của chủ tử.

Đôi môi nóng rực di chuyển trên da thịt lỏa lồ, nổi lửa theo đường cong duyên dáng trên gáy, chậm rãi khơi lên ý nghĩ trong đầu tiểu tử; không phải chỉ là thuận theo bên ngoài, muốn nghe câu “thích” từ chính miệng nó...

“Hai năm, ngay cả khi thân thiết cũng ít khi nghe người nói thích ta.” Sự bất an trong tiếng nói trầm thấp, địa vị cách nhau quá xa luôn là khoảng cách vô hình giữa hai người. “Tiểu tử kia, rốt cuộc người coi ta là

gì?”

Mím môi, nó khẽ nháy mắt, hai tay cố gắng nắm lấy hai bên bàn, chống đỡ cơ thể càng lúc càng muốn mềm nhũn.

“Còn không nói sao...” Mạnh Diễm cởi y sam của nó, dọc theo lưng mà hạ xuống những nụ hôn nhỏ vun, hy vọng rằng nó sẽ nói ra từ ‘thích’ kia.

“Ta...” Đầu Kiều Bảo Nhi nóng hừng hực, cả người cũng càng lúc càng nóng, bỗng nhiên cộc cộc cộc!... Tiếng gõ cửa vang lên dồn dập đánh gãy cảm giác thân thiết giữa hai người. Kiều Bảo Nhi cũng bị dọa cho hoảng sợ.

Đột nhiên quay đầu lại, cả người Kiều Bảo Nhi phút chốc cứng đờ.

Mạnh Diễm “sách” một tiếng, tùy tay cầm lấy xiêm y che lấp cảnh xuân lỏa lồ của tiểu tử, “Ta đi mở cửa.”

Dứt lời, hắn mang gương mặt xám xịt ra mở cửa. Kiều Bảo Nhi trốn tới bên tường, trai tim cứ thành thịch thành thịch nảy lên, xấu hổ mà không biết phải làm sao.

Tiểu nhị bưng mâm vào phòng, phát hiện không khí trong phòng rất kì dị.

“Đặt thức ăn và rượu xuống, mau đi ra!” Ngữ khí Mạnh Diễm cứng nhắc, trùng trùng vào cái gáy của tiểu nhị. Sớm không đến, muộn không đến, lại cố tình đến gây rối vào lúc mấu chốt nhất.

“Vâng vâng vâng... Tiểu nhân lập tức đi.” Vội vàng đặt đồ ăn xuống, tiểu nhị thức thời rời khỏi phòng.

Rầm! Mạnh Diễm đóng sầm cửa, khóa chặt lại, cắn răng rửa xả, “Mẹ nó... Tiểu tử kia chưa nói gì cả, phí cả công dụ dỗ...”

Kiều Bảo Nhi giật mình, quay đầu lại chớp mắt nhìn, thấy vẻ mặt ảo não của chủ tử.

Hắn lập tức ra lệnh, “Lên giường!”

Nú chặt lấy vạt trước của y sam, Kiều Bảo Nhi không chút do dự đi đến trước mặt chủ tử, dựa đầu vào lồng ngực hắn, nhẹ giọng nói, “Vâng.” Tiếng nói như tơ, giống như đang làm nũng.

Mạnh Diễm ngạc nhiên hồi lâu, tiểu tử kia khó có lúc nũng nịu như thế. “Người thích ta sao?”

Nó gật nhẹ đầu, “Ngài là chủ tử, hai năm qua đều đối đãi với ta rất tốt.” Chủ tử chưa chán ghét sự hầu hạ

của nó, lương bổng của nó cũng nhiều hơn Nghiêm tổng quản, là chủ tử muốn cho nó gửi về cho gia đình. Nó hầu hạ chủ tử là chuyện đương nhiên, không có gì là chán ghét hay miễn cưỡng.

“Chỉ như vậy?”

“Ân.”

“...” Mạnh Diễm không nói gì. Giây tiếp theo, hần nhú nhú mảy, khiêng tiểu tử lên, thô lỗ ném lên giường.

Soạt! Màn trướng buông xuống, đột nhiên truyền ra một tiếng cảnh cáo, “Nếu không nói một tiếng thích ta, ta cam đoan làm ngươi không bò ra khỏi chỗ này!”

“A!” Xiêm y trên tay Kiều Bảo Nhi bị giật ra, nháy mắt bị ném ra ngoài màn.

Mạnh Diễm đề lên người nó, bắt mãi hừ hừ, “Hừ, ngay cả nói năng cũng chậm chạp!”

Mặt nó đỏ ửng, cả người run rẩy không che giấu nổi.

Mạnh Diễm động thân di chuyển đến giữa hai chân nó, mỹ cảnh phần nộn ngay trước mặt. “Sách... Nhìn người run đến thế nào.” Hai ngón tay nhẹ nhàng mà vờ vờ xoa nắn dư thể của nó. Tiểu tử này không chịu nổi loại đùa giỡn này, phản ứng rõ ràng là càng yêu thích thì hần càng càn rỡ.

“Ô ân...” Nó khó có thể ức chế cảm giác sung sướng sinh ra trong người, nơi riêng tư bị trêu chọc đến thắm ửng. “Úc...” Nó không kìm nổi mà bật ra một tiếng rên rỉ nho nhỏ, làm người kia vô cùng thỏa mãn.

Mạnh Diễm động thân lên trước xâm lược, dục vọng mãi vẫn không vào được trong cơ thể chật hẹp kia. Nghe thấy tiếng tiểu tử thở gấp mấy hơi, hần dừng lại hỏi, “Đau sao?”

Kiều Bảo Nhi nháy nháy đôi ửng át lắc lắc đầu. Nó đã quen với việc chủ tử tác cầu vô độ, vô luận là đối đãi ôn nhu hay thô lỗ, nó đều nguyện ý chấp nhận.

Mạnh Diễm giơ chân nó lên cao, cả người như con ngựa hoang thoát cương mà rong ruổi, mồ hôi chảy ra theo bên má hần rơi xuống. Hần cúi đầu hôn lên cái miệng nho nhỏ không ngừng thở dốc của nó.

Nhú nhú mảy, thân hình gầy nhỏ của nó chịu đựng chủ tử đã mất khống chế, nhiệt hỏa kích cuồng cứ ập đến liên tục, hai tay tự nhiên mà chống vào lồng ngực người không ngừng ức hiếp mình, tìm kiếm cơ hội để có thể hít thở.

Môi lưỡi rời ra, Mạnh Diễm nâng người phía trên nó, hạ phúc lần nữa lại tiếp tục thẳng tiến, liên tục đâm chọc vào nơi mềm mại mất hồn, đồng thời tưởng tượng tiểu tử sẽ vui thích hưởng thụ cảm giác vô cùng

thân thiết này.

“Ồ...” Nơi riêng tư bị chà đạp dần cảm thấy đau đớn, theo kiên nhẫn va chạm, cơ thể nó càng lúc càng co rút, chặt chẽ hút lấy quan hệ chủ tớ đã thay đổi tự bao giờ.

Mạnh Diễm ôm chặt lấy tiểu tử, dục vọng càng lúc càng căng cứng, tốc độ đưa đẩy càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể nó, bỗng nhiên một dòng nhiệt lưu được phóng thích. Hắn thỏa mãn ngả phịch trên người tiểu tử, quyến luyến dư vị sau tình cảm mãnh liệt.

Kiều Bảo Nhi khẽ đẩy đẩy chủ tử, ý bảo hắn rời khỏi người mình, bởi nó rất khó chịu.

Thân thể to lớn rời khỏi người dưới thân, Mạnh Diễm nhìn tiểu tử ngồi dậy, tìm xiêm y tán mát khắp nơi, động tác có hơi chậm chạp mà ôm lấy xiêm y.

Kiều Bảo Nhi cố sức tránh né tầm mắt phía sau, hỏi, “Chủ... tử đói bụng chưa?”

Mạnh Diễm chống tay lên, biếng nhác nói một câu, “Đói.”

“Đồ ăn tiểu nhị đưa tới đã lạnh, ta đi sai người hâm nóng lại.” Dứt lời, nó leo qua đôi chân thon dài của chủ tử, muốn xuống giường, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại. “A!” một tiếng, cả người đã úp sấp lên người chủ tử.

Mạnh Diễm ghé sát vào mặt nó, bất mãn chất hỏi, “Người đang đối phó với ta?”

“Không... phải.” Nó hoảng hốt hướng ngửa ra sau, cố gắng tạo ra khoảng cách với tuần nhan trước mặt.

Mạnh Diễm híp mắt, hồ nghi đánh giá. “Người có vẻ đang chột dạ.”

“Không có.” Ánh mắt dao động không tìm được vị trí cố định. Nó cố giãy ra khỏi kiềm chế của chủ tử, kêu nhỏ, “Để ta xuống giường...”

“Người không thể nằm với ta một chút?”

“Nhưng mà... Ngài đói bụng.”

Trùng mắt với vẻ mặt thật sự nghiêm túc của nó, Mạnh Diễm âm thầm cắn răng, mắng thầm – *tên ng ố c này, m ộ t chút ti ế n b ộ cũng không có!* Nói lỏng tay, hắn thả tiểu tử đi.

Kiều Bảo Nhi đi giày vào, nhặt xiêm y về chuẩn bị, xoay người thả lại màn xuống, che lấp thân hình trần

trụi rần chắc của chủ tử.

Tiểu tử rời khỏi giường, chốc lát sau đã biến mất khỏi phòng. Mạnh Diễm thu hồi ánh mắt, vẫn còn trừng trừng nhìn đỉnh màn.

Làm cái gì... Tâm tình chột cao chột thấp, theo tuổi tác tiểu tử ngày càng tăng mà tình cảm càng lúc càng khó nắm bắt. Tiểu tử này rốt cuộc coi hắn là cái gì...*****

Ban đêm, gió nhẹ thổi, mang đến một chút cảm giác mát.

Kiều Bảo Nhi một mình ngồi trên tảng đá lớn ven hồ, dùng đồ ăn dự rùa lên khỏi mặt nước. Cẩn thận cầm rùa lên cọ rửa, trong hồ mới có thêm hai con rùa mới. Bóng dáng lặng im và cô độc của nó rơi vào một đôi mắt khác, mà chính nó cũng không hề phát hiện sự tồn tại của mình trong lòng người kia ở vị trí quan trọng nhất.

Sau một lúc lâu, nghe được tiếng bước chân trầm ổn, thoáng nhìn thấy một thân ảnh to cao đến gần. Nó ngạc nhiên, *ch ử t ử không ph ả i đã ng ử sao...*

Mạnh Diễm ngồi xổm bên cạnh nó, chăm chú nhìn biểu tình hoang mang kia, không thấy chút vui vẻ nào.

Những nghi vấn tích lũy qua ngày tháng chốc chốc lại nảy lên trong lòng, hắn tự hỏi: *ch ử ng l ẽ ti ể u t ử này là thu ậ n theo hoàn c ả nh mà ch ử p nh ậ n m ố i quan h ệ này? M ặ c h ử n nhào n ặ n, m ặ c h ử n b ấ t tri b ấ t giác mà b ị a ra bi ể u hi ệ n gi ả d ố i t ừ nh ữ ng th ứ th ự c s ự b ị che đ ậ y?*

“Tiểu tử, nếu có thể lựa chọn, ngươi sẽ tiếp tục ở lại bên cạnh ta không? Không phải năm năm, là thật dài thật lâu.”

Kiều Bảo Nhi giật mình, “Bắt buộc phải trả lời sao?”

“Đương nhiên.” Hắn luôn mong muốn được biết.

Đối với tương lai chưa bao giờ có khát khao, chỉ là thuận theo hoàn cảnh mà qua ngày. Thoáng chốc, Kiều Bảo Nhi nhớ lại khế ước bán mình năm năm, đợi đến khi thời hạn đã hết, nó có thể rời khỏi đây, rời khỏi chủ tử... Có thật sự tốt đẹp không?

Trong lòng nặng trĩu, nó không rõ rốt cuộc là có gì mà nó không thể mở miệng. Mở tay ra, nó thả con rùa nhỏ vào trong nước.

Khoảnh khắc nó im lặng không nói đã làm người kia vô cùng thất vọng. Mạnh Diễm đứng dậy, đi về phòng, bỏ lại một câu, “Tiểu tử, đại môn vương phủ không khóa, ta cũng không thể dùng xích trói ngươi lại. Chờ ngươi hiểu rõ rồi, sẽ quyết định có muốn về phòng ngủ nữa hay không.”

Hách! Nó kinh ngạc nhìn bóng dáng chủ tử rời xa, không hiểu nổi vì sao gần đây chủ tử lại kì lạ như thế.

Chắc lẽ là mình không làm tốt nên làm chủ tử mất hứng?... Hay là chủ tử có ý ghét nó, muốn gây rắc rối, quanh co lòng vòng ám chỉ nó có thể rời đi?... Hoang mang ngồi bên hồ, Kiều Bảo Nhi nhìn về phía cửa phòng còn đang mở, không biết có nên trở về phòng không, lại càng không biết phải đối mặt với hắc thể nào.

Ánh mắt buồn bã, nó ngồi một mình trên tảng đá. Mãi đến canh hạ, rốt cuộc nó cũng đứng dậy, chọn cách trở về phòng dành cho phó dong (người hầu).*****

Cả đêm không ngủ, Mạnh Diễm nôn nóng muốn chết! Nói trắng ra như thế, tiểu tử kia dám... Dám, dám không trở về phòng!

Cẩn rằng, vô luận nhìn cái gì cũng không thuận mắt, hắc đang ẩn nhẫn xung động muốn hủy đi tất cả những thứ mà hắc đang thấy.

Sáng sớm, Ngân Thúy đứng giờ vào phòng, và là người đầu tiên hứng chịu cơn tức giận của hắc.

“Người luôn luôn không quy củ thế sao? Trước khi vào phòng sao không gõ cửa?”

Hách! Ngân Thúy co rụt cả vai, hai tay bưng khay liên tục run rẩy, “Gia... Ta...”

Mạnh Diễm tức giận trừng mắt nhìn nàng, lạnh lùng hỏi, “Tiểu tử kia bình thường dạy người thế nào? Hay là nó không dạy người quy củ?”

“Tiểu gia... có... dạy.”

“Nga.” Mạnh Diễm chọn một cái ghế dựa ngồi xuống, tây nâng má liếc nô tỳ trong phủ. Từ trước đến nay, hắc chưa bao giờ nhìn quá vài lần, ngay cả tên các nàng hắc cũng lười nhớ. “Tiểu tử kia đâu?”

Ngân Thúy vội vàng đặt tảo thiện (đồ ăn sáng) xuống, lui sang một bên đáp lời, “Tiểu gia... sáng sớm đã vào trù phòng, sau đó... ta không biết tiểu gia ở đâu nữa.”

Mạnh Diễm hừ nhẹ khí, hắc biết rõ như lòng bàn tay những chuyện tiểu tử kia sẽ làm mỗi ngày. Nha hoàn, nô tài trong phủ sẽ phải thay phiên hàng tháng để làm những việc vặt, về phần Nghiêm tổng quản đương nhiên là ở trong phủ ăn không ngồi rồi, ít khi làm việc gì. Tiểu tử kia đều gánh hết trách nhiệm lên vai.

“Gia có muốn nô tỳ đi tìm tiểu gia không?”

“Không cần.” Cái gì cần nói đều đã nói, dù sao trước mắt tiểu tử kia không chạy được, hắc sẽ chờ nó nghĩ

thông suốt rồi trở về phòng.

“Người còn ngây ngốc gì ở đó? Sàng nhục (đệm giường) của ta còn chưa thay đâu.” Hắt hàm sai khiến, hắt bắt đầu tìm nô tỳ gây phiền toái.

“Nô tỳ lập tức đi đổi.” Nàng vội vàng chạy vào nội thất, nhanh nhẹn đổi sàng nhục mới.

Chỉ chốc lát sau, Mạnh Diễm thấy nàng cầm sàng nhục bị đan (đệm chần) ra ngoài phòng, ánh mắt hướng về phía đồ ăn còn nóng hầm hập trên bàn, nhưng lại không hề có hứng thú ăn uống. Chỉ vì cảm tình bị thương mà hấn giận chó đánh mèo, trút giận lung tung.

Hừ! Đoán chắc một đám nô tài thích đưa chuyện đã truyền việc này khắp cả phủ đệ. Hấn chính là muốn tiểu tử kia hiểu rõ – hấn đang tức giận đến thế nào!*****

Ở bên ngoài, Nghiêm tổng quản nghĩ có lẽ mình nghe lầm, tiểu gia lại tìm đến phòng gã.

“Người nói gì?”

Kiều Bảo Nhi còn nói lại lần nữa, “Chuyện trong phủ thỉnh ngài quản lý. Ta làm không tốt, sa này sẽ thu xếp, chuyện hầu hạ chủ tử xin giao cho ngài.”

“Nga.” Nghiêm tổng quản hồ nghi xem xét nó. *Kì quái... Ti ểu B ả o Nhi không ph ả i l ạ i m u ố n h ạ i ch ế t n g u ờ i n ữ a ch ứ?*

Ch ử t ử r ỏ r à n g r ấ t c o i t r ọ n g n g ư ờ i n à y... K h ồ n g l ý n à o l ạ i t h a y đ ố i, h a y l à...

Gã cẩn thận quan sát vẻ mặt tiêu tụy của Tiểu Bảo Nhi, không giống nói dối hay đang nói đùa. Thận trọng, Nghiêm tổng quản hỏi lại lần nữa, “Người chắc chắn gia không cần người hầu hạ nữa?”

“Vâng.” Đêm qua, nó một mình đến phòng dong nhân suy nghĩ ý tứ trong lời chủ tử, cùng với việc chủ tử đôi lúc lại bực bội vì nó không dạy được, lại không hiểu phong tình...

Đột nhiên, nó nhớ lại trước kia làm tạp vụ ở Noãn Xuân các, đám oanh oanh yến yến kia làm thế nào để dụ dỗ những thiếu gia. Đáy lòng nó còn bị bóng ma che phủ, lông mày dần nhíu lại. Nó không muốn bày ra vẻ mặt nịnh nọt đó để làm chủ tử vui vẻ.

Trái tim càng lúc càng trĩu xuống, Kiều Bảo Nhi buồn bã nói, “Chủ tử thật sự không cần ta hầu hạ.”

“Người không giỏi trò với ta đấy chứ?”

Nó lắc đầu, chắc chắn, “Không có.”

Nghiêm tổng quản mở miệng, kinh ngạc đến không lên tiếng. Bắt đầu đoán mò – Gia chán ngấy Tiểu Bảo Nhi rồi?

Trầm mặc một lúc lâu, gã tính toán, Tiểu Bảo Nhi hầu hạ gia đã hai năm, cuộc sống cơ hồ nhất thành bất biến (không có gì đặc biệt), lại còn không chút thú vị... Tiểu Bảo Nhi làm người ta mất hứng thú rồi.

Ánh mắt kinh bỉ bắt đầu lộ ra, gã không quên Tiểu Bảo Nhi vốn là một tên yêm nhân, có thể được sủng ái bao lâu chứ... Ha hả.

Ngầm áp chế vui mừng trong lòng, Nghiêm tổng quản vờ nói, “Tiểu gia, nếu người phân phó như vậy, ta cung kính không bằng tuân mệnh, nhất định sẽ cúc cung tận tụy với chủ tử.”

“Ân.” Nó miễn cưỡng cười cười, bước đi. Vẽ nên một đường ranh giới, không cần lẫn lộn quan hệ chủ tớ, nó chọn cách giao lại quyền hạn, tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận và lập trường của nô tài.

Kiều Bảo Nhi vừa đi, khoe miệng Nghiêm tổng quản dần dần cong lên, ha hả...

Ưỡn bụng, Nghiêm tổng quản lắc mình biến hóa nhanh chóng. Đắc ý dào dạt sai khiến một đám nha hoàn, nô tài làm việc, còn dặn riêng Tiểu Bảo Nhi ngàn vạn lần đừng đi tiếp cận chủ tử, để tránh làm chủ tử mất hứng.

Kỳ thật gã là vì phòng ngừa chủ tử thay đổi tâm ý, cùng Tiểu Bảo Nhi tro tàn lại cháy, đến lúc đó phong vân trong phủ đệ lại thay đổi.

Tục ngữ nói: người không vì mình, trời tru đất diệt. Nghiêm tổng quản tính toán, chờ thêm cơ hội liền đá Tiểu Bảo Nhi ra khỏi phủ, để tránh tiếp tục nguy hại mọi người, làm địa vị tổng quản của gã khó giữ được.

Hai ngày nay chủ tử đang phát cáu, âm tình bất định, ai tiếp cận thì coi như người xui xẻo đi.

Nghiêm tổng quản thông minh, phái một đám nha hoàn đi làm vật hi sinh, bản thân lại tránh rõ xa, để tránh bị chết khó coi.

Ở cái vương phủ này, dưới tâm tư của chủ tớ ba người bọn họ, làm cho bọn nha hoàn trong phủ kêu khổ thấu trời...*****

Tiểu Cầu Tử kéo cái cuốc, khắp khiêng đi đến vây cái hàng rào, thấy mọi người đã sớm đi ăn cơm nghỉ ngơi, chỉ còn mỗi Tiểu Bảo Nhi đang xây tường dưới nắng.

“Tiểu Bảo Nhi, sao ngươi còn chưa nghỉ?” Tiểu Cầu Tử tức giận hỏi.

Kiều Bảo Nhi ngẩng đầu lên, nói, “Ta chưa đói bụng.”

“Ngươi đừng lừa ta, đừng tưởng ta không biết ngươi cố ý tránh mọi người.” Ném cái cốc thật mạnh, Tiểu Cầu Tử bắt đầu mồm hừ hừ.

Mấy ngày nay, vài tên miệng thối trong phủ đều lên cười nhạo Tiểu Bảo Nhi rốt cục bị chủ tử ghét bỏ, có mấy người mới đầu còn không tin, nhưng sự việc đã rành rành trước mắt –

Tiểu Bảo Nhi ngủ ở phòng phó dong, chủ tử cũng không gọi Tiểu Bảo Nhi về hầu hạ...

Hừ! Như vậy cũng tốt, trước kia y đã khuyên Tiểu Bảo Nhi, làm người đừng để bị coi thường!

Tiểu Cầu Tử trừng trừng cái gáy nó, thở hồng hộc nói, “Tiểu Bảo Nhi, chủ tử là người vô tình, hắn không thích ngươi nữa thì ngươi cũng đừng buồn.”

Lời an ủi biến tướng này làm Kiều Bảo Nhi sững sốt, ngừng tay lại, ngoái đầu nhìn lại chăm chú nhìn Tiểu Cầu Tử có vẻ chẳng chút vui vẻ gì. “Sự tình không phải như thế.” Nó muốn giải thích, “Là ta không tốt...”

Tiểu Cầu Tử lập tức ngắt lời nó, “Ngươi đừng có nói đỡ cho chủ tử. Lúc hắn yêu thích ngươi thì đối đãi với ngươi rất tốt, đến khi không thích nữa thì đá ngươi đi rõ xa.”

Hừ hừ, Tiểu Bảo Nhi dễ bắt nạt quá, hơn vài tuồng ôi ròi mà vẫn không thay đổi được gì.

Ngủ ngon muồn chết!

“Ta nghe nha hoàn nói, gần đây chủ tử hung dữ lắm a, nhất là khi nhắc đến ngươi, hắn đều có bộ dạng nghiến răng nghiến lợi rất dữ tợn. Tốt nhất ngươi nên bảo trọng một chút, lúc tối đi ngủ, cửa sổ nhất định phải khóa lại, coi chừng chủ tử phát điên, chạy đến quấy rối ngươi.”

Bộp! Viên gạch rớt khỏi tay, thiếu chút nữa là đập luôn vào chân nó.

Kiều Bảo Nhi cúi đầu nhặt viên gạch lên, phỉu phỉu đất và bùn bám trên đó, ngồi xổm xuống bên cạnh tường, không hé răng lấy nửa lời. Một lòng thầm nghĩ: *nó đã đi làm việc này, chủ tử còn hung dữ cái gì chứ ...******

Thư phòng liên tục truyền ra tiếng rửa xả hung ác, “Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!”

Ném một quyển sổ sách, Mạnh Diễm đá văng ghế dựa, đi qua đi lại bên cạnh bàn.

Nghẹn một bụng khó chịu, ngày qua ngày...

Ti ể u t ử kia còn chưa thêm ch ạ y v ề bên ngư ờ i, hay th ậ t... th ự c s ự dám đ ể cho h ấ n s ố ng m ộ t ngày b ằ ng m ộ t năm.

Rõ ràng t ự làm b ậ y... Chết tiệt, hấn bỗng nhiên khảo nghiệm tính nhẫn nại của mình, xem nhẹ cái tính tình rề rà của tiểu tử. Có trời mới biết khi nào nó mới chịu về phòng.

Tức lại giận, hấn nhìn về phía cánh cửa mở rộng, lông mày nhíu chặt lại, đôi mắt thâm thúy dần phủ kín một màu sắc tối tăm.

Sau một lúc lâu, vừa vặn gặp Lê Sinh ra ngoài mấy ngày trở về, phía sau đi theo hai gã tráng hán khiêng một tương (rương gỗ), ba người trước sau tiến vào thư phòng. Mạnh Diễm hí hóp mắt, không nháy mắt nhìn một tương.

“Gia, ta đem đồ về.” Lê Sinh tiến lên, trình ra một quyển sổ. “Tất cả đều ở đây, Cao gia nhờ ngài xem xét, nửa tháng sau Cao gia sẽ phái người thu hồi.”

“Trong rương này có mấy món cổ ngọc?”

“Năm món.”

“Đặt đó trước đi.”

Hai gã hán tử lên tiếng trả lời, “Vâng.” Lát sau, hai người bọn họ lần lượt giao ra hai chiếc chìa khóa, sau đó lập tức cáo từ.

Trong thư phòng chỉ còn chủ tớ hai người. Mạnh Diễm không thèm liếc cái rương một cái, quay người lại, tùy tay ném quyển sổ lên bàn.

“Gia không ra tương đến xem?”

“Xem cái gì, bây giờ ta không có hứng thú xem xét cổ ngọc kia là giả hay thật.” Mạnh Diễm vươn tay lấy một chiếc bút lông ngòi nhỏ trong bút đồng (ống đựng bút), vẽ mặt có chút đăm chiêu. “Lê Sinh, lúc người về có nhìn thấy tiểu tử kia không?”

“Không có.” Y hồi phủ liền đi đến thư phòng ngay lập tức. “Gia có muốn thuộc hạ đi tìm nó không?”

“Không cần.” Hân hy vọng tiểu tử kia tự động trở về phòng. Nếu không, hân đã sớm tự mình đi bắt tiểu tử kia về.

“Nga, nếu gia không phân phó chuyện gì nữa, thuộc hạ xin cáo lui trước.”

Mạnh Diễm gật đầu, đợi đến khi tiếng bước chân của Lê Sinh biến mất, đôi môi hé mở, tràn ra tiếng gọi khe khẽ, “Tiểu tử...”*****

Trên đường trở về phòng, Lê Sinh đi qua một chiếc cầu cong, đôi mắt tinh tường thoáng thấy một thân ảnh lén lút trốn sau cây liễu, không biết đã ném cái gì vào hồ sen. Y dừng lại, lát sau liền nhận ra người đó là Tiểu Bảo Nhi.

Liếc sương phòng trong chủ lâu một cái, Kiều Bảo Nhi suy sụp quay đầu lại, men theo cây liễu bên cạnh tiểu sơn (hòn non bộ loại lớn) mà rời khỏi chủ lâu. Đến khi nó đến được trường lang (hành lang dài) uốn lượn liền dựa vào cột trụ trên hành lang mà thở dốc.

Khom người phũ phũ bùn đất, tro bụi trên người, một miếng phù dung thạch thuận thế trượt khỏi cổ áo, thoáng phát ra thứ ánh sáng tối tối nho nhỏ.

Khẽ cầm lấy, phù dung thạch mất góc chiếu ra thứ ánh sáng chói mắt. Nó nhìn hồi lâu, thu lại tiểu thạch đầu, bước dọc theo trường lang đến tòa viện hẻo lánh. Thân ảnh cô tịch càng lúc càng xa, trên vai là gánh nặng vô hình, trói buộc suy nghĩ của nó.

Nhưng cảm xúc này rốt cuộc là gì...

Tiểu thạch đầu mất góc dán trước ngực, khiến nơi đó hơi đau, nháy mắt chảy qua trái tim, chậm rãi lan xuống. Kiều Bảo Nhi cúi đầu, tầm mắt dừng lại ở vị trí nơi khó hạ, bàn tay nắm chặt lại, hốc mắt tràn đầy tự ti...

Đêm, Kiều Bảo Nhi đóng chặt cửa sổ, ngả người lên giường liền ngủ say. Cuồn tròn người lại, cho dù bên cạnh thiếu đi độ ấm thân thể, qua vài ngày, nó cũng đã quen dần.

Căn phòng tịch mịch, chỉ có vài gia cụ và hai bộ xiêm y tắm rửa đi mượn bày biện bên trong. Bên giường là hai thân ảnh, như có giới tuyến phân chia, một ở bên ngoài, một ở bên trong.

Dễ dàng tháo xuống một cánh cửa, Mạnh Diễm xâm nhập vào thế giới mà tiểu tử kia đang ngủ say.

Trên đầu là trời, dưới chân là đất, mỗi phân mỗi tấc đều là địa bàn của mình, kể cả cái tên làm người ta tức chết kia cũng là thuộc về mình!

Vươn ma trảo ra vén màn giường lên, ánh mắt nham hiểm dừng lại bên bóng dáng mơ hồ quen thuộc. Ngọn

lửa trong lòng như được khơi lên, lại không nở làm người kia bị thương dù chỉ là một chút.

Chậm rãi nghiêng người, hạ xuống nụ hôn ôn nhu, khẽ lướt qua hai má ôn nhuận. Phút chốc ấy, khuôn mặt tuần dật không hề có vẻ âm trầm như trước. Lặng yên vô tức rời khỏi phòng phó dong, Mạnh Diễm lui về chỗ lâu.

Không gian tịch mịch, vượt qua đêm dài, chờ mong đến sáng sớm, tiểu tử này sẽ nguyện ý đến bên người.*****

Chịu đựng ánh mắt khác thường trong phủ, nghe những lời nhàn ngôn toái ngữ, Kiều Bảo Nhi cứ vờ như chưa hề hay biết, toàn bộ tâm lực đều đặt hết vào việc hoàn thành chuồng chó.

A Lương, A Quý cùng vài tên trưởng công đều hướng về tiểu gia, vài người cùng nhau phân công hợp tác, không giống trước kia vừa làm vừa tán chuyện; bọn họ rất ăn ý, không ai hỏi Tiểu Bảo Nhi đã phát sinh chuyện gì với chủ tử.

Về phần Nghiêm tổng quản, mấy ngày gần đây đều ra vẻ oai vệ kiêu ngạo, lại bắt đầu vênh mặt sai khiến đám nô tài. Trong phủ chỉ có mỗi một bè phái để ý đến bộ dạng của gã, làm hạ nhân càng hình thành ranh giới giữa hai phe.

Thấy chuồng chó có thể che gió chắn mưa đã gần hoàn thành, đột nhiên A Quý hỏi, “Tiểu gia, chuồng chó đã làm gần xong, ai sẽ đi dắt chó đến đây a?”

Kiều Bảo Nhi đang kiểm tra then cửa ngoài hàng rào, vừa ngẩng đầu, chưa nói câu gì thì tất cả mọi người đều mở miệng cự tuyệt.

“Ta không muốn đi!”

“Ta cũng không đi.”

“Hai con chó kia hung dữ như hổ phỉ ấy, không hổ là do chủ tử nuôi.”

“Chắc chắn, chủ tử nuôi hai con chó kia đều là chó đực, may mà không có chó cái, bằng không ấy hử, một đực một cái, nếu sinh ra một đám chó con hổ phỉ, chúng ta thảm lắm a; chuồng chó cũng phải hai cái mới đủ a.”

“Nói cũng đúng.”

Vài người ngơ ngác một lời ta một câu thảo luận đến lạc đề, đề tài từ chỗ cái chuồng chó đến chỗ nên xích hai con chó lại... Đến cuối cùng, ánh mắt nhất trí dừng ở trên người Tiểu Bảo Nhi, trăm miệng một lời đề ra kết luận, “Tiểu gia... Ách, chính tiểu gia nghĩ cách đi.”

Dưới cái nắng gay gắt, Kiều Bảo Nhi cũng đã hơi choáng váng, vất vả lắm mới hiểu ra kết quả thảo luận của bọn họ. “Chuyện dốt chó đến đây, ta sẽ đi tìm Nghiêm tổng quản nói rõ.”

“Nga, cũng đúng. Ta thiếu chút nữa đã quên Nghiêm tổng quản mới đây rất vui mừng thay thế vị trí của tiểu gia a. Chuyện dốt chó đúng là nên rơi xuống đầu gã mới đúng, để gã ôm hết mọi việc.”

“Ha ha ha...” A Quý vui sướng khi người gặp họa, “Lão nhân gia gã phải bảo trọng a, chó chủ tử nuôi chuyên cắn người a!”

A Lương giơ tay vỗ gáy hấn, “Suyt, cầm miệng người đi, đừng có nhắc lại.”

“Sao người đánh ta a?” Xoa xoa cái gáy, A Quý bất mãn.

“Người ngu ngốc a ” A Lương nháy mắt bĩu môi, ý bảo hấn nhìn biểu tình của tiểu gia mà xem, trước kia tiểu gia cũng bị chó cắn a. Tên A Quý chết tiệt đúng là nói chuyện không nên nói.

Thoáng nhìn, *ai da... S á c m ặ t t i ể u gia ả m đ ả m quá a.* A Quý lập tức cầm miệng.

“Này, hai người các người còn không lại đây thu dọn gạch dư đến thương khó a. Mọi người cùng dọn đi, dọn sớm nghỉ sớm.” Lý Tứ hét to một tiếng, lập tức dời đề tài, hóa giải không khí xấu hổ.

Kiều Bảo Nhi cảm nhận được bọn họ đối với mình rất tốt, cảm giác tự ti dần biến mất. Tình cảm giữa người với người thật kì diệu. Khuôn mặt nhã nhặn nở nụ cười yếu ớt. Dưới ánh nắng gay gắt nó cùng mọi người làm việc, nỗ lực một thời gian dài, nó dần được tôn trọng, cũng tìm lại được chút giá trị tồn tại từ những người khác.

Bỗng nhiên, lời nói trầm thấp vụt qua trong đầu “*Ti ể u t ử, r ố t cu ộ c người coi ta là cái gì...*”

Nụ cười trên mặt dần biến mất, nghi vấn mà chủ tử đặt vào lòng, Kiều Bảo Nhi nói lỏng tay, mặc cho cửa hàng rào lung a lung.

Ngẩng đầu nhìn về phía chủ lâu, nó thì thào nói nhỏ, “Còn có thể là cái gì...”*****

Không khí trong vương phủ quá kì dị. Lê Sinh hồi phủ hai ngày, vài lần thấy Nghiêm tổng quản vênh mặt hất hàm sai khiến với đám nô tài. Sao bỗng dừng lại do gã quản sự thế này? Trên đường đến chủ lâu, y cứ suy nghĩ mãi, không hiểu vì sao Tiểu Bảo Nhi lại lén lút cho rùa ăn.

Bước xuống chiếc cầu cong, y cố ý đứng bên hồ xem, nghe thấy tiếng bước chân vang lên. Nghiêng đầu, không ngờ lại bắt gặp một thân ảnh giữa đám cây.

Ti ể u t ử kia c ử a gia đã theo con đư ờ ng nh ỏ r ờ i đi, gia có bi ế t không?

Lê Sinh quay người lại, nhìn gia ra khỏi phòng. Di... Cái này a, y càng thêm kinh ngạc.

Mạnh Diễm mặt không chút thay đổi tiến vào thư phòng; lát sau, Lê Sinh cũng theo vào. “Gia, ngài tìm ta có việc?”

Mạnh Diễm liếc y một cái, thông thả bước đến bên bàn, hỏi, “Họ Cao kia có nói cho người biết những miếng ngọc đó từ đâu đến không?”

Lê Sinh tiến lên, nhìn về phía đồng ngọc thạch trên bàn, có trư hình ngọc ác [1] tạo hình cổ xưa đáng yêu, có ngọc thiên (một loại ngọc) màu sắc nhàn nhạt, còn có ngọc sơ (lược ngọc) ... Y trả lời, “Gia, Cao gia không nói lai lịch của đồng cổ ngọc này.”

“Nga.” Mạnh Diễm hừ một tiếng, “Này mấy thứ vật phẩm này tám chín phần mười là do trộm từ trong mộ ra. Thế nào, họ Cao kia cũng giở trò trộm đạo này sao?”

Lê Sinh kinh ngạc, “Đều là đồ thật?”

“Là thật.” Mạnh Diễm phân phó, “Mấy ngày nữa, đợi hần phái người tới lấy quay về, ta cho người đi theo hộ tống.”

“Vâng.” Lê Sinh lui ra cạnh bàn, tầm mắt lơ đãng đảo qua, thấy trên thư giá có đôi tượng đất hấp dẫn lực chú ý của y – thư phòng của gia sao có thể trưng bày những vật rẻ mạt thế này?

Nhìn thấy sự nghi hoặc của thuộc hạ, Mạnh Diễm nói, “Đó là đôi tượng đất của tiểu tử kia.” Tiểu tử kia mua nó, đợi đến lúc lĩnh lương mới nhờ A Lương đưa đôi tượng về nhà.

“Nga.”

Thư phòng nhất thời yên lặng. Mạnh Diễm trở lại bàn, ngồi xuống mài mực.

Một nha hoàn dâng trà bánh lên, hương trà phảng phất xông vào trong; tuy cửa thư phòng không đóng nhưng nàng cũng không dám tự tiện xông vào. Ló đầu nhìn ngó bên trong, gọi một tiếng, “Gia, Lê hộ vệ.”

“Vào đi, để đồ xuống rồi ra ngoài.” Mạnh Diễm không ngẩng đầu, ngữ khí cứng nhắc.

Nha hoàn vội vàng đặt hương trà (một loại trà) xuống rồi lập tức chạy ra khỏi phòng.

Lê Sinh lặng im, thờ ơ với tất cả. Chủ tử phát ra cảm giác âm trầm, theo thời gian, ẩm hương trà trên bàn dần lạnh, mất đi cả mùi thơm ngát vốn có.

Ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối, Lê Sinh vờ như lơ đãng hỏi, “Gia, sao không thấy tiểu tử kia của ngài hầu hạ ở đây?”

Mạnh Diễm đặt bút, suy nghĩ ngưng tại câu hỏi của thuộc hạ – *Ti ể u t ử k i a r ố t c u ộ c l à k h ô n g d á m h a y l à k h ô n g m u ố n đ ể n đ â y?*

Hắn không đáp hỏi lại, “Lê Sinh, theo người thấy, tiểu tử kia đối với ta mà nói là cái gì?”

Lê Sinh lộ ra một nụ cười đậm nhạt, “Gia coi tiểu tử kia là bầu bạn.”

“Người cho rằng tiểu tử kia coi ta là cái gì?”

Về mặt Lê Sinh cứng đờ, “Gia hỏi sai đối tượng rồi, nên hỏi tiểu tử của ngài mới đúng.”

“Ta hỏi.” Hắn đứng dậy tìm kiếm cuốn sách trên giá. Bình thường đã quen trà đưa tận tay, cơm đến há mồm, thư giá được tiểu tử kia sắp xếp lại, làm hắn lẫn lộn vị trí cất sách trong trí nhớ.

Giống như tiểu tử kia đang nhiều loạn tâm trí của hắn, lúc này hắn thật muốn tìm tiểu tử kia về lại vị trí cũ.

Lê Sinh không nói gì, mãi đến khi chủ tử ngồi lại chỗ cũ, y mới mở miệng, “Gia vừa hỏi... thật sao?”

Rắc! Cây bút nằm trong tay nháy mắt bị bẻ thành hai nửa.

Mạnh Diễm bực bội, “Tiểu tử kia biến, không hề hầu hạ ta. Hừ!”

Lê Sinh kinh ngạc, “Nó dám?”

“Người cho là nó không dám, không phải là quá coi thường nó rồi sao.”

M ẹ n ó! M ộ t m ì n h h ấ n c ô đ ộ c t r o n g k h u ê p h ô n g k h ô n g p h ả i g i ả, m u ố n g ặ p t i ể u t ử k i a c ò n p h ả i l ến l út... T h ậ t đ ứ n g l à l à u ấ t ứ c!

“Ác.” Bảo sao sắc mặt gia lại xanh mét thế này. Lê Sinh trộm nhìn quyển sổ trên bàn, ước gì gia mau mau viết xong niên đại và đặc điểm của đồng cổ ngọc này, tránh cho đồng sổ sách kia khỏi gặp tai ương dưới cơn tức giận của gia.

Mạnh Diễm quăng cây bút đã bị gãy thành hai nửa, có thuộc hạ nhanh tay lẹ mắt tiếp được, giây tiếp theo đã lấy một cây bút mới từ bút đồng (ống đựng bút). Liếc thuộc hạ một cái Nhìn, Lê Sinh này thông minh, đáng vẻ lại không giống tiểu tử làm người tức chết kia... làm việc vừa cứng ngắc vừa không hiểu phong tình!

Oán giận tích lũy trong hai năm này cũng không ít, trong đầu nhớ lại bộ dáng khi tiểu tử kia tập viết, Mạnh Diễm lại nói, “Tiểu tử kia nếu đã rời khỏi bên cạnh ta, với năng lực có thể đọc sách viết chữ cũng coi như là sở trường hạng nhất, có ra ngoài cũng không sợ không kiếm được cơm ăn.”

“Ăn.” Rốt cuộc thì y cũng biết, thì ra gia lo bị tiểu tử kia vứt bỏ...

Bực mình mấy ngày, Mạnh Diễm cắn chặt răng, “Từ đầu đến cuối, ta chính là đang lợi dụng hoàn cảnh để bắt tiểu tử kia thuận theo ta, cho dù ta có thể giữ lại nó vài năm, người cho rằng ta có thể chịu đựng tình cảnh này bao lâu?”

“Cái này...” Y im lặng, khó có lúc lại nghe gia càu nhàu thế này.

“Ta muốn biết rốt cuộc trong lòng nó, ta là ai.”

Lê Sinh vẫn trầm mặc như cũ.

Mạnh Diễm đặt bút, tay nâng cằm nhìn chăm chăm ra ngoài cửa, hừ hừ, “Tiểu tử kia không quên đi cho đám sủng vật trong hồ của nó ăn, nhưng lại không quan tâm đến cuộc sống hàng ngày của ta.”

“Gia cũng phát hiện?”

Mạnh Diễm hừ hừ, “Tiểu tử kia ngay trong địa bàn của ta, vô luận làm cái gì sao có thể qua mắt ta được.” Mỗi ngày gần chạng vạng, tiểu tử kia liền lên lút đến; còn hẳn chỉ có thể mong ngóng qua khung cửa sổ, hy vọng có thể tóm được thân ảnh tiêm gậy kia.

“Gần đây sự vụ là do Nghiêm tổng quản quản lý?”

“Xem ra là như vậy.”

“Vô luận có phải hay không, ngày mai người đem lão gia hỏa kia tống đến phố tử (cửa hàng), cho gã quản sự ở đó. Về phần này quản sự trong phủ, một người là đủ rồi.”

“Vâng, thuộc hạ hiểu.”*****

Ban đêm yên tĩnh, Kiều Bảo Nhi một mình ngồi ở mép giường, ánh nến chiếu rọi lên khuôn mặt trầm tĩnh, đôi mắt nửa khép nhìn chăm chú đôi tay đang mở ra, không đếm được đã được chủ tử dặt qua bao nhiêu

lần, cũng không đếm được đã bao lần hầu hạ hắn.

Hai bàn tay này, đã bưng trà rót nước cho chủ tử; hai bàn tay này đã chuẩn bị xiêm y cho chủ tử; hai bàn tay này, trong ban đêm lúc vô cùng thân thiết đã chạm đến độ ấm của thân thể, cả người thụ động mà kính dâng, không hề chán ghét... Nhưng mãi vẫn không nói từ ‘thích’ kia.

Linh hồn bị tổn thương, nó buông màn giường xuống, ôm chần mà ngủ.

Cả người sợ sệt co rúm lại, trốn tránh tình cảm, biết ơn vì trong tình cảm ấy vẫn còn kẽ hở, tình cảm khó có thể kéo dài.

Tâm ý của nó dành cho người thân hơn cả chủ tử, cái chữ ‘Diễm’ này, thỉnh thoảng mới gọi ra tiếng ngay khi nó cảm thấy bất lực.

“Diễm...” Ý thức hôn mê, nó nhẹ giọng nỉ non, mơ hồ nhớ đến hắn...

Lặng yên mở ra cửa phòng, Mạnh Diễm ngằm khó chịu vì tiểu tử kia đêm nay không khóa cửa.

Là không chú ý hay là có ý định... Liếc qua phòng, hắn lặng yên đến gần cái giường, thân ảnh cao to xuyên qua màn giường, bóng dáng nặng nề phủ lên người nhân nhi vừa mới ngủ.

Muốn mang nó về, bổ sung vào chỗ khuyết thiếu trong lòng.

Lặng yên cởi giày, hắn thật cẩn thận dựa vào bên người tiểu tử.

Chớp mắt ấy đã kinh động đến người đang mơ màng. Kiều Bảo Nhi nhác mi mắt một cái lên, tưởng là cảnh trong mơ, khẽ gọi một tiếng, “Diễm...”

Mạnh Diễm sợ run, mặc cho nó dựa vào người.

Ti ể u t ử kia đã t ỉ nh hay còn mơ?

Thật lâu sau vẫn không hề có động tĩnh gì, Mạnh Diễm nâng má, nửa khép mắt, thỏa mãn với hành động kẻ sát của tiểu tử kia.

Thật đúng là... Giận mấy ngày, kết quả vẫn là chính mình thỏa hiệp. Haiz, quả thực là bị coi thường!*****

“Mắt ngươi tròn lớn như vậy làm gì, gặp quỷ chắc?”

Trời sáng, thiên hạ trong lòng ngực tỉnh lại. Mạnh Diễm một đêm không ngủ, đương nhiên vô cùng tức giận.

Kiều Bảo Nhi sưng sốt hồi lâu, không hề nhớ chủ tử vào đây khi nào.

Mạnh Diễm xoay người áp lên nó, ép nó ở dưới, bắt lấy cằm nó, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhả nhận, “Tránh ta mấy ngày nay, lá gan của ngươi quả là không nhỏ.”

Hách! Hít một ngụm khí, thấm mùi hương của chủ tử tùy tiện, Kiều Bảo Nhi dần run rẩy, hai tay níu chặt vạt áo trước của chủ tử, đôi mắt cũng run rẩy không ngừng.

Đầu ngón tay vuốt nhẹ qua đôi môi mềm mại của nó, tiếng nói trầm thấp hỏi, “Ngươi rốt cuộc coi ta là cái gì?”

“Chủ... Tử.”

“Ngươi chắc chắn hai chúng ta là chủ tớ...” Thân hình cao to có cảm giác vô cùng áp bách, Mạnh Diễm không cho nó có đường thoái lui.

Ô! Ngạc quá...

Sắc mặt phút chốc đỏ lên, cả người không hề có khe hở khuất phục dưới thân thể cường kiện, dần đánh mất cơ hội thở dốc. “Diễm...” Không hề cảm thấy, khi bất lực nhất nó chỉ biết gọi một người, duy độc một mình hắn.

Đang ôm khuôn mặt nhỏ nhỏ, những cái hôn nhỏ vun rơi xuống thay thế đôi tay, tham luyện cắn mút đôi môi dần hê mở, nhắm nháp sự mềm mại của nó.

Cho dù có tức giận đi nữa cũng sẽ không bao giờ thôi muốn tiểu tử này.

Đầu lưỡi uốn cong, nháy mắt đoạt đi tiếng thở dốc, bản năng hấp thu những thứ đối phương dành cho, nó dần mất đi năng lực chống đỡ.

Chỉ lướt qua lại dừng, đôi môi mỏng chậm rãi rời khỏi nó.

Mạnh Diễm nói rõ, “Ta hy vọng trong lòng ngươi có ta, không phải đối phó.”

Kiều Bảo Nhi đỏ bừng cả mặt, thở hắt hên phản bác, “Ta không nghĩ đó là ứng phó.”

“Vì sao không trở về phòng?” Bàn tay vuốt ve tiểu tử dưới thân, muốn tính toán với nó.

Nó thất kinh, “Ngài tức giận... ta không biết... phải làm sao.”

“Người trở về phòng không phải là được rồi sao? Tên ngu ngốc này, cho rằng ta sẽ ăn thịt người sao?”

“Ta...”

“Không dám?”

“Vâng.” Nó gật gật đầu.

“Người dám làm ta tức giận?”

“Không phải...”

“Còn nói không phải. Chẳng lẽ người không biết ta bị người chọc tức đến mức ngủ không được?”

Lời tố cáo rót vào tai làm nó nhướng mày, “Bây giờ ta biết rồi...”

Tiểu tử này đến giờ mới biết? Tức giận trong nháy mắt bằng suy sụp, Mạnh Diễm bắt đầu trừng nó, “Người quá vô tâm hay là trì hoãn đến hết thuốc chữa?”

“Ta nghĩ rằng ngài muốn ta đi.” Kiều Bảo Nhi giãy dụa, muốn rời giường đi lấy nước hầu hạ chủ tử, một lòng muốn làm tốt bổn phận của mình. “Ta không muốn rời khỏi đây... muốn ở lại trong phủ kiếm tiền.”

Tiểu tử này là trâu bò sao? “Ngoại trừ kiếm tiền, người không muốn cái khác?” Thực tự nhiên, Mạnh Diễm nương theo nó giãy dụa mà xoay người.

Kiều Bảo Nhi xuống giường đi giày, nội tâm do dự một lúc lâu, rốt cục quay đầu, cổ lấy dũng khí nói, “Chủ tử ghét ta sao? Nếu ghét, ta sẽ thu thập đồ dùng, rời khỏi đây.”

Mạnh Diễm giật mình ở trên giường, không khỏi hoài nghi *Tiểu tử này nghe lời hẳn nói thành cái gì vậy?*

Nó cúi đầu, giấu tự ti trong lòng, phân chia lập trường rõ ràng. “Chủ tử chính là chủ tử, trong lòng ta sẽ mãi không thay đổi. Ngài đối đãi với ta rất tốt, trừ phi là ngài chán ghét, nếu không ta sẽ không đi.”

“Người không coi ta là bạn?”

“Không có...”

“Cũng không phải đối tượng để thích?”

“Không thích hợp.”

Sắc mặt Mạnh Diễm càng lúc càng âm trầm, ngực phập phồng kịch liệt. Hắn thật muốn xông lên làm thịt tiểu tử này!

“Nếu ta không cần người hầu hạ, người thật sự sẽ thu dọn bao phục chạy, không cảm thấy đáng tiếc? Cũng không muốn ta?”

“Sẽ tiếc...” Nó nghĩ đến lương bổng sẽ mất đi.

Về phần có thể muốn chủ tử hay không...

Cũng sẽ thế.

Đã quen thu xếp sinh hoạt cho chủ tử, quen với hoàn cảnh trong phủ, quen với sự tồn tại và hơi thở của chủ tử... Nghiêm túc suy nghĩ, nó đã quen với nhất nhiều việc ở đây, chấp nhận tất cả.

Mạnh Diễm dựa nửa người ở đầu giường, đợi một lúc lâu sau vẫn không thấy tiểu tử này tỏ vẻ gì.

Tốn hơi thừa lời, muốn mắng nhưng lời không ra khỏi miệng, tiểu tử này cứng nhắc làm hắn vừa yêu vừa hận, lại không có cách!

Chợt hắn không kiên nhẫn nổi nữa mà rống lớn, “Lại đây, đừng ngây ngốc ở đó như đã làm sai nữa.”

Kiều Bảo Nhi vừa tới gần, cả người lập tức bị kéo đến nằm sấp lên khuôn ngực dày rộng.

Cầm Mạnh Diễm gồi lên tóc nó, ngữ khí không tốt mà hừ hừ, “Ta coi ngươi là bạn, là đối tượng mà ta thích.”

Lòng run lên, Kiều Bảo Nhi không nói một câu.

“Người thì sao? Coi ta là chủ tử. Ta bảo ngươi đi hướng đông, ngươi cũng không dám đi tây; giống hệt như

một con rồi. Như thế cũng được sao, tiểu tử?”

“Đó là đương nhiên...” Nó nhỏ nhẹ hưởng ứng trên người hắn.

Bỗng dưng Mạnh Diễm đột nhiên ôm chặt lấy nó, đồng thời ralệnh, “Đừng nhúc nhích!”

Mắt hoa lên, không hề chuẩn bị tâm lý, hạ thân chợt lạnh, nơi riêng tư không trọn vẹn lộ ra ngoài, ngay trước mắt chủ tử. “A Diễm!”

“Chịu gọi ta, ân?” Mạnh Diễm liếm môi dưới, hai ngón tay kẹp lại, xoa nắn dư thể của nó.

“Ồ...” Khuôn mặt nhỏ phút chốc đỏ lên, hai chân dần như nhũn ra. Nó muốn bắt lấy cái tay chủ tử, che giấu chỗ thẹn thùng của mình.

Mạnh Diễm nhìn nó cắn môi, có vẻ không tình nguyện, hừ hừ hỏi, “Người coi ta là chủ tử mà hầu hạ; nếu đổi chủ tử khác, người cũng để cho kẻ đó đối đãi với người như vậy?”

“Không a...” Nó lắc mạnh đầu, không dám tưởng tượng.

Mạnh Diễm thực vừa lòng, khoe môi cong lên, hai tay bá đạo chế trụ thất lưng nó, đầu lưỡi liếm liếm nơi mềm mại, phóng túng mà khê cắn, làm nó khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Ồ... Buông ra... Buông...”

“Ân... Mơ tưởng.”

Ngọn lửa trêu chọc hôn lên hạ phúc trơn nhẵn, kích thích vượt qua cả ranh giới giữa chủ tớ, dẫn dắt tiểu tử đến với tâm tình hưởng thụ sự vui thích từ những nụ hôn. Tiếng chặc chặc liếm mút, hắn biết tiểu tử này cần kích thích.

“Diễm... A...” Nó cúi đầu, nháy nháy đôi mắt ướt át, không ngừng cắn nhẹ lên đầu vai chủ tử, ý bảo hắn ngừng lại. Trời đã sáng rõ, nó phải đi xách nước...

Mạnh Diễm ngẩng đầu, tà tứ cười hỏi, “Người còn coi ta là chủ tử sao?”

“Có...”

“Sách, không nói nổi.” Xấu xa xoa nắn, dư thể khéo léo thấm ướt lệ dịch long lanh, ướt cả tay hắn. “Người cho là không có miệng thịt này thì chỉ có thể làm nô tài của ta?”

“Ồ...” Như đang bóc trần vết sẹo của nó, cương quyết xé rách trái tim, cương ngạnh lôi phần tự ti kia ra ánh sáng.

“Sao không nói?”

“Buông...” Hai mắt đầm lệ, một giọt lại một giọt ngưng đọng trên khuôn mặt tuấn dật của chủ tử

Mạnh Diễm giật mình, những giọt nước mắt nóng hổi của nó khiến hắn có cảm giác như mình đang phạm vào một tội ác khó có thể tha thứ. “Tiểu tử...” Hắn xoay đầu, nâng tay lau đi những giọt nước còn đọng trong hốc mắt nó.

Ngọn lửa qua đi, toàn thân nó dính dấp khó chịu, còn hắn vẫn chỉnh tề đoan chính. Thô lỗ dè tiểu tử xuống ngực mình, trong lòng lộn xộn, vụng về an ủi, “Đừng khóc.”

Kiều Bảo Nhi không cảm kích với sự ân cần của hắn, thân hình gầy gò rút lui, có chút chán ghét vì chủ tử đã bức bách đến chân tường.

Hoàn toàn ngược lại... Mạnh Diễm vẫn chưa từ bỏ ý định ôm lấy phần mỏng manh yếu ớt nhất của nó. “Ta coi ngươi là bạn, là đối tượng mà ta thích, tiểu tử.”

“Tránh ra...” Cơn tức giận nho nhỏ thoát ra, nó ghét chủ tử khó hầu hạ.

Mạnh Diễm xoa xoa mái tóc ẩm ướt của nó, nhắc nhở, “Tiểu tử, đây là địa bàn của ta, ngươi cũng là của ta, hay là ngươi còn muốn tiếp tục gây ngốc nữa?”

“...” Nó cắn cắn môi, không trả lời.

Mạnh Diễm hôn lên đầu nó, trầm thấp ra lệnh, “Sau này hãy coi ta là đối tượng ngươi thích, nghe không?”

Nó nhỏ nhẹ đáp lại, “Àn...”

Môi Mạnh Diễm hơi cong lên, thỏa mãn vì tiểu tử này vẫn còn nằm trong tay mình, cho dù chỉ là bị động tuân theo đòi hỏi của hắn cũng đủ rồi. “Không cho phép ngươi đi, ngủ với ta thêm lát nữa đã.”

Chủ tử đã có lệnh, Kiêu Bảo Nhi chỉ còn biết gật đầu, nhưng mãi vẫn không thể ngủ được.

Thật muốn đi làm việc, dỡ bỏ song sắt dưới hầm, còn phải đẩy cái...

Nghĩ, nghĩ, cảm thấy chủ tử tựa hồ đang ngủ, hô hấp trầm ổn tác động đến tâm tư của nó. *Coi ch ử t ử*

là đ ó i tư ợ ng mình thích... Đ ó i tư ợ ng mình thích...

Len lén xoay mặt, đôi mắt còn vương lệ chăm chú nhìn khuôn mặt tuần dật, đôi môi đẹp để đã hôn nó vô số lần, lúc hung dữ sẽ rống lớn, tâm tình tốt sẽ cười, lúc ý xấu nổi lên sẽ trêu ghẹo nó đến khi nó không còn sức lực mà chống đỡ...

Trên mặt nóng lên, nó lập tức né tránh, an phận ngoan ngoãn ép sát bên người chủ tử, không dám còn bất kì ý nghĩ không an phận nào nữa.*****

Mặt trời lên cao, Ngân Thúy chú ý thấy Tiểu Bảo Nhi đã ngủ quên. Nàng lập tức chạy đến tìm Nghiêm tổng quản mật báo.

“Nghiêm tổng quản, Tiểu Bảo Nhi nhàn hạ quá a. Hừ! Chuồng chó vừa xong, nó lại chứng nào tật nấy, nghĩ rằng còn được sung ái chắc. Hừ!” Khinh thường bĩu môi, nàng chờ xem kịch vui Tiểu Bảo Nhi nên bị chinh rồi a.

“Thật sao, tiểu tử kia nhàn hạ?”

“Ân, đương nhiên là thật.”

Nghiêm tổng quản thấy cơ hội đã tới, sao có thể bỏ qua! Hừ hừ mấy tiếng, gã vội vã đi lấy gia pháp (cái này là dụng cụ để trừng phạt gia nhân chứ không phải là luật lệ trong nhà nhé ~), thét vài tên gia đình, đi đến phòng dong nhân. Mấy tên nô tài ở gần đó thấy Nghiêm tổng quản khí thế dào dạt, không biết ai là người xui xẻo gặp họa đây.

Mọi người đều tụ tập ở ngoài phòng dong nhân, khe khẽ nói nhỏ.

Lát sau, chỉ thấy Nghiêm tổng quản cao giọng rống to, “Cái tên kia! Đến giờ nào rồi mà còn chưa rời giường?! Còn không mau lăn ra đây ”

Trong phòng, người rõ ràng vừa bị đánh thức nổi giận đùng đùng mà xuống giường, đá văng cửa, hai tay khoanh tay trước, ánh mắt ngoan lệ đảo qua

Mạnh Diễm nhướng mày hỏi, “Lăn ra đây để chết sao?”

“Xong rồi...” Một đám người lập tức chạy chạy trốn trốn, ai cũng không dám lưu lại góp vui.

“Úc... Là gia...” Nghiêm tổng quản hai chân quỳ xuống, dập đầu khóc thét.*****

Cảnh sắc gia hương vô cùng thú vị, trời vào thu cũng rất mát mẻ. Kiều Bảo Nhi mang theo cái giỏ trúc,

liên tục cúi đầu, chân trần dẫm lên ruộng lầy lội kiếm ít ốc đồng. Bây giờ nó như được trở lại lúc trước khi rời nhà, cuộc sống mỗi ngày đều trôi qua đơn giản như thế này. Bất quá, chốc chốc lại truyền tiếng rống giận, phá hủy kí ức ngày trước của nó. Kinh ngạc ngẩn đầu, thấy chủ tử mang theo Ngũ Oa đi về phía này.

“Con điều của muội rất rồi.” Ngũ Oa lớn tiếng ồn ào.

“Người cũng suýt chút nữa là rơi xuống cầu.” Chăm sóc đám tiểu quỷ này thực phiền toái!

Mạnh Diễm bày ra vẻ mặt cụt hứng, may mà mình có dự kiến trước, an bài Nhị Bảo, Tam Bảo lên lớp học bài; hai năm nữa thì hai đứa tiểu quỷ này cũng có thể ném vào thư viện, đỡ cho hắn mỗi khi đưa tiểu tử kia hồi hương lại phải tốn thời gian chơi với đám tiểu quỷ làm người người chán ghét này.

Đột nhiên, Tứ Oa kinh hỉ hét, “Đại ca ca mau tới đây, giúp muội bắt chim trong cây này.”

“Chim gì?” Mạnh Diễm ngạc nhiên. Hắn theo tiếng tìm đến Tứ Oa đang trèo trên cây mà lung lay lúc lắc. A! bảo sao con bé không dư tay đi bắt chim.

“Thối tiểu quỷ, mau xuống dưới ”

Lại một tiếng rống sợ hãi, Tứ Oa hoảng sợ, thân mình nho nhỏ lập tức rơi xuống.

“A!” Mắt hoa lên, cô bé đã rơi vào đôi tay vững chắc, cái móng nhỏ cũng không bị ngã đau.

Đỡ được Tứ Oa, sắc mặt Mạnh Diễm đã xanh mét.

Ngũ Oa nháy nháy đôi mắt to, cái miệng nhỏ há ra rất lớn, vô cùng bội phục đại ca ca như sẽ bay lên đến nơi... nhưng mà đại ca ca không có cánh a.

Mạnh Diễm vừa quay đầu lại, lại rống lớn, “Tiểu tử người mò xong chưa?”

“Còn, chưa, xong ” Kiều Bảo Nhi ý cười dạt dào, yên tâm vì có chủ tử ở đó, hai muội muội sẽ an toàn không phải lo.

“Người...” Cắn chặt răng, Mạnh Diễm hừ hừ, “Lại rề rề rà rà!”

Kiều Bảo Nhi không đáp lại tiếng rống của chủ tử, bởi nó đã quen với tình tình hay nổi cáu của chủ tử. Thấy chủ tử đi về phía cầu để tìm điều, còn nó thì chậm rãi mò thêm ít ốc, vì muốn tặng thêm món ăn cho bữa tối mà bận rộn, cho dù thất lưng có đau cũng vui vẻ chịu đựng.

Mãi đến khi mặt trời chiều ngã về tây, ngũ sắc đầy trời, Mạnh Diễm ôm Tứ Oa buồn ngủ, bên cạnh là tiểu tử dắt theo Ngũ Oa, đoàn người bước trên con đường về nhà.

Từng trận gió mát hây hây thổi, con diều bảy màu bay a bay trên trời; Ngũ Oa tay cầm dây thừng, chớp chớp mắt nhìn con diều xinh đẹp đầy màu sắc, trong mắt cũng ánh lên vẻ hạnh phúc.

Căn nhà gỗ đơn sơ của Kiều gia đã được sửa xong từ năm ngoái, giờ đã thành một tòa tam hợp viện. Trong phòng bài trí đơn giản, ngoài đại sảnh bày bài vị tổ tiên và mấy cái bàn cũ không dỡ vứt bỏ, trong sương phòng mới thêm giường và y quỹ (tủ quần áo), thư trác (bàn học); trong trù phòng (nhà bếp) có thêm cái bếp mới. Về phần chén bát muôi chậu, nông cụ trong thương khố (nhà kho) và mấy thứ đồ khác thì có thể dùng lại.

Bóng dáng ngày xưa dung hợp trong hoàn cảnh mới, người trong nhà tuy có cuộc sống tốt hơn nhưng tính cách vốn là tính ăn kiem dùng, ngày qua ngày vẫn không hưởng thụ cuộc sống giàu có.

Cha Kiều Bảo Nhi làm nông, dưới sự che chở của trưởng tử đã có một miếng đất, ông giữ lại để mình trồng trọt; cũng nhờ những người này hỗ trợ, bởi thông cảm với những người khác phải nuôi sống cả nhà, mọi người cứ theo thứ mình trồng được mà trả theo thu hoạch sau mùa thu; miếng đất này vẫn chưa mang lại sự giàu có cho ông, nhưng chỉ cần ngày ngày trôi qua như thế này, hài tử có thể đi học đã là tâm nguyện lớn nhất của ông.

Kiều đại nương ngày ngày vẫn gieo trồng rau quả, không giống như ngày xưa, không cần phải phiền não vì ba bữa cơm mỗi ngày, tâm tình cũng thoải mái hơn không ít. Ngoài ý muốn, nàng lại mang thai. Chuyện này qua lời của tiểu tử tiến vào tai, Mạnh Diễm lập tức ngừng động tác ăn cơm, khóe miệng hơi run rẩy.

Kiều Bảo Nhi gấp ruột ốc để vào chén của hần, làm như không thấy mấy đường gân xanh hiện ra trên gương mặt cứng nhắc của hần.

Lát sau, hần nghe Đại Bảo và Nhị Bảo vui vẻ nói về mấy chuyện thú vị ở thư viện, có hài tử bướng bỉnh làm phu tử tức giận đến trợn mắt thổi râu, lại có đứa bị phạt, phải đọc thuộc lòng luận ngữ, vân vân...

“Đại ca ca ăn cơm.” Ngũ Oa cười meo meo nói, học đại ca gấp đồ ăn cho đại ca ca, tâm hồn bé con vô cùng sùng bái vị đại ca ca có thể bước đi như bay này.

Tứ Oa cũng thích dán vào hần. Tối nay, bé con cướp được vị trí bên cạnh đại ca ca.

Phu thê Kiều gia đối Vương gia vẫn là vừa kính vừa sợ, cho dù người này đã đến đây mấy lần nhưng cảm giác xa cách vẫn như cũ.

Mạnh Diễm miễn cưỡng cười cười, nhưng tiếng mắng cứ nghẹn trong lòng –

Đôi phu phụ này vẫn có thể sinh... Là cuộc sống quá nhàn hạ, thế mà... thế mà lại có! Vì tiểu tử kia, hần

nhất định không thoát nổi mấy đứa tiểu quỷ!

Nhai nhai hai miếng, hần hỏi, “Các người tính đặt tên hài tử là gì?”

“Ách, còn chưa nghĩ đến.” Cha hài tử nói, “Nếu là nam oa thì gọi là Lục Bảo, sinh nữ oa thì tên là Lục Oa.”

“Nga, vạn nhất sinh ra hai nam oa thì không phải gọi là Thất Bảo, Bát Bảo sao?” Sau này lớn lên sẽ đi bán bát bảo tán, chuyên trị tiểu nhi khóc đêm, bụng đau cho trướng; hoặc bán cháo bát bảo; người cũng như tên, dễ nhớ lại dễ gọi... Hừ, hài tử đứng thứ tám, trời sinh nhất định không may!

Kiều đại nương có vẻ hơi ngượng mà cúi đầu, mấy phụ nhân nhà bên cũng có người trạc tuổi bà, nhưng chỉ có mình bà lại hoài thai hài tử.

Cha hài tử nghiêm túc đáp, “Đợi đến khi sinh xong mới bàn đến, nếu sau này thật sự sinh đôi... tên cũng sẽ đặt như vậy.”

“Không ổn.” Mạnh Diễm mặt không chút thay đổi phản bác.

“Chỗ nào không ổn?” Là tên không tốt, hay là...

S ẽ đ o a n ch ử ng (đ o a n= đ ứ t, ch ử ng= loà i/ngư ờ i. n ó i ch u n g là h ì n h n h ư m ấ y bé m a n g t ê n n à y s ẽ k h o n g t h ể s ì n h c o n)! Những lời này chỉ nghĩ trong lòng chứ chưa nói. Mạnh Diễm thuận miệng đề nghị, “Nếu như sinh nam oa thì tên Đoạn bảo, sinh nữ oa thì tên Đoạn Oa. Thế nào?”

Nghe vậy, hai mắt Kiều Bảo Nhi mở lớn, lập tức phản ứng, “Chủ tử có phải cắt câu lấy nghĩa không?”

Mạnh Diễm liếc nó một cái, ngữ khí cứng nhắc hỏi, “Thế nào, người có ý kiến?”

“Ân, chữ ‘đoạn’ không hay.” Kiều Bảo Nhi chau mày mi, lẩm bẩm, “Ngay cả chữ cũng khó viết.”

“Vậy sao?” Hần bắt an hảo tâm hỏi lại.

Kiều Bảo Nhi gật đầu, muốn thuyết phục, “Tên là đại biểu cho một người, liên quan đến chuyện cả đời, muốn lấy thì phải lấy một cái tên thật hay mới được.” Nó năn nỉ, “Đổi tên khác được chứ?”

“Không tốt.” Mạnh Diễm hung hăng cự tuyệt, sau lại trấn an, “Không thích cắt câu lấy nghĩa chữ ‘đoạn’ này cũng không sao, dùng thủ đoạn với chữ ‘đoạn’ này, lúc viết thiếu nét đi, cũng không khó viết. Cái này thì người không có ý kiến gì nữa chứ?” Hần có vẻ rất hung dữ mà áp sát vào tiểu tử, rất có ý uy hiếp.

“Nhưng mà khó nghe...” Kiều Bảo Nhi càng lúc càng nhỏ giọng, không còn hứng thú.

“Không khó nghe.” Mạnh Diễm bịa chuyện, “Dùng chữ ‘đoạn’ này là hàm ý. Người ngấm lại xem, nếu sinh oa nhi mang kim, nữ nhi là bố, chữ này vẹn toàn đôi bên. Chờ người ăn xong, vào phòng lấy bút viết lại vài lần, nhìn rồi đọc vài lần là thấy thuận mắt dễ nghe ngay.”

“...” Viết vài lần... Nếu có thể, nó thật muốn dùng nghiên mực mà đập vào đầu chủ tử!

Hừ hừ, Mạnh Diễm không thèm nhìn ánh mắt ai oán của nó. Cái gì cũng có thể thương lượng, duy nhất chuyện này là không thể!

Cả phòng ngưng tụ không khí nghiêm túc, những người khác bên cạnh bàn: tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, người lớn thì không biết chữ, một đám đều câm như hến, không dám có ý kiến trước mặt hắn.

Rầm! Mạnh Diễm tiện tay đóng sầm cửa rồi khóa lại, đề phòng Tứ Oa, Ngũ Oa nhầm đường sai giường, tìm lầm đối tượng mà chen đến bên cạnh.

“Tiểu tử, lên giường!” Ra lệnh một tiếng, chẳng qua là muốn có được chút ít bồi thường – người có địa vị cao như hắn rốt cuộc lại cam tâm làm nãi nương cho nó!

“Ách.” Kiều Bảo Nhi ngẩng đầu, trong tay vẫn cầm bút, nói, “Ngài ngủ trước đi, ta còn muốn viết chữ.”

“Sách, viết chữ gì!” Mạnh Diễm tiến lên, cúi người nhìn xuống, chỉ thấy trên giấy kiến đặc mấy chữ ngay ngắn nắn nót, là ‘Kiều Đoạn Bảo’, ‘Kiều Đoạn Oa’. Mày nhíu mày, hắn hỏi, “Thế nào? Người còn chưa vừa lòng?”

“Không có. Tên này đọc viết quen thì cũng không khó nghe.”

Ném bút trên tay nó đi, Mạnh Diễm thúc giục, “Quen là được, mau lên giường.”

Mắt hoa lên, Kiều Bảo Nhi bị chủ tử kéo rời khỏi chỗ, đẩy đến trên giường. Nó lảo đảo, vội vàng túm lấy màn giường để giữ thăng bằng. Dần dần, trên khuôn mặt khốn quẫn hiện ra một màu ửng đỏ.

Mạnh Diễm đứng bên cạnh nó, hôn lên hai gò má nóng rần, “Có gì mà phải thẹn thùng?”

Cắn môi, nó coi chủ tử là đối tượng mình thích, chỉ cần chạm nhẹ là càng thêm khẩn trương.

“Tiểu tử, sao không xoay người lại đây cởi y thường (quần áo) cho ta?”

“Ngài cũng có tay mà.”

Nhìn nhìn, tiểu tử vẫn nín chặt lấy màn giường, bảo sao không có dư tay. Đôi môi mỏng khê nhếch, Mạnh Diễm ngồi trên giường, không có hảo ý cởi bỏ y khâu (cúc áo), lộ ra lồng ngực dày rộng, hạ phúc, dần dần cởi bỏ trói buộc trên người.

Nín thở, ánh mắt Kiều Bảo Nhi bối rối, không biết nên dừng ở chỗ nào.

“Lại đây.” Mạnh Diễm ôm nó vào ngực, giam cầm giữa hai chân kẹp chặt.

Trốn không thoát, người như nhũn ra, ngồi phịch trên người chủ tử, mặt gối lên đầu vai hắn.

Mạnh Diễm ấn đầu nó xuống, ý bảo nó lấy lòng mình.

Tim Kiều Bảo Nhi đập dồn dập, kinh hoàng, cả người chậm rãi trượt xuống, cọ sát thân hình kiên cố nóng rực.

Cũng không chán ghét mùi hương khoan khoái của chủ tử sau khi tắm rửa, khuôn mặt nóng lên đụng vào vật cứng rắn dưới khó hạ, xấu hổ một lúc mới há miệng ngậm vào.

Đột nhiên hít vào, làm dậy lên cảm giác choáng váng mê hoặc.

Tiểu tử ngốc nghếch kia xao động chỗ mẫn cảm của hắn, Mạnh Diễm cúi đầu, ánh mắt cuồng loạn nhìn động tác mới đầu còn ngượng ngùng, sau dần trở nên linh hoạt. Tiểu tử này biết rõ hắn thích gì, như tóm được nhược điểm liền chăm chú liếm mát không tha.

Hơi thở dần chuyển từ gấp gáp sang hỗn loạn, say mê hưởng thụ môi lưỡi tiểu tử này mang lại khoái cảm cho mình.

Thật lâu sau, Kiều Bảo Nhi miệng đầy nước mà chấm dứt màn vô cùng thân thiết này, nâng tay lau đi bạch trọc nơi khóe miệng, nó cúi đầu lên gối chủ tử mà thở dốc.

Chưa vì vậy mà thỏa mãn, Mạnh Diễm kéo tiểu tử trên giường, đẩy nó xuống dưới người, bàn tay lưu loát lột sạch xiêm y vướng bận trên thân. Những nụ hôn nhỏ vun rơi xuống, giống như những hạt mưa gấp gáp rơi xuống thân thể trơn bóng phỉm hồng, làm hắn lên những dấu vết bồng đỏ.

Hắn thấm ướt nơi giữa đôi chân mảnh khảnh của nó, dư thể tinh xảo nhẹ nhàng run rẩy, không chịu nổi đầu ngón tay chơi đùa, lời lẽ âu yếm, làm tiểu tử muốn khóc, đẩy đẩy hắn vì kiểu chơi đùa xấu xa đó.

“Ô... Diễm...” Nó rốt cục cũng bật ra tiếng cầu xin.

Mạnh Diễm nâng người ở trên, tóm chặt lấy mắt cá chân nó, động thân đem dục vọng một tắc tắc giam cầm trong cơ thể nó, nâng thắt lưng nó lên mà đóng đưa trước sau. Tiểu tử kích động liên tục, muốn chạy khỏi phạm vi khống chế của hắn.

“A... Ô ” Kiều Bảo Nhi bám chặt vào vai hắn, mười ngón tay đâm sau vào đường cong nơi đầu vai, không cách nào thở dốc mà tiếp nhận chủ tử đang thăng tiến, hung hăng chà đạp.

Cảm giác choáng váng đánh úp lại, Mạnh Diễm đột ngột ngã xuống bên gối, thở dốc không ngừng.

Kiều Bảo Nhi như bị choáng ngất, ngã phịch dưới thân hắn. Hoàn hồn lại, Kiều Bảo Nhi phát giác khó có thể duỗi tay chân. Giơ tay đánh lên vai hắn, ý bảo hắn phải cho nó thở nữa.

Mạnh Diễm không tình nguyện động thân, dục vọng chớp mắt rời khỏi, ngón tay thay thế thứ vừa rút ra, tiến vào kẽ hở trơn mềm vẫn còn sưng đỏ, thông thả tra tấn.

“Ô...” Nhất ba bình tức, hự nhất ba khởi (vừa yên ổn lại có sóng gió, ý chỉ ham muốn vừa dịu xuống, giờ lại bị đẩy lên ()).

Khuôn mặt tuần mị (vừa đẹp giai vừa mị hoặc) chậm rãi cúi xuống, đầu lưỡi khéo léo trêu ghẹo phần dư thể vô cùng mẫn cảm, liên tục liếm mát, phóng túng đâm chọc; trước sau giáp công, không cho tiểu tử này ngủ quá sớm.

“Úc ” Mìn chặt môi, Kiều Bảo Nhi lần thứ hai khóc nức nở. *Đ ó i tư ợ ng mà nó thích th ậ t s ự x ấ u xa, t ệ h ạ i, bi ế n th ấ i...*

[1] Theo những gì tra được thì... cái này là đồ khai quật được trong những hầm mộ quý tộc, được những quý tộc nắm trong tay khi chết

27. Quyển 3 - Chương 13: Phiên Ngoại 3. Làm Tức Giận

Trốn! Bước ra phủ là một đường sống chết trước mắt, Tiểu Cầu Tử cầm đầu cầm cổ mà chạy.

Cách vương phủ phía sau ngày càng xa, nội tâm sợ hãi vẫn không tiêu tán, phía sau như có một đám ác quỷ, một đám ma xui quỷ khiến đến từ âm phủ muốn tóm y xuống mười tám tầng địa ngục mà thả vào vạc dầu sôi sùng sục. Tiểu Cầu Tử sợ tới mức hồn phi phách tán, trong đầu chỉ còn ý nghĩ là phải chạy, chạy trốn chết.

Hốc mắt ngưng đầy ứ khuất, những giọt mưa bắn ướt y sam y, ướt mặt mũi, đôi giày dính đầy bùn đất lầy lội nặng như chì, càng lúc càng nặng như ngăn cản bước chân y, mãi đến khi đi không nổi nữa, y ôm cái bụng đau đớn chui vào ngõ tắt.

Y dựa sát vào tường, thở gấp, nghe thấy âm thanh ầm ĩ xung quanh, đám người trong ngõ chen chúc nhau, gào thét, hét to.

Lén lút, thân mình chật vật co rúm lại bên cạnh cái lồng trúc, không khí bên trong tràn ngập mùi tanh hôi, Tiểu Cầu Tử không cần biết nơi này bản thể nào, loạn ra sao, chỉ cần tạm thời tránh nơi đầu sóng ngọn gió là được.

Đột nhiên, roạt! Người buôn cá đối diện hất một chậu nước bắn ra, nước bắn hết lên người y; Tiểu Cầu Tử không kịp né tránh, cả người đều bốc mùi.

Kẻ buôn cá tiện tay ném cái chậu sắt ra, tiếp tục nhìn về phía đám người đang tới tới lui lui, thét to, “Bán cá đây – cá trắm, ba ba, cua, tất cả còn mới, sống nhảy tanh tách –”

Tiểu Cầu Tử chiếm chỗ bên cạnh lồng gà, không xa bên chân còn có một bãi máu loãng, một đồng lông gà. Đại thẩm buôn gà cầm con dao ở trên thớt, trên chuôi dao còn máu đầm đìa.

Rùng mình một cái, thấy dao là lại sợ. Vội vàng dời mắt đi, y thấy bà bà bán đồ ăn đi ngang qua, miệng hô, “Rau cần, thanh tiêu liệt (ớt xanh), dưa leo, đậu ván, tỏi tươi đây!”

Bất ngờ tiếng thét thê lương truyền đến từ một đầu khác của con ngõ nhỏ; tiếng heo kêu, tiếng người hét, tiếng la hét giết heo vang lên rung trời làm y kinh hoàng, lập tức nhảy dựng lên.

Hai chân y run rẩy, chột dạ, sợ chủ tử không chịu buông tha, Nghiêm tổng quản không buông tha...

Sắc mặt trắng bệch, y lo sợ nhìn xung quanh.

Nhất định nh phả i... phả i... tìm đư ợ c ch ỗ tr ố n. R ố t cu ộ c nơi đầu m ớ i là nơi an toàn... Hoảng hốt, đầu cũng u mê mờ mịt, y không có đồng nào, cũng chẳng có người thân nào để dựa vào.

Bỗng nhiên trong đầu y nhớ ra nơi duy nhất có thể che chở – táo tử đường (nhà tắm công cộng).

Táo tử đường là nơi yếm nhân tụ tập; nói cách khác, người bình thường khinh thường giao tiếp với nơi này.

Phàm là yếm nhân không bị tuyển vào cung, số ít người may mắn một chút sẽ nghĩ biện pháp trà trộn vào táo tử đường làm người hầu; bưng trà đưa nước, lau người, mát xa hầu hạ cho kẻ khác.

Có không ít yêm hoạn trong cung giao thiệp với tảo tử đường, yêm nhân nếu biết nịnh hót bợ đỡ sẽ có cơ hội đi cửa sau vào cung. Còn những yêm nhân không có vận khí ấy, kết cục là quá nửa không trốn khỏi vận mệnh thảm thương; nếu còn có thân nhân có thể tiếp nhận thì trở về gia hương, nếu không chỉ còn cách lưu lạc đầu đường, tập trung lại làm chút việc trộm vặt hoặc chặn đường cướp bóc mà sống.

Mọi người coi bọn họ là đám dê tiện vô sỉ, không xứng là người, tiện xưng “yêm thụ”, yêm cầu”.

(thụ () trong ‘yêm thụ’ nghĩa là hèn mọn)

Tiểu Cầu Tử đã từng bị người coi khinh, vũ nhục, tùy ý giẫm đạp giày xéo. Không thấy mình có ý nghĩ là sẽ leo được lên cao là sai, y ảo tưởng rằng chính mình đến một ngày nào đó cũng có thể là đại gia, có thể ngẩng đầu ưỡn ngực, có thể vênh mặt hất hàm sai khiến, có thể làm cho người ta coi trọng!

Đợi cơ hội, y được ăn cả ngã về không, nhưng lại không ngờ chủ tử đã biết hết tất cả, còn bị Tiểu Bảo Nhi hại thảm.

Mang theo thương tổn và oán khí đầy bụng, y đến tảo tử đường tìm người quen cũ Tiểu Thuận Tử.

Vừa nhìn thấy Tiểu Cầu Tử cùng lúc bị hoạn với mình đi vào, Tiểu Thuận Tử rất giật mình. “Người... Sao cả người người bản như vậy a?” Khó trách y đến tảo tử đường, thật sự là nên tẩy trừ sạch sẽ từ đầu đến chân!

“Ta... gặp phải cướp, bị người đánh... Ngã nên cả người mới bản thế này.”

A! Tiểu Thuận Tử lần thứ hai giật mình, “Thì ra là vậy.”

Tiểu Cầu Tử thuận miệng nói dối, tranh thủ đồng tình.

Tiểu Thuận Tử bịt mũi mũi, tay hươ loạn xạ, “Thối quá a...” Hắn nói không rõ chữ, oán giận.

“Tiểu Thuận Tử, giúp ta.” Tiểu Cầu Tử nịnh hót lấy lòng.

“Ừ.” Hắn không ngừng gật đầu, có xung động muốn đẩy Tiểu Cầu Tử vào nước, nhưng lại ngại đám gia môn trong hồ tắm đã phải tốn tiền mới đến đây hưởng thụ, hắn đành nhịn hành vi độc hại người khác đó.

“Người mau theo ta!” Tiểu Thuận Tử quay đầu bước đi, an bài một phòng tắm riêng cho y, lập tức đẩy mạnh Tiểu Cầu Tử vào.

Tiểu Cầu Tử lão đảo vài cái, vội vàng đỡ lấy dục dũng mới đứng vững được.

“Nhanh tẩy rửa đi, ta đi lấy bộ xiêm y đến cho người mượn.” Dứt lời liền thuận tay đóng cửa lại, không chút nghỉ ngơi chuyện Tiểu Cầu Tử đã gặp phải.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Thuận Tử cầm xiêm y về, đợi Tiểu Cầu tử đang tắm rửa bên trong.

Bởi vì hai người bọn họ từng làm chung ở tào đường, sau đó Tiểu Cầu Tử nịnh bợ quản sự tào đường, hy vọng quản sự giới thiệu cho y nơi làm việc có tương lai hơn, vì thế Tiểu Cầu Tử được đưa vào vương phủ.

“Tiểu Cầu Tử, người ở vương phủ đục khoét hẳn là không kém chứ.” Tiểu Thuận Tử có chút ngưỡng mộ mệnh số tốt của y, làm người hầu ở vương phủ hẳn là có thể kiếm không ít ngân lượng; không giống hẳn, phải ở đây chà lưng rửa chân cho đám gia môn, cả đời chẳng có tương lai.

Tiểu Cầu Tử không buồn hé răng, cất giấu tâm sự, cúi đầu xem xét những bầm xanh tím trên bụng.

Nghiêm tổng quản đập một cái cũng không nhẹ, lực phủ ngũ tạng thiếu chút nữa là lệch vị trí. Nâng tay trộm lau nước mắt, y không biết sau này phải đi đâu...

Y ghen ngào, “Tiểu Thuận Tử... Ta bị đuổi ra ngoài.”

“A!” Tiểu Thuận Tử giật mình lần thứ ba, mắt nháy nháy, “Người... Không thể nào, bị đuổi ra vương phủ thật sao?”

Tiểu Cầu Tử gạt đầu, đưa lưng về phía Tiểu Thuận Tử, nước mắt tràn ra, tất cả đều rơi vào trong nước.

“... Vì sao?” Ánh mắt Tiểu Thuận Tử lập tức ảm đạm, nhìn lưng y, bàn tay đang cầm khăn chà lau nhất thời dừng lại.

Y chậm rãi quay đầu lại, trên mặt đầy nước mắt, “Ở vương phủ vẫn bị người ta khi dễ xem thường, làm việc không tốt sẽ bị đánh bị phạt. Ta đuổi khỏi đó lại gặp phải đám cướp... cho nên cùng đường...”

Tiểu Thuận Tử rất đồng tình với chuyện y gặp phải, “Tiểu Cầu Tử, người cứ ở cùng với ta đã. Trong nhà quản sự có tang ma, lúc này đang bận rộn xử lý chuyện hậu sự. Chờ quản sự về đây, ta sẽ nói với hắn, có lẽ hắn sẽ đồng ý thu người vào đây làm việc.”

“Cám ơn người.”

“Nói cám ơn làm gì, chúng ta đều là người đáng thương, giúp đỡ nhau đương nhiên.” Tiểu Thuận Tử cầm khăn lau mặt y, “Người đừng khóc, ta sẽ che chở cho người!” Tiểu Thuận Tử rất có nghĩa khí mà vỗ ngực cam đoan.

Mưa dầm kéo dài, cả tòa vương phủ chìm vào tĩnh mịch. Một thân ảnh cao to lặng yên ra khỏi phủ, đi vào màn mưa lất phất. Ô trong tay che đi cả nửa mặt y, ăn mặc cũng khác ngày thường, trường bào màu lam càng làm nổi bật khí chất nhã nhặn của y, làm người ta không phân biệt được thân phận.

Một mình đi đến đầu đường, xuyên qua đám người, đi theo dấu vết những nơi Tiểu Cửu Tử từng dừng lại, mặt không chút thay đổi mà xem xét, định liệu nơi duy nhất Tiểu Cửu Tử có thể đặt chân.

Nhẹ cúi đầu, nghe thấy tiếng mã xa (xe ngựa) đến gần, tính toán khoảng cách tiếp cận, khi mã xa đi ngang qua làm nước bắn lên, một chiếc ô đã che đi giọt nước bắn.

Y sam không dính chút nước, mưa phùn như cũng chối từ khuôn mặt với biểu cảm lạnh lẽo.

Trong khoảnh khắc, y thu ô, đi vào trong con ngõ nhỏ.

Biển hiệu táo tử đường treo cao cạnh cửa, y vừa bước vào, một tên yêm nhân lập tức chạy lại, đột nhiên che trước người.

“Vị gia này, nơi này của chúng ta nghiêm cấm người ngoài bước vào.” Tiểu Thuận Tử tỉnh mắt, vừa nhìn đã biết ngay người tới không phải yêm nhân.

“Tránh ra, ta muốn tìm người.”

“Gia muốn tìm ai?”

Lê Sinh không phản ứng với hắn, tầm mắt bay đến chỗ thân ảnh đang ngồi xổm bên cạnh dục trì chung, khóe miệng hơi cong lên. *Ti ể u C ầ u T ử qu ả th ự c t r ố n t r o n g t á o t ử đ ư ờ n g.*

Vừa ngẩng đầu, Tiểu Cửu Tử nhất thời bị dọa cho nhảy dựng, đặt mông ngã ngồi dưới đất, hai mắt tròn tròn, liên tục lấp bắp, “Xong rồi... Xong rồi...”

Bất ngờ y hét lên lạnh lạnh, “Tiểu Thuận Tử, nam nhân đó là thổ phi, muốn cướp ”

“A! Thật là thổ phi?” Tiểu Thuận Tử liên tục lùi lại, cũng ghen hòng nhìn trân trối.

Tay Tiểu Cửu Tử chỉ vào nam nhân, nghiêm khắc lên án, “Hôm qua chính y cướp của ta!”

“A!” Tiểu Thuận Tử vội vàng cầm lấy chậu sắt bên quầy làm vũ khí, lại hét lên chói tai, “Cứu mạng a có

người muốn cướp của ”

Lời vừa nói ra, mấy cánh cửa trong tảo tử đường đều đồng loạt mở ra, một đám yêm nhân chỉ có tiết khổ hoặc lấy vải che hạ thân lục tục chạy ra, trong đó một người hỏi, “Kiếp phỉ (cướp) ở đâu?”

“Ồ đại môn này có một tên!” Tiểu Thuận Tử ụp chậu sắt lên đầu mình, nói xong lập tức bỏ chạy.

Nhất thời, tất cả chậu sắt, tạo đoàn (xà phòng, loại đúc thành cục cứng á), bàn chải, gáo nước, thùng nước trên tay mọi người đều bị ném ra cửa. Lê Sinh xem thường, cây dù trong tay hạ lên hạ xuống hai ba lượt đã đẩy sạch thượng vàng hạ cám bay về phía mình.

Có chút bức bối, giây tiếp theo, đỉnh nhọn của chiếc ô đã tiếp được một cái tiết khổ từ đâu bay đến. Y lập tức ném lại, thoáng nhìn qua, thấy Tiểu Cầu Tử đã thừa lúc hỗn loạn mà chạy trốn đâu mất.

Nhăn mày, Lê Sinh chợt đề khí nhảy lên, bỗng nhiên một thân ảnh nhào đến, ôm chặt chân y không cho y thoát.

“Người không thể đi!” Tiểu Thuận Tử rất có nghĩa khí xả thân cứu người, chậu sắt trên đầu rơi qua một bên, vang lên những tiếng loang choang! đình tai nhức óc.

Lê Sinh ngạc nhiên, lập tức cúi đầu quát, “Người buông ra.”

“Không, không được, người không được đánh Tiểu Cầu Tử nữa!”

“Buông tay!”

“Không được, không được! Người có đánh chết ta cũng không buông!”

Mọi người thấy thế, một người trong đó cao giọng một hô, “Mau lấy chổi đánh đuổi tên cướp này ra –”

Mọi người như ong vỡ tổ tìm chổi, tìm gậy đến đánh. Lê Sinh nhanh nhẹn nhoáng lên, trái trốn phải né, đồng thời cánh tay vươn ra, xách cái tên đang bám dính lấy người mình né cùng; gậy gộc không có mắt, tránh để hấn bị đánh lấy.

Tiểu Thuận Tử hoa hết cả mắt, kinh ngạc phát hiện khí lực tên thổ phỉ này lớn thật a, bất kể là chổi hay gậy gộc gì, chỉ cần quét qua là đã bị cắt thành hai đoạn.

Chốc lát sau, hai tay mọi người đã trống trơn, tảo tử đường hỗn độn, bọn họ sợ hãi, liên tục lùi lại.

Lê Sinh ném người ra xa, không còn lòng dạ nào tiếp tục càn quấy với đám người người này, hỏa nộ xộc thẳng lên đầu.

Khi rời đi, y không lưu lại câu nào, đôi mắt bình tĩnh xem xét xung quanh; đến khi ra khỏi tảo tử đường, khuôn mặt tuấn tú nhả nhận mơ hồ có thể thấy được trong đôi mắt là sát khí.

Tựa như vô đầu ruồi bọ, Tiểu Cầu Tử vội vàng chạy trốn, chui loạn xạ vào đám người đi đường, vừa va chạm vừa bị ngã, chốc chốc lại truyền ra tiếng mắng chửi cùng những lời rửa xả độc ác, “Tiểu tử chết tiệt, con mẹ ngươi... Vội vàng đi đầu thai a!”

Tiểu Cầu Tử bỏ qua những từ ngữ khó nghe này, cũng không thèm để ý có bao nhiêu người vì nó va chạm lỗ mãng mà tức giận đến giậm chân. Vẫn còn cố chạy, thân ảnh vội vàng lủi vào góc chợ. Y thở hồng hộc, lại trốn vào một gian thực tử. Sắc mặt thoát xanh thoát trắng, rõ ràng đang vô cùng sợ hãi. Y chép chép môi, vờ như đang trấn định mà lựa chọn mục tiêu.

Nhanh chóng nhìn ngó tân khách bốn phía, lát sau y liền tiến lên nói với mấy người xa lạ, “Mấy vị gia này...Ta... Ta... Cũng có thể... ngồi cùng các ngài được không?”

Lời vừa nói ra, làm khách nhân ở mấy bàn khác đều quay đầu lại; nhưng ánh mắt đám người đều không dừng trên người thiếu niên vừa hỏi mà là trên người của người được hỏi – chủ tử.

Cao Hạo không khỏi kinh ngạc, *sao không phải là tiểu tử mỗ nhân đến đây a?*

Tiểu Cầu Tử vẻ mặt cầu xin, lo sợ bất an, cực kỳ sợ bị cự tuyệt.

Trần tổng quản ngồi một bên buồn bực hỏi, “Tiểu thiếu niên, ngươi đói bụng sao?”

Y gật mạnh, “Ta đã đói bụng vài ngày nay rồi.”

Khó trách... tiểu tử này là tiểu tử mỗ nhân đến đây a. Trần tổng quản đánh giá y một lúc, quay đầu xin chỉ thị chủ tử, “Gia, ý của ngài thế nào?” *Có muố n b ố th ấ m ấ y th ỏ i b ả c r ồ i đ ầ ỏ i đ ị, hay là nên cho y m ộ t ch ứ t c ờ m ấ n?*

“Ngồi xuống đi.” Khóe miệng khê cong, Cao Hạo đẩy ghế ra, có vẻ bình dị gần gũi.

“Cám ơn các đại gia.” Tiểu Cầu Tử đặt mông ngồi xuống, tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Trần tổng quản lập tức bảo tiểu nhị đưa thêm một bộ chén đĩa rồi chuyển qua cho tiểu thiếu niên, “Ngươi

ăn một chút, đừng khách khí.”

“Cám ơn đại gia.” Tiểu Cửu Tử cúi đầu xuống, không hề có tâm trạng dùng bữa, chẳng qua là y đang lợi dụng đám người xa lạ này làm tấm lá chắn để tránh bị Lê hộ vệ đuổi bắt.

Chậm rãi dịch người gần gia, nghĩ: *chỉ cần phát hiện Lê Sinh, y sẽ lập tức hét lên ăn cứ ớp!*

Trong đầu vẫn suy nghĩ nhưng biểu hiện bên ngoài của Cao Hạo vẫn là thông thả uống rượu, chỉ thầm nghĩ: *tiểu u thiếp u niên này bộ dạ ng khẩn trương lo sợ, đôi mắt dao động không ngừng, chắc chắn có chuyện gì nhìn về phía đại môn... Không phải gây hấn, chắc hẳn có chuyện gì đó đáng chú ý?*

Trần tổng quản cùng chủ tử trao đổi ánh mắt hiểu biết – chủ tử hai người đều phát hiện thiếu niên này có chỗ không thích hợp, có lẽ là trộm cắp gì đó, bị người đuổi bắt. Nhưng cả hai người lại yên lặng theo dõi, chờ xem rốt cuộc là ai sẽ tìm tới cửa.

Bên ngoài thực tứ.

Lê Sinh chỉ cần theo hướng đám người xông xáo mà tìm, nhiều lần hỏi người qua đường, không cần phí thời gian đã tìm được nơi Tiểu Cửu Tử chạy vào. Y bước vào thực tứ, thấy bên trong có năm bàn thực khách, tất cả đều là nam nhân, mơ hồ có chút không bình thường... Ánh mắt nghiêm túc – dừng lại trên người Tiểu Cửu Tử.

Lê Sinh bất động thanh sắc tiếp cận, không chút để ý đến vài ánh mắt đánh giá mình.

Chắc chắn... Bây giờ thì có một vị mỹ nhân đến đây. Khóe miệng Cao Hạo hơi cong lên, dùng ánh mắt đầy thẩm mỹ mà nhìn, *đó là phương cũng thật tuấn tú, đáng tiếc... biểu tình rất lạ nhạ.*

Người trẻ tuổi này rất nhã nhặn, hoàn toàn khác xa chủ tử phong lưu kiêu hãnh lưu cữu lão a. Trần tổng quản từ trước đến nay luôn thích những người trẻ tuổi nghiêm chỉnh, về phần chủ tử... Lão coi như là theo sai người, không được lựa chọn.

Đột nhiên, Lê Sinh vươn tay ra, nháy mắt đã có một bàn tay to bắt lấy cổ tay y, ngăn cản y, không cho y đụng đến Tiểu Cửu Tử, chính là đang xen vào việc của người khác.

Lê Sinh lạnh nhạt ngẫm ra lệnh, “Buông tay, hài tử này là của ta.”

“Vậy sao?” Cao Hạo cười nói, “Người không giống cha thiếu niên này.”

“Buông tay.” Y không muốn lăm chuy n với đối phương.

Nh u m y, Cao H o khi u kh ch, “Nếu... Ta không buông?”

L     i m   t t n l      u ch   t qu   n l     y! B ng nh n L  Sinh cầm   đập mạnh l n b n.   m! Chiếc   vỡ vụn, vụn g  như hoa nở bay tứ tung, cả b n đều là những mảnh gỗ vụn.

“S ch, một b n ngon th  này không  n đ c nữa.”

Choang! Nh t th i m y c i b n quanh bốn ph i như mất sức chống đỡ, chén b t bầu r u l p t c rơi lo ng xo ng xuống đ t, b n b i cả gian thực tứ.

V i t n h n tử h ng h , nhanh chóng tiến l n v y quanh, h n tử cầm đầu hỏi, “Gia, c  muốn thuộc hạ đ i t n này ra ngo i không?”

“A, người t i l  kh ch na.” V  mặt h n v n ung dung, bởi v  nơi này l  địa b n của mình, n i n ng đ ng nh n c ng thoải m i.

Tiểu C u Tử đ  sớm bị dọa đến cho ng v ng, nhắm chặt hai mắt, hai hàm răng va vào nhau l ch cách, cả người đổ mồ hôi lạnh.

L  Sinh mặt không đổi s c, đoán rằng gian thực tứ này đ  được người bao hết, thực khách ở đ y đều là người một nhà.

“X n ng i n ng tay, tr  người l i cho ta.”

“Tiểu thiếu niên nếu một mình t i c , đ ng nh n c ng c  th  t  động rời đi.” D t lời, Cao H o   b o thuộc hạ t ng người ra c .

L  Sinh chỉ c  th  tr  mắt nhìn Tiểu C u Tử ph t ch c bị người x ch đi.

“H n tr ng!” Y hét lớn, v ng v y thoát khỏi ki m ch , xoay người muốn đ i theo, chợt thất l ng bị siết chặt l m y không khỏi ngạc nh n.

Y vừa quay đầu liền nhìn thấy kh c miệng kh  nh ch của nam nh n.

Cao H o  m lấy y cười kh , “A... Người t  động đ a l n c , đi đ u m  v i th ?”

Bi n s c, cơn giận x ng l n, L  Sinh nắm chặt cạnh b n, nh y mắt gi  l n

Trần tổng quản lật tay, cái bàn lập tức bay vào mặt tường. Rầm! một tiếng, trên đất nứt thành hai nửa. Một đám hán tử khoanh tay trước ngực như đang xem diễn trò, khước miệng cả đám cong lên, không chút hảo ý.

Lê Sinh cắn chặt răng, thấy mình đã thua đối phương bởi người đông thể mạnh, cơn giận không ngừng dâng lên.

Cao Hạo thành thật không khách khí mà sờ soạng thắt lưng rắn chắc của y một hồi. “Chắc chắc... rất nhỏ a.”

Lúc này mới nhìn kĩ phần ngực mỹ nhân mơ hồ phập phồng lên xuống. Chắc chắc... *Tính tình mỹ nhân không tốt lắm, mới có chút xíu thế mà đã giận dỗi rồi.* Hắn xem xét từ đầu đến chân, nhưng lại không ngại mỹ nhân nóng nảy thế nào.

Lê Sinh tim đập nhanh và mạnh, nam nhân động tay động chân trên người mình, đôi mắt tinh nhuệ lóe lên, âm thầm tính toán... Bỗng y hơi hơi giật mình *ngư ở đây rất nhìn quen mắt.*

Nhìn thấy biểu tình hoang mang trong nháy mắt của mỹ nhân, Cao Hạo cười hỏi, “Người thấy ta tuần tú thế này, hay là...” Hắn cố ý dừng một chút, “Bị ta mê hoặc rồi?”

Gì ọ ng đi ệ u ng ả ng ớ n, t ự cho là đúng... Nhíu chặt mày, đáy mắt lộ ra ý bẻ ngoe. Lê Sinh dùng kinh lực đá văng cái ghế bên cạnh, đồng thời cũng đánh văng cái tay nam nhân, xoay người rời đi.

“A, tiểu mỹ nhân đi rồi.” Đôi mắt thâm thúy híp lại, Cao Hạo cực kì hứng thú mà cong môi, “Rất thú vị...”

Hắn đứng dậy phủ phui y bào, lập tức phân phó thuộc hạ bồi thường tổn thất cho lão bản thực tứ.

Trần tổng quản tinh mắt, thoáng thấy khe hở phía sau hai tay chủ tử lộ ra một đoạn dây đỏ, rốt cuộc là...

Lão tiến lên, nhỏ giọng hỏi, “Gia, ngài mò được cái gì trên người đó vậy?”

“A... Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là mò được căn nguyên của người đó rồi.”

“Căn nguyên gì?”

“Trần tổng quản, trí nhớ lão luôn kém thế sao? Ta đây chuyên nghề trộm đạo, cái gì cũng có thể lấy, đến bây giờ còn chưa ‘trộm người’ a, lão nghĩ xem ta có thể an phận được bao lâu?”

Sắc mặt Trần tổng quản cứng đờ, nhất thời nhớ tới một câu luôn treo bên miệng chủ tử: người không phong lưu uống thiếu niên...

Những lời này dùng ở với chủ tử thì phải sửa thế này người không hạ lưu là sống uống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yem-no>